

Fremsat den 4. oktober 2023 af skatteministeren (Jeppe Bruus)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kildeskatteloven, opkrævningsloven og skatteforvaltningsloven

(Gennemførelse af aftale om initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet m.v.)

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1110 af 13. november 2019, § 1 i lov nr. 814 af 9. juni 2020, § 2 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 1 i lov nr. 331 af 28. marts 2023 og § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023 og senest ved § 347 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt pantet, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

- 1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.
- 2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.«

2. § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt pantet, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

- 1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

- 2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.
- 3) Ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4.
- 4) Fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke omfattes af nr. 1-3.«

3. I § 1 a, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 1. pkt.«.

4. I § 1 a, stk. 3, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 1. pkt.,«.

5. I § 2, stk. 7, indsættes efter »af«: »en delvis«.

6. I § 3, stk. 2, ændres »§ 10 b, stk. 3« til: »§ 10 b«.

7. I § 3, stk. 3, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»En fordring omfattet af en afgørelse om en afdragsordning dækkes med sin på dækningsstidspunktet registrerede størrelse, selv om fordringen, efter at afgørelsen blev truffet, er blevet op- eller nedskrevet. Forudsætter en opskrivning af fordringen, at en opskrivningsfordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog træffe en særskilt afgørelse om, at afgørelsen om afdragsordning tillige skal omfatte opskrivningsfordringen, der herefter dækkes efter de om opskrivningsfordringer gældende regler.«

8. I § 3 B, stk. 1, 1. pkt., udgår », der opkræves af told- og skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af

en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip.«

9. I § 4, stk. 1, ændres »stk. 7« til: »stk. 12«, og i nr. 1 ændres »Bøder og tvangsbøder« til: »Bøder, tvangsbøder og tilbagebetalingskrav efter § 10 b«.

10. I § 4, stk. 3, 5. pkt., indsættes efter »udlæg«: »eller lønindeholdelse efter § 10, stk. 6«.

11. I § 4, stk. 4, indsættes som 3. pkt.:

»2. pkt. anvendes ikke ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6.«

12. I § 4, stk. 5, 5. pkt., indsættes efter »§ 18 j, stk. 1«: », men anvendes ikke ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, jf. § 10 a«.

13. I § 5, stk. 1, indsættes som 5. pkt.:

»Fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, forrentes ikke, jf. dog stk. 2, 2. pkt.«

14. I § 5, stk. 2, 1. pkt., og to steder i 2. pkt. ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 1. pkt.«, og efter 1. pkt. indsættes som nyt punktum:

»Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1, 5. pkt., og kan herunder bestemme, at stk. 1, 5. pkt., ikke skal anvendes i alle tilfælde og for alle typer af fordringer, og bestemme, i hvilken periode stk. 1, 5. pkt., skal finde anvendelse, og fastsætte regler om, at skyldneren skal varsles, hvis hindringen for inddrivelse ikke længere er til stede.«

15. I § 8 b, stk. 2, 2. pkt., ændres »§ 18 j, stk. 4« til: »§ 18 j, stk. 3«.

16. I § 10 indsættes efter stk. 4 som nye stykker:

»Stk. 5. En fordring omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse dækkes med sin på dækningstidspunktet registrerede størrelse, selv om fordringen, efter at afgørelsen blev truffet, er blevet op- eller nedskrevet. Forudsætter en opskrivning af fordringen, at en opskrivningsfordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog træffe en særskilt afgørelse om, at afgørelsen om lønindeholdelse tillige skal omfatte opskrivningsfordringen, der herefter dækkes efter de om opskrivningsfordringer gældende regler.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at lønindeholdelse skal ske efter dette stykke. Ved lønindeholdelse efter dette stykke dækkes en fordring med rentemæssig virkning fra og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om dækning, men restanceinddrivelsesmyndigheden yder skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter § 5, stk. 1, beregnet af det lønindeholdte beløb fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., til og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om anvendelse af beløbet til dækning. Rentegodtgørelsen medregnes ikke ved opgø-

relsen af skyldnerens skattepligtige indkomst. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om rentegodtgørelsen og kan herunder bestemme, at rentegodtgørelse ikke ydes, hvis rentegodtgørelsen ikke overskrider en nærmere fastsat bagatelgrænse.

Stk. 7. Beslutter restanceinddrivelsesmyndigheden, at der hos skyldneren skal ske lønindeholdelse efter stk. 6, og foretages der i forvejen hos skyldneren lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6, træffer restanceinddrivelsesmyndigheden afgørelse om, at denne lønindeholdelse ophører, og at der i stedet skal ske lønindeholdelse efter stk. 6. Beslutter restanceinddrivelsesmyndigheden, at der hos skyldneren skal ske lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6, og foretages der i forvejen lønindeholdelse efter stk. 6, træffer restanceinddrivelsesmyndigheden afgørelse om, at denne lønindeholdelse ophører, og at der i stedet skal ske lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden pålægger ikke skyldneren gebyr i forbindelse med den nye afgørelse, jf. 1. og 2. pkt. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om afgørelse om lønindeholdelse efter dette stykke.

Stk. 8. Sker der lønindeholdelse efter stk. 6, og bliver en fordring, der er omfattet af afgørelsen om denne lønindeholdelse, ikkeinddrivelsesparat, efter at afgørelsen er truffet, kan fordringen springes over ved dækningen. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelsen af dækningsrækkefølgen, jf. 1. pkt.

Stk. 9. Overskydende beløb, der skyldes, at den sidste inddrivelsesparate fordring, der er omfattet af en afgørelse om lønindeholdelse efter stk. 6, er dækket, oversendes til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning med gæld, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved lønindeholdelse, eller udbetaling. Overskydende beløb, der overføres til modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger, jf. 1. pkt., forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastsættelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives.

Stk. 10. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at behandling af lønindeholdte beløb, herunder deres anvendelse til dækning af fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, først skal ske, når der er gået et af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat antal dage fra lønindeholdelsen.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 11-13.

17. I § 10, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 13, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 12«.

18. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Opstår der i forbindelse med lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres beløbet til en korrektionspulje, der anvendes ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6. Korrektionspuljen opgøres månedligt eller oftere. Ved opgørelsen anvendes beløbet i korrektionspuljen til

dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen efter § 10, stk. 6, eller, hvis denne lønindeholdelse er afsluttet, en ny lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, hvis restanceinndrivelsesmyndigheden har truffet afgørelse om en sådan, med rentemæssig virkning fra og med dagen for restanceinndrivelsesmyndighedens beslutning om dækningen. Dækning efter 3. pkt. sker i henhold til § 10, stk. 6, 2. pkt., og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldneren. Resterer der herefter et beløb, anvendes dette til modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, med fordringer, der kan inddrives ved lønindeholdelse, eller, hvis en sådan modregning ikke kan ske, udbetaling.

Stk. 2. Overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen efter stk. 1, forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., eller, hvis der tidligere er ydet rentegodtgørelse vedrørende beløbet, jf. § 10, stk. 6, fra og med dagen efter seneste anvendelse af beløbet til og med dagen for opgørelsen af korrektionspuljen. Beløb, der anvendes til modregning eller udbetaling efter stk. 1, 5. pkt., forrentes efter § 4, stk. 7, nr. 2, 4. pkt.«

19. I § 10 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »efter at restanceinndrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinndrivelsesmyndigheden« til: »fastholdes eventuelle dækninger af fordringer, og restanceinndrivelsesmyndigheden opretter i forhold til skyldner et krav på tilbagebetaling af det nedsatte beløb«.

20. § 10 b, stk. 1, 2. og 3. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Er det indeholdte beløb, som er blevet nedsat, endnu ikke anvendt, herunder hvis beløbet afventer behandling som nævnt i § 10, stk. 10, kan restanceinndrivelsesmyndigheden dog vælge at foretage udligning i det indeholdte beløb. Er der en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, anses tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. for at forfalde til betaling og være under inddrivelse straks ved oprettelsen, og tilbagebetalingskravet kan tilføjes afgørelsen om lønindeholdelse med en afgørelse. Er der ikke en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, opkræver restanceinndrivelsesmyndigheden tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af opkrævningen, og med sidste rettidige betalingsdag som forfaldsdag. Tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. stiftes ved modtagelsen af den korrigerede indberetning og anses med hensyn til 4. pkt. for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 4. pkt. er udløbet, uden at betaling er sket.«

21. § 10 b, stk. 2 og 3, ophæves.

22. I § 16, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kan«: »én gang årligt«.

23. I § 16 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Restanceinndrivelsesmyndigheden kan én gang årligt endeligt afskrive ikkeinndrivelsesparate fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvis skyldnerens samlede ikkeinndrivelsesparate gæld i det pågældende inddrivelsessystem er op til 2.000 kr.«

Stk. 3-8 bliver herefter stk. 4-9.

24. I § 16, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

25. I § 16, stk. 5, 1. pkt., der bliver stk. 6, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

26. I § 16, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »Stk. 4 og 5« til: »Stk. 5 og 6«, og »stk. 4 og 5« ændres til: »stk. 5 og 6«.

27. I § 16, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1-3«, og »stk. 3-5« ændres til: »stk. 4-6«.

28. I § 17, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 4«: »eller § 10 a, stk. 1, 3. pkt.,«.

29. I § 18 a, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»For fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 1. januar 2024 er registreret til inddrivelse i et andet system end PSRM eller efter denne dato er modtaget hos restanceinndrivelsesmyndigheden og registreret i et andet system end PSRM, regnes forældelsesfristen dog tidligst fra den 20. november 2027, uanset om fordringerne efter den nævnte registrering overføres til PSRM.«

30. I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kommet under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden«: », eller uanset om flere fordringer er modtaget hos restanceinndrivelsesmyndigheden som en sammenlagt fordring«.

31. I § 18 a, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »restanceinndrivelsesmyndigheden«: », uanset om hovedkravet, da det kom under inddrivelse, var ikkeinndrivelsesparat eller senere bliver ikkeinndrivelsesparat«.

32. I § 18 a, stk. 2, 4. pkt., indsættes efter »omfatter hovedkravet«: », og dette gælder, uanset om en eller flere renter i fordringskomplekset ikke var inddrivelsesparate, da afbrydelsen skete«.

33. I § 18 a, stk. 2, 5. pkt., indsættes efter »fordringskomplekset«: », selv om hovedkravet efterfølgende opskrives, men efter opskrivningen finder 4. pkt. igen anvendelse, hvis forældelsen skal afbrydes for fordringskomplekset«.

34. I § 18 a, stk. 2, indsættes efter 5. pkt. som nyt punktum:
»Afbrydelsesvirkningen fastholdes for fordringskomplekset, selv om den fordring, hvis afbrydelse har afbrudt forældelsen for fordringskomplekset, efter afbrydelsen bliver ikkeinndrivelsesparat.«

35. § 18 a, stk. 2, 7. pkt., der bliver 8. pkt., ændres »opkrævningsfordring, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af op-

krævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter ved overdragelse af en eller flere nye renter« til: »opskrivning af hovedkravet, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter«, og efter »stk. 7« indsættes: », eller, hvis opskrivningen ikke sker ved overdragelse af en fordring, den forældelsesdato, der følger af stk. 4, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år fra opskrivningstidspunktet, jf. dog stk. 3«.

36. I § 18 a, stk. 2, 8. pkt., der bliver 9. pkt., ændres »Består fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 7. pkt., tillige af en opskrivningsfordring til et hovedkrav« til: »Har fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 8. pkt., fået opskrevet hovedkravet«, og »opskrivningsfordringen« ændres til: »hovedkravet«.

37. § 18 a, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Ophæver restanceinddrivelsesmyndigheden en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, fastholdes for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på tidspunktet for ophævelsen. Forældelse af fordringskomplekset indtræder dog tidligst 6 måneder efter ophævelsen efter 1. pkt.«

38. I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 2, 7. pkt.« til: »stk. 2, 8. pkt.«

39. I § 18 a, stk. 7, 5. pkt., og §§ 18 b og 18 c ændres »2024« til: »2030«.

40. I § 18 b indsættes efter »udvalgte fordringer«: », herunder fordringer, der alene er udvalgt fra et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer«.

41. I § 18 g, stk. 1, 3. pkt., udgår »i medfør af regler udstedt i henhold til«.

42. I § 18 g, stk. 1, 4. pkt., ændres »stk. 4 eller 5« til: »stk. 5 eller 6«.

43. I § 18 h, stk. 10, 1. pkt., ændres »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse, kan« til: »Restanceinddrivelsesmyndigheden kan til og med den 31. december 2030 for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse,«.

44. § 18 h, stk. 10, 2. pkt., affattes således:

»Der kan efter 1. pkt. ikke ske afskrivning af private underholdsbidrag, toldkrav, udenlandske fordringer og fordringer, der opkræves af Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen, samt af renter, der er påløbet disse krav.«

45. I § 18 h, stk. 10, 3. pkt., ændres »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 desuden fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre

omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden, kan« til: »Restanceinddrivelsesmyndigheden kan til og med den 31. december 2030 desuden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden,«.

46. I § 18 h, stk. 10, 4. pkt., ændres »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 endvidere fastsætte regler om, at told- og skatteforvaltningen for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan« til: »Told- og skatteforvaltningen kan til og med den 31. december 2030 for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger«.

47. I § 18 h, stk. 10, 5. pkt., ændres »fastsættes regler om afskrivning af fordringer som nævnt i stk. 4« til: »foretages afskrivning af fordringer som nævnt i 2. pkt.«, og »det kan fastsættes, at« udgår.

48. I § 18 j, stk. 1, indsættes som 5. pkt.:

»Dette stykke anvendes ikke ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, jf. § 10 a.«

49. I § 18 j, stk. 2, 1. og 3. pkt., ændres »6 måneder« til: »12 måneder«.

50. § 18 j, stk. 3, ophæves.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 3-6.

51. I § 18 j, stk. 7, der bliver stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 3«.

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 824 af 28. april 2021, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 832 af 14. juni 2022 og senest ved § 45 i lov nr. 753 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 48 F, stk. 8, 5. pkt., ændres »§ 62, stk. 3, 2. og 3. pkt.« til: »§ 62, stk. 3, 2.-4. pkt.«, og »§ 62 A, stk. 1, 3. pkt., § 62 A, stk. 2, 2. pkt., § 62 A, stk. 3, 2. og 3. pkt., og § 62 A, stk. 4« ændres til: »§ 62 A, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 2.-5. pkt., og stk. 4«.

2. I § 61, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., og § 62 A, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 5. pkt., ændres »1. oktober i året efter indkomståret« til: »dag i september i året efter indkomståret, hvor en overførsel af restskat til opkrævning sammen med forskudsskat for næste indkomstår senest systemmæssigt understøttes«.

3. I § 61, stk. 3, 1. pkt., ændres »stk. 2,« til: »stk. 2«.

4. I § 61, stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »måneder«: »regnet fra det tidspunkt, hvor det systemmæssigt vil være muligt at understøtte opkrævningen,«.

5. I § 61, stk. 6, 1. pkt., ændres »stk. 2,« til: »stk. 2«, og efter »måneder« indsættes: »regnet fra det tidspunkt, hvor det systemmæssigt vil være muligt at understøtte opkrævningen«.

6. I § 62, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.,« til: »opkrævningslovens § 7, stk. 2,«, og i § 62 A, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 2. pkt., § 63, 1. pkt., og § 89, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« til: »opkrævningslovens § 7, stk. 2,«.

7. I § 62, stk. 3, 3. pkt., og § 62 A, stk. 3, 3. pkt., indsættes efter »morarenter«: », uanset om renterne er forfaldne«.

8. I § 62, stk. 3, indsættes som 4. pkt.:

»Modregningen kræver ingen særskilt erklæring herom fra told- og skatteforvaltningen.«

9. I § 62 A, stk. 2, indsættes som 4. pkt.:

»Kravet på tilbagebetaling stiftes den første dag efter indkomståret og kan ved en overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden betegnes som restskat.«

10. I § 62 A, stk. 3, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Told- og skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 2. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag.«

11. I § 62 A, stk. 3, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt., som nyt punktum:

»Modregningen kræver ingen særskilt erklæring herom fra told- og skatteforvaltningen.«

12. I § 62 A, stk. 4, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Told- og skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 1. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag.«

13. I § 62 A, stk. 4, 2. pkt., der bliver 3. pkt., indsættes efter »morarenter«: », uanset om renterne er forfaldne«, og som 4. pkt. indsættes:

»Modregningen kræver ingen særskilt erklæring herom fra told- og skatteforvaltningen.«

14. I § 63 indsættes som 3. pkt.:

»Renter, der opkræves efter 2. pkt., behandles med hensyn til forældelse som selvstændige hovedkrav.«

15. I § 66, stk. 1, 1. pkt., § 66 A, stk. 1, 1. pkt., og § 66 B, stk. 1, 1. pkt., ændres »lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« til »opkrævningsloven«.

§ 3

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 2711 af 20. december 2021, som ændret bl.a. ved § 27 i lov nr. 456 af 2. maj 2023 og senest ved § 11 i lov nr. 679 af 3. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Loven gælder i øvrigt, i det omfang det af bestemmelser i loven følger, at loven helt eller delvis finder anvendelse.«

2. Overskriften til kapitel 4 affattes således:

»Kapitel 4

Hæftelse, sikkerhedsstillelse og udbetaling m.v.«

3. I § 16 indsættes efter »institutioner«: », fysiske personer«, og som nr. 8 og 9 indsættes:

»8) Grundskyld og dækningsafgift af ejendomme, der ikke er nævnt i ejendomsskatteovens § 31, stk. 1.

9) Afgifter efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt.«

4. I § 16 c, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »virksomheder«: »og dødsboer efter personer med gæld efter § 16, nr. 8«.

5. I § 16 c, stk. 5, 6. pkt., indsættes efter »virksomhed«: »eller et dødsbo som anført i stk. 4, 3. pkt.,«, og efter »virksomhedens ophør« indsættes: »eller personens død«.

§ 4

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 835 af 3. juni 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 905 af 21. juni 2022 og § 14 i lov nr. 679 af 3. juni 2023, foretages følgende ændring:

1. I § 51, stk. 2, indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Indgår det beløb, der er søgt om henstand med, i en restskat, der opkræves til betaling i rater, anses beløbet at være omfattet af den eller de rater, der er nødvendige for at rumme beløbet, begyndende med den første rate. Gives der henstand, vil henstanden efter 4. pkt. omfatte hele raten, selv om den indeholder et beløb, der ikke er søgt om henstand med.«

§ 5

I lov nr. 679 af 3. juni 2023 om ændring af kildeskatteloven, lov om kommunal indkomstskat, ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love (Opkrævning og inddrivelse af grundskyld og dækningsafgift m.v., statens afregning af grundskyld og dækningsafgift til kommunerne, foreløbige vurderinger som midlertidigt beskatningsgrundlag i 2024 og 2025, forenkling af ejendomsvurderingerne for 2024 og 2025, udvidelse af antallet af dommere i Landsskatteretten m.v.) foretages følgende ændringer:

1. §§ 9 og 11 ophæves.

2. I § 45, stk. 3, udgår »§ 9, nr. 1, 3 og 4,« og »§§ 10-13« ændres til: »§§ 10, 12 og 13«.

3. § 45, stk. 4 og 6, ophæves.
Stk. 5 bliver herefter stk. 4.

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft den 31. december 2023, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 3, 4, 8, 22, 24-27, 29-47 og 49, og §§ 2-4 træder i kraft den 1. januar 2024.

Stk. 3. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 2, 5-7, 9-21, 23, 28, 48, 50 og 51.

Stk. 4. § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 30-36, finder fra den 1. januar 2024 anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer PSRM og DMI. For fordringer, der den 20. november 2027 er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden i inddrivelsessystemet DMI, regnes forældelsesfristen for fordringskomplekset i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 30, fra den 20. november 2027, medmindre den nye forældelsesfrist efter en afbrydelse, der senest den 20. november 2027 er sket af forældelsen for den fordring, hvis forældelsesdato er gældende for fordringskomplekset, endnu ikke er begyndt at løbe den 20. november 2027. I så fald regnes forældelsesfristen for fordringskomplekset fra den dato, hvorfra en ny forældelsesfrist igen begynder at løbe.

Stk. 5. § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 37, finder fra den 1. januar 2024 anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI. Skatteministeren fastsætter, fra og med hvilken dag § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 37, finder anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM. Indtil § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 37, finder anvendelse, gælder for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, hvad der bestemmes i § 18 a, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022.

Stk. 6. § 18 a, stk. 4-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved § 1, nr. 18, i lov nr. 1110 af 13.

november 2019, finder fra den 1. januar 2024 anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI.

Stk. 7. Opkrævningslovens § 16, nr. 9, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 3, omfatter også krav efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt., der er opkrævet inden den 1. januar 2024.

Stk. 8. § 1 a, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder alene anvendelse for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024, og § 1 a, stk. 1, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder alene anvendelse for fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke omfattes af nr. 1-3, og som stiftes fra og med den 1. januar 2024. § 1 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse på fortrinsberettigede kommunale fordringer, der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Stk. 9. Regler fastsat i medfør af § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret ved lov nr. 331 af 28. marts 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 10, stk. 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. denne lovs § 1, nr. 16.

Stk. 10. Regler fastsat i medfør af § 16, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret ved lov nr. 331 af 28. marts 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 16, stk. 9, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. denne lovs § 1, nr. 23.

Stk. 11. Regler fastsat i medfør af § 18 j, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 18 j, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. denne lovs § 1, nr. 50.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Forlængelse af forældelsesudskydelse for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift hos restanceinddrivelsesmyndigheden m.v.
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Genindførelse af mulighed for ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Fordringskompleks for fordringer i inddrivelsessystemet DMI
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Tværgående lønindeholdelse for fordringer fra flere inddrivelsessystemer m.v.
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
 - 2.6. Beløbsmæssige justeringer af fordringer omfattet af afdragsordninger hos restanceinddrivelsesmyndigheden
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning
 - 2.7. Tiltag vedrørende håndtering af låste indbetalinger hos restanceinddrivelsesmyndigheden
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.1.1. Ingen rentetilskrivning for ikkeinddrivelsesparate fordringer
 - 2.7.1.2. Supplerende bagatelgrænse for afskrivning af ikkeinddrivelsesparate fordringer
 - 2.7.1.3. Forlængelse af afklaringsfrist for restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde af låste indbetalinger
 - 2.7.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Den foreslåede ordning
 - 2.7.3.1. Ingen rentetilskrivning for ikkeinddrivelsesparate fordringer
 - 2.7.3.2. Supplerende bagatelgrænse for afskrivning af ikkeinddrivelsesparate fordringer

-
- 2.7.3.3. Forlængelse af afklaringsfrist for restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde af låste indbetalinger
 - 2.8. Inddrivelse af visse fortrinsberettigede kommunale fordringer
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Den foreslåede ordning
 - 2.9. Lovfæstelse af praksis vedrørende opkrævningen af restskat, ophævelse af accessorisk forældelse af morarenter efter kildeskatteloven m.v.
 - 2.9.1. Ændringer i kildeskattelovens regler om opkrævning af restskat
 - 2.9.1.1. Gældende ret
 - 2.9.1.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.9.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.9.2. Modregning med uforfaldne morarenter ved udbetaling af overskydende skat m.v.
 - 2.9.2.1. Gældende ret
 - 2.9.2.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.9.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.9.3. Stiftelsestidspunkt for krav på tilbagebetaling af udbetalt overskydende skat og kravets betegnelse ved overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden
 - 2.9.3.1. Gældende ret
 - 2.9.3.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.9.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.9.4. Hjemmel til at beregne de eventuelle yderligere renter af det opgjorte fulde udbetalingsbeløb ved tilbagebetaling af restskat og udbetaling af overskydende skat ved en ændret årsopgørelse
 - 2.9.4.1. Gældende ret
 - 2.9.4.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.9.4.3. Den foreslåede ordning
 - 2.9.5. Hjemmel til at behandle morarenter efter kildeskatteloven som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse
 - 2.9.5.1. Gældende ret
 - 2.9.5.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.9.5.3. Den foreslåede ordning
 - 2.9.6. Hjemmel til at give henstand med en hel rate af restskat efter kildeskatteloven i klagesager og ved domstolsprøvelse
 - 2.9.6.1. Gældende ret
 - 2.9.6.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.9.6.3. Den foreslåede ordning
 - 2.10. Opkrævning af afgift vedrørende tilgodehavende feriemidler via skattekontoen
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Den foreslåede ordning
 - 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

- 3.1. Ingen rentetilskrivning på ikkeinndrivelsesparate fordringer
- 3.2. Supplerende bagatelgrænse på afskrivninger på ikkeinndrivelsesparate fordringer
- 3.3. Forlængelse af afklaringsfrist for restanceinndrivelsesmyndigheden i tilfælde af låste indbetalinger
- 3.4. Tværgående lønindeholdelse for fordringer fra flere inddrivelsessystemer m.v.
- 3.5. Genindførelse af mulighed for ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer
- 3.6. Øvrige elementer
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Klimamæssige konsekvenser
7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Effektiv gældsinddrivelse er en forudsætning for tilliden til skattevæsenet. Det er ikke rimeligt, at andre borgere skal betale for dem, der ikke betaler deres gæld til det offentlige. Når gæld til det offentlige ikke betales, udhules finansieringen af de velfærdsydelser, som alle nyder godt af, og tilliden til skattevæsenet kan lide et knæk.

På baggrund heraf har regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023 indgået aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«. Aftaleparterne er enige om en række initiativer, der skal understøtte en mere effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet frem mod 2030.

Aftalen bygger videre på den omfattende genopretning af den offentlige gældsinddrivelse, som blev iværksat i 2017, da Folketingets partier indgik »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse«.

Aftalen skal samtidig ses i forlængelse af aftalen om »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige« fra juni 2022, som havde til formål at sikre en mærkbar nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige, og at den stadigt stigende offentlige gældskurve bremses og vendes.

På baggrund af denne aftale blev der gennemført lovgivning om en forenklet model for lønindeholdelse, der samtidig udvidede Gældsstyrelsens mulighed for at inddrive gæld fra skyldnere både under og over den såkaldte lavindkomstgrænse. Herudover blev inddrivelsesrenten nedsat med 4 procentpoint, så flere skyldnere får mulighed for hurtigere at afdrage på gæld til det offentlige. Der blev ligeledes indført en ret og pligt-ordning for eftergivelse, hvorefter skyldnere, der selv tager initiativ til at forbedre deres livssituation ved

f.eks. at finde arbejde eller gennemføre en uddannelse, delvis kan få eftergivet deres gæld til det offentlige. Endelig blev der som led i en langsigtet plan for effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet og for at reducere antallet af småskyldnere indført en bagatelgrænse for afskrivning, så skyldnere med gæld under 200 kr. kan få den afskrevet automatisk.

Hovedelementerne i aftalen fra den 1. juni 2023 er, at flere skyldnere skal betale deres gæld til det offentlige, hvilket skal opnås ved at gennemføre tiltag, så flere i fremtiden kan blive trukket i lønnen for at afdrage på deres gæld, og at oprydningen på gældsområdet styrkes og afsluttes. Som en del af oprydningsopgaven indeholder aftalen nogle tiltag, der skal afhjælpe problemerne med de såkaldte »låste indbetalinger«, dvs. at skyldnere ikke har mulighed for at betale deres gæld, fordi gælden er under oprydning. Herudover indeholder aftalen tiltag, der har til formål at styrke opkrævningen på nogle områder, hvor der er konstateret udfordringer. Endelig indeholder aftalen tiltag, som skal skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld.

På baggrund heraf er der behov for at gennemføre en række tiltag, som skal sikre følgende overordnede mål:

- Oprydning i gældsposter og styrket inddrivelse
- Håndtering af låste betalinger i inddrivelsen
- Mere effektiv opkrævning
- Forbedret samspil mellem opkrævning og inddrivelse

Nærværende lovforslag har til formål at udmønte tiltag inden for de to første overordnede mål vedrørende oprydning i gældsposter og styrket inddrivelse samt håndtering af låste betalinger i inddrivelsen. Hvilke konkrete tiltag der skal iværksættes i forhold til de to sidste overordnede mål om mere effektiv opkrævning og forbedret samspil mellem opkrævning og inddrivelse, afventer yderligere afklaring, herunder om tiltagene forudsætter lovgivning.

For at afslutte oprydningen i gælden til det offentlige og styrke gældsinddrivelsen frem mod 2030 foreslås følgende initiativer, der forudsætter lovgivning:

- Forældelsen udskydes til 2030
- Særlig afskrivningsregel genindføres
- Bedre mulighed for at trække skyldnere i lønnen

En stor mængde gældsposter i inddrivelsessystemet DMI, der forældes fra november 2024, er endnu ikke blevet undersøgt for, om Gældsstyrelsen må inddrive gælden, og de er således aktuelt ikkeinddrivelsesparate. Uden en udskydelse af forældelsen vil dette betyde, at der ikke er tilstrækkelig tid til at rydde op i bunken af gældsposter, og at der ligeledes ikke er tid eller tilstrækkelig systemunderstøttelse til at sikre, at de gældsposter, der er placeret i DMI, kan blive inddrevet eller forældelsesafbrudt inden for forældelsesfristen. Det foreslås derfor at udskyde forældelsen for sidste gang, så disse gældsposter tidligst forældes fra 2030.

Ved udskydelse af forældelsen vil der også være behov for at forlænge perioden med parallel inddrivelse i Gældsstyrelsens inddrivelsessystemer og med anvendelse af de tilknyttede regler herom. Det vil give Gældsstyrelsen mulighed for at rydde op helt frem til 2030. Det foreslås derfor at forlænge perioden med anvendelse af de såkaldte parallel-driftsregler. Samtidig foreslås det at genindføre den særlige afskrivningsregel. Reglen giver mulighed for at afskrive grupper af gældsposter uden at skulle vurdere de almindelige afskrivningsbetingelser i forhold til hver enkelt gældspost og skyldner. Reglen kan blandt andet anvendes, hvis der mangler afklaring på, hvorvidt det er lovligt at inddrive gældsposterne.

Et af Gældsstyrelsens mest effektive inddrivelsesværktøjer er lønindeholdelse. Her tilbageholder Gældsstyrelsen en del af en skyldners lønindekost og anvender denne til at afdrage på gælden. I dag kan lønindeholdelse kun anvendes hos skyldnere, der har gældsposter i det nye inddrivelsessystem, PSRM. I foråret 2023 iværksættes systemudvikling med henblik på at kunne lønindeholde hos skyldnere med gældsposter i det gamle inddrivelsessystem, DMI. Det foreslås som følge heraf at indføre regler, der muliggør lønindeholdelse i DMI fra 2024.

For at løse problemerne med låste indbetalinger foreslås følgende tiltag, der forudsætter lovgivning:

- Fremadrettet rentestop
- Udvidelse af bagatelgrænse
- Fokuseret indsats for oprydning og afskrivning af gældsposter med låste indbetalinger

Nogle skyldnere oplever, at indbetalinger på gæld bliver låst i en periode i stedet for at blive anvendt til at afdrage på gælden. Det skyldes manglende klarhed om, hvorvidt gælden lovligt må inddrives. Hvis Gældsstyrelsen i en periode på op til 6 måneder ikke har kunnet afklare, om gælden lovligt må inddrives, bliver indbetalingen tilbagebetalt. Skyldneren ender på den måde i en situation, hvor det reelt ikke

er muligt at få afviklet sin gæld. For at løse disse problemer foreslås tre initiativer, som forudsætter lovgivning.

Det foreslås, at der ikke skal tilskrives renter på en gæld, som skyldner reelt ikke kan afdrage på. Derfor foreslås det at indføre et fremadrettet rentestop på al gæld, som ikke kan inddrives, før Gældsstyrelsen har sikret sig, at gældsposterne ikke er forældede, og at styrelsen har de korrekte oplysninger om dem. Skyldnere vil i udgangspunktet blive varslet om, at der tilskrives renter på gælden, hvis gælden gøres inddrivelsesparat. I disse situationer vil skyldner inden for en rimelig frist få mulighed for at betale gælden, før rentetilskrivningen går i gang. Initiativet forventes at kunne implementeres med virkning fra efteråret 2024.

På baggrund af aftale om »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige« fra juni 2022 blev der indført en bagatelgrænse for inddrivelse af gæld, og den betyder, at Gældsstyrelsen kan afskrive gæld automatisk for skyldnere med en samlet gæld under 200 kr. i henholdsvis PSRM og DMI. Det foreslås, at bagatelgrænsen suppleres med en yderligere mulighed for at afskrive gældsposter. Bagatelgrænsen skal gælde for skyldnere, der har gæld, hvor der mangler afklaring på, om det er lovligt at inddrive gælden. Det foreslås, at bagatelgrænsen for den samlede uafklarede gæld skal være på op til 2.000 kr., og at den skal gælde, uanset hvor megen øvrig gæld skyldneren har. Initiativet forventes at kunne implementeres med virkning fra første halvår 2024.

I forhold til oprydningen i gældsposter med låste indbetalinger styrker Gældsstyrelsen sagsbehandlingen ved i nødvendigt omfang at omprioritere ressourcer fra den generelle oprydningsindsats med henblik på at kunne fokusere på låste indbetalinger. Samtidig foreslås det at forlænge afklaringsfristen fra 6 til 12 måneder. Såfremt Gældsstyrelsen ikke inden for den lovbestemte frist kan afklare, om gælden lovligt må inddrives, afskrives gælden i videst muligt omfang inden for gældende regler.

Endelig indeholder lovforslaget et forslag om at overføre opgaven vedrørende inddrivelsen af visse fortrinsberettigede kommunale fordringer fra kommunerne til restanceinddrivelsesmyndigheden og nogle forslag om ændring af kilde-skattelovens bestemmelser om opkrævning af restskat og udbetaling af overskydende skat i forbindelse med årsopgørelsen. Nogle af disse bestemmelser er på visse punkter ikke længere tidssvarende i forhold til den systemmæssige håndtering af årsopgørelser. Der foreslås derfor en række ændringer og præciseringer for at understøtte den praksis, som allerede er på området eller ønskes indført.

Det foreslås også, at opkrævning af en særlig afgift vedrørende feriemidler fremover kan ske via skattekontoen.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Forlængelse af forældelsesudskydelse for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden

2.1.1. Gældende ret

Forældelsen af fordringer er reguleret af forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i anden lov.

Forældelsesfristerne regnes ifølge forældelseslovens § 2, stk. 1, fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb, jf. § 2, stk. 2.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesdatoen for fordringskomplekset er ifølge 2. pkt. den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er fastsat, at for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er forældelsesfristen 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist, eller der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog § 18 a, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For private underholdsbidrag og regioner og kommuners privatretlige fordringer gælder dog den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Forældelsesfristen for fordringer omfattet af forældelsesloven kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens kapitel 5, ligesom foreløbig afbrydelse kan ske efter reglerne i kapitel 6. Afbrydelse af forældelsesfristen kan bl.a. ske ved skyldners erkendelse af gældsforpligtelsen (§ 15), retslige skridt foretaget af fordringshaver (§ 16), indgivelse af konkursbegæring m.v. eller anmeldelse af fordringen i et konkursbo m.v. (§ 17) eller indgivelse af anmodning om udlæg til fogedretten, pantefogedens gennemførelse af udlægsforretning eller restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldner om lønindeholdelse eller modregning (§ 18). Efter afbrydelsen løber en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes efter reglerne i forældelsesloven, jf. forældelseslovens § 19, stk. 1. Er forældelse reguleret i en særlov, kan særloven have bestemt en anden frist efter afbrydelsen eller eventuelt en anden afbrydelsesmåde, og forældelseslovens

bestemmelser finder da kun anvendelse, i den udstrækning andet ikke følger af særloven eller af forholdets særlige beskaffenhed, jf. forældelseslovens § 28.

Bestemmelserne i § 18 a, stk. 2-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder fra ikrafttrædelsen alene anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM. Samtidig blev det tidligere stk. 2 til stk. 7, og bestemmelsens ordlyd blev ændret, jf. nedenfor.

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det nu – for fordringer i PSRM – bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

§ 18 a, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer, at hvis lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen er stillet i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, er afbrudt med virkning fra afgørelsesdatoen. Den nye forældelsesfrist regnes fra afgørelsesdatoen. Inden afgørelsen træffes, sender restanceinddrivelsesmyndigheden et forslag til afgørelse til skyldneren med en frist for denne på mindst 21 dage regnet fra forslagens dato til at fremkomme med eventuelle bemærkninger til forslaget.

§ 18 a, stk. 8, blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskelli-

ge andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transport, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder fra ikrafttrædelsen alene anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Efter § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 19. november 2015 eller senere er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, tidligst fra den 20. november 2021.

Bestemmelsen, der indebærer, at forældelse tidligst vil kunne indtræde den 21. november 2024, blev oprindeligt indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 1253 af 17. november 2015 og ændret ved § 1, nr. 15, i lov nr. 814 af 9. juni 2020. Det fremgår af de oprindelige bemærkninger til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 18 som fremsat, side 4, at den skulle give restanceinddrivelsesmyndigheden mere tid til i interimperioden med udviklingen af det nye inddrivelsessystem at udføre inddrivelsesarbejdet, der som følge af ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse, efter at systemunderstøttelsen fra EFI blev suspenderet den 8. september 2015, i en periode i vidt omfang ville skulle foregå manuelt og dermed ville være betydeligt mere tids- og ressourcekrævende. Hertil kom, at der kunne rejses tvivl om, hvorvidt alle de forældelsesdatoer, der var registreret i systemet DMI, var korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden ville med bestemmelsen få mulighed for – uden at der indtrådte yderligere utilsigtet forældelse – at gennemgå de fordringer, der ikke lovligt ville kunne inddrives som følge af tvivl om deres korrekte opgørelse og fortsatte retskraft.

Af bemærkningerne til ændringsloven, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 12, fremgår som begrundelse for den foreslåede yderligere udskydelse af forældelsen med 3 år, at den foreslåede forældelsesudskydelse vil have afgørende betydning for mulighederne for at håndtere fordringsmassen og undgå utilsigtet forældelse den 23. november 2021. Uden en sådan forlængelse vil der være risiko for utilsigtet forældelse af fordringer i både DMI og det nye inddrivelsessystem, PSRM. Størstedelen af fordringsmassen vil således med den gældende bestemmelse i § 18 a, stk. 1, bortfalde ved forældelse den 23. november 2021. Det forventes ikke muligt at afbryde forældelsen af den samlede fordringsmasse i DMI, der i november 2019 indeholdt ca. 26,7 mio. fordringer. DMI understøtter således ikke bl.a. lønindeholdelse, der er et vigtigt forældelsesafbrydelseskridt, og forældelsesafbrydelsen af fordringer i DMI er således forbundet med langt større kompleksitet og ressourceanvendelse end for fordringer i PSRM. Endelig fremgår det, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden inden den 23. november 2021 skal gennemføre forældelsesafbrydelse for størstedelen af fordringsmassen i DMI, vil det inden for de nuværende rammer være forbundet med betydelige manuelle ressourcer, som vil skulle tages fra andre opgaver.

2.1.2. Skatteministeriets overvejelser

Et af aftalepunkterne i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 er en udskydelse af forældelsen for fordringer i DMI, så disse tidligst kan forældes i 2030.

Inddrivelsessystemet DMI indeholder ingen sikker funktionalitet til at håndtere forældelsen af fordringer i DMI, ligesom mulighederne for at afbryde forældelsen af fordringer er begrænsede. Lønindeholdelse, der ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om lønindeholdelse afbryder forældelsen af de af afgørelsen omfattede fordringer, understøttes f.eks. ikke i DMI.

Det samme gør sig gældende for fordringer, der er registreret i systemet SAP38 som værende under inddrivelse. SAP38 anvendes af Skatteforvaltningen til opkrævningen af en række fordringer, der ikke opkræves via skattekontoen, som anvendes til opkrævningen af virksomhedsgæld, eller systemet KOBRA, der anvendes til opkrævningen af personskatter. I SAP38 opkræves bl.a. motorfordringer. Ved en såkaldt A-markering af fordringer i SAP38 kan Skatteforvaltningen overdrage fordringer i SAP38 til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, hvorved de opnår de retsvirkninger, der knytter sig til at være under inddrivelse, f.eks. forældelsesudskydelsen efter § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men fordringerne vil fortsat befinde sig i SAP38, og en inddrivelsesindsats kan ikke foretages via SAP38. SAP38, der oprindeligt er et regnskabssystem, er således både et opkrævningsystem for visse af Skatteforvaltningens fordringer og et inddrivelsessystem for restanceinddrivelsesmyndigheden, men uden mulighed for systemmæssig understøttelse af inddrivelsestiltag.

Oprydningsarbejdet vedrørende fordringer i DMI forventes ikke at være afsluttet i 2024, og med den nuværende forældelsesudskydelse efter § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil forældelse kunne indtræde den 21. november 2024.

For at undgå utilsigtet forældelse i perioden, hvor der fortsat skal ryddes op i gældsmassen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er der derfor behov for en ny udskydelse af forældelsen.

Det er tanken, at der løbende skal ske en samling af inddrivelsen for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at inddrivelsen på sigt kommer til at ske via ét system med tilhørende inddrivelseskomponenter. Da det således ikke vides, i hvilket inddrivelsessystem de fordringer, for hvilke der er behov for en yderligere forældelsesudskydelse, vil være registreret i perioden, indtil inddrivelsen er samlet i ét system med tilhørende komponenter, er der behov for at knytte en yderligere forældelsesudskydelse til en bestemt fordringsmasse og ikke til selve inddrivelsessystemet. Der er samtidig behov for, at en forældelsesudskydelse, der opnås for fordringer uden for PSRM, fastholdes, uanset om fordringerne efter deres registrering i det andet system, dvs. DMI eller SAP38, overføres til PSRM.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at forældelsesudskydelsen efter § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forlænges, men ikke for de fordringer, der er modtaget til inddrivelse i PSRM. Det foreslås således, at for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 1. januar 2024 er registreret til inddrivelse i et andet system end PSRM eller efter denne dato er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden og registreret i et andet system end PSRM, skal forældelsesfristen tidligst regnes fra den 20. november 2027, uanset om fordringerne efter den nævnte registrering overføres til PSRM.

Forslaget vil indebære, at forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 1. januar 2024 er registreret til inddrivelse i et andet system end PSRM, dvs. i DMI eller SAP38, eller efter denne dato er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden og registreret i et andet system end PSRM, dvs. DMI eller SAP38, tidligst regnes fra den 20. november 2027, uanset om fordringerne, dvs. også de nævnte renter, gebyrer og andre omkostninger, efter den nævnte registrering overføres til PSRM. Dermed vil disse fordringer tidligst kunne bortfalde ved forældelse den 21. november 2030.

Derimod foreslås ingen yderligere forældelsesudskydelse for fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, idet disse fordringer i udgangspunktet er inddrivelsesparate, og restanceinddrivelsesmyndigheden har effektive midler til afbrydelse af forældelsen af disse fordringer.

2.2. Forlængelse af perioden med systemmæssig parallel-drift hos restanceinddrivelsesmyndigheden m.v.

2.2.1. Gældende ret

I § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2024 kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, eller regler i anden lovgivning forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

I § 4 er bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. 4. pkt.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastslår dækningsrækkefølgen ved modregning. Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.
- 2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.
- 3) Andre fordringer under opkrævning.

I stk. 2 er bestemt, at hvis en udbetaling kun delvis dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Bestemmelsen i § 18 b blev med virkning fra den 1. april 2016 under overskriften »Særlige regler for perioden til og med 2019« indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 6, i lov nr. 298 af 22. marts 2016 og bestemte dengang, at skatteministeren kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. § 4, og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

Ved § 1, nr. 20, i lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev bestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med virkning fra den 1. april 2017 udvidet til at inkludere fastsættelsen af regler om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer.

Ved § 1, nr. 3, i lov nr. 324 af 30. marts 2019 fik § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sin nuværende ordlyd gennem en nyaffattelse. Ved § 1, nr. 2, blev også den nuværende overskrift for § 18 b indsat: »Særlige regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningsssystemer m.v.«

Ved § 1, nr. 24, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 blev § 18 b ændret, ved at skatteministerens bemyndigelse blev forlænget med 3 år, så den varer til og med den 31. december 2024.

Bemyndigelsen i § 18 b er udmøntet i §§ 47 og 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020. I § 47 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i systemerne DMI og SAP38 og i det nye inddrivelsessystem, PSRM, gælder følgende regler i forhold til dækning af fordringer:

1) § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om dækningsrækkefølge finder anvendelse på hvert system for sig, jf. dog nr. 2, 2. pkt.

2) Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats over for en skyldner, herunder afdragsordning, lønindeholdelse, udlæg, modregning eller erindringsskrivelse, kan foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Hvis en inddrivelsesindsats omfatter fordringer i flere systemer, gælder dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog ved anvendelse af et beløb, der modtages i forbindelse med inddrivelsen, eller som opstår, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvende beløbet til dækning af fordringer først i ét system, uanset at beløbet stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfattede fordringer i flere systemer. Modregning kan foretages via et andet system end det system, hvor fordringerne er registreret. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i PSRM og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i PSRM, kan beløbet efter dækning eller eventuel gendækning i PSRM, jf. § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i DMI, hvis det efter gældende regler er muligt. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i DMI og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i DMI, kan beløbet anvendes til modregning i DMI via den i § 49, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 nævnte korrektionspulje eller udbetales. Hvis der efter modregning i medfør af 8. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Modtager restanceinddrivelsesmyndigheden et overskydende beløb fra fordringshaver, fordi fordringshaver ved modregning, jf. § 7, stk. 1 nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, kan beløbet udbetales eller anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden til modregning. Var den fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, registreret i DMI, kan modregning ske først med fordringer i DMI i medfør af § 18 j, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og herefter udbetales det overskydende beløb, eller det anvendes til modregning med fordringer i PSRM.

3) En frivillig indbetaling anvendes til at dække fordringer i det system, hvor den er modtaget. Hvis en frivillig indbetaling ikke er modtaget i et bestemt system, anvendes beløbet til at dække fordringer i DMI, og eventuelle overskydende beløb anvendes til dækning af fordringer i PSRM.

4) Hvis en frivillig indbetaling eller en indsats-specifik dækning resulterer i et overskydende beløb i et system, og det er forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at overføre beløbet til et andet system, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at udbetale beløbet til skyldner.

I § 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for systemerne DMI og SAP38, jf. dog § 47, nr. 2. For fordringer i DMI gælder i stedet følgende særlige regler:

1) Opstår der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i DMI, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvist dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun én gang om året. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer.

2) En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.

3) Ved den indbyrdes dækning af renter dækkes først renter påløbet under opkrævningen. Disse dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den først modtagne rente dækkes først. Dernæst dækkes renter påløbet under inddrivelsen, således at den først påløbne rente dækkes først.

4) Ved samtidig oversendelse af flere fordringer vedrørende samme skyldner og inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de registreres i DMI.

5) Hvis et pengeinstitut afviser at honorere en betaling, der er anvendt til helt eller delvist at dække en fordring, ophæves dækningen af fordringen, og senere dækninger fastholdes.

6) Opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne ford-

ring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives.

I § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2024 kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Bestemmelsen blev oprindeligt under overskriften »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021« indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 21, i lov nr. 285 af 29. marts 2017.

Bestemmelsen blev nyaffattet ved § 1, nr. 5, i lov nr. 324 af 30. marts 2019, og overskriften før bestemmelsen blev ophævet, jf. § 1, nr. 4, således at § 18 c deler overskrift med § 18 b, jf. ovenfor.

Ved § 1, nr. 24, i lov nr. 824 af 9. juni 2022 blev skatteministerens bemyndigelse forlænget med 3 år, så den løber til og med den 31. december 2024.

§ 18 c er udmøntet i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020.

I § 50 anføres i stk. 1, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, og renter, gebyrer og andre omkostninger vedrørende disse fordringer er retskraftige og uden datafejl, finder § 4 og § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke anvendelse på rækkefølgen for vurderingerne.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 2, er bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden retskraftvurderer fordringer vedrørende skyldneren, og fordringerne ikke er berørt af mistanke om datafejl, jf. stk. 3, retskraftvurderes først bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig andre fordringer. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog vælge at fravige rækkefølgen efter 1. pkt., hvis særlige omstændigheder taler derfor. Retskraftvurderingerne foretages derudover således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges

retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 3, er bestemt, at ved mistanke om datafejl, der kan have betydning for inddrivelse, modregning eller dækning, vurderes fordringerne i den rækkefølge, som af restanceinddrivelsesmyndigheden skønnes hensigtsmæssig. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved vurderingen af, hvilken rækkefølge der er hensigtsmæssig, bl.a. tage hensyn til fordringernes beløb, fejlens karakter, undersøgelseernes kompleksitet og mulighederne for at opnå betaling.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 4, er bestemt, at ved modtagelsen af en betaling anvendes beløbet til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, i overensstemmelse med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren hos restanceinddrivelsesmyndigheden anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl under inddrivelse, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i stk. 2 og 3 så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Er den anden gæld, jf. 2. pkt., registreret i DMI, gælder dog § 18 j, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige den i 1. pkt. nævnte rækkefølge, hvis det efter restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering vil forsinke anvendelsen af det overskydende beløb til dækning af skyldnerens øvrige gæld under inddrivelse. I så fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden vurdere og dække de fordringer, der vurderes hurtigst at kunne anvendes til en dækning med det overskydende beløb.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 5, er bestemt, at i forbindelse med en modregning og i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5, kan rækkefølgen, der efter § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller efter regler i anden lovgivning skal anvendes ved dækning af fordringer, og rækkefølgen for vurderinger, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, fraviges, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes

beløb, fejlens karakter eller undersøgelsernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Endelig er i bekendtgørelsens § 50, stk. 6, bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene vurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig og uden datafejl. En vurdering af renter og lignende ydelser, jf. 1. pkt., finder ikke sted, hvis de afskrives efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at foretage en vurdering af dem.

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 5. og 6. pkt. I § 18 a, stk. 7, 2. pkt., er bestemt, at for fordringer, der ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden registreres i et inddrivelsessystem, for hvilket 1. pkt. ikke finder anvendelse, indtræder forældelse ligeledes tidligst 3 år efter fordringens modtagelse, jf. dog 5. og 6. pkt. Ifølge 3. pkt. regnes fristen på 3 år fortsat fra det i 1. og 2. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. I 4. pkt. er bestemt, at hvis en fordring, der er tilbagesendt som anført i 3. pkt., atter overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt. 4. pkt. gælder ifølge 5. pkt. til og med den 31. december 2024 ikke for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 6. pkt.

Ordlyden i 1. pkt. har været gældende siden den 17. december 2019, og den finder alene anvendelse for fordringer i inddrivelsessystemet PSRM, jf. bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.). Før den 17. december 2019 fandtes bestemmelsen om foreløbig afbrydelse i § 18 a, stk. 2, som indsat ved § 1, nr. 15, i lov nr. 551 af 29. maj 2018. Det fremgik af § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Lov nr. 551 af 29. maj 2018 bestemmer i § 11, stk. 3, 1. pkt., at § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved den nævnte ændringslovs § 1, nr. 15, ikke finder anvendelse på fordringer m.v., der første gang modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018. For sådanne fordringer m.v. finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. ændringslovens § 11, stk. 3, 2. pkt. For fordringer, der modtages i restanceinddrivelsesmyndighedens paralleldriftssystem DMI fra og med den 1. juni 2018, finder § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved ændringslovens § 1, nr. 15, dog også anvendelse, selv om fordringerne første gang er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018, jf. ændringslovens 11, stk. 3, 3. pkt. For sådanne fordringer, der modtages til og med den 31. december 2020, gælder § 18 a, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – hvorefter fristen på 3 år ved en genfremsendelse af en fordring regnes fra det første modtagelsestidspunkt – ikke, jf. ændringslovens 11, stk. 3, 4. pkt.

§ 11, stk. 3, 3. og 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018 blev indsat i det fremsatte lovforslag, lovforslag nr. L 226, Folketingstidende 2017-18, tillæg A, lovforslag nr. L 226 som fremsat, ved et ændringsforslag. Ændringen skyldes, at det for fordringer, der modtages i DMI, ikke vil være muligt systemmæssigt at konstatere, om fordringen modtages første gang eller er blevet genindsendt efter en tilbagesendelse til fordringshaver eller den, der på vegne af denne forestår opkrævningen, hvorfor det i praksis ikke vil være muligt at afgøre, om disse fordringer første gang er modtaget til inddrivelse før den 1. juni 2018, jf. lovforslag nr. L 226, Folketingstidende 2017-18, B, Betænkning, side 4.

§ 18 a, stk. 7, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter 4. pkt. til og med den 31. december 2024 ikke gælder for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt, blev indsat ved § 1, nr. 21, i lov nr. 814 af 9. juni 2020. Dermed blev perioden i § 11, stk. 3, 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018 forlænget med 3 år. Formålet var ifølge Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 16, at muliggøre en forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift.

2.2.2. Skatteministeriets overvejelser

Et af aftalepunkterne i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 er, at der ved en udskydelse af forældelsen af fordringer i DMI også vil være behov for at forlænge perioden med parallel inddrivelse i de to inddrivelsessystemer, DMI og PSRM, og de tilknyttede regler herom, således at det vil være muligt at fortsætte oprydningen i den fejlramte gæld helt frem til 2030.

Både §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder bemyndigelser, der vedrører perioden

med paralleldrift af to inddrivelsessystemer – det nye inddrivelsessystem, PSRM, og det gamle system, DMI – samt Skatteforvaltningens opkrævningssystem SAP38, der også indeholder en række fordringer, der behandles som værende under inddrivelse, selv om de ikke er blevet overført til et af de to inddrivelsessystemer i paralleldriften, jf. Folketings-tidende 2018-19 (1. samling), tillæg A, L 162 som fremsat, side 8. Fordringshavere, der endnu ikke er blevet tilkoblet PSRM, vil stadig skulle bruge DMI til overdragelsen af fordringer til inddrivelse, og DMI indeholder også en lang række fordringer, der skal retskraftvurderes eller have fjernet datafejl. Når sidstnævnte fordringer er gjort inddrivelsesparate, skal de konverteres til PSRM. Det samme gælder øvrige fordringer, i takt med at deres fordringshavere tilkøbes PSRM.

Ved udgangen af april 2023 var der ca. 24,3 mio. fordringer med en nominel værdi på ca. 106,6 mia. kr. og en kursværdi på ca. 19,9 mia. kr. under inddrivelse i DMI.

Heraf var ca. 15 mio. fordringer med en nominel værdi på ca. 38,8 mia. kr. og en kursværdi på ca. 6,1 mia. kr. ramt af tvivl om retskraft eller mistanke om datafejl. En fortsat paralleldrift og administration af disse fordringer vil afhænge af en forlængelse af de perioder, som de nuværende paralleldriftsregler omhandler.

En forlængelse af disse perioder i paralleldriftsreglerne har betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af hele fordringsmassen, herunder særligt fordringer under inddrivelse i DMI, idet de nuværende regler kun er gældende til og med den 31. december 2024.

Perioden med fordringer under inddrivelse i flere inddrivelsessystemer vil strække sig over en længere periode end først antaget, og det vil være kritisk, hvis de regler, der skal muliggøre en paralleldrift, skal udløbe ved udgangen af 2024, idet sådanne regler også efter 2024 vil være afgørende for restanceinddrivelsesmyndighedens evne til at administrere fordringer i flere inddrivelsessystemer, herunder i relation til dækningsrækkefølge og vurdering af fordringer med henblik på afklaring af tvivl om retskraft eller datafejl.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at perioden i §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forlænges med 6 år, således at perioden i begge bestemmelser udstrækkes til at vare til og med den 31. december 2030.

Der foreslås samtidig en præcisering i § 18 b, således at det kommer til at fremgå, at bemyndigelsen for skatteministeren til at fastsætte regler om inddrivelse af udvalgte fordringer også omfatter en adgang til at fastsætte regler om, at inddrivelsen skal kunne omfatte fordringer, der alene er udvalgt fra et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Det skal med de foreslåede ændringer i § 18 b således være muligt for skatteministeren for perioden til og med den 31.

december 2030 at kunne fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, eller regler i anden lovgivning forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer, herunder fordringer, der alene er udvalgt fra et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. De regler, der allerede er udstedt i medfør af bemyndigelsen, vil med den foreslåede ændring således skulle kunne anvendes til og med 2030, og det vil blive tydeliggjort, at der er hjemmel til at fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne iværksætte inddrivelsesindsatser, der alene omfatter fordringer i et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Det skal med den foreslåede ændring i § 18 c også være muligt for skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2030 at kunne fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl. Også her vil gælde, at de regler, der allerede er udstedt i medfør af bemyndigelsen, med den foreslåede ændring vil skulle kunne anvendes til og med 2030.

For at muliggøre en forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift foreslås det, at perioden til og med den 31. december 2024, inden for hvilken reglen i § 18 a, stk. 7, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – hvorefter den forældelsesmæssige tillægsfrist på 3 år i tilfælde af fordringshavers genfremsendelse af en fordring, der ved sin første overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden fik sin forældelse foreløbigt afbrudt med tillægsfristen på 3 år, skal regnes fra det første modtagelsestidspunkt hos restanceinddrivelsesmyndigheden – ikke skal gælde for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt, jf. § 18 a, stk. 7, 5. pkt., forlænges med 6 år, så perioden løber til og med den 31. december 2030.

Det vil fortsat være en betingelse for anvendelsen af den 3-årige tillægsfrist, at fordringen er retskraftig ved sin modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved at forlænge perioden med 6 år opnås overensstemmelse med perioden med paralleldrift, der med de foreslåede ændringer i §§ 18 b og 18 c skal kunne vare til og med den 31. december 2030.

2.3. Genindførelse af mulighed for ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer

2.3.1. Gældende ret

Efter § 18 h, stk. 10, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kunne skatteministeren til og med den 15.

april 2023 fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse, kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hver enkelt fordring, hvis der består tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for fordringernes inddrivelse, eller disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. I 2. pkt. bestemmes, at de i stk. 4 nævnte typer af fordringer ikke omfattes af 1. pkt. Skatteministeren kunne efter 3. pkt. til og med den 15. april 2023 desuden fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden, kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hvert enkelt tilbagebetalingskrav, hvis der består tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for tilbagebetalingskravenes opkrævning og inddrivelse, eller disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. Skatteministeren kunne efter 4. pkt. til og med den 15. april 2023 endvidere fastsætte regler om, at Skatteforvaltningen for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hver enkelt fordring, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger for Skatteforvaltningen at gennemføre opkrævning, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. Ifølge 5. pkt. kunne der efter 4. pkt. ikke fastsættes regler om afskrivning af fordringer som nævnt i stk. 4, som opkræves af Skatteforvaltningen, og det kan fastsættes, at afskrivningen kan være begrænset til alene at omfatte renter, gebyrer eller andre omkostninger.

2.3.2. Skatteministeriets overvejelser

Et af aftalepunkterne i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 er en genindførelse af den særlige hjemmel til at kunne afskrive grupper af gældsposter uden at skulle vurdere de almindelige afskrivningsbetingelser i forhold til hver enkelt gældspost og skyldner. Der er tale om bestemmelsen i § 18 h, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

§ 18 h i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev indsat i loven ved lov nr. 258 af 10. april 2018, der hviler på lovforslag nr. L 148, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 148 som fremsat. Af lovforslaget fremgår i de almindelige bemærkninger, at det med baggrund i »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« af 8. juni 2017 foreslås, at bemyndigelsen skal gælde i en 5-årig periode. Det anføres endvidere, at dette vil indebære, at en bekendtgørelse, der udmønter skatteministerens bemyndigelse, skal være udstedt

senest den 1. april 2023. Det fremgår endvidere, at bemyndigelsen først vil blive anvendt efter orientering af Finansudvalget.

I det vedtagne lovforslag er datoen ændret til den 15. april 2023 som følge af et ændringsforslag, som skatteministeren den 12. marts 2018 stillede til 2.-behandlingen, og som også indeholdt en udskydelse af ikrafttrædelsen til den 15. april 2018, jf. Folketingstidende 2017-18, B, Betænkning, pkt. 4.

Oprydningen i fordringsmassen hos Skatteforvaltningen, herunder restanceinddrivelsesmyndigheden, vil fortsætte i de kommende år, og der vil derfor være behov for fortsat at kunne afskrive grupper af fejlramte fordringer i de tilfælde, hvor stærke grunde taler for at afskrive fordringerne frem for at forsøge at udbedre de konstaterede fejl. Der er derfor behov for at genindføre en hjemmel for Skatteforvaltningen, herunder restanceinddrivelsesmyndigheden, til at kunne foretage en ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer, der er ramt af datafejl m.v. Den foreslåede udskydelse af forældelsen og forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift hos restanceinddrivelsesmyndigheden til 2030 bør ledsages af en tilsvarende forlængelse af perioden, i hvilken der skal kunne foretages ekstraordinær afskrivning af grupper af fejlramte fordringer.

For at sikre en hensigtsmæssig og smidig oprydning bør reglen have samme anvendelsesområde som de gældende regler for afskrivning. Det betyder, at der ligesom ved afskrivning efter § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige også gives mulighed for at afskrive fordringer, der på grund af hensynet til retsfølelsen var undtaget fra anvendelsesområdet i den tidligere afskrivningsregel i § 18 h, stk. 10. Det drejer sig om bøder og andre krav, der vedrører strafbare handlinger.

Dette skal bl.a. ses på den baggrund, at der siden ikrafttrædelsen af den oprindelige afskrivningsbestemmelse er gennemført en betydelig oprydningsindsats i Rigspolitiets ældre gældsposter (politibøder og straffesagsomkostninger m.v.), som har været omfattet af de overførsler af gældsposter, der ad flere omgange er sket fra det gamle inddrivelsessystem, DMI, til det nye inddrivelsessystem, PSRM. Herudover var Rigspolitiet en af de første offentlige fordringshavere, der blev tilsluttet PSRM, hvilket betyder, at det bør kunne lægges til grund, at der siden denne tilslutning alene overføres politibøder m.v., der er inddrivelsesparate.

Fortrinsberettigede kommunale fordringer bør også kunne afskrives efter den særlige afskrivningsregel i § 18 h, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Derimod skal det fortsat ikke være muligt at afskrive private underholdsbidrag, udenlandske fordringer, toldkrav og andre krav, der på grund af EU-retlige bindinger ikke bør afskrives.

Der er desuden behov for en smidig og enkel procedure for gennemførelsen af sådanne afskrivninger, hvorfor afskrivninger bør kunne foretages, uden at skatteministeren forinden skal fastsætte regler herom.

Det findes ikke nødvendigt fortsat at skulle orientere Finansudvalget, inden der gennemføres afskrivning. Finansudvalget har efter den tidligere ordning ikke skullet godkende en påtænkt afskrivning, men blot tage imod orienteringen.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at hjemlen i § 18 h, stk. 10, til ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer genindføres i ændret form. Ændringerne består i tre ting.

For det første foreslås det, at hjemlen til afskrivning skal løbe til og med den 31. december 2030, således at der vil være overensstemmelse med »udløbsdatoen« for bemyndigelsesbestemmelserne i §§ 18 b og 18 c, der også har oprydning som et af formålene og med dette lovforslag foreslås at skulle kunne anvendes for perioden til og med den 31. december 2030.

For det andet foreslås det, at både restanceinddrivelsesmyndigheden og Skatteforvaltningen som fordringshaver til og med den 31. december 2030 selv skal kunne vælge at afskrive grupper af fordringer, hvis de betingelser, der er fastsat i § 18 h, stk. 10, og foreslås uændret at skulle gælde, er opfyldt, dvs. at restanceinddrivelsesmyndigheden bl.a. skal kunne afskrive grupper af fordringer, hvis der består tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for fordringernes inddrivelse, eller disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning, ligesom Skatteforvaltningen i sin egenskab til fordringshaver skal kunne afskrive grupper af fordringer, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger for Skatteforvaltningen at gennemføre opkrævning, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning.

For det tredje foreslås også, at der efter § 18 h, stk. 10, ikke skal kunne ske afskrivning af private underholdsbidrag, toldkrav, udenlandske fordringer og fordringer, der opkræves af Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen, samt af renter, der er påløbet disse krav. Derimod vil som noget nyt de øvrige fordringstyper, der anføres i § 18 h, stk. 4, dvs. bøder, tvangsbøder, erstatningskrav og sagsomkostninger fastslået eller fastsat ved afgørelse i straffesag, afsoningsomkostninger, konfiskationskrav, offerbidrag og fortrinsberettigede kommunale fordringer, kunne afskrives efter § 18 h, stk. 10.

Som begrundelse for friholdelsen af fordringer, der opkræves af Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen, fra den ekstraordinære afskrivning efter § 18 h, stk. 1 og 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige anføres i lovforslag nr. L 148, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 148 som fremsat, side 7, at EU-retlige bindinger betyder, at der ikke kan ske afskrivning af tilbagebetalingskrav bestående af tilskud udbetalt under tre forskellige EU-fonde, nem-

lig Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL), Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) og Europæiske Hav- og Fiskerifond (EHFF). Disse tilbagebetalingskrav er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden af NaturErhvervstyrelsen, som den 1. februar 2017 skiftede navn til Landbrugs- og Fiskeristyrelsen, der med virkning fra den 24. november 2017 blev opdelt i Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen. I forbindelse med overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden er det ikke blevet specificeret, om der er tale om nationale krav, medfinansierede EU-krav eller rene EU-krav, hvorfor det ikke uden en manuel vurdering vil være muligt at skelne mellem de enkelte fordringstyper.

Med forslaget vil Skatteforvaltningen, herunder restanceinddrivelsesmyndigheden, bibeholde et vigtigt – og forbedret – oprydningværktøj i den fortsatte indsats for at gøre den fejlramte fordringsmasse opkrævnings- og inddrivelsesparat.

Modsat den tidligere ordning vil en ekstraordinær afskrivning ikke forudsætte en forudgående orientering af Finansudvalget.

2.4. Fordringskompleks for fordringer i inddrivelsessystemet DMI

2.4.1. Gældende ret

Fordringer på penge forældes efter forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov, jf. forældelseslovens § 1.

Ifølge forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristerne fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Af stk. 2 fremgår, at hvis der er indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb.

Den almindelige forældelsesfrist er 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1.

I forældelseslovens § 5, stk. 1, er det bestemt, at forældelsesfristen er 10 år, 1) når der er udstedt gældsbeholdning for fordringen, 2) når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller 3) når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse.

Forældelsen afbrydes, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse, jf. forældelseslovens § 15. Derudover kan forældelsen afbrydes, ved at fordringshaveren foretager retslige skridt mod skyldneren med henblik på at erhverve dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten, voldgiftskendelse eller anden bindende afgørelse, der fastslår fordringens eksistens og størrelse, og forfølger disse skridt inden for rimelig tid, jf. § 16, stk. 1. Forældelse kan ifølge § 17, stk. 1, også

afbrydes af fordringshaver ved indgivelse af en på fordringen støttet konkursbegæring eller begæring om rekonstruktionsbehandling eller ved anmeldelse af fordringen i bl.a. et konkursbo eller til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling eller i forbindelse med indledning af gældssanerings sag. Desuden afbrydes forældelsen ved indgivelse af anmodning om udlæg, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet inden for rimelig tid, jf. § 18, stk. 1. Foretages udlæg af en pantefoged, afbrydes forældelsen ved udlægsforretningens foretagelse, jf. stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ifølge stk. 3 tilsvarende anvendelse ved 1) indgivelse af anmodning til fogedretten om foretagelse af arrest, 2) fremsættelse af krav for fogedretten om andel i et auktionsprovenu og 3) indgivelse af anmodning til fogedretten om tilbagetagelse af en løsøregenstand, der er solgt med ejendomsforbehold. Forældelsen afbrydes også ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om indeholdelse i løn m.v. eller modregning, jf. stk. 4.

Afbrydelsen indebærer, at der løber en ny forældelsesfrist fra de tidspunkter, der fastsættes i forældelseslovens § 19.

Sker afbrydelsen ved skyldnerens erkendelse af forpligtelsen, regnes den nye forældelsesfrist fra dagen for erkendelsen, jf. § 19, stk. 2. Sker afbrydelsen ved foretagelse af retslige skridt som nævnt i § 16, regnes den nye frist fra den dag, da retsforlig indgås, dom afsiges, betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes, jf. § 19, stk. 3. Er fordringen anerkendt i et konkurs- eller dødsbo eller i vedtagen tvangsakkord eller afsagt gældssaneringskendelse, regnes den nye frist fra boets slutning, tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse, jf. § 19, stk. 4. Er afbrydelse sket ved pantefogedens gennemførelse af udlægsforretning, jf. § 18, stk. 2, regnes den nye forældelsesfrist fra udlægsforretningens afslutning, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år, jf. § 19, stk. 6, 2. pkt. Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om modregning, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes, jf. § 19, stk. 6, 3. pkt.

Ved forældelse mister fordringshaveren sin ret til at kræve opfyldelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 1. Ved forældelse af hovedfordringen bortfalder også krav på rente og lignende ydelse, jf. stk. 2, der omhandler den såkaldte accessoriske forældelse.

Til frister medregnes den månedsdag, der svarer til den dag, hvorfra fristen regnes, jf. forældelseslovens § 27, stk. 1, 1. pkt. I mangel af tilsvarende dag udløber fristen den sidste dag i måneden, jf. 2. pkt. Udløber forældelsesfristen i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag, den 24. eller 31.

december, udstrækkes fristen til førstkommande hverdag, jf. § 27, stk. 2.

Med § 1, nr. 18, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 blev der med § 18 a, stk. 2-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indført regler om et forældelsesmæssigt fordringskompleks for at løse restanceinddrivelsesmyndighedens problem med forældelsehåndteringen for bl.a. fordringer, der efter modtagelsen til inddrivelse måske opskrives, hvorved de enkelte delfordringer med de dagældende regler ville få forskellige forældelsestidspunktet, jf. pkt. 2.1.2 i lovforslag nr. L 26, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 26 som fremsat, side 13 ff.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 2. pkt. Er hovedkravet nedbragt til nul i opkrævningsfasen, er forældelsesdatoen for fordringskomplekset forældelsesdatoen for den af rentefordringerne, der først blev modtaget til inddrivelse, jf. 3. pkt. Forældelsen kan efter modtagelse af hovedkravet til inddrivelse afbrydes for hele fordringskomplekset, hvis afbrydelsen omfatter hovedkravet, jf. 4. pkt. Er hovedkravet nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, medfører en afbrydelse af forældelsen for en tilhørende rente, der er under inddrivelse, en afbrydelse af forældelsen for hele fordringskomplekset, jf. 5. pkt. Opskrives hovedkravet ved overdragelse af en opskrivningsfordring, eller overdrages yderligere tilhørende renter, anvendes som forældelsesdato for fordringskomplekset den ved opskrivningsfordringens eller de yderligere tilhørende renters modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden gældende forældelsesdato for fordringskomplekset, jf. 6. pkt. Er fordringskomplekset under inddrivelse nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, og modtager restanceinddrivelsesmyndigheden herefter en opskrivningsfordring, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter ved overdragelse af en eller flere nye renter, får fordringskomplekset bestående af opskrivningsfordringen respektive den eller de overdragne renter den forældelsesdato, der følger af stk. 4 sammenholdt med stk. 7, jf. 7. pkt. Består fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 7. pkt., tillige af en opskrivningsfordring til et hovedkrav, afbrydes forældelsen for fordringskomplekset alene, hvis opskrivningsfordringen får sin forældelse afbrudt, jf. 8. pkt. Hvis en eller flere renter, der i medfør af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., skal behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse eller i medfør af en beslutning truffet i henhold til § 3

D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem er registreret som én rentefordring, udgør den registrerede rentefordring hovedkravet i et fordringskompleks efter 1. pkt., hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den forældelsesdato, der gælder for renten eller renterne i den registrerede rentefordring, eller den tidligste forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring indeholder flere renter med forskellige forældelsesdatoer, jf. 9. pkt. Det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., og de gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, med tilhørende renter udgør et fordringskompleks efter 1. pkt., jf. 10. pkt.

I § 18 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, gælder for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på datoen for den dækning eller afskrivning (virkningstidspunktet), der giver anledning til ophævelsen. En afbrydelse af fordringskomplekssets forældelse, der er sket efter virkningstidspunktet i 1. pkt., men inden ophævelsen efter 1. pkt., bortfalder ved ophævelsen, men forældelse af fordringskomplekset indtræder tidligst 6 måneder efter ophævelsen, jf. 2. pkt.

Reglen i § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omhandler såkaldte interne opskrivninger, der bl.a. sker ved en indeholdelsespligtig arbejdsgivers korrektion af et beløb, der er indberettet til indkomstregisteret og af restanceinddrivelsesmyndigheden delvist er anvendt til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, inden korrektionen fandt sted. Der kan også være tale om en afskrivning, der er foretaget af restanceinddrivelsesmyndigheden, efter at skyldner fik en gældssanering, der helt eller delvist nedsatte fordringen, men siden hen ophæves efter konkurslovens § 229, f.eks. som følge af skyldnerens svig under gældssaneringssagen. Fordringen vil da helt eller delvist skulle opskrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er forældelsesfristen 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist eller der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog § 18 a, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For private underholdsbidrag og regioners og kommuners privatretlige fordringer gælder dog den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. § 18 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Denne forældelses-

frist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 3. pkt.

I § 18 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil den forældelsesdato, der var gældende ved tilbagesendelsen, jf. stk. 2 og 3, fortsat være gældende, medmindre fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, i medfør af forældelsesloven eller andre forældelsesregler får udsendt forældelsesdatoen. Er forældelsesfristen efter tilbagesendelsen blevet forlænget, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, finder stk. 4, 1. pkt., kun anvendelse, hvis forældelsen afbrydes for fordringskomplekset, efter at dette på ny er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 18 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Genoverdrages hovedkravet til restanceinddrivelsesmyndigheden med en forældelsesdato, som er senere end 3 år fra den dato, hvor hovedkravet på ny modtages til inddrivelse, finder stk. 4, 1. pkt., dog anvendelse, således at forældelsesfristen på 3 år skal regnes fra denne modtagelsesdato. 2. og 3. pkt. gælder ikke for fordringer omfattet af stk. 4, 2. pkt., jf. 3. pkt.

I § 18 a, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at stk. 2-5 hverken gælder for bøder eller for udenlandske fordringer, for hvilke en international overenskomst eller konvention vil være til hinder for en sådan anvendelse.

I § 9, stk. 2, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 er det bestemt, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 1, 11, 12 og 17-20, og §§ 3-8 og herunder kan fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter. I § 9, stk. 3, er det bestemt, at skatteministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 1, nr. 1, 11, 12 og 17-20, finder anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og herunder kan bestemme, at reglerne finder anvendelse fra forskellige tidspunkter. Ved § 1 i bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), der trådte i kraft den 17. december 2019, blev bl.a. § 1, nr. 18, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 om fordringskomplekset sat i kraft, og i bekendtgørelsens § 2 er det bestemt, at bl.a. reglerne om fordringskomplekset fra ikrafttrædelsen finder anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM.

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes

i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 5. og 6. pkt. For fordringer, der ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden registreres i et inddrivelsessystem, for hvilket 1. pkt. ikke finder anvendelse, indtræder ifølge § 18 a, stk. 7, 2. pkt., forældelse ligeledes tidligst 3 år efter fordringens modtagelse, jf. dog 5. og 6. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. og 2. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 3. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 3. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 4. pkt. 4. pkt. gælder til og med den 31. december 2024 ikke for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt, jf. 5. pkt. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 6. pkt.

Af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører. Er det ved overdragelsen af de i 1. pkt. nævnte renter til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyst, at disse renter vedrører et bestemt hovedkrav, lægges ifølge 2. pkt. dette hovedkrav til grund med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2.

Forordninger anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved registreringen i modtagelsessystemet og får prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Uanset tidspunktet for registreringen i modtagelsessystemet kan fordringer først dækkes, når de er registreret i inddrivelsessystemet, jf. 2. pkt. Forordninger afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis ikke nødvendige oplysninger efter § 3 er medsendt, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Hvis de oversendte oplysninger giver restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til at søge oplysninger bekræftet hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren sender fordringen til inddrivelse, anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 2. pkt.

I bekendtgørelsens § 7 findes en række regler om op- og nedskrivning af fordringer. Det fremgår bl.a., at opskrivning

af en fordrings beløb kan ske ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring), jf. stk. 1, 1. pkt. Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet, jf. 2. pkt. En opskrivningsfordring anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 3. pkt. Dette gælder dog ikke, hvis de oversendte oplysninger om den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2, 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 3. pkt. gælder heller ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 4. pkt. En opskrivningsfordring får ifølge 5. pkt. plads i dækningsrækkefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives, jf. dog 6. pkt. Hvis en opskrivning har til formål at annullere en nedskrivning, der blev foretaget, mens fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og opskrivningen foretages efter overførslen af fordringen fra det andet inddrivelsessystem, anses ifølge 6. pkt. opskrivningsfordringen i alle tilfælde for at være modtaget ved registreringen i modtagelsessystemet, jf. 3. pkt. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt, jf. 7. pkt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog umiddelbart før opskrivningsfordringen, jf. 8. pkt. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. 9. pkt.

En fordring, der er oversendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan nedskrives af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver har oversendt fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, eller hvis en del af fordringen ved en fejl er sendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 2.

Reglerne i bekendtgørelsens §§ 4 og 7 gælder alene for fordringer registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Af bekendtgørelsens § 49, stk. 1, 1. pkt., fremgår således, at bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke gælder for systemerne DMI og SAP38 i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, jf. dog § 47, nr. 2. For DMI gælder ifølge 2. pkt. en række særlige regler. Af nr. 2 fremgår, at en fordring

anses for modtaget i DMI, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI. Af nr. 6, 1. pkt., fremgår, at opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt, jf. nr. 6, 2. pkt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. nr. 6, 3. pkt. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, jf. nr. 6, 4. pkt. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt, jf. nr. 6, 5. pkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives, jf. nr. 6, 6. pkt.

2.4.2. Skatteministeriets overvejelser

Blandt aftalepunkterne i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 er en udskydelse af forældelsen af fordringer i DMI, så forældelsen af disse tidligst kan indtræde i 2030, og en forlængelse af perioden med parallel inddrivelse i DMI og PSRM. Desuden indgår i aftalen, at aftalepartierne noterer sig, at det er hensigten, at de offentlige fordringshavere, der endnu ikke er blevet tilkøbt PSRM, skal tilkobles PSRM og udelukkende skal indsende nye fordringer til PSRM fra omkring udgangen af 2026. Det er således hensigten, at der udelukkende oversendes fordringer, som erparate til inddrivelse. Aftalepartierne noterer sig også, at skattevæsenet i dialog med eksterne offentlige fordringshavere arbejder for, at disse udelukkende indsender fordringer til PSRM fra i løbet af 2024. Ligeledes noteres, at skattevæsenet indsender ubetalte skatter og afgifter til PSRM fra 2026/2027. I forlængelse heraf vil muligheden for at oversende nye fordringer til DMI blive lukket. Det vil medføre, at oprydningen og inddrivelsen af de tilbageværende fordringer i DMI i højere grad kan prioriteres.

Det er således tanken, at der løbende skal ske en samling af inddrivelsen af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at inddrivelsen på sigt kommer til at ske via ét system med tilhørende inddrivelseskomponenter. Dette vil nødvendiggøre en sikker og effektiv forældelsesadministration, der tager højde af de særlige forhold i det gamle inddrivelsessystem, DMI.

Med reglerne om fordringskomplekset er der for fordringer i PSRM indført særlige forældelsesregler, der sikrer en entydig forældelsesdato for (hele) fordringen, men denne sikre forældelsehåndtering findes ikke i DMI, hvor bl.a. opskrivninger kan betyde, at samme forældelsesdato ikke gælder for hele fordringen. Det er imidlertid ikke muligt i DMI at registrere mere end én forældelsesdato pr. fordring. DMI har ikke i dag en velfungerende funktionalitet for administration

af forældelse, hvilket bl.a. skyldes kompleksitet forbundet med sikringen af samspillet med de almindelige forældelsesregler i forældelsesloven.

Udfordringerne er i vidt omfang de samme, som medførte behovet for fordringskompleksregler i PSRM, og dette taler for, at reglerne om fordringskomplekset også skal gælde for fordringer i DMI, men der bør herved tages hensyn til de særlige forhold, der kendetegner DMI. Det vil derfor ikke være tilstrækkeligt, at skatteministeren i medfør af § 9, stk. 3, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 i en bekendtgørelse fastsætter, at lovens § 1, nr. 18, om fordringskomplekset også skal finde anvendelse for fordringer i DMI. Reglerne om fordringskomplekset bør i stedet tilpasses, så der tages højde for, at opskrivninger i DMI sker ved en opjustering af fordringens saldo, dvs. uden overdragelse af en opskrivningsfordring, jf. § 49, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Flere af fordringerne i DMI kendetegnes ved, at de ikke er inddrivelsesparate, hvilket skyldes tvivl om deres retskraft eller konstaterede eller formodede datafejl, der hindrer en lovlig inddrivelse. Regler om et fordringskompleks for DMI bør derfor adressere dette forhold.

Derudover bør sammenlagte fordringer i relation til regler om et fordringskompleks for DMI behandles som én fordring. Der er tale om tilfælde, hvor flere fordringer er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden som én fordring.

Det vil ikke være muligt at anvende sådanne regler på fordringer i systemet SAP38.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har påpeget, at opkrævningsrenter, der overdrages til inddrivelse via DMI, ikke i alle tilfælde er overdraget med oplysning om, hvilket hovedkrav renterne vedrører. Opkrævningsrenter i DMI kan være overdraget på en af følgende fire måder:

A. Opkrævningsrenter relateret til en hovedfordring, der har en positiv saldo.

B. Flere opkrævningsrenter til den samme hovedfordring er overdraget til inddrivelse. Hovedfordringen er nedbragt til nul i opkrævningsfasen og er ikke registreret i DMI, men DMI har mulighed for at identificere, at opkrævningsrenterne hører sammen. Hvis hovedfordringen senere opskrives, vil dette ske, ved at fordringshaver overdrager hovedfordringen til inddrivelse separat, således at man ikke i DMI kan identificere relationen mellem hovedfordringen og dens opkrævningsrenter.

C. Opkrævningsrenter registreret med relation til en hovedfordring, der er nedbragt til nul i opkrævningsfasen.

D. Opkrævningsrente er registreret som en hovedfordring i relation til forældelse. Det er allerede tilladt efter § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men registreringstilfældene i DMI omfatter langt flere fordringer,

end hvad der følger af § 3 B, stk. 1, 1. pkt. I denne situation kan man ikke i DMI identificere den hovedfordring, som opkrævningsrenten er beregnet af, eller eventuelle andre opkrævningsrenter, som er beregnet af den samme hovedfordring.

Det er således ikke altid muligt i DMI at relatere opkrævningsrenter til en hovedfordring, der er nedbragt til nul, hvilket dog er forudsat i forarbejderne til reglerne om fordringskomplekset, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 26 som fremsat, side 13: »Hvis hovedfordringen er indfriet hos fordringshaver, oversender fordringshaver en såkaldt "0-fordring" til inddrivelse sammen med den relaterede fordring (f.eks. en opkrævningsrente, som sendes til inddrivelse, selv om hovedfordringen er betalt). På den måde er restanceinddrivelsesmyndigheden altid i besiddelse af de nødvendige data om de relaterede fordringer (f.eks. opkrævningsrenter), der inddrives.«

Den automatiserede retskraftkontrol i DMI (via en såkaldt »retracer«) understøtter retskraftvurdering i scenarierne A og C. I scenarierne B og D vil renterne kun modtage dækning, hvis de er blevet manuelt retskraftvurderet. Restanceinddrivelsesmyndigheden ønsker dog at kunne administrere opkrævningsrenter, der er oversendt uden relation (scenarierne B og D), i henhold til reglerne om fordringskomplekset, således at den løbende forældelsesadministration af disse renter kan automatiseres. Det vil dog stadigvæk forudsætte en kontrol af, at renterne ikke er forældede, da de blev modtaget. En sådan kontrol kan aktuelt kun foretages manuelt.

For at kunne systemunderstøtte dette er der behov for, at disse renter med hensyn til forældelse kan behandles som selvstændige hovedkrav, hvor den registrerede rentefordring udgør hovedkravet i et fordringskompleks, hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den forældelsesdato, der gælder for renten eller renterne i den registrerede rentefordring, eller den tidligste forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring indeholder flere renter med forskellige forældelsesdatoer, hvilket er den situation, der er reguleret i § 18 a, stk. 2, 9. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som fik sin nuværende affattelse ved § 1, nr. 16, i lov nr. 814 af 9. juni 2020. Af lovforslaget til denne ændringslov fremgår således, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 37 f. : »Typisk vil én registreret rentefordring i inddrivelsessystemet bestå af flere renter. Hvis renterne under opkrævning påløber dagligt, kan fordringshaveren f.eks. have opgjort renterne ved udgangen af hver måned, hvorved én registreret rentefordring i inddrivelsessystemet kan være udtryk for de daglige renter for én måned. I andre tilfælde påløber renter under opkrævning pr. påbegyndt måned frem til en bestemt dato, og fordringshaveren kan i sådanne tilfælde have opgjort renterne samlet på denne dato. Dette ses f.eks. for renter af restskat, hvor der ved ændring af en årsopgørelse vil blive beregnet renter fra den 1. september i året efter indkomståret og frem til udskrivning af den ændrede årsopgørelse, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 1, 3. pkt. Det fremgår ikke af de registrerede

oplysninger i inddrivelsessystemet, om en registreret rentefordring består af én eller flere renter.«

Reglen i § 18 a, stk. 3, om betydningen af interne opskrivninger for fordringskomplekset kan ikke i alle tilfælde understøttes af PSRM, idet det er nødvendigt manuelt at fastslå fordringskompleksets forældelsesdato. På baggrund heraf er der behov for en ændret ordlyd, der muliggør en fuld systemunderstøttelse.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at reglerne om fordringskomplekset også skal gælde for fordringer i inddrivelsessystemet DMI, og at der af hensyn til de særlige forhold, der kendetegner DMI, foretages en række nødvendige justeringer.

Det foreslås, at det af § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal fremgå, at reglen om et fordringskompleks, hvorefter et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, til lige skal gælde, uanset om flere fordringer er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden som en sammenlagt fordring.

Der er med den foreslåede tilføjelse tale om tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en fordring, der reelt rummer flere fordringer. Det kan f.eks. forekomme, hvor et momskrav reelt dækker over flere afgiftsperioder og derfor også rummer flere fordringer, idet et momskrav vedrører den enkelte afgiftsperiode, jf. momslovens § 56. Der kan også være tale om sammenblanding af hovedkrav og tilhørende renter og gebyrer.

Forslaget skal imødekomme behovet for, at fordringskomplekset for DMI også skal kunne håndtere disse i praksis forekommende tilfælde med sammenlagte fordringer, jf. ovenfor i pkt. 2.4.2.

Da fordringskomplekset foreslås også at skulle gælde for fordringer i DMI, hvor en opskrivning sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI, jf. § 49, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020, vil § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremover foruden opskrivningsfordringer, der anvendes for fordringer i PSRM, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1, også omfatte sådanne opjusteringer i DMI, jf. »op- eller nedskrives«.

Det foreslås også, at der i § 18 a, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, foretages den ændring, at dette skal gælde, uanset om hovedkravet,

da det kom under inddrivelse, var ikkeinddrivelsesparat eller senere bliver ikkeinddrivelsesparat.

Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats er tilrettelagt således, at der ikke foretages inddrivelse af ikkeinddrivelsesparate krav. Klassificeringen af krav som ikkeinddrivelsesparate sker ud fra et forsigtighedsprincip, således at tvivlen kommer skyldneren til gode. Det kan forekomme, at en fordring, der netop er blevet klassificeret som ikkeinddrivelsesparat, indgår i en forældelsesafbrydende handling og umiddelbart derefter konstateres at være inddrivelsesparat. Hvis det imidlertid skulle ske, at der foretages et inddrivesskridt – og dermed en afbrydelse af forældelsen – der omfatter en eller flere ikkeinddrivelsesparate fordringer, skal konsekvensen ikke være, at forældelsesafbrydelsen uden videre bortfalder for hele fordringskomplekset, men derimod skal restanceinddrivelsesmyndigheden konkret tage stilling til, om fordringen alligevel er inddrivelsesparat, eller om inddrivesskridtet skal annulleres for hele fordringen eller en del af den. I tilfælde, hvor det viser sig, at hovedkravet ikke bestod, vil også renterne som udgangspunkt bortfalde, hvilket bl.a. kan skyldes den accessoriske forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2. Det kan også tænkes, at hovedkravet ved en fejl er blevet registreret to gange, dvs. som en dublet, hvorved også renterne af det uretmæssigt registrerede hovedkrav vil skulle bortfalde.

Det foreslås også, at der i § 18 a, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter forældelsen efter modtagelse af hovedkravet til inddrivelse kan afbrydes for hele fordringskomplekset, hvis afbrydelsen omfatter hovedkravet, foretages den tilføjelse, og at dette gælder, uanset om en eller flere renter i fordringskomplekset ikke var inddrivelsesparate, da afbrydelsen skete.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden eksempelvis træffer afgørelse om lønindeholdelse for en restskat, vil ikkeinddrivelsesparate opkrævningsrenter af restskatten ikke være omfattet af afgørelsen. Med den foreslåede tilføjelse i § 18 a, stk. 2, 4. pkt., vil afgørelsen dog afbryde forældelsen for hele fordringskomplekset, idet hovedkravet, dvs. restskatten, er omfattet af det forældelsesafbrydende skridt, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4. Den foreslåede ændring betyder således, at de ikkeinddrivelsesparate renter i eksemplet vil få forældelsen afbrudt, selv om de ikke fremgår af afgørelsen.

Det vil være vanskeligt i afgørelserne at sikre, at ikkeinddrivelsesparate underfordringer beskrives med henvisning til hovedkravet, når de ikke omfattes af afgørelsen. Der er derfor behov for, at restanceinddrivelsesmyndigheden i meddelelser, underretninger, tilsigelser til udlægsforretninger og afgørelser m.v., der kan have betydning for forældelsesdatoen for fordringskomplekset, kan nøjes med at oplyse, at der kan være yderligere renter af hovedkravet under inddrivelse, og at forældelsen af disse også vil være afbrudt. Skyldneren vil desuden ved henvendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden kunne modtage nærmere oplysninger om sin gæld, herunder få en gældsoversigt.

Det foreslås også, at der i § 18 a, stk. 2, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bestemmer, at hvis hovedkravet er nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, medfører en afbrydelse af forældelsen for en tilhørende rente, der er under inddrivelse, en afbrydelse af forældelsen for hele fordringskomplekset, foretages den tilføjelse, at dette gælder, selv om hovedkravet efterfølgende opskrives, men efter opskrivningen vil 4. pkt., hvorefter afbrydelsen af hovedkravets forældelse afbryder forældelsen for hele fordringskomplekset, igen finde anvendelse, hvis forældelsen skal afbrydes for fordringskomplekset.

Den foreslåede ændring er udtryk for en præcisering af gældende ret, hvorefter hovedkravet er styrende for hele fordringskompleksets forældelsesdato, hvis der i fordringskomplekset indgår et hovedkrav, og det vil netop være tilfældet, hvis hovedkravet efter sin nedbringelse til nul opskrives og dermed »genopstår« i fordringskomplekset. Det vil derfor efter opskrivningen atter være hovedkravet, der vil skulle indgå i et afbrydesskridt, hvis afbrydelsen skal have virkning for hele fordringskomplekset. Ved hovedkravet forstås i denne sammenhæng enten en i PSRM modtaget opskrivningsfordring til hovedkravet eller det hovedkrav, der opstår ved en beløbsmæssig justering i DMI.

Det foreslås også, at der i § 18 a, stk. 2, indsættes et nyt punktum efter 5. pkt. Det foreslås, at det i det nye punktum – 6. pkt. – bestemmes, at afbrydelsesvirkningen fastholdes for fordringskomplekset, selv om den fordring, hvis afbrydelse har afbrudt forældelsen for fordringskomplekset, efter afbrydelsen bliver ikkeinddrivelsesparat.

Det vurderes, at skyldnere kun yderst sjældent vil blive stillet ringere, ved at forældelsesafbrydelsen for fordringskomplekset fastholdes i disse tilfælde. Viser det sig, at hovedkravet ikke bestod, vil den resterende del af komplekset, dvs. renterne, som udgangspunkt heller ikke bestå, herunder på grund af den accessoriske forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, og forældelsesafbrydelsen vil derfor være uden betydning. Viser det sig, at en rentefordring ikke bestod, vil en afbrydelse af forældelsen for denne rentefordring alene have betydning for fordringskomplekset, hvis hovedkravet på tidspunktet for afbrydelsen var nedskrevet til nul, jf. § 18 a, stk. 2, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Forældelsesdatoen for øvrige renter i fordringskomplekset og for et hovedkrav, der senere genopstår ved en opskrivning efter at være nedbragt til nul, vil kunne være fastsat som følge af afbrydelsen af forældelsen af en rente, som måske senere viser sig ikke at have været retskraftig, da afbrydesskridtet blev foretaget, jf. stk. 2, 5. pkt., om afbrydelsen af forældelsen for et fordringskompleks, der alene består af renter. I dette tilfælde vil skyldner dog ved fastholdelse af fordringskompleksets forældelsesdato typisk blive stillet på samme måde, som hvis den ikke længere retskraftige rente slet ikke havde været en del af fordringskomplekset, idet der i givet fald oftest ville være sket forældelsesafbrydelse for en af de øvrige renter i fordringskomplekset, og hvis der ikke var øvrige renter, ville en senere opskrivning af

det til nul nedbragte hovedkrav have medført, at fordringskompleksets forældelsesdato ville afhænge af tidspunktet for denne opskrivning, jf. den foreslåede regel i stk. 2, 8. pkt.

Det foreslås også, at der foretages en ændring i § 18 a, stk. 2, 7. pkt., der bliver 8. pkt. Af bestemmelsen fremgår, at hvis fordringskomplekset under inddrivelse er nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, og modtager restanceinddrivelsesmyndigheden herefter en opskrivningsfordring, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter ved overdragelse af en eller flere nye renter, får fordringskomplekset bestående af opskrivningsfordringen respektive den eller de overtagne renter den forældelsesdato, der følger af stk. 4 sammenholdt med stk. 7.

Den foreslåede ændring går ud på, at det fremover af bestemmelsen skal fremgå, at hvis fordringskomplekset under inddrivelse er nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, og modtager restanceinddrivelsesmyndigheden herefter en opskrivning af hovedkravet, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter, får fordringskomplekset bestående af opskrivningsfordringen respektive den eller de overtagne renter den forældelsesdato, der følger af stk. 4 sammenholdt med stk. 7, eller, hvis opskrivningen ikke sker ved overdragelse af en fordring, den forældelsesdato, der følger af stk. 4, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år fra opskrivningstidspunktet, jf. dog stk. 3.

Ændringen har til formål, at den ny forældelsesdato for fordringskomplekset også reguleres i den situation, hvor opskrivningen af den eller de fordringer, hvis forældelsesdato er bestemmende for forældelsesdatoen for fordringskomplekset, ikke sker ved overdragelse af en fordring, hvilket er den situation, som den gældende ordlyd er baseret på. Opjusteringer i DMI foregår ikke ved overdragelsen af en opskrivningsfordring eller – ved opskrivning af opkrævningsrenter – overdragelse af en ny rentefordring for samme renteperiode som for den opkrævningsrente, der ønskes opskrevet. I stedet foretages en justering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Henvisningen i den gældende ordlyd til § 18 a, stk. 4 og 7, gælder dels den forældelsesfrist, der gælder for fordringer i fordringskomplekset, dvs. som udgangspunkt 3 år, dels den foreløbige afbrydelse, der efter stk. 7 indtræder ved modtagelsen af en ny fordring. Opjusteringer i DMI sker dog som nævnt ikke ved overdragelse af en fordring, men ved en beløbsmæssig justering, der registreres i DMI. Ved disse opjusteringer i DMI foreslås den ny forældelsesdato for det genopståede fordringskompleks at skulle være den forældelsesdato, der følger af § 18 a, stk. 4, idet forældelse dog tidligst indtræder, når der er gået 3 år fra opskrivningstidspunktet (jf. dog stk. 3), dvs. registreringen i DMI, jf. § 49, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Derudover er der i den foreslåede ny ordlyd foretaget den ændring, at det ikke

længere er en opskrivningsfordring, der modtages, men en opskrivning af hovedkravet, hvilken dækker over både saldojusteringer og tilfælde, hvor opskrivningen sker ved overdragelse af en opskrivningsfordring. Interne opskrivninger, der sker, som følge af restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver en dækning eller afskrivning af en fordring, vil fortsat skulle reguleres af § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og derfor foreslås med en henvisning til stk. 3 (»jf. dog stk. 3«) en afgrænsning af bestemmelsens anvendelsesområde. I den foreslåede ny ordlyd udgår også ordene »ved overdragelse af en eller flere renter«. Bestemmelsen er således søgt gjort »systemneutral«, så den beskriver fordringskomplekset, uanset om det gælder for fordringer i PSRM eller DMI. Opskrivning af opkrævningsrenter sker i DMI ikke ved oversendelse af en rentefordring, som det er tilfældet i PSRM, men ved en saldojustering.

Det foreslås også, at der foretages en ændring i § 18 a, stk. 2, 8. pkt., der bliver 9. pkt. Det fremgår af bestemmelsen, at hvis fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 7. pkt. (der bliver 8. pkt.), tillige består af en opskrivningsfordring til et hovedkrav, afbrydes forældelsen for fordringskomplekset alene, hvis opskrivningsfordringen får sin forældelse afbrudt. Ændringen går ud på at gøre ordlyden »systemneutral«, så den beskriver fordringskomplekser i både PSRM og DMI. Dette foreslås gjort, ved at det af ordlyden fremgår, at hvis fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 8. pkt. (dvs. det gældende 7. pkt. om et fordringskompleks nedbragt til nul), har fået opskrevet hovedkravet, afbrydes forældelsen for fordringskomplekset alene, hvis hovedkravet får sin forældelse afbrudt. Ordlyden gør således ikke længere brug af begrebet »opskrivningsfordring«. Ved »hovedkravet« forstås i denne sammenhæng enten en opskrivningsfordring i PSRM eller det hovedkrav, der opstår ved en beløbsmæssig justering i DMI.

Der foreslås også en nyaffattelse af § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så det bliver muligt fuldt ud at systemunderstøtte bestemmelsen, der omhandler betydningen af interne opskrivninger for fordringskomplekset efter stk. 2. Som nævnt ovenfor i pkt. 2.4.2 er der i dag behov for manuelle beregninger af fordringskompleksets forældelsesdato i tilfælde af interne opskrivninger. Det foreslås, at det efter nyaffattelsen af § 18 a, stk. 3, fremgår, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, fastholdes for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på tidspunktet for ophævelsen. Forældelse af fordringskomplekset skal dog tidligst indtræde 6 måneder efter ophævelsen.

Efter nyaffattelsen vil det ikke længere fremgå af bestemmelsen, at hvis der i perioden mellem virkningstidspunktet og ophævelsen, jf. det gældende § 18 a, stk. 3, 1. pkt., er sket afbrydelse af fordringskompleksets forældelse, vil forældelsesafbrydelsen bortfalde. Desuden vil forældelsesdatoen for fordringskomplekset ikke skulle være den forældelsesdato, der var gældende på datoen for den dækning eller afskrivning (virkningstidspunktet), der giver anledning

til ophævelsen. I stedet vil den forældelsesdato, der gjaldt ved ophævelsen, skulle fastholdes for fordringskomplekset, idet forældelse dog tidligst skal kunne indtræde 6 måneder efter ophævelsen.

Dermed vil restanceinddrivelsesmyndigheden ikke længere i en manuel proces skulle tilbageføre forældelsesdatoen for fordringskomplekset. Forældelsesdatoen vil med den foreslåede ændring ligge senere end efter den gældende regel.

Det foreslås også, at de gældende bestemmelser i § 18 a, stk. 4-6, skal gælde for fordringer registreret i DMI.

Endelig foreslås en ændring i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for at løse det i pkt. 2.4.2 beskrevne problem med restanceinddrivelsesmyndighedens mulighed for at administrere opkrævningsrenter, der er oversendt uden relation (scenarierne B og D), i henhold til reglerne om fordringskomplekset, således at den løbende forældelsesadministration af disse renter kan automatiseres.

Det foreslås således, at det efter ændringen skal fremgå, at renter og gebyrer med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører.

Det skal således ikke længere være en forudsætning for bestemmelsens anvendelse, at renterne og gebyrerne opkræves af Skatteforvaltningen eller opkræves af en fordringshaver via et fordringshaversystem, der anvender et saldoprincip.

2.5. Tværgående lønindeholdelse for fordringer fra flere inddrivelsessystemer m.v.

2.5.1. Gældende ret

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder ifølge § 1, stk. 1, 1. pkt., for gæld, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. dog §§ 1 a og 1 b om henholdsvis fortrinsberettigede kommunale fordringer, der inddrives af de enkelte kommuner, og fordringer tilhørende kommunalt ejede forsyningsvirksomheder, der har valgt privat inddrivelse af deres fordringer. Derudover gælder loven for visse fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov, jf. § 1, stk. 1, 2. pkt., og for hvilke skatteministeren har fastsat regler om, at de omfattes af loven. Det er sket i § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter bl.a. krav på kontrolafgifter tilhørende private jernbanevirksomheder også omfattes af loven.

Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Blandt de inddrivelsesmidler, som restanceinddrivelsesmyndigheden anvender i sin restanceinddrivelse, er lønindehold-

delse. Ved lønindeholdelse forstås restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse i skyldnerens A-indkomst, ved at den indeholdelsespligtige ud over indeholdelsen af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag også indeholder et beløb til dækning af den gæld, som fremgår af restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse.

Efter § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringer omfattende af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger således inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1, der i afsnit I, nr. 1, gør en generel undtagelse med hensyn til civilretlige fordringer. Af bilag 1, afsnit I, nr. 1, litra a, fremgår, at lønindeholdelse dog kan ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadedkomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattende af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.

Efter § 10, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af fordringer med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, hvor betalingsfristen er overskredet. Restanceinddrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for afgørelsen om lønindeholdelse alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Der kan dog ikke ske indeholdelse i indkomst, som er valgt beskattet efter kildeskattelovens § 48 E. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse registreres ifølge § 10, stk. 2, 4. pkt., i lov

om inddrivelse af gæld i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem.

I § 10, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at indeholdelse efter stk. 1 kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med et beløb, der beregnes ud fra skyldnerens betalingsevne, jf. 2. pkt. Betalingsevnen kan fastsættes ud fra indkomstens størrelse, jf. 3. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætter den procentdel (indeholdelsesprocenten), der ved anvendelse på skyldnerens beregnede eller godskrevne A-indkomst vil føre til indeholdelse af det i 2. pkt. nævnte beløb, jf. 4. pkt. Indeholdelsesprocenten meddeles til Skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, jf. § 10, stk. 3, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold, jf. 6. pkt. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, ikke overstige 100, jf. § 10, stk. 3, 7. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 10, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at stk. 1-3 uanset bestemmelser i den øvrige lovgivning også finder anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v.

I § 10, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73 A, afsnit VIII og §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat finder tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til denne paragraf.

I § 10, stk. 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved lønindeholdelse, herunder om fastsættelsen af indeholdelsesprocenten og om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes, jf. stk. 3, samt om behandlingen af skyldnerens indsigelser mod lønindeholdelsen. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der i visse typer af A-indkomst alene skal kunne ske lønindeholdelse i begrænset omfang, om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten og om opgørelsen af de indeholdte beløb, jf. 2. pkt.

I § 10, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 6, hvert år reguleres pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10, jf. 2. pkt. Reguleringen sker på

grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding, jf. 3. pkt. De årlige reguleringer offentliggøres af skatteministeren, jf. 4. pkt.

Bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i § 13 nærmere regler om lønindeholdelse.

I § 10 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er der fastsat regler om den indeholdelsespligtiges nedsættelse af det samlede beløb, der er lønindeholdt – såkaldte »negative korrektioner«. I § 10 b, stk. 1, 1. pkt., er det bestemt, at hvis det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, nedsættes som følge af en indeholdelsespligtigs korrektion af et indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilbagebetalingen kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. § 10 b, stk. 1, 2. pkt. Dækninger af skyldnerens fordringer inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger ophæves, i det omfang indeholdte lønindeholdelsesbeløb, der er anvendt til dækning, nedsættes efter 1. pkt., jf. 3. pkt.

I § 10 b, stk. 2, 1. pkt., er det bestemt, at hvis det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke kan afgøres, hvilke fordringer der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, for den måned, som nedsættelsen vedrører. For efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvis ophævet, sker den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, for den måned, som nedsættelsen vedrører, jf. § 10 b, stk. 2, 2. pkt.

I § 10 b, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis skyldneren har modtaget et overskydende beløb, der på baggrund af en nedsættelse efter stk. 1 viser sig at være udbetalt med urette, skal beløbet tilbagebetales. Efter at have fået kendskab til nedsættelsen af det lønindeholdte beløb opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagebetalingskravet hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af

opkrævningen, jf. 2. pkt. Tilbagebetalingskravet anses for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 2. pkt. er udløbet, jf. 3. pkt.

Dækningsrækkefølgen for gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er fastsat i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af § 4, stk. 1, fremgår, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt.

I § 4, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 3. pkt. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2, jf. 4. pkt. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke, jf. 5. pkt.

I § 4, stk. 4, 1. pkt., bestemmes, at fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, jf. 2. pkt.

I § 4, stk. 5, 1. pkt., bestemmes, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse

hos skyldneren, jf. dog stk. 6-10. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt. I 5. pkt. bestemmes, at stk. 4 alene anvendes ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1 (der omhandler korrektionspuljen for overskydende beløb, der vedrører fordringer i DMI).

Opskrivning af fordringer i PSRM sker ifølge § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring). Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet, jf. 2. pkt. En opskrivningsfordring anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 3. pkt. Dette gælder dog ikke, hvis de oversendte oplysninger om den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2, 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 4. pkt. Bestemmelsen i 3. pkt. gælder heller ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 5. pkt. En opskrivningsfordring får plads i dækningsrækkefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives, jf. 6. pkt. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt, jf. 7. pkt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog umiddelbart før opskrivningsfordringen, jf. 8. pkt. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. 9. pkt.

I DMI sker en opskrivning af en fordring derimod ved en opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI, jf. § 49, nr. 6, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten

tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinndrivelsesmyndigheden, jf. 2. pkt. For fordringer, der tilhører restanceinndrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet, jf. 3. pkt.

I § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis dækker skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.
- 2) Fordringer modtaget hos restanceinndrivelsesmyndigheden til inddrivelse.
- 3) Andre fordringer under opkrævning.

Af stk. 2, 1. pkt., fremgår, at hvis en udbetaling kun delvis dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinndrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først, jf. stk. 2, 2. pkt.

Det følger af § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinndrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Restanceinndrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter, jf. § 8 b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinndrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet, jf. 3. pkt. Der tilskrives ikke rente, hvis restanceinndrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning, jf. 6. pkt.

Beløb som nævnt i § 8 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes frem til det tidspunkt, hvor restanceinndrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt.

Bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i kapitel 14 regler for paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017. Af § 47, nr. 2, 1. pkt., fremgår, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i systemerne DMI og SAP38 og i det nye inddrivelsessystem, PSRM, gælder, at restanceinndrivelsesmyndighedens inddri-

velsesindsats over for en skyldner, herunder afdragsordning, lønindeholdelse, udlæg, modregning eller erindringsskrivelse, kan foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Hvis en inddrivelsesindsats omfatter fordringer i flere systemer, gælder ifølge § 47, nr. 2, 2. pkt., dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter forældelseslovens § 18, stk. 4, afbrydes forældelsen af en fordring bl.a. ved restanceinndrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om lønindeholdelse for fordringen. Den nye forældelsesfrist regnes fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år, jf. § 19, stk. 6, 2. pkt.

2.5.2. Skatteministeriets overvejelser

Et af aftalepunkterne i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 er, at aftalepartierne bakker op om, at der i foråret 2023 er påbegyndt systemudvikling med henblik på at kunne lønindeholde hos skyldnere med fordringer i DMI, og aftalepartierne noterer sig, at muligheden for lønindeholdelse i DMI forventes idriftsat i 2024.

Primo 2023 havde restanceinndrivelsesmyndigheden gæld for i alt ca. 154 mia. kr. under inddrivelse. Ca. 70 pct. af gælden var registreret i restanceinndrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem, DMI, der i modsætning til det nye inddrivelsessystem, PSRM, ikke muliggør lønindeholdelse, som er det foretrukne inddrivelsesværktøj i forhold til personskyldnere.

I DMI var der primo 2023 knap 1 mio. personskyldnere i DMI, hvoraf ca. 634.000 alene havde gæld i DMI, mens ca. 330.000 skyldnere havde gæld i både DMI og PSRM. I PSRM var der ca. 114.000 personskyldnere, der udelukkende havde gæld i PSRM. Ca. 80 pct. af skyldnerne i DMI skylder mindst 100 kr., som er grænsen for, hvornår lønindeholdelse kan iværksættes.

Der har siden 2018 været en målrettet tilslutnings- og oprydningssindsats for at klargøre mest mulig gæld til overførsel til det nye inddrivelsessystem, PSRM. Der vurderes at være et væsentligt potentiale ved også at lønindeholde for fordringer i DMI, der ved en adgang til lønindeholdelse for fordringer i dette system hurtigere vil blive tømt for fordringer. Uden en sådan tværgående lønindeholdelse vil en stor del af denne gæld formentlig bortfalde ved forældelse eller skulle afskrives. I primo 2023 blev der foretaget udsøgninger i DMI, og det potentielle inddrivelsespotentiale ved lønindeholdelse hos skyldnere med gæld alene i DMI er estimeret til at ligge mellem ca. 2,5 og 4 mia. kr. i perioden 2024-2032.

For at muliggøre lønindeholdelse i DMI er der behov for en tværgående løsning, således at skyldners betalingssevne ikke anvendes mere end én gang. En sådan løsning kan i vidt om-

fang baseres på eksisterende systemmæssig funktionalitet, men der vil være behov for visse lovændringer.

Et betydeligt yderligere provenupotentiale estimeres at kunne blive inddrevet, hvis hele den ikkeinddrivelsesparate fordringsmasse kan gøres inddrivelsesparat, og når løsningen medtager skyldnere med gæld i både DMI og PSRM.

Modellen for en tværgående lønindeholdelse vil på nogle områder skulle adskille sig fra den lønindeholdelse, der i dag er reguleret af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og § 13 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige og understøttes af PSRM.

Dette skyldes navnlig, at modellen for tværgående lønindeholdelse vil gøre brug af eksisterende funktionalitet, som kendes fra modregningskomponenten.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har i forbindelse med lønindeholdelse konstateret udfordringer med negative angivelser, der medfører dækningsophævelse, når disse ikke omfattes af en igangværende sag (interne opskrivninger). Ved en negativ angivelse meddeler den indeholdelsespligtige Skatteforvaltningen, at det indeholdte beløb skal nedsættes, f.eks. som følge af en fejludbetaling af løn.

For at imødegå udfordringer med interne opskrivninger er der behov for en hjemmel, hvorefter en negativ angivelse generelt – dvs. både ved den lønindeholdelse, der allerede i dag sker via PSRM, og ved tværgående lønindeholdelse – kan håndteres ved at oprette et tilbagebetalingskrav frem for som i dag ved at ophæve dækningen i forhold til fordringshaveren og kræve tilbagebetaling hos denne, jf. § 10 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har i praksis i PSRM anvendt en såkaldt »ventetabel«, hvor indeholdte beløb opbevares i sædvanligvis 3-5 bankdage fra den seneste af dagene for henholdsvis modtagelsen af indberetningen om det indeholdte beløb og betalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, inden de indeholdte beløb oversendes til behandling i PSRM med henblik på dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen. Formålet er at undgå korrektionsbehov som følge af negative angivelser, der erfaringsmæssigt modtages i umiddelbar forlængelse af selve angivelsen af det indeholdte beløb. Der er behov for en lovregulering af muligheden for generelt at anvende en sådan ventetabel, dvs. uanset typen af lønindeholdelse.

Der er også behov for en hjemmel, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden altid skal kunne dække fordringer omfattet af afgørelsen uanset senere justeringer i den enkelte fordrings størrelse (»saldojusteringer«). Restanceinddrivelsesmyndigheden skal således ikke ved dækning være bundet af den saldo, der blev oplyst i afgørelsen. Opskrivningsfordringer i PSRM skal fortsat tilføjes afgørelsen om lønindeholdelse som en særskilt afgørelse.

I forhold til et regelsæt om muliggørelse af tværgående lønindeholdelse for fordringer i både PSRM og DMI er der behov for fleksibilitet, således at restanceinddrivelsesmyndigheden kan fastsætte driftsmæssige kriterier for, hvornår der kan og bør igangsættes tværgående lønindeholdelse. Som nævnt ovenfor i pkt. 2.5.1 indeholder § 47, nr. 2, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige en hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan lade en inddrivelsesindsats omfatte fordringer fra flere systemer.

For at muliggøre lønindeholdelse i DMI er der behov for en tværgående løsning, således at skyldners betalingsevne ikke anvendes mere end én gang. En særlig lønindeholdelseskomponent til understøttelse af tværgående lønindeholdelse forventes implementeret i 2024, og den vil i vidt omfang genbruge eksisterende løsninger og funktionalitet fra den tværgående komponent, der aktuelt anvendes til modregning i PSRM og på tværs af inddrivelsessystemerne. Ligesom modregningskomponenten vil også lønindeholdelseskomponenten alene have funktionalitet til at dække en fordring med virkning fra tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende beløbet til dækning (dvs. med rentemæssig virkning i nutid og ikke fra betalingstidspunktet), hvorfor den forudsatte model for lønindeholdelse i DMI og på tværs af inddrivelsessystemerne forudsætter hjemmel til at anvende en sådan særlig fremgangsmåde ved dækning.

Det er tanken, at den særlige lønindeholdelseskomponent som udgangspunkt vil blive anvendt til lønindeholdelse enten for fordringer i DMI eller for fordringer i både DMI og PSRM. Når der udvælges en skyldner med gæld i begge systemer til lønindeholdelse via den særlige lønindeholdelseskomponent, vil skyldneren dog potentielt kunne blive gældfri i DMI, inden der træffes afgørelse om lønindeholdelse. Har skyldneren fortsat gæld i PSRM, skal der desuagtet kunne gennemføres lønindeholdelse for denne gæld via den særlige lønindeholdelseskomponent.

Den rentemæssige nutidsvirkning af dækninger medfører, at der for de fordringer, der forrentes med inddrivelsesrenten, vil påløbe inddrivelsesrenter efter betalingstidspunktet, dvs. det tidspunkt, hvor skyldneren mistede rådigheden over beløbet, hvilket ved lønindeholdelse er det tidspunkt, hvor netto-A-indkomsten udbetales til skyldneren. Dette tidspunkt betegnes som »dispositionsdatoen«. Restanceinddrivelsesmyndigheden lægger i den forbindelse den af den indeholdelsespligtige oplyste dispositionsdato til grund. En rentegodtgørelse beregnet fra betalingstidspunktet vil kunne udligne disse inddrivelsesrenter, således at skyldner ikke påvirkes negativt af nutidsvirkningen af dækninger.

Der er også behov for at kunne fastholde den tværgående lønindeholdelse, selv om en eller flere fordringer, der er inkluderet i afgørelsen, efterfølgende bliver ikkeinddrivelsesparate, fordi der opstår tvivl om retskraften eller konstateres eller formodes at foreligge datafejl. Afgørelsen om lønindeholdelse vil derfor skulle bevare sin retsvirkning, herunder

forældelsesafbrydelsen efter forældelseslovens § 18, stk. 4, men de ikkeinddrivelsesparate fordringer skal springes over ved dækningen med de lønindeholdte beløb. En dækning vil herefter alene kunne ske, hvis de bliver inddrivelsesparate, idet det konstateres, at de er retskraftige og ikke har datafejl.

I DMI markeres fordringspopulationer løbende som ikkeinddrivelsesparate ud fra et forsigtighedsprincip, hvorefter der efter nærmere afdækning af problemet kan ske fjernelse af markeringen af visse eller alle fordringer omfattet af populationen. Det er ikke muligt systemmæssigt at overvåge fordringer og træffe nye afgørelser og ændre registrering af forældelsesdato, hver gang fordringer måtte skifte status for »inddrivelsesparathed«.

Restanceinddrivelsesmyndighedens administration er tiltælt således, at der ikke foretages inddrivelse af ikkeinddrivelsesparate krav. Som det klare udgangspunkt vil ikkeinddrivelsesparate fordringer derfor ikke indgå i en afgørelse om lønindeholdelse. Opstår der tvivl om en fordrings inddrivelsesparathed, efter at en afgørelse om lønindeholdelse, hvori denne fordring indgår, er truffet, vil fordringen kunne springes over i dækningsrækkefølgen, indtil fordringen vurderes eventuelt at være inddrivelsesparat.

Træffes der efter afgørelsen om lønindeholdelsen en ny afgørelse om tilføjelse af en eller flere fordringer til lønindeholdelsen, vil der i samme omgang ske en frasortering af fordringer, der på tidspunktet for denne nye afgørelse er ikkeinddrivelsesparate, idet disse fordringer vil blive fjernet fra afgørelsen om lønindeholdelse.

Tilsvarende vil lønindeholdelsen blive afsluttet, når fordringerne omfattet af lønindeholdelsen er blevet dækket, eller hvis lønindeholdelsen alene omfatter ikkeinddrivelsesparate fordringer.

Selv om fordringen springes over som følge af ikkeinddrivelsesparathed, og selv om fordringen ved lønindeholdelsens afslutning fortsat er ikkeinddrivelsesparat, vil virkningen af forældelsesafbrydelsen på baggrund af underretningen om afgørelsen om lønindeholdelsen, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4, blive fastholdt.

Som det fremgår af pkt. 2.4.3, foreslås der med § 18 a, stk. 2, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en regel, hvorefter afbrydelsesvirkningen fastholdes for fordringskomplekset, selv om den fordring, hvis afbrydelse har afbrudt forældelsen for fordringskomplekset, efter afbrydelsen bliver ikkeinddrivelsesparat.

Når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager den sidste angivelse i en lønindeholdelsessag, vil der i de fleste tilfælde opstå et overskydende beløb, efter at alle skyldners fordringer i lønindeholdelsesindsatsen er blevet dækket. I dag anvender restanceinddrivelsesmyndigheden det overskydende beløb til dækning af skyldners fordringer under inddrivelse, hvis disse kunne være omfattet af en lønindeholdelsesindsats. Dækningen sker med virkning fra betalingstidspunktet.

Er der for skyldner ikke yderligere gæld under inddrivelse, vil det overskydende beløb blive udbetalt til skyldner.

For at kunne systemunderstøtte den foreslåede mulighed for tværgående lønindeholdelse er der behov for en hjemmel, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden kan oversende overskydende beløb, der opstår, når det senest lønindeholdte beløb har dækket den sidste inddrivelsesparate fordring, der var inkluderet i afgørelsen om lønindeholdelse via den særlige lønindeholdelseskompont, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse, dvs. ved lukningen af en sådan lønindeholdelsessag, til modregning med eventuel anden gæld under inddrivelse efter regler svarende til dem, der allerede i dag gælder for overskydende beløb, der oversendes til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning, hvilket indebærer, at skyldner, hvis beløbet ikke anvendes inden for 5 bankdage, vil være berettiget til en rentegodtgørelse, der beregnes fra den 1. i måneden efter datoen for modtagelsen af beløbet i modtagelsessystemet.

Endelig er der behov for at kunne placere overskydende beløb, der opstår, hvis fordringshaveren nedskriver eller annullerer overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden af den fordring, der blev dækket med den tværgående lønindeholdelse, i en korrektionspulje tilknyttet den særlige lønindeholdelseskompont, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse. Korrektionspuljen ønskes opgjort mindst en gang hver måned og skal anvendes til dækning af fordringer omfattet af en igangværende lønindeholdelse via den særlige lønindeholdelseskompont med rentemæssig virkning fra restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om dækning. Resterer der herefter et beløb, skal dette kunne anvendes til modregning med fordringer, der kan inddrives ved lønindeholdelse. Der er også behov for, at overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, skal forrentes fra og med betalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller, hvis der tidligere er ydet rentegodtgørelse vedrørende beløbet, fra og med dagen efter seneste anvendelse af beløbet til og med dagen for opgørelsen af korrektionspuljen. Overføres beløbet fra korrektionspuljen til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige betalinger med henblik på modregning, skal beløbet forrentes som efter de allerede gældende regler om beløb, der overføres fra en korrektionspulje med henblik på modregning.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indføres regler, der skal muliggøre en tværgående lønindeholdelse, hvorved der også kan ske lønindeholdelse for fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem, DMI.

SAP38, der indeholder en række af Skatteforvaltningens fordringer, der er registreret som værende under inddrivelse gennem en såkaldt »A-markering«, understøtter ikke aktiv inddrivelse, og det er ikke tanken, at A-markerede fordringer fra SAP38 skal inddrives gennem tværgående

lønindeholdelse, da dette ville kræve en systemudvikling i SAP38. Det foreslås, at restanceinndrivelsesmyndigheden selv skal kunne fastsætte de driftsmæssige kriterier, der skal danne baggrund for beslutningen om iværksættelse af tværgående lønindeholdelse. Hvis en skyldner eksempelvis har gæld, der allerede inddrives ved lønindeholdelse i PSRM, og tillige har gæld i DMI, skal restanceinndrivelsesmyndigheden kunne beslutte, at fordringerne i DMI tillige skal inddrives ved lønindeholdelse, hvis restanceinndrivelsesmyndigheden finder dette hensigtsmæssigt ud fra de kriterier, som restanceinndrivelsesmyndigheden selv fastsætter. Dette vil forudsætte, at der træffes en afgørelse om, at den igangværende lønindeholdelse afsluttes, og at der i stedet iværksættes en tværgående lønindeholdelse, der omfatter fordringerne i både PSRM og DMI, i det omfang disse kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med henvisning til undtagelserne i bilag 1, dvs. som udgangspunkt civilretlige fordringer. Det kan f.eks. også tænkes, at skyldneren alene har gæld i DMI, og restanceinndrivelsesmyndigheden vil da kunne beslutte, at denne gæld skal inddrives ved lønindeholdelse, der ikke vil være »tværgående«, men dog vil gøre brug af den særlige lønindeholdelseskomponent, som vil blive anvendt ved tværgående lønindeholdelse og kræver en række afvigelser fra bl.a. de dækningsregler, der anvendes ved lønindeholdelse efter de gældende regler, jf. nedenfor.

Det foreslås, at den særlige lønindeholdelseskomponent skal kunne anvendes til lønindeholdelse enten for fordringer i DMI eller for fordringer i både DMI og PSRM. Som nævnt ovenfor i pkt. 2.5.2 vil en med henblik på tværgående lønindeholdelse udvalgt skyldner med gæld i begge systemer potentielt kunne blive gældfri i DMI, inden afgørelsen om tværgående lønindeholdelse træffes. Det foreslås, at hvis skyldneren fortsat har gæld i PSRM, skal der kunne gennemføres lønindeholdelse for denne gæld via den særlige lønindeholdelseskomponent.

Som anført ovenfor i pkt. 2.4.2 er der behov for en hjemmel, hvorefter en negativ angivelse generelt – dvs. både ved den lønindeholdelse, der sker efter de gældende regler for fordringer i PSRM, og ved tværgående lønindeholdelse efter de foreslåede nye regler herom – kan håndteres ved at oprette et tilbagebetalingskrav frem for som i dag ved at ophæve dækningen i forhold til fordringshaveren og kræve tilbagebetaling hos denne, jf. § 10 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås derfor, at § 10 b, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at det bestemmes, at hvis det indeholdte beløb, der som følge af den indeholdelsespligtiges negative angivelse nedsættes og derfor skal tilbagebetales til den indeholdelsespligtige, skal eventuelle dækninger af fordringer fastholdes, og der oprettes et tilbagebetalingskrav mod skyldner bestående af det nedsatte beløb. Som følge af den foreslåede ophævelse af § 10 b, stk. 2 og 3, jf. nedenfor, vil bestemmelsen således fremover være § 10 b, 1. pkt.

Restanceinndrivelsesmyndigheden skal dog kunne vælge at

foretage udligning i det lønindeholdte beløb, hvis dette beløb endnu ikke er anvendt, jf. nedenfor om den foreslåede regel i § 10 b, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det indeholdte beløb vil i denne sammenhæng ikke være anvendt, hvis beløbet afventer den i det foreslåede § 10, stk. 10, nævnte periode, dvs. befinder sig i »ventetabel-len«, eller i øvrigt ikke er anvendt til dækning af fordringer eller udbetalt til skyldneren.

Er beløbet blevet anvendt, vil der oftest være sket dækning af fordringer, idet der dog kan forekomme tilfælde, hvor hele det indeholdte beløb er sendt til udbetaling, herunder i tilfælde, hvor de sidste fordringer omfattet af lønindeholdelsen er blevet dækket ved eksempelvis modregning i perioden mellem indeholdelsen i lønnen og restanceinndrivelsesmyndighedens behandling af det indeholdte beløb. Ordet »eventuelle« i den foreslåede ordlyd i § 10 b, 1. pkt., har derfor til formål at angive, at hele det lønindeholdte beløb kan være blevet udbetalt til skyldneren, fordi der ikke længere var nogen fordring at dække.

Fastholdelse af dækninger vil indebære, at fordringshaveren – modsat retsstillingen i dag, jf. § 10 b, stk. 1, 1. pkt. – ikke skal tilbagebetale beløbet til restanceinndrivelsesmyndigheden, men kan beholde det. Skyldneren vil med fastholdelsen af den foretagne dækning have fået nedbragt sin gæld til den pågældende fordringshaver, og frem for at lade den gæld, der blev dækket, genopstå foreslås det, at den uberettigede formueforskydning skal udlignes, ved at der oprettes et tilbagebetalingskrav mod skyldneren. Da restanceinndrivelsesmyndigheden ikke som i dag vil kræve tilbagebetaling fra den pågældende fordringshaver, vil restanceinndrivelsesmyndigheden være fordringshaver i forhold til tilbagebetalingskravet mod skyldneren.

Restanceinndrivelsesmyndigheden vil således selv stå for tilbageførslen af det nedsatte beløb til den indeholdelsespligtige, dvs. typisk skyldnerens arbejdsgiver, og det foreslås, at den inddrivelsesrisiko, som restanceinndrivelsesmyndigheden derved påføres, imødegås, ved at der gives tilbagebetalingskravet en prioriteret dækning. Det foreslås således, at tilbagebetalingskravet skal indgå i dækningskategori nr. 1 sammen med bøder og tvangsbøder, jf. § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Kan et inddrevet beløb ikke dække alle fordringer inden for samme dækningskategori, dvs. § 4, stk. 1, nr. 1-3, dækkes først den fordring, der først blev modtaget til inddrivelse, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt., og i øvrigt dækkes renter forud for deres hovedkrav, jf. 2. pkt. Ud over at reducere restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelsesrisiko vedrørende tilbagebetalingskravet vil den formodet hurtigere inddrivelse af kravet også komme skyldneren til gode i de tilfælde, hvor den fordring, der blev dækket med det nedsatte beløb, var f.eks. en bøde, der ikke forrentes, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der foreslås således ingen ændring i den regel, hvorefter også restanceinndrivelsesmyndighedens krav mod en skyldner skal forrentes, nemlig fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinndrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt.

Den foreslåede regel i § 10 b, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil overflødig gøre den gældende bestemmelse i § 10 b, stk. 3, om tilbagebetalingskrav bestående af overskydende beløb, der er blevet udbetalt til skyldneren, og denne bestemmelse foreslås derfor ophævet.

Det foreslås som anført ovenfor med et nyt § 10 b, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis det indeholdte beløb, som er blevet nedsat, endnu ikke er blevet anvendt, herunder hvis beløbet afventer behandling som nævnt i det foreslåede § 10, stk. 10, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog kunne vælge at foretage udligning i det indeholdte beløb.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget om med § 10, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige at indsætte en regel, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at behandling af lønindeholdte beløb, herunder deres anvendelse til dækning af fordringer omfattet af en afgørelse om lønindeholdelse, først skal ske, når der er gået et af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat antal dage fra lønindeholdelsen. Dette forslag skal kodificere restanceinddrivelsesmyndighedens praksis med at bruge en såkaldt »ventetabel«, hvor indeholdte beløb opbevares i sædvanligvis 3-5 bankdage fra den seneste af dagene for henholdsvis modtagelsen af indberetningen om det indeholdte beløb og betalingsstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, inden de indeholdte beløb oversendes til behandling i PSRM med henblik på dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen. Som det fremgår af pkt. 2.5.2, modtages negative angivelser erfaringsmæssigt i umiddelbar forlængelse af selve angivelsen af det indeholdte beløb, og hvis beløbet ved modtagelsen af den negative angivelse endnu ikke er blevet anvendt til at dække en eller flere fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden på baggrund af den negative angivelse vælge at foretage en udligning.

Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er udløbet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Denne regel om overdragelse giver dog ingen mening for restanceinddrivelsesmyndighedens egne fordringer, f.eks. krav på at få dækket udgifterne til anvendelse af en låsesmed i forbindelse med en udlægsforretning, idet kravene allerede befinder sig hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås med § 10 b, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at det tilbagebetalingskrav, som det med den foreslåede ændring i § 10 b, stk. 1, 1. pkt., foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal oprette, straks ved oprettelsen anses for at være forfaldent til betaling og være under inddrivelse, hvis der på oprettelsestidspunktet er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren. En igangværende lønindeholdelse foreligger, hvis enten alle fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse endnu ikke er blevet dækket, eller hvis restanceinddrivelsesmyndigheden

ikke på grund af en ændring i skyldnerens forhold eller af andre grunde har truffet afgørelse om, at lønindeholdelsen skal ophøre, jf. § 13, stk. 9, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal i tilfælde af en sådan igangværende lønindeholdelse kunne træffe afgørelse om, at tilbagebetalingskravet tilføjes den allerede truffene afgørelse om lønindeholdelse.

Det foreslås med § 10 b, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der ikke er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, skal restanceinddrivelsesmyndigheden opkræve tilbagebetalingskrav efter det foreslåede 1. pkt. hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der skal regnes fra afsendelsen af opkrævningen, og med sidste rettidige betalingsdag, dvs. 14.-dagen, som forfaldsdag, mens det med § 10 b, 5. pkt., foreslås, at tilbagebetalingskrav efter det foreslåede 1. pkt. stiftes ved modtagelsen af den korrigerede indberetning og med hensyn til reglen i det foreslåede 4. pkt. skal anses for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen på 14 dage i det foreslåede 4. pkt. er udløbet, uden at betaling er sket. Disse bestemmelser er delvist baseret på reglerne i § 10 b, stk. 3, 2. og 3. pkt., om overskydende beløb, der er udbetalt til skyldneren, fordi den seneste lønindeholdelse har dækket den sidste fordring, der endnu ikke var dækket, og hvor en negativ angivelse fører til, at restanceinddrivelsesmyndigheden over for skyldneren gør krav på tilbagebetaling af det overskydende beløb. Som nævnt ovenfor foreslås reglen i § 10 b, stk. 3, ophævet. Som følge af den foreslåede ændring i § 10 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter dækningen af fordringshavers fordring fastholdes trods den negative angivelse, foreslås det at ophæve § 10 b, stk. 2, der bygger på den forudsætning, at dækninger skal hæves.

Den foreslåede regel i § 10 b, 5. pkt., indeholder som noget nyt også en angivelse af stiftelsesdagen for tilbagebetalingskrav, der skyldes en korrigeret indberetning (negativ angivelse), mens det af det foreslåede 3. pkt. vil fremgå, at tilbagebetalingskravet forfalder straks ved dets oprettelse, hvis der er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, og af det foreslåede 4. pkt. vil fremgå, at tilbagebetalingskravet forfalder på 14.-dagen regnet fra afsendelsen af opkrævningen, hvis der ikke er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, således at restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle foretage en opkrævning af tilbagebetalingskravet med en betalingsfrist på 14 dage.

Disse forslag om angivelse af stiftelses- og forfaldsdag for tilbagebetalingskrav efter det foreslåede § 10 b, 1. pkt., skyldes restanceinddrivelsesmyndighedens behov for stamdata på de fordringer, der er under inddrivelse.

Forældelsesfristen for tilbagebetalingskrav vil derfor skulle regnes fra datoen for oprettelsen, hvis der er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, mens forældelsesfristen vil skulle regnes fra 14.-dagen fra afsendelsen af opkrævningen, hvis der ikke er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren.

Restanceinndrivelsesmyndighedens tilbagebetalingskrav efter det foreslåede § 10 b, 1. pkt., vil blive forrentet med inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, 1. pkt., fra og med den 1. i måneden efter den måned, hvor tilbagebetalingskravet anses at være modtaget, dvs. straks ved oprettelsen, hvis der på oprettelsestidspunktet er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, jf. forslaget til § 10 b, 3. pkt., og fra udløbet af den i § 10 b, 4. pkt., foreslåede betalingsfrist på 14 dage om de tilfælde, hvor der ikke er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, og skyldneren ikke har overholdt betalingsfristen på 14 dage, jf. forslaget til § 10 b, 5. pkt.

Der foreslås også en anden regelændring, der skal gælde generelt, dvs. både for lønindeholdelse efter de gældende regler og for lønindeholdelse efter det regelsæt, der foreslås for tværgående lønindeholdelse. Det foreslås således, at restanceinndrivelsesmyndigheden altid skal kunne dække fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse uanset senere beløbsmæssige justeringer af størrelsen på de enkelte fordringer i afgørelsen. Ved dækningen af disse fordringer skal restanceinndrivelsesmyndigheden således ikke være bundet af den størrelse, der fremgår af afgørelsen om lønindeholdelse. En opskrivning af en fordring registreret i PSRM sker dog ved oversendelse af en opskrivningsfordring, og det foreslås, at en opskrivningsfordring fortsat vil skulle tilføjes afgørelsen om lønindeholdelse med en særskilt afgørelse. Det foreslås, at forslaget gennemføres, ved at der som § 10, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter en fordring omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse dækkes med sin på dækningstidspunktet registrerede størrelse, selv om fordringen, efter at afgørelsen blev truffet, er blevet op- eller nedskrevet. Samtidig foreslås det, at der som § 10, stk. 5, 2. pkt., indsættes en bestemmelse, hvorefter restanceinndrivelsesmyndigheden, i tilfælde af at en opskrivning forudsætter, at en opskrivningsfordring overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden, dog skal træffe særskilt afgørelse om, at afgørelsen om lønindeholdelse tillige skal omfatte opskrivningsfordringen, der herefter skal dækkes efter de om opskrivningsfordringer gældende regler.

Det foreslåede 2. pkt. om opskrivningsfordringer er alene relevant for fordringer registreret i PSRM, idet opskrivning af fordringer i dette system sker ved oversendelse af en opskrivningsfordring, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En opjustering af en fordring i DMI kan potentielt medføre, at skyldneren holdes længere i lønindeholdelse, end skyldneren efter modtagelsen af afgørelsen om lønindeholdelse kunne forvente. Det er dog ikke tanken, at restanceinndrivelsesmyndigheden skal orientere skyldneren om enhver opjustering. Skyldneren vil dog i afgørelsen få oplyst, at de fordringer, der omfattes af afgørelsen, efterfølgende vil kunne blive op- eller nedskrevet, og at skyldneren vil kunne anmode om en posteringsoversigt. Oplever skyldneren, at lønindeholdelsen fortsætter længere end forventet, vil skyldneren således ved henvendelse til restanceinndrivelsesmy-

digheden kunne få kendskab til størrelsen på de fordringer, der er omfattet af afgørelsen. Restanceinndrivelsesmyndigheden vil også undersøge mulighederne for at etablere en onlineadgang, så skyldnere kan tilgå et overblik over deres gæld hos restanceinndrivelsesmyndigheden. Fordringshaveren må desuden forventes i mange tilfælde at ville orientere skyldneren om opjusteringen.

Skyldneren vil desuden blive oplyst om de fordringer, der aktuelt er omfattet af lønindeholdelsen (herunder størrelsen på disse fordringer), i forbindelse med tilføjes af nye fordringer til lønindeholdelsen, idet der sammen med afgørelsen om tilføje vil blive sendt en samlet oversigt over fordringer omfattet af lønindeholdelsen.

Der foreslås også en række regler, der skal muliggøre tværgående lønindeholdelse for fordringer i både PSRM og DMI og lønindeholdelse for fordringer i DMI. I sidstnævnte tilfælde vil lønindeholdelsen ikke være tværgående, men være muliggjort af den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse. Som anført i pkt. 2.5.2 vil lønindeholdelse via denne særlige lønindeholdelseskomponent nødvendiggøre nogle ændringer i bl.a. reglerne om virkningstidspunktet for en dækning.

Det foreslås, at der som § 10, stk. 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, der bestemmer, at restanceinndrivelsesmyndigheden kan beslutte, at lønindeholdelse skal ske efter stk. 6. Det foreslås samtidig, at det i stk. 6, 2. pkt., bestemmes, at ved lønindeholdelse efter stk. 6 skal en fordring dækkes med rentemæssig virkning fra den dag, hvor restanceinndrivelsesmyndigheden træffer beslutning om dækning, men restanceinndrivelsesmyndigheden skal yde skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter § 5, stk. 1, beregnet af det lønindeholdte beløb fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., til og med dagen for restanceinndrivelsesmyndighedens beslutning om anvendelse af beløbet til dækning.

Den foreslåede bestemmelse, der skyldes, at der skal gøres brug af eksisterende funktionalitet, som kendes fra modregningskomponenten, vil indebære en fravigelse af reglen i § 4, stk. 4, 2. pkt., hvorefter dækning af fordringer under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinndrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse. Med den foreslåede regel vil dækningen i stedet ske med »nutidsvirkning«, dvs. med rentemæssig virkning fra den dag, hvor restanceinndrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at anvende det lønindeholdte beløb til dækning af fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse. En sådan dækning med nutidsvirkning vil dog medføre, at der vil påløbe den eller de rentebærende fordringer, der dækkes helt eller delvist, inddrivelsesrenter i perioden indtil restanceinndrivelsesmyndighedens beslutning om dæk-

ningen. Disse renter ville skyldner have undgået, hvis dækningen var sket i overensstemmelse med reglen i § 4, stk. 4, 2. pkt. Derfor foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal yde skyldneren en rentegodtgørelse, og at dette skal gælde, uanset om det lønindeholdte beløb anvendes til dækning eller udbetales til skyldneren, og uanset om en dækket fordring var rentebærende eller ej.

Forslaget om at yde rentegodtgørelse beregnet af hele det lønindeholdte beløb skyldes, at det både teknisk og administrativt vil være en mere simpel løsning for restanceinddrivelsesmyndigheden, der da ikke vil skulle fastslå, hvor stor en del af det lønindeholdte beløb der er anvendt til dækning, om de dækkede fordringer var rentebærende, og om der senere er sket ompostering. Den foreslåede regel om rentegodtgørelse vil desuden være til fordel for skyldneren, der vil blive stillet bedre, end hvis rentegodtgørelsen alene skulle ydes, hvis den eller de dækkede fordringer var rentebærende.

Med § 10, stk. 6, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås, at rentegodtgørelsen skal være skattefri, idet en beskatning ville kunne indebære, at skyldneren ikke ydes en fuld kompensation for de inddrivelsesrenter, der

måtte være påløbet den eller de dækkede fordringer fra betalingstidspunktet og indtil beslutningen om dækning. Skyldneren kan således ikke fratække inddrivelsesrenter ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst, jf. § 5 b.

Det foreslås, at det i § 10, stk. 6, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om rentegodtgørelsen og herunder skal kunne bestemme, at rentegodtgørelse ikke ydes, hvis rentegodtgørelsen ikke overskrider en nærmere fastsat bagatelgrænse. Det er tanken, at en bagatelgrænse på 10 kr. vil være passende. Vurderingen er baseret på en undersøgelse foretaget af Gældsstyrelsen for angivelser modtaget i PSRM i perioden fra den 1. januar 2020 til den 26. januar 2023. Baseret på data fra PSRM i tabellen nedenfor estimeres det, at en bagatelgrænse på 10 kr. vil begrænse scenarier med rentegodtgørelse meget betydeligt. Med en inddrivelsesrente på 6 pct. ville 99 pct. af angivelserne over de seneste 3 år således have haft en renteeffekt på mindre end 10 kr., jf. tabel 1 (de første tre rækker omfattende en renteeffekt fra under 1 kr. til en renteeffekt på mellem 5 og 10 kr.):

Tabel 1. Angivelser modtaget i PSRM i perioden 1. januar 2020 til 26. januar 2023 (ca. 3 år)

	Renteeffekt	Andel af angivelser ved rente på 6 pct
	Kr.	Pct.
Under 1 kr.	5.492.362	77,05
Mellem 1 og 5 kr.	1.551.475	21,77
Mellem 5 og 10 kr.	58.636	0,82
Mellem 10 og 15 kr.	12.053	0,17
Mellem 15 og 25 kr.	6.731	0,09
Mellem 25 og 35 kr.	2.318	0,03
Mellem 35 og 50 kr.	1.540	0,02
Mellem 50 og 100 kr.	1.749	0,02
Over 100 kr.	1.089	0,02
I alt	7.127.953	100

Kilde: Gældsstyrelsen

Ved en månedlig lønindeholdelse vil den rentemæssige forskel for skyldneren ved indeholdelse via den særlige lønindeholdelseskomponent frem for lønindeholdelse i PSRM med en bagatelgrænse på 10 kr. udgøre maksimalt 120 kr. om året. Det forventes dog, at dette scenario vil være sjældent forekommende, idet der oftere vil være tale om mindre rentebeløb. Derudover må renteeffekten for den enkelte skyldner forventes at variere fra måned til måned.

Bemyndigelsen skal også gøre det muligt at bestemme, at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde skal

kunne undlade at yde rentegodtgørelse, f.eks. hvor lønindeholdelsessagen er afsluttet.

Det foreslås, at det i § 10, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der hos skyldneren skal ske lønindeholdelse efter det foreslåede stk. 6, dvs. ved anvendelse af den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse, og foretages der i forvejen hos skyldneren lønindeholdelse, der ikke sker efter det foreslåede stk. 6, skal restanceinddrivelsesmyndigheden

træffe afgørelse om, at denne lønindeholdelse ophører, og at der i stedet skal ske lønindeholdelse efter det foreslåede stk. 6.

Det foreslås, at den omvendte situation også reguleres, selv om det forventes, at det efter ibrugtagningen af den særlige lønindeholdelseskomponent ikke vil være aktuelt for restanceinndrivelsesmyndigheden at skifte fra en lønindeholdelse via den særlige lønindeholdelseskomponent til en lønindeholdelse uden brug af den særlige lønindeholdelseskomponent. Det kan dog ikke afvises, at der på sigt vil kunne være behov for at kunne skifte til en lønindeholdelse uden brug af den særlige lønindeholdelseskomponent. Det foreslås således, at det i § 10, stk. 7, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at hvis restanceinndrivelsesmyndigheden beslutter, at der hos skyldneren skal ske lønindeholdelse, der ikke sker efter det foreslåede stk. 6, dvs. uden anvendelse af den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse, og foretages der i forvejen lønindeholdelse efter det foreslåede stk. 6, skal restanceinndrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at denne lønindeholdelse ophører, og at der i stedet skal ske lønindeholdelse, der ikke sker efter det foreslåede stk. 6.

Det foreslås, at det i § 10, stk. 7, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at restanceinndrivelsesmyndigheden ikke skal kunne pålægge skyldneren gebyr i forbindelse med den nye afgørelse efter enten det foreslåede 1. eller 2. pkt. Det skal således ikke gå ud over skyldneren, at restanceinndrivelsesmyndigheden beslutter sig for at skifte fra en lønindeholdelsesform til en anden. Der vil således ikke kunne pålægges skyldneren et gebyr efter § 33, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige om et gebyr på 300 kr. ved iværksættelse af lønindeholdelse.

Det foreslås med § 10, stk. 7, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om afgørelse om lønindeholdelse efter det foreslåede stk. 7 om afgørelse om overgang til en anden lønindeholdelsesform. Det er tanken, at bemyndigelsen f.eks. skal kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde restanceinndrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte sig for at skifte lønindeholdelsesform.

Skyldneren vil kunne klage over afgørelsen om den ny lønindeholdelse, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men beslutningen om at overgå fra en lønindeholdelsesform til en anden vil have karakter af en procesledende beslutning, som ikke vil være et spørgsmål, som selvstændigt kan prøves. Derimod vil skyldneren kunne få prøvet andre indsigelser, f.eks. at fordringer omfattet af afgørelsen er bortfaldet, mens de var under inddrivelse, eller at der ikke er foretaget en korrekt beregning af skyldnerens betalingsevne, eller at der slet ikke kan ske lønindeholdelse for fordringstypen, jf. bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 10, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der sker lønindeholdelse efter det foreslåede stk. 6, dvs. ved anvendelse af den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse, og bliver en fordring, der er omfattet af afgørelsen om denne lønindeholdelse, ikkeinndrivelsesparat, efter at afgørelsen er truffet, skal fordringen kunne springes over ved dækningen.

Som nævnt ovenfor i pkt. 2.5.2 sker der i DMI løbende markering af fordringspopulationer som ikkeinndrivelsesparate ud fra et forsigtighedsprincip. Det er ikke muligt systemmæssigt at overvåge fordringer og træffe nye afgørelser og ændre registrering af forældelsesdato, hver gang fordringer måtte skifte status for »inndrivelsesparathed«.

Restanceinndrivelsesmyndighedens administration er tilrettelagt således, at der ikke foretages inddrivelse af ikkeinndrivelsesparate krav. Som det klare udgangspunkt vil ikkeinndrivelsesparate fordringer derfor ikke indgå i en afgørelse om lønindeholdelse. Opstår der tvivl om en fordrings inddrivelsesparathed, efter at en afgørelse om lønindeholdelse, hvori denne fordring indgår, er truffet, vil fordringen ifølge den foreslåede regel kunne springes over i dækningsrækkefølgen, indtil fordringen vurderes eventuelt at være inddrivelsesparat.

Træffes der efter afgørelsen om lønindeholdelsen en ny afgørelse om tilføjelse af en eller flere fordringer til lønindeholdelsen, vil fordringer, der på tidspunktet for denne nye afgørelse er ikkeinndrivelsesparate, skulle fjernes fra afgørelsen om lønindeholdelse.

Tilsvarende vil lønindeholdelsen skulle afsluttes, når fordringerne omfattet af lønindeholdelsen er blevet dækket, eller hvis lønindeholdelsen alene omfatter ikkeinndrivelsesparate fordringer.

Selv om fordringen springes over som følge af ikkeinndrivelsesparathed, og selv om fordringen ved lønindeholdelsens afslutning fortsat er ikkeinndrivelsesparat, vil virkningen af forældelsesafbrydelsen på baggrund af underretningen om afgørelsen om lønindeholdelsen, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4, blive fastholdt.

Hvis en fordring udgår fra lønindeholdelsen, jf. ovenfor, vil der fra dette tidspunkt løbe en ny forældelsesfrist for fordringen, jf. forældelseslovens § 19, stk. 6, 2. pkt., om ophør af en lønindeholdelse.

Det foreslås med § 10, stk. 8, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om den med 1. pkt. foreslåede fravigelse af dækningsrækkefølgen.

Skatteministeren har i medfør af §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i forvejen med kapitel 15 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat en række regler om restanceinndrivelsesmyndighedens vurderinger af retskraft

og datafejl hos fordringer, der er under inddrivelse eller er under opkrævning og forudsættes dækket ved modregning, samt fravigelse af dækningsrækkefølgen som følge af disse vurderinger. Der findes i bekendtgørelsens § 50, stk. 4 og 5, bestemmelser om fravigelse af dækningsrækkefølgen ved henholdsvis betalinger og modregning, men der findes ingen bestemmelse om fravigelse af dækningsrækkefølgen ved lønindeholdelse. Det er tanken, at den foreslåede bemyndigelse skal anvendes til at fastsætte en sådan bestemmelse.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter at have sprunget fordringen over i dækningsrækkefølgen vurderer, at den er inddrivelsesparat, vil den blive dækket efter de regler, som skatteministeren forudsættes at have fastsat.

Det foreslås med § 10, stk. 9, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, der skyldes, at den sidste inddrivelsesparate fordring, der er omfattet af en afgørelse om lønindeholdelse efter det foreslåede stk. 6, er dækket, skal oversendes til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning med gæld, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved lønindeholdelse, eller udbetaling.

Forslaget omhandler lukningen af en lønindeholdelsessag, hvor lønindeholdelsen er sket ved anvendelse af den særlige lønindeholdelseskomponeent, som skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse. Hvis skyldner ikke har en modregningseget gæld under inddrivelse, skal beløbet i stedet udbetales til skyldner.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget i stk. 8 om at kunne springe ikkeinddrivelsesparate fordringer over ved dækningen af fordringer, der omfattes af en afgørelse om lønindeholdelse efter det foreslåede stk. 6.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil således ikke skulle forsøge at anvende det overskydende beløb på den øvrige gæld, der er omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, ved at forsøge at gøre gælden inddrivelsesparat, dvs. konstatere gældens retskraft eller berigtige eventuelle datafejl. I stedet vil restanceinddrivelsesmyndigheden umiddelbart efter dækningen af den sidste inddrivelsesparate fordring oversende det overskydende beløb til modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger med henblik på eventuelt at foretage modregning med gæld under inddrivelse, hvis gælden er af en type, der vil kunne indgå i en lønindeholdelse, jf. herved § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med henvisning til bilag 1.

Forslaget vil indebære, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil få mulighed for at modregne med anden gæld, der er under inddrivelse, men ikke var omfattet af lønindeholdelsen.

Ved denne modregning vil § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige finde anvendelse. Efter § 50, stk. 5, kan rækkefølgen, der efter § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller efter regler i anden lovgivning skal

anvendes ved dækning af fordringer, og rækkefølgen for vurderinger, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, fraviges, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelsesernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Det foreslås i § 10, stk. 9, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, der overføres til modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger, jf. 1. pkt., skal forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastsættelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives.

Dette svarer til, hvad der allerede gælder efter § 4, stk. 7, nr. 2, 4. pkt., om overskydende beløb, der efter opgørelsen af korrektionspuljen i § 4, stk. 7, nr. 1, overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling. Der skal derfor ikke tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter registreringen i modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger af det overskydende beløb træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning, jf. § 8 b, stk. 1, 6. pkt. Går der derimod længere tid, vil renten, der er renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., jf. § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, blive tilskrevet fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens registrering af beløbet i modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger, jf. § 8 b, stk. 1, 3. pkt. Forrentningen vil ske frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., og renten vil ikke skulle medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jf. 3. pkt.

Det er restanceinddrivelsesmyndighedens forventning, at i de fleste tilfælde vil det overskydende beløb ved lukning af en sag blive overført til modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger og blive udbetalt eller anvendt til modregning samme dag, hvor beløbet opstod som et overskydende beløb i forbindelse med dækningen ved lønindeholdelsen.

Det foreslås med § 10, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte, at behandling af lønindeholdte beløb, herun-

der deres anvendelse til dækning af fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, først skal ske, når der er gået et af restanceinndrivelsesmyndigheden fastsat antal dage fra lønindeholdelsen.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at kodificere restanceinndrivelsesmyndighedens praksis med anvendelse af en såkaldt ventetabel. Som det fremgår af pkt. 2.5.2, har restanceinndrivelsesmyndigheden i praksis i PSRM anvendt en såkaldt »ventetabel«, hvor indeholdte beløb opbevares i sædvanligvis 3-5 bankdage fra den seneste af dagene for henholdsvis modtagelsen af indberetningen om det indeholdte beløb og betalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, inden de indeholdte beløb oversendes til behandling i PSRM med henblik på dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen. Formålet er at undgå korrektionsbehov som følge af negative angivelser, der erfaringsmæssigt modtages i umiddelbar forlængelse af selve angivelsen af det indeholdte beløb.

Det er tanken, at restanceinndrivelsesmyndigheden vil fastsætte en praksis, hvorefter indeholdte beløb tilbageholdes i et bestemt antal (bank)dage efter lønindeholdelsen (dispositionsdatoen) og – for de tilfælde, hvor der sker efterindberetning – et bestemt antal (bank)dage efter modtagelsen af indberetningen.

Den foreslåede bestemmelse skal anvendes på al slags lønindeholdelse, dvs. både lønindeholdelse efter de gældende regler og lønindeholdelse efter de foreslåede regler om tværgående lønindeholdelse.

Endelig foreslås med en ny bestemmelse, § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, indsat en regel, der i stk. 1, 1. pkt., skal bestemme, at hvis der i forbindelse med en lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, dvs. lønindeholdelse via den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse, opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvist dækket fordring, skal beløbet overføres til en korrektionspulje, der anvendes ved lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, dvs. er knyttet til den særlige lønindeholdelseskomponent. Korrektionspuljen skal opgøres månedligt eller oftere, jf. det foreslåede § 10 a, stk. 1, 2. pkt. Det er tanken, at opgørelse af korrektionspuljen vil ske på en fast månedlig dag, dog således at der for skyldnere, der har en igangværende lønindeholdelsessag, vil ske opgørelse oftere, således at skyldnerens tilgodehavende hurtigt kan anvendes til dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen. Uanset frekvensen af opgørelserne forventes orientering om puljeopgørelser at blive sendt til skyldnerne månedligt. Orienteringen om puljeopgørelser påtænkes at indeholde information til skyldneren om, at der er opstået et overskydende beløb i forbindelse med en lønindeholdelse, hvordan beløbet er opstået, og at beløbet vil blive anvendt til dækning af fordringer omfattet af en lønindeholdelsessag, anvendt til modregning eller blive udbetalt.

Ved opgørelsen skal beløbet i korrektionspuljen anvendes til dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen efter det foreslåede § 10, stk. 6, eller, hvis denne lønindeholdelse er afsluttet, en ny lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, hvis restanceinndrivelsesmyndigheden har truffet afgørelse om en sådan, med rentemæssig virkning fra og med dagen for restanceinndrivelsesmyndighedens beslutning om dækningen, jf. det foreslåede § 10 a, stk. 1, 3. pkt.

Dækning efter 3. pkt. skal ske i henhold til § 10, stk. 6, 2. pkt., og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldneren, jf. det foreslåede 4. pkt.

Dette svarer til, hvad der i dag gælder for korrektioner i PSRM, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslåede 4. pkt. relaterer sig til dækning uden for den indsats, som det overskydende beløb stammer fra, nemlig dækning af fordringer efter en ny afgørelse om lønindeholdelse efter § 10, stk. 6. Hvis der derimod sker dækning af en fordring omfattet af selv samme afgørelse om lønindeholdelse, som det overskydende beløb kan henføres til, skal dækningen ikke anses som en modregning.

Resterer der herefter et beløb, skal dette ifølge det foreslåede 5. pkt. anvendes til modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, med fordringer, der kan inddrives ved lønindeholdelse, eller, hvis en sådan modregning ikke kan ske, udbetaling. Henvisningen til § 7, stk. 1, nr. 2, indebærer, at alene fordringer, der er under inddrivelse, vil kunne indgå i denne modregning.

Muligheden for dækning af en fordring, der ikke var omfattet af indsatsen, indebærer, at skyldneren ikke hos Skatteankestyrelsen kan få prøvet sin indsigelse om, at en sådan fordring ikke bestod eller ikke bestod fuldt ud, da den blev dækket, med henvisning til at fordringens ophør eller reduktion skyldes restanceinndrivelsesmyndighedens administration, jf. om muligheden for en sådan prøvelse reglen i § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslås dog, at skyldner fortsat skal have mulighed for at gøre sådanne indsigelser gældende, hvis der sker dækning af en fordring, der ikke var omfattet af den inddrivelsesindsats, som det beløb, der blev anvendt til dækningen, hidrører fra. Skyldner vil således kunne klage i henhold til bestemmelsen i § 17, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og denne bestemmelse foreslås derfor ændret for at muliggøre dette.

Det foreslås med § 10 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen efter det foreslåede stk. 1, skal forrentes efter § 8 b, stk. 1 – dvs. med rentesatsen efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen – fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., eller, hvis der tidligere er ydet rentegodtgørelse vedrørende beløbet, jf. det foreslåede § 10, stk. 6, fra og med dagen efter seneste anvendelse af beløbet til og med dagen for opgørelsen af korrektionspuljen. Beløb, der anvendes til

modregning eller udbetaling efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, 5. pkt., skal ifølge det foreslåede § 10 a, stk. 2, 2. pkt. forrentes efter § 4, stk. 7, nr. 2, 4. pkt.

Med den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, er det tanken at håndtere en fordringshavers korrektioner af fordringer, der er dækket ved lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, dvs. via den særlige lønindeholdelseskomponent, ved at placere det overskydende beløb i en korrektionspulje, der knyttes til den særlige lønindeholdelseskomponent og skal opgøres mindst en gang hver måned, hvorefter beløbet anvendes til dækning af fordringer, der omfattes af afgørelsen om lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6. Dækning af fordringer, der på tidspunktet for anvendelsen af det overskydende beløb ikke er tilknyttet netop den lønindeholdelsesindsats, som det overskydende beløb hidrører fra, men en ny lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, vil således ikke kræve en modregning. Dækning sker derfor uden afgivelse af modregningsmeddelelse. Dækningen skal ske med nutidsvirkning, hvorfor inddrivelsesrenter vil påløbe den eller de rentebærende fordringer, der dækkes, til og med dagen før restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om denne dækning. Dette foreslås modsvaret af en rentegodtgørelse, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal yde skyldneren. Den skal beregnes ud fra den rentesats, som også anvendes ved beregningen af inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med virkning fra betalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., og indtil opgørelsen af korrektionspuljen. Hvis beløbet tidligere er blevet forrentet, skal der dog alene beregnes renter fra datoen efter den seneste anvendelse, således at der ikke ydes rentegodtgørelse for samme periode, når samme beløb flere gange genopstår og overføres til korrektionspuljen.

Resterer der herefter et yderligere beløb, vil beløbet blive overført til den modregningskomponent, der anvendes ved modregning i udbetalinger fra det offentlige, jf. § 4 a i lov om offentlige betalinger m.v., med henblik på modregning med fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved lønindeholdelse, dvs. ikke er blandt de civilretlige fordringer, for hvilke lønindeholdelse er udelukket, jf. bilag 1, afsnit I, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Kan modregning ikke ske, vil beløbet blive udbetalt til skyldneren. Beløbet foreslås forrentet efter reglen i § 4, stk. 7, nr. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvoraf fremgår, at overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen i § 4, stk. 7, nr. 1, overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Rentesatsen vil ifølge § 8 b, stk. 1, 1. pkt., være rentesatsen efter § 5, stk. 1, 1. pkt. Det følger af § 8 b, stk. 1, 6. pkt., at der ikke tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelsen af beløbet træffer beslutning om at udbetale be-

løbet eller anvende det til modregning. Beløbet vil ifølge § 8 b, stk. 2, 1. pkt., blive forrentet frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning.

Den foreslåede regulering af anvendelsen af overskydende beløb ved fordringshavers korrektioner afviger fra den regulering, der i dag følger af § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og det foreslås derfor, at der i denne bestemmelse foretages den ændring, at det skal fremgå, at den ikke anvendes på overskydende beløb, der stammer fra en lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, dvs. via den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse.

2.6. Beløbsmæssige justeringer af fordringer omfattet af afdragsordninger hos restanceinddrivelsesmyndigheden

2.6.1. Gældende ret

Det fremgår af § 3, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden som led i inddrivelsen kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, medmindre andet følger af bilag 1. Derudover indeholder kapitel 4 og 5 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige regler om henholdsvis afdragsordninger og henstand.

Adgangen til at tillade afdragsordninger gælder dog ikke tvangsbøder, jf. lovens bilag 1, afsnit III, hvilket er begrundet med, at der ved tvangsbøder ikke er et beskyttelsesværdigt behov for at yde skyldneren den imødekommelse, som en afdragsordning er udtryk for.

Afdragsordninger fastsættes efter reglerne i § 10 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved § 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 832 af 10. juni 2020 og § 1, nr. 4 og 5, i bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020.

Som udgangspunkt fastsættes afdragsordninger efter det såkaldte tabeltræk (tabeltrækmetoden) i bekendtgørelsens § 10, stk. 1, hvor de månedlige afdrag, jf. § 10, stk. 4, fastsættes ud fra oplysninger i e-indkomstregisteret om skyldners indkomst. Hvis der ikke foreligger oplysninger fra e-indkomstregisteret om skyldnerens indkomst inden for de forudgående seneste 3 måneder, fastsættes afdragsordningen i stedet på grundlag af seneste årsopgørelse, som foreligger tilgængelig i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, jf. § 10, stk. 5, 1. pkt.

Skyldner har efter § 10, stk. 6, mulighed for at anmode om en konkret betalingsevnevurdering ved indsendelse af et budgetskema, hvorefter afdragene kan fastsættes efter skyldnerens individuelle økonomiske forhold.

Hvis der ikke foreligger oplysninger om skyldnerens indkomst inden for de seneste 2 indkomstår, kan afdragsordninger i stedet fastsættes med udgangspunkt i gældens størrelse, jf. § 10, stk. 5, 3. pkt.

En afdragsordning kan efter § 10, stk. 11, også fastsættes per kulance ud fra forslag fra skyldneren, når særlige forhold taler herfor, og hvis skyldnerens forslag sikrer afvikling af gælden inden for en rimelig tidshorizont.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at søge at inddrive alle fordringer, der er overdraget til inddrivelse, eller som restanceinddrivelsesmyndigheden selv skaber som led i inddrivelsesarbejdet, f.eks. gebyrer og inddrivelsesrenter.

I inddrivelsesarbejdet er restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt frit stillet i forhold til valg af mulige inddrivelseskridt og kan således beslutte, hvilket inddrivelseskridt der er mest egnet til at inddrive skyldners gæld, idet restanceinddrivelsesmyndigheden som offentlig myndighed foretager en afvejning af på den ene side hensynet til skyldneren ved iagttagelse af det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip og vejledningspligten efter forvaltningslovens § 7 og på den anden side hensynet til en effektiv inddrivelse. Uanset hvornår en skyldner måtte anmode om en afdragsordning, følger det af almindelig forvaltningsret, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal forholde sig til denne anmodning.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er ikke forpligtet til at tilbyde skyldner en afdragsordning, men skal foretage en konkret vurdering af, om skyldners anmodning skal imødekommes. Hvorvidt anmodningen skal imødekommes, beror på en konkret vurdering af, om afdragsordningen vil være det mest egnede inddrivelsesværktøj til at inddrive skyldners gæld. I vurderingen indgår bl.a., om skyldner tidligere har misligholdt en afdragsordning. Fremsættes skyldners anmodning om afdragsordning i forbindelse med et udsendt varsel om lønindeholdelse, og imødekommer restanceinddrivelsesmyndigheden skyldners anmodning, vil der i stedet for iværksættelse af lønindeholdelse blive fastsat en afdragsordning.

Opskrivning af fordringer i PSRM sker ifølge § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring). Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet, jf. 2. pkt.

I DMI sker en opskrivning af en fordring derimod ved en opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI, jf. § 49, nr. 6, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter § 47, stk. 1, nr. 2, kan restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsatser over for en skyldner foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Bestemmelsen tager sigte på at regulere dækningen af fordringer i paralleldriftsperioden, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i systemerne DMI,

SAP38 og PSRM. Disse bestemmelser finder også anvendelse på afdragsordninger. For en skyldner, der får fastsat en afdragsordning, som kun omfatter fordringer fra et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, betyder det, at restanceinddrivelsesmyndigheden sætter inddrivelsen af skyldnerens eventuelle fordringer i det andet inddrivelsessystem på pause i forhold til lønindeholdelse og afdragsordning, så længe afdragsordningen varer og overholdes.

Restanceinddrivelsesmyndighedens praksis for fastsættelse af afdragsordninger er således forskellig, afhængig af om afdragsordningen gennemføres via det gamle inddrivelsessystem, DMI, eller via det nye inddrivelsessystem, PSRM. I dag gennemføres afdragsordninger omfattet af bekendtgørelsens § 10 alene i inddrivelsessystemet PSRM. Afdragsordninger efter tabeltræk, efter en konkret betalingsevnevurdering eller med udgangspunkt i gældens størrelse samt kulancemæssige afdragsordninger, hvor perioden og afdragens størrelse fastsættes efter en konkret vurdering eller på baggrund af skyldnerens forslag. I inddrivelsessystemet DMI anvendes i dag alene frivillige betalinger, hvor skyldneren selv fastsætter, hvornår og hvor meget der betales.

2.6.2. Skatteministeriets overvejelser

Ligesom for de regler, der foreslås for lønindeholdelse, er der også for så vidt angår afdragsordninger behov for en hjemmel, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden altid skal kunne dække fordringer omfattet af afgørelsen uanset senere justeringer i den enkelte fordrings størrelse (»saldojusteringer«). Restanceinddrivelsesmyndigheden skal således ikke ved dækning være bundet af den saldo, der blev oplyst i afgørelsen. Opskrivningsfordringer i PSRM skal fortsat tilføjes afgørelsen om afdragsordning ved en særskilt afgørelse.

Det er af tekniske årsager i dag ikke muligt at fastsætte og systemunderstøtte afdragsordninger, der omfatter fordringer i begge restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. En afdragsordning efter kapitel 4 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 kan med de eksisterende it-systemer således alene fastsættes i ét inddrivelsessystem ad gangen, uanset at afdragsordningen vil skulle fastsættes på baggrund af skyldners anmodning om afdragsordning som alternativ til en varslet tværgående lønindeholdelse omfattende fordringer i såvel DMI som PSRM.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes et 2. pkt. i § 3, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden altid skal kunne dække fordringer omfattet af en ved en afgørelse fastsat afdragsordning uanset senere beløbsmæssige justeringer af størrelsen på de enkelte fordringer i afdragsordningen.

Ved dækningen af disse fordringer skal restanceinddrivelsesmyndigheden således ikke være bundet af den størrelse, der fremgår af afgørelsen om afdragsordningen.

En opskrivning af en fordring registreret i PSRM sker dog ved oversendelse af en opskrivningsfordring, og det foreslås, at en opskrivningsfordring fortsat vil skulle tilføjes en afgørelse om afdragsordning med en særskilt afgørelse.

Det foreslås, at forslaget gennemføres, ved at der som § 3, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter en fordring omfattet af en afgørelse om en afdragsordning dækkes med sin på dækningstidspunktet registrerede størrelse, selv om fordringen, efter at afgørelsen blev truffet, er blevet op- eller nedskrevet. Samtidig foreslås det, at der som § 3, stk. 3, 3. pkt., indsættes en bestemmelse, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden, i tilfælde af at en opskrivning forudsætter, at en opskrivningsfordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, dog skal træffe særskilt afgørelse om, at en afgørelse om afdragsordning tillige skal omfatte opskrivningsfordringen, der herefter skal dækkes efter de om opskrivningsfordringer gældende regler.

Den foreslåede bestemmelse vil alene omfatte situationer, hvor afdragsordningen hviler på en afgørelse truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis afdragsordningen er kommet i stand ved en aftale, som restanceinddrivelsesmyndigheden har indgået med skyldneren, vil bestemmelsen derimod ikke finde anvendelse.

Det foreslåede 3. pkt. om opskrivningsfordringer er alene relevant for fordringer registreret i PSRM, idet opskrivning af fordringer i dette system sker ved oversendelse af en opskrivningsfordring, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Af bekendtgørelsens § 7, stk. 1, 6. pkt., fremgår, at en opskrivningsfordring får plads i dækningsrækkefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt, jf. 7. pkt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog umiddelbart før opskrivningsfordringen, jf. 8. pkt. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse ifølge 9. pkt. indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En opjustering af en fordring i DMI kan potentielt medføre, at skyldneren holdes længere i afdragsordningen, end skyldneren efter modtagelsen af afgørelsen om afdragsordning kunne forvente. Det er dog ikke tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal orientere skyldneren om enhver opjustering. Skyldneren vil dog i afgørelsen få oplyst, at de fordringer, der omfattes af afgørelsen, efterfølgende vil kunne blive op- eller nedskrevet, og at skyldneren vil kunne anmode om en posteringsoversigt. Oplever skyldneren, at afdragsordningen fortsætter længere end forventet, vil skyldneren således ved henvendelse til restanceinddrivelses-

myndigheden kunne få kendskab til størrelsen på de fordringer, der er omfattet af afgørelsen. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil også undersøge mulighederne for at etablere en onlineadgang, så skyldnere kan tilgå et overblik over deres gæld hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Fordringshaveren må desuden forventes i mange tilfælde at ville orientere skyldneren om opjusteringen.

Skyldneren vil desuden blive oplyst om de fordringer, der aktuelt er omfattet af en afgørelse om en afdragsordning (herunder størrelsen på disse fordringer), i forbindelse med tilføjelsen af nye fordringer til afdragsordningen, idet der sammen med afgørelsen om tilføjelse vil blive sendt en samlet oversigt over fordringer omfattet af afdragsordningen.

2.7. Tiltag vedrørende håndtering af låste indbetalinger hos restanceinddrivelsesmyndigheden

2.7.1. Gældende ret

2.7.1.1. Ingen rentetilskrivning for ikkeinddrivelsesparate fordringer

Forrentningen af krav under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er i udgangspunktet reguleret af § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det følger af § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en rente svarende til renten ifølge rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet, jf. § 5, stk. 1, 3. pkt. Renten er en simpel rente, som beregnes på baggrund af det antal dage, der er gået, siden renteberegningen begyndte. Det indebærer, at der hver dag påløber et nyt rentekrav, som forfalder til betaling, straks det påløber.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 1, 1. pkt., at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses ifølge 2. pkt. den officielle udlånsrente, som Danmarks Nationalbank har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 2, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Renten i henhold til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har siden den 1. juli 2023 været 7,25 pct. pr. år.

Det fremgår af § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren kan bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer.

Inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder ifølge § 9, stk. 2, nr. 1-4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige således ikke anvendelse på følgende fordringer:

- 1) Fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, uanset at fordringen er oversendt til inddrivelse.
- 2) Fordringer fastsat i henhold til en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag, der fastsætter en rente under inddrivelse, som er højere end inddrivelsesrenten, idet disse fordringer forrentes i henhold til afgørelsen.
- 3) Fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en morarente, som afviger fra inddrivelsesrenten.
- 4) Fordringer, der hviler på en retsafgørelse, hvor domstolen har truffet afgørelse om en forrentning under inddrivelse, som afviger fra inddrivelsesrenten.

Det fremgår af § 5, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren endvidere kan bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, herunder fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og mulighederne for, at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning, at stk. 1 anvendes.

Efter § 2, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes fordringer, som er under inddrivelse, men omfattet af en suspension efter lovens § 2, stk. 6, fortsat efter § 5. Tilskrivning af inddrivelsesrenter sker således, uanset om fordringen er omfattet af en suspension, og renten tilskrives, som udgangspunktet er for øvrige fordringer, dvs. fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, jf. dog § 9, stk. 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår af § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, helt eller delvist kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Suspension af inddrivelse indebærer, at fordringen stadig anses for at være under inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt inddriver på fordringerne, i det omfang fejlen efter restanceinddrivelsesmyndigheden skøn kan medføre ulovlig inddrivelse.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ifølge § 9, stk. 4, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige vælge at suspendere inddrivelsen af renter, der er tilskrevet fordringen efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller af hele fordringen inklusive de modtagne renter og gebyrer samt renter og gebyrer, der er tilskrevet eller pålagt efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har viden eller mistanke om, at en fordring er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Det samme gælder ifølge 2. pkt. fordringer tilhørende fordringstyper, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har viden eller mistanke om, at der inden for fordringstypen oversendes fordringer uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Suspenderes inddrivelsen efter 1. eller 2. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge 3. pkt. fastsætte en rimelig frist for fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til at søge mistanken afkræftet eller til efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning at berigtige forholdet, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at en berigtigelse er muligt. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver ifølge 4. pkt. suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har afkræftet mistanken eller berigtiget forholdet. Afkræftes mistanken eller berigtiges forholdet ikke inden udløbet af den af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsatte frist, kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge 5. pkt. bestemme, at allerede tilskrevne renter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bortfalder, og at fordringen herefter ikke forrentes efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 18 j i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige untlades forrentning af ikkeinddrivelsesparate fordringer i visse tilfælde. Det fremgår af § 18 j, stk. 3, 1. pkt., at hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af lovens § 18 j, stk. 2, overføres til korrektionspuljen efter § 18 j, stk. 1, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer, der på tidspunktet for modtagelse af den pågældende indbetaling var registreret i DMI og ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, jf. lovens § 18 j, stk. 2, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen. Hvis skyldneren ikke har betalt inden for den betalingsfrist, som restanceinddrivelsesmyndigheden har fastsat i en rykkerskrivelse, der udsendes, hvis den eller de i 1. pkt. nævnte fordringer senere bliver inddrivelsesparate, tilskrives der dog igen inddrivelsesrenter fra udløbet af denne betalingsfrist, jf. § 18 j, stk. 3, 2. pkt.

2.7.1.2. Supplerende bagatelgrænse for afskrivning af ikkeinddrivelsesparate fordringer

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder

flere forskellige afskrivningshjemler, der kan anvendes i forskellige situationer. Disse bestemmelser omfatter f.eks. den almindelige afskrivningsregel i lovens § 16, stk. 1, der kan understøtte en løbende pleje af restanceinddrivelsesmyndighedens gældsportefølje, og § 16, stk. 2, der giver mulighed for afskrivning af mindre gældsposter ud fra objektive kriterier.

Efter lovens § 16, stk. 1, kan restanceinddrivelsesmyndigheden afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, eller undlade at afbryde forældelsen, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen.

Med § 16, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er skatteministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af § 16, stk. 1. Bemyndigelsen blev senest udmøntet med § 32 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bekendtgørelse nr. 832 af 10. juni 2020 om ændring af bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår således af § 32, stk. 2, at der ved vurderingen af, om der kan ske afskrivning af en fordring, skal lægges vægt på, om skyldneren har betalingsevne, om skyldneren ejer aktiver, og om der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen.

Har skyldner betalingsevne, vil denne omstændighed normalt tale imod afskrivning, medmindre det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen. Tilsvarende gælder, såfremt en skyldner ejer udlægsegnede aktiver. Herved forstås aktiver, som både kan gøres til genstand for udlæg, og som må formodes at ville indbringe et provenu til hel eller delvis dækning af kravet. Der kan normalt heller ikke ske afskrivning, hvis der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen.

Det fremgår af § 16, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer kan afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, endeligt, hvis skyldnerens samlede gæld i det pågældende inddrivelsessystem er under 200 kr.

Muligheden for afskrivning af gæld på under 200 kr. finder anvendelse for hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer med henblik på at sikre en effektiv administration af afskrivningsmuligheden. Med § 16, stk. 2, vil der således kunne afskrives et højere beløb for den enkelte skyldner, hvis denne har gæld på under 200 kr. i flere inddrivelsessystemer. Har skyldner gæld i eksempelvis både DMI og PSRM, vil der kunne afskrives op til 399,98 kr.

Det følger endvidere af § 16, stk. 2, 2. pkt., at afskrivning af inddrivelsesparate fordringer alene kan ske under visse yderligere betingelser. Afskrivning efter § 16, stk. 2, 1. pkt.,

kan således ikke ske for inddrivelsesparate fordringer, der er omfattet af en inddrivelsesindsats eller har været under inddrivelse i under 1 år.

Med inddrivelsesparat forstås, at en fordring ikke er ramt af eller mistænkt for at være ramt af datafejl, og at der ikke er tvivl om fordringens retskraft.

Med inddrivelsesindsats forstås erindringskrivelse, en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat afdragsordning, lønindeholdelse, modregning og udlægsforretning.

Det fremgår endvidere af § 16, stk. 2, 3. pkt., at hvorvidt en fordring er omfattet af en inddrivelsesindsats, afgøres på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens afgrænsning af fordringer omfattet af bestemmelsen og ikke på tidspunktet for gennemførelsen af afskrivningen. I det omfang at fordringen bliver dækket helt eller delvist i den mellemliggende periode, vil der dog ikke kunne ske afskrivning for den dækkede del af fordringen.

Hvorvidt fordringen har været under inddrivelse i en periode på 1 år, skal opgøres fra den dato, hvor fordringen blev overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og frem til tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens udsøgning af afskrivningseguede fordringer.

Hvis skyldners samlede gæld er under 200 kr., og en del af fordringerne ikke kan afskrives som følge af § 16, stk. 2, 2. pkt., vil de fordringer, der ikke er omfattet af § 16, stk. 2, 2. pkt., kunne afskrives.

2.7.1.3. Forlængelse af afklaringsfrist for restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde af låste indbetalinger

Det fremgår af § 18 j, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, skal det overskydende beløb overføres til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, jf. 2. pkt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun en gang om året, jf. 3. pkt. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer, jf. 4. pkt.

Det fremgår endvidere af § 18 j, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om den eller de fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet, da beløbet blev modtaget i dette system, og

for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, skal restanceinddrivelsesmyndigheden overføre beløbet til korrektionspuljen, jf. § 18 j, stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer hertil.

Det samme gælder efter § 18 j, stk. 2, 2. pkt., hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 11, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ifølge § 18 j, stk. 2, 3. pkt., i særlige tilfælde forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt.

En forlængelse kan især være relevant, hvis der er tale om et større beløb, og hvis de forhold, der hindrer dækning af de pågældende fordringer, forventes afklaret inden for rimelig tid. Modsat kan det komme på tale at afkorte fristen, hvis de forhold, der hindrer dækning, ikke forventes at kunne afklares, og hvis skyldneren eksempelvis har opbygget anden og nyere gæld, der i stedet kan bringes til modregning.

Skyldneren kan ikke inden for fristen kræve beløbet tilbagebetalt, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen, jf. § 18 j, stk. 2, 4. pkt.

Indbetalingen vil dermed indtil udløbet af denne frist være »låst« i forhold til dækning af den eller de fordringer, der var registreret i DMI ved modtagelsen af betalingen i systemet, eller til den eller de fordringer, hvortil beløbet måtte være øremærket efter § 4, stk. 11.

Hvis forhold, der hindrede dækning, afklares inden for den i § 18 j, stk. 2, fastsatte frist, hvorved en eller flere fordringer, der var registreret til inddrivelse i DMI på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen, kan dækkes, vil den »låste« indbetaling blive anvendt helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer med virkning fra indbetalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorfor skyldneren stilles, som om indbetalingen var anvendt til dækning straks. Hvis det derimod ikke inden udløbet af fristen er konstateret muligt at anvende beløbet helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer, vil det fortsat låste beløb som beskrevet i stedet blive overført til korrektionspuljen efter § 18 j, stk. 1, med henblik på mulighed for modregning med eventuel anden gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for skyldneren i DMI efter indbetalingen, eller udbetaling, hvis modregning ikke er mulig.

2.7.2. Skatteministeriets overvejelser

Blandt aftalepunkterne i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 indgår en håndtering af låste indbetalinger i inddrivelsen, dvs. hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Aftalepartierne er enige om, at der ikke skal tilskrives renter på en gæld, som skyldner reelt ikke kan afdrage på, fordi den er ikkeinddrivelsesparat, og at der derfor skal indføres et fremadrettet rentestop på al gæld, som ikke må inddrives, før restanceinddrivelsesmyndigheden har sikret sig, at gælden ikke er forældet, og at restanceinddrivelsesmyndigheden har de korrekte oplysninger om gælden. Skyldnere vil i udgangspunktet skulle varsles om, at der tilskrives renter på gælden, hvis gælden gøres inddrivelsesparat. I disse situationer vil skyldner inden for en rimelig frist få mulighed for at betale gælden, før rentetilskrivningen går i gang.

Aftalepartierne er også enige om, at den med baggrund i aftalen »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige« fra juni 2022 ved lov nr. 331 af 28. marts 2023 indførte bagatelgrænse for inddrivelse af gæld, hvorved restanceinddrivelsesmyndigheden kan afskrive gæld automatisk for skyldnere med en samlet gæld under 200 kr. i henholdsvis PSRM og DMI, skal suppleres med en yderligere mulighed for at afskrive gæld, hvor der mangler en afklaring på, om det er lovligt at inddrive gælden. Bagatelgrænsen skal være på op til 2.000 kr. og gælde, uanset hvor megen øvrig gæld skyldneren har.

Endelig er aftalepartierne enige om, at afklaringsfristen vedrørende låste indbetalinger skal forlænges fra 6 til 12 måneder.

Baggrunden for disse aftalepunkter er, at der aktuelt for en betydelig del af fordringsmassen i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI er tvivl om retskraften eller mistanke om eller kendskab til datafejl. Mistanke om datafejl kan eksempelvis omfatte risiko for fejl i den for fordringen registrerede størrelse, risiko for dubletter samt potentielt forkerte hæftelsesforhold. Fordringer ramt af en sådan tvivl eller mistanke eller et sådant kendskab vil ikke umiddelbart kunne inddrives eller dækkes uden forudgående afklaring, hvilket som udgangspunkt forudsætter en tidskrævende manuel vurdering. Ofte vil det ikke være muligt at afklare spørgsmålet uden fordringshaverens medvirken, hvilket i flere tilfælde vil forudsætte et meget langvarigt og kompliceret sagsforløb. Fordringer, der er ramt af en sådan tvivl om retskraften eller mistanke om eller kendskab til datafejl, betegnes som »ikkeinddrivelsesparate«.

Som følge af udfordringerne med fordringer, der ikke er inddrivelsesparate, opstår der i DMI såkaldte »låste indbetalinger«, når den eller de fordringer, som en indbetaling skulle have dækket, er ramt af tvivl om fordringens retskraft eller mistanke om eller kendskab til datafejl af en sådan karakter, at fordringen vurderes ikke lovligt at kunne dækkes. Nogle skyldnere oplever af denne årsag, at indbetalinger på gæld

bliver låst i en periode i stedet for at blive anvendt til at afdrage på gælden, da den ikkeinddrivelsesparate gæld aktuelt ikke må inddrives, da der i så fald er risiko for, at der foretages ulovlig inddrivelse.

Hvis skyldnere indbetaler på ikkeinddrivelsesparat gæld, kan der opstå låste indbetalinger og eventuelt efterfølgende returnerede indbetalinger. De låste indbetalinger opstår, fordi det inden for – som udgangspunkt – 6 måneder ikke er muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at afklare den eller de fejl, der hindrer dækning af den ikkeinddrivelsesparate gæld. Låste indbetalinger er således et udtryk for indbetalinger, der ikke uden nærmere afklaring kan placeres på en fordring, fordi de for skyldneren registrerede fordringer ikke er inddrivelsesparate. Skyldneren ender på den måde i en situation, hvor det reelt ikke er muligt at få afviklet sin gæld.

Den 30. april 2023 bestod fordringsmassen i DMI af ca. 24 mio. fordringer, hvoraf ca. 15 mio. fordringer som følge af tvivl om retskraft og/eller mistanke om eller kendskab til datafejl ikke var inddrivelsesparate. Mere end 11 mio. fordringer havde fået en markering som følge af mistanke om eller kendskab til datafejl. Herudover var der pr. 30. april 2023 registreret ca. 20.000 låste indbetalinger, ligesom der i perioden fra 1. januar 2023 til 30. april 2023 blev returneret ca. 22 mio. kr. til borgere og virksomheder.

2.7.3. Den foreslåede ordning

2.7.3.1. Ingen rentetilskrivning for ikkeinddrivelsesparate fordringer

Med henblik på at udmønte aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 foreslås det, at der i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 5. pkt., der bestemmer, at fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, ikke skal forrentes, idet der dog skal gøres den undtagelse, der fremgår af den foreslåede bemyndigelse i stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås i et nyt 2. pkt. i § 5, stk. 2, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om anvendelsen af det foreslåede stk. 1, 5. pkt., og herunder skal kunne bestemme, at stk. 1, 5. pkt., ikke skal anvendes i alle tilfælde og for alle typer af fordringer, og skal kunne bestemme, i hvilken periode stk. 1, 5. pkt., skal finde anvendelse, og fastsætte regler om, at skyldneren skal varsles, hvis hindringen for inddrivelse ikke længere er til stede.

Den gældende bestemmelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., vil herefter blive § 5, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås samtidig, at der i § 5, stk. 2, 1. og 2. pkt., foretages den ændring, at de i alt tre forekomster af »stk. 1« ændres til »stk. 1, 1. pkt.,«, hvilket skyldes den foreslåede indsættelse i § 5, stk. 1, 5. pkt., om et rentestop for ikkeinddrivelsesparat gæld. Dette 5. pkt. skal således holdes uden

for anvendelsesområdet for § 5, stk. 2, 1. og 2. pkt., hvilket foreslås opnået, ved at der i stedet henvises til stk. 1, 1. pkt., som fastlægger den forrentning, som efter skatteministerens bestemmelse efter stk. 2, 1. og 2. pkt., ikke skal anvendes for henholdsvis nærmere angivne typer af fordringer og fordringer, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer.

Det er tanken, at den foreslåede bemyndigelse i den nye bestemmelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., skal anvendes til ved bekendtgørelse at fastsætte regler, hvorefter anvendelsen af stk. 1, 5. pkt. – dvs. undladelsen af forrentning under inddrivelsen – om fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, f.eks. skal ske med virkning fra den 1. i den anden måned efter det tidspunkt, hvor der for fordringen blev registreret kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften.

Den foreslåede bemyndigelse har til formål at sikre en forenkling af den samlede ordning for undladelse af forrentning for ikkeinddrivelsesparate fordringer, idet der tages højde for, at en fordrings registrering i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer kan skifte flere gange mellem inddrivelsesparat og ikkeinddrivelsesparat inden for en given periode.

Eksempelvis kan en ikkeinddrivelsesparat fordring kortvarigt være registreret som inddrivelsesparat (såkaldt »teknisk inddrivelsesparat«), med henblik på at en betaling kan placeres på fordringen, f.eks. fordi restanceinddrivelsesmyndigheden konkret har vurderet, at hensynet til skyldners særlige forhold opvejer risikoen for ulovlig inddrivelse. Herudover kan en fordring kortvarigt være registreret som ikkeinddrivelsesparat, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, når fordringen modtages til inddrivelse, og inden fordringens retskraft er valideret i den såkaldte »retracer«, der gennemfører en automatisk validering af fordringens retskraft. Det vil også være tilfældet, når en fordringshaver opskriver en fordring, hvorefter der af systemtekniske årsager på ny skal foretages en validering af fordringens retskraft. Det vil være forbundet med systemmæssig kompleksitet at skelne mellem forskellige grunde til, at en fordring er registreret som enten inddrivelsesparat eller ikkeinddrivelsesparat, ligesom det ikke vil være hensigtsmæssigt, at en fordring omfattes af rentestoppet, straks fordringen er blevet registreret som inddrivelsesparat, når registreringen som inddrivelsesparat kun er kortvarig og alene sker af systemmæssige hensyn. Det vil desuden ikke være hensigtsmæssigt, at et rentestop starter på det tidspunkt, hvor fordringen modtages til inddrivelse, i de tilfælde, hvor fordringen kort tid herefter – ned til 15 minutter – bliver registreret som inddrivelsesparat. Herudover vil det blive mindre gennemskueligt og uforudsigeligt for skyldner, hvilke fordringer der forrentes, og dermed hvilke fordringer skyldner vil skulle betale for at undgå yderligere forrentning, hvis fordringer på grund af en kortvarigt registreret status som ikkeinddrivelsesparat eller inddrivelsesparat henholdsvis ikke blev forrentet eller blev forrentet. Dette

formål vil blive varetaget med et sådant udskudt virkningstidspunkt for unkladelsen af forrentning.

Det er også tanken, at der – som en undtagelse til en sådan hovedregel om unkladelse af forrentning – skal fastsættes regler om, at unkladelse af forrentning af fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, dog ikke skal ske for fordringer, der inden udløbet af en periode – f.eks. senest den 1. i den anden måned efter det tidspunkt, hvor der for fordringen blev registreret kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften – er indtrådt i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan bestemmelse vil indebære, at forrentning af fordringer, der er blevet inddrivelsesparate inden virkningstidspunktet, ikke unklades, selv om fordringen har været ikkeinddrivelsesparat i en kortvarig periode. Formålet med en sådan bestemmelse vil være at sikre muligheden for it-understøttelse af den samlede ordning for unkladelse af forrentning for ikkeinddrivelsesparate fordringer og sikre, at fordringer, der kortvarigt er registreret som ikkeinddrivelsesparate uden reelt at være ikkeinddrivelsesparate, ikke undtages fra forrentning.

Det er også tanken, at bemyndigelsen skal anvendes til at fastsætte regler om, at en regel om unkladelse af forrentning af fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, dog ikke skal finde anvendelse for fordringer, der forrentes med en anden rente end inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet forrentningen af disse fordringer er bestemt i et andet grundlag, end hvad der gælder for inddrivelsesrenten efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det vil være nødvendigt at undtage denne gruppe af ikkeinddrivelsesparate fordringer fra en regel om unkladelse af forrentning, idet det ikke er muligt at regulere forrentningen af disse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det gælder f.eks. fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en morarente, som afviger fra inddrivelsesrenten, eller fordringer, der hviler på en retsafgørelse, hvor domstolen har truffet afgørelse om en forrentning under inddrivelse.

Det er også tanken, at der skal fastsættes regler om, at fordringer vil skulle forrentes med virkning fra et tidspunkt, der f.eks. vil være efter udløbet af en rimelig varslingsfrist, når fordringens status som inddrivelsesparat i en given periode, f.eks. indtil den 1. i den anden måned efter det tidspunkt, hvor fordringen er indtrådt i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har opnået en vis stabilitet i forhold til den registrerede status som inddrivelsesparat. Sådanne regler vil have som formål at sikre en forenkling af den samlede ordning for unkladelse af forrentning for ikkeinddrivelsesparate fordringer, idet der vil blive taget højde for, at en fordrings registrering i restanceinddri-

velsesmyndighedens inddrivelsessystemer kan skifte flere gange mellem inddrivelsesparat og ikkeinddrivelsesparat inden for en given periode. Dette formål vil blive varetaget med en regel om, at fordringen inden for en periode skal have opnået en vis stabilitet i forhold til den registrerede status som inddrivelsesparat, og ved at udskyde virkningstidspunktet for forrentningen. Herudover vil varslingsfristen sikre, at skyldner får mulighed for at betale fordringer, for hvilke der ikke længere er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, således at disse ikke forrentes.

Det er også tanken, at der skal fastsættes regler om, at fordringer, for hvilke der ikke længere er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, vil skulle forrentes med virkning fra et tidspunkt, der f.eks. vil være den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen i den mellemliggende periode er indtrådt i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Sådanne regler vil indebære, at forrentning af nye fordringer, i tilfælde af at fordringen inden for kort tid efter overdragelsen til inddrivelse bliver inddrivelsesparat efter at have været en ikkeinddrivelsesparat fordring, vil skulle ske med virkning fra samme dag, som fordringen ville have haft som rentestarttidspunkt efter § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis fordringen havde været inddrivelsesparat i hele perioden siden modtagelsen.

Endelig er det tanken, at der skal fastsættes en overgangsregel for en regel om et rentestop, idet det er tanken, at rentestoppet skal gælde for de fordringer, der er modtaget til inddrivelse mindst én måned før ikrafttrædelsestidspunktet for de regler, som det er tanken, at skatteministeren skal fastsætte regler om. Hvis ikrafttrædelsestidspunktet for sådanne regler f.eks. er den 1. januar 2024, vil en sådan overgangsregel fastsætte et ensartet virkningstidspunkt for unkladelse af forrentning af ikkeinddrivelsesparate fordringer, der er modtaget før den 1. december 2023. Unkladelse af forrentning for disse fordringer vil med en sådan overgangsregel da indtræde med virkning fra den 1. januar 2024. Uden en overgangsregel ville unkladelse af forrentning skulle ske med historisk virkning for disse fordringer, hvilket bl.a. ville indebære betydelige administrative konsekvenser for restanceinddrivelsesmyndigheden, idet fjernelsen af allerede tilskrevne renter ville skulle ske ved manuel sagsbehandling. Fordringer, der er modtaget den 1. december 2023 eller senere, vil i dette scenario ikke være omfattet af overgangsreglen.

Det er endvidere tanken, at fordringer, hvis inddrivelse er delvist suspenderet efter § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fortsat skal forrentes, idet sådanne fordringer ikke kan karakteriseres som ikkeinddrivelsesparate, da det er muligt at anvende visse – blot ikke alle – inddrivelseskridt for fordringerne. Det foreslås derfor, at § 2, stk. 7, ændres, så det fremgår, at den fortsatte forrentning efter § 5 ved en suspension efter § 2, stk. 6, alene skal gælde ved en delvis suspension. De i medfør af § 2, stk. 6,

fra inddrivelsen helt suspenderede fordringer vil derfor ikke længere være omfattet af § 2, stk. 7, idet denne gruppe af fordringer vil være omfattet af det med § 5, stk. 1, 5. pkt., foreslåede rentestop for ikkeinddrivelsesparate fordringer.

Det er med den foreslåede bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige også tanken, at skatteministeren skal fastsætte regler om, at hvis der for en fordring tidligere har været kendskab til eller mistanke om datafejl, der var til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, vil skyldneren skulle varsles om, at fordringen forrentes efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Formålet er, at en skyldner skal varsles om, at der igen, som følge af at fordringen er blevet inddrivelsesparat og dermed er indtrådt i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sker forrentning af fordringen, efter at forrentning har været undladt i en periode, med henblik på at give skyldner mulighed for at betale fordringen, inden forrentning vil indtræde.

Det er også tanken, at skatteministeren med den foreslåede bemyndigelse skal kunne fastsætte nærmere regler om en sådan varsling. Der vil kunne fastsættes regler om, under hvilke omstændigheder skyldneren vil skulle varsles, herunder f.eks. hvornår og hvor ofte skyldneren vil skulle varsles. Fastsættelsen af regler efter den foreslåede bemyndigelse vil skulle ske, under hensyntagen til at en skyldner kan have mange gældsposter under inddrivelse, og at varslingen skal ske med en frekvens, der gør, at skyldneren ikke potentielt vil kunne modtage et u hensigtsmæssigt højt antal varslinger inden for en given periode. Modsat skal fastsættelsen af regler om varsling også ske, under hensyntagen til at forrentning vil udgøre en byrde for skyldneren, hvorfor det er væsentligt for skyldneren at blive varslet herom, inden forrentningen indtræder. Varslingen vil desuden skulle ske, under hensyntagen til at en skyldner kan have små gældsposter under inddrivelse, og at det derfor vil kunne besluttes at udskyde varslingen, indtil rentebyrden er af en vis størrelse. Det er tanken, at der først skal ske forrentning, når der er varslet, og varslingsfristen er udløbet.

Rentestoppet efter det foreslåede § 5, stk. 1, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil primært omfatte fordringer, der er registreret i inddrivelsessystemet DMI, hvor det er forventningen, at der i en årrække fremadrettet fortsat vil være en større mængde ikkeinddrivelsesparate fordringer, indtil restanceinddrivelsesmyndigheden har ryddet op i fordringerne. For fordringer i inddrivelsessystemet PSRM er der indgået fordringshaveraftaler med fordringshaverne om stamdata for de enkelte fordringer. Der er desuden opsat en række såkaldte filtre, der anvendes i forbindelse med modtagelse af fordringerne, og hvis formål er at sikre korrekte oplysninger om fordringerne til brug for inddrivelsen. Filtrene anvendes både på nye fordringer, som overdrages til inddrivelse, og fordringer, som allerede er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis fordringernes data ikke er logiske og tilsyneladende korrekte, blokeres fordringerne i filteret. Ifølge § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige

afvises fordringer, der ikke oversendes med de nødvendige oplysninger, og fordringerne sendes tilbage til fordringshaveren. Det er derfor forventningen, at der for fordringer registreret i inddrivelsessystemet PSRM ikke i samme grad som for fordringer registreret i inddrivelsessystemet DMI vil være grundlag for at indføre regler om rentestop.

Det er forventningen, at hvis den foreslåede bemyndigelse udmøntes som beskrevet, vil det indebære, at ca. 5 mio. ikkeinddrivelsesparate fordringer opgjort pr. 30. april 2023 vil blive omfattet af en bestemmelse om undladelse af forrentning. Nærmere bestemt vil en sådan udmøntning få betydning for ca. 966.000 borgere og virksomheder med registrerede ikkeinddrivelsesparate fordringer. Endvidere vil en sådan udmøntning indebære, at renter for i alt ca. 44 mio. kr. – opgjort for april måned 2023 – ikke længere vil blive tilskrevet.

Det foreslås som en konsekvens af det rentestop, der foreslås som udgangspunkt at skulle gælde for fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, at § 18 j, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophæves. Det skyldes, at det foreslåede rentestop, jf. § 5, stk. 1, 5. pkt., omfatter de samme fordringer, som potentielt kan omfattes af den gældende bestemmelse i § 18 j, stk. 3, der dermed vil være overflødig. Det foreslåede rentestop vil gælde uden beløbsmæssige betingelser, hvilket er det modsatte af, hvad der gælder efter den gældende bestemmelse i § 18 j, stk. 3, der bestemmer, at hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af § 18, stk. 2, overføres til korrektionspuljen, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer, der på tidspunktet for modtagelse af den pågældende indbetaling var registreret i DMI og ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen.

2.7.3.2. Supplerende bagatelgrænse for afskrivning af ikkeinddrivelsesparate fordringer

Med henblik på at udmønte aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden én gang årligt for den enkelte skyldner endeligt skal kunne afskrive ikkeinddrivelsesparate fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvis skyldnerens samlede ikkeinddrivelsesparate gæld i det pågældende inddrivelsessystem op til 2.000 kr. Med »ikkeinddrivelsesparat« forstås, at en fordring er ramt af eller mistænkt for at være ramt af datafejl, der er til hinder for inddrivelse, og/eller at der er tvivl om fordringens retskraft.

Den foreslåede bestemmelse indebærer samlet set, at der yderligere gives mulighed for afskrivning af ikkeinddrivelsesparat gæld i tilfælde, hvor skyldnere har en samlet gæld

på 200 kr. eller derover, men hvor den ikkeinndrivelsesparate gæld er op til 2.000 kr. Bestemmelsen har til formål at reducere udfordringerne med låste indbetalinger i tilknytning til ikkeinndrivelsesparat gæld.

Den foreslåede mulighed for afskrivning af ikkeinndrivelsesparat gæld op til 2.000 kr. skal finde anvendelse for hvert af restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer med henblik på at sikre en effektiv administration af afskrivningsmuligheden. Med den foreslåede bestemmelse vil der således kunne afskrives et højere beløb for den enkelte skyldner, hvis denne har ikkeinndrivelsesparat gæld op til 2.000 kr. i de enkelte inddrivelsessystemer. Har skyldner ikkeinndrivelsesparat gæld i eksempelvis både DMI og PSRM og op til 2.000 kr. i hvert af disse, vil der kunne afskrives op til 4.000 kr.

Restanceinndrivelsesmyndigheden vil i den forbindelse kunne beslutte, hvorvidt der skal gennemføres afskrivninger af fordringer i inddrivelsessystemerne. Skyldnere vil ikke selv kunne kræve sådanne gennemført.

For alle fordringer, der modtages til inddrivelse i inddrivelsessystemet DMI, foretages der en automatisk validering af retskraft efter modtagelsen via en såkaldt »retracer«. »Retraceren« er opsat til at validere retskraft for de fleste fordringstyper, der modtages i inddrivelsessystemet DMI. For nye fordringstyper og fordringer, hvor der ikke kan ske en validering af retskraft gennem »retraceren«, foretages valideringen af retskraft manuelt. Restanceinndrivelsesmyndigheden forventer derfor i lighed med, hvad der gælder ved administrationen af afskrivninger efter § 16, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at friholde fordringer fra den årlige afskrivning i tilfælde, hvor tvivlen om retskraft alene skyldes, at fordringen lige er modtaget til inddrivelse. Der vil, ligesom tilfældet er med § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, være nogle typer af krav, der er under inddrivelse, som ikke kan afskrives efter den foreslåede bestemmelse. Det gælder private krav, f.eks. privatretlige underholdsbidrag, og udenlandske krav. Det skyldes, at kravene ikke tilkommer det offentlige, men inddrives af restanceinndrivelsesmyndigheden, selv om kravene tilhører enten en privat fordringshaver eller en udenlandsk fordringshaver.

En afskrivning af et hovedkrav vil ikke samtidig indebære en afskrivning af renter og gebyrer, der vedrører hovedkravet, hvis disse renter og gebyrer på tidspunktet for afskrivningen fortsat er under opkrævning hos fordringshaveren.

Bestemmelsen har et andet formål end reglen i § 16, stk. 1. Det er bl.a. hensigten med bestemmelsen at begrænse restanceinndrivelsesmyndighedens ressourceanvendelse til administration af de pågældende fordringer på relativt lave beløb. Hertil kommer, at den foreslåede bestemmelse også vil begrænse omfanget af afskrivningsvurderinger af gæld, der også ville kunne afskrives efter reglen i § 16, stk. 1.

Det er forventningen, at den foreslåede bestemmelse vil

medføre, at op til ca. 57.000 skyldnere, der opgjort pr. 30. april 2023 havde oplevet at få returneret indbetalinger som følge af fejlrant gæld, vil kunne få afskrevet hele deres ikkeinndrivelsesparate gæld. Op til ca. 5.200 skyldnere, der pr. 30. april 2023 havde låste indbetalinger, vil kunne få afskrevet hele deres ikkeinndrivelsesparate gæld. Samlet set vil op til ca. 349.000 skyldnere kunne få afskrevet al ikkeinndrivelsesparat gæld opgjort pr. 30. april 2023.

Det foreslås, at restanceinndrivelsesmyndigheden, således som det efter den gældende bestemmelse i § 16, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige allerede er tilfældet ved afskrivninger af beløb på under 200 kr. i medfør af § 16, stk. 1 og 2, fritages for at give skyldneren underretning, hvis der i medfør af den foreslåede nye bestemmelse om afskrivning af ikkeinndrivelsesparat gæld på op til 2.000 kr. i et inddrivelsessystem sker afskrivning af ikkeinndrivelsesparat gæld på under 200 kr.

Det foreslås endelig, at den gældende bagatelgrænse for afskrivning i § 16, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige justeres, således at det tydeligt fremgår, at afskrivning kun kan ske én gang årligt for den enkelte skyldner. Den foreslåede ændring indebærer, at en skyldner efter § 16, stk. 2, 1. pkt., vil kunne få afskrevet gæld for maksimalt 199,99 kr. pr. år i hvert af restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Samlet set vil der maksimalt kunne afskrives 399,98 kr. pr. år.

2.7.3.3. Forlængelse af afklaringsfrist for restanceinndrivelsesmyndigheden i tilfælde af låste indbetalinger

Med henblik på at udmønte aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 foreslås det, at »6 måneder« ændres til »12 måneder« i § 18 j, stk. 2, 1. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Med den foreslåede ændring vil restanceinndrivelsesmyndigheden få længere tid til at kunne afklare retskraften af en fordring samt eventuelle datafejl, inden det overskydende beløb anvendes til modregning eller returneres til skyldneren.

De foreslåede ændringer i § 18 j, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil indebære, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinndrivelsesmyndigheden afklarer, om den eller de fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet, da beløbet blev modtaget i dette system, og for hvilke der hos restanceinndrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, skal restanceinndrivelsesmyndigheden overføre beløbet til korrektionspuljen, jf. § 18, stk. 1, hvis det ikke senest 12 måneder fra beløbets modtagelse har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer hertil. Indbetalingen vil dermed indtil udløbet af denne frist være »låst« med hensyn til dækning af den eller de fordringer, der var registreret i DMI ved modtagelsen af

betalingen i systemet, eller den eller de fordringer, hvortil beløbet måtte være øremærket i medfør af § 4, stk. 11.

Fristen på 12 måneder skal ses i det lys, at fordringshaver ofte vil skulle inddrages, hvorfor der er brug for tid til at vurdere, om beløbet kan anvendes til dækning af de fordringer, der var registreret til inddrivelse på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen i inddrivelsessystemet DMI. Tilsvarende som for den gældende frist på 6 måneder er fristen fastsat ud fra en afvejning af hensynet til restanceinddrivelsesmyndighedens muligheder for inden for en rimelig tid at søge spørgsmålene afklaret samt skyldnerens muligheder for i tvivlstilfælde at få dækket anden gæld eller tilbagebetalt beløbet.

Hvis forhold, der hindrer dækning, afklares inden for den i § 18 j, stk. 2, fastsatte frist, hvorved en eller flere fordringer, der var registreret til inddrivelse i DMI på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen, kan dækkes, vil den »låste« indbetaling blive anvendt helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer med virkning fra indbetalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorved skyldneren stilles, som om indbetalingen var anvendt til dækning straks. Hvis det derimod ikke inden udløbet af fristen er konstateret muligt at anvende beløbet helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer, vil det fortsat låste beløb som beskrevet i stedet blive overført til korrektionspuljen med henblik på modregning med eventuel anden gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for skyldneren i DMI efter indbetalingen, eller udbetaling, hvis modregning ikke er mulig.

Den foreslåede forlængelse af afklaringsfristen fra 6 måneder til 12 måneder i § 18 j, stk. 2, 3. pkt., vil desuden indebære, at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde vil kunne forkorte eller forlænge fristen på 12 måneder, jf. det gældende § 18 j, stk. 2, 1. pkt. En forlængelse kan især være relevant, hvis der er tale om et større beløb, og hvis de forhold, der hindrer dækning af de pågældende fordringer, forventes afklaret inden for rimelig tid. Modsat kan det komme på tale at afkorte fristen, hvis de forhold, der hindrer dækning, ikke forventes at kunne afklares, og hvis skyldneren eksempelvis har opbygget anden og nyere gæld, der i stedet kan bringes til modregning.

Der kan potentielt opstå situationer, hvor en skyldner indbetaler nye beløb i den periode, hvor fristen for en tidligere indbetaling endnu løber, eller efter at et beløb er overført til korrektionspuljen. Da det ikke systemteknisk vil være muligt at afgøre, om et beløb er udtryk for et nyt forsøg på betaling af samme gæld, vil reguleringen af låste betalinger omfatte enhver indbetaling, uanset om der allerede er eller har været registreret en låst indbetaling. Der skal således beregnes en særskilt frist pr. indbetalt beløb, hvorved skyldneren også har mulighed for inden for fristen at afvikle eventuel ny gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for den pågældende. Der kan dog være behov for en undtagelse her til, så en indbetaling kan behandles som en fejlindbetaling og straks returneres, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden

vurderer, at reglerne misbruges for at opnå den rentegodtgørelse, der fremgår af § 18 j, stk. 4.

Forslaget om forlængelse af afklaringsfristen fra 6 måneder til 12 måneder indebærer, at rentegodtgørelsen efter § 18 j, stk. 4, vil kunne blive større end efter den gældende frist, idet rentegodtgørelsen beregnes fra og med betalingsdagen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen eller beslutter at udbetale beløbet til skyldneren.

Forslaget om forlængelse af afklaringsfristen vil også omfatte låste beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden på tidspunktet for ikrafttrædelse af reglen om forlængelsen ikke har overført til korrektionspuljen.

2.8. Inddrivelse af visse fortrinsberettigede kommunale fordringer

2.8.1. Gældende ret

Det fremgår af § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at loven ikke gælder for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15.

Af § 1 a, stk. 2, 1. pkt., fremgår, at kommunerne forestår inddrivelsen af egne fordringer efter stk. 1. Der er ifølge 2. pkt. udpantringsret for disse fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der vedrører opkrævningen og inddrivelsen af fordringerne. § 2, stk. 3, 2. pkt., § 7, § 8, stk. 1, og § 9 finder tilsvarende anvendelse, jf. 3. pkt.

Af § 1 a, stk. 3, fremgår, at to eller flere kommuner kan samordne inddrivelsen af deres i stk. 1 nævnte fordringer i et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse.

Af § 1 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at en kommune efter aftale kan bemyndige en anden kommune til at forestå inddrivelsen af den bemyndigende kommunes fordringer efter stk. 1.

Bestemmelsen i § 1 a blev indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved lov nr. 114 af 31. januar 2017 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og lov om kommunal ejendomsskat (Overdragelse af inddrivelsesopgaven vedrørende fortrinsberettigede kommunale fordringer til kommunerne), der trådte i kraft den 2. februar 2017. Blandt de kommunale krav, der er udstyret med fortrinsstillet lovbestemt panteret, kan nævnes de kommunale ejendomsskatter, dvs. grundskyld og dækningsafgift, og en lang række ejendomsbidrag, f.eks. rottebekæmpelsesgebyrer.

Det fremgår af § 4, stk. 1, i lov nr. 114 af 31. januar 2017, at loven trådte i kraft den 2. februar 2017, mens det af

stk. 2 fremgår, at loven ikke finder anvendelse på de i lovens § 1, nr. 2, nævnte fordringer (dvs. fortrinsberettigede kommunale fordringer), der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, (nu stk. 11 og 12) i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For sådanne fordringer finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det fremgår af § 9, nr. 1, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 om ændring af kildeskatteloven, lov om kommunal indkomstskat, ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love (Opkrævning og inddrivelse af grundskyld og dækningsafgift m.v., statens afregning af grundskyld og dækningsafgift til kommunerne, foreløbige vurderinger som midlertidigt beskatingsgrundlag i 2024 og 2025, forenkling af ejendomsvurderingerne for 2024 og 2025, udvidelse af antallet af dommere i Landsskatteretten m.v.), at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 331 af 28. marts 2023, foretages den ændring, at § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.«

Bestemmelsen træder i kraft den 1. januar 2024, jf. § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 114 som fremsat, side 94, fremgår, at det foreslåede nr. 1 betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle forestå inddrivelsen af grundskyld og dækningsafgift, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024, hvor §§ 4 og 11 i det samtidigt fremsatte lovforslag til en ny ejendomsskatlov foreslås at få virkning fra.

Den ny ejendomsskatlov er lov nr. 678 af 3. juni 2023, der med visse undtagelser trådte i kraft den 1. juli 2023.

Det fremgår af § 9, nr. 2, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, at § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.

3) Ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4.«

Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 9, nr. 2, jf. § 45, stk. 4, i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 114 som fremsat, side 95, fremgår, at den foreslåede nyaffattelse af § 1 a, stk. 1, alene vil indebære, at den foreslåede undtagelse hertil for grundskyld og dækningsafgift, der foreslås indsat med en ny bestemmelse i stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 9, nr. 1, vil blive udvidet til også at omfatte de fordringstyper, der er nævnt i gebyrlovens § 4, jf. lovforslagets § 28, nr. 3, dvs. ejendomsbidrag, herunder rottebekæmpelsesgebyr efter miljøbeskyttelseslovens § 18. Den foreslåede nyaffattelse vil dermed alene betyde, at ejendomsbidrag også vil skulle inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Den foreslåede nyaffattelse vil således ikke ellers – ud over en lovteknisk præcisering, så der også henvises til eftergivelsesbestemmelsen i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – indebære ændringer i § 1 a, stk. 1.

Det anføres også, at den foreslåede nyaffattelse – og dermed hjemtagelse af inddrivelsen af ejendomsbidrag – foreslås ikke at skulle træde i kraft den 1. januar 2024. Det foreslås derimod, at ikrafttrædelsestidspunktet i stedet vil skulle fastsættes af skatteministeren på et senere tidspunkt, jf. lovforslagets § 44, stk. 3. I forlængelse heraf foreslås det også, at hjemtagelsen af inddrivelsen af ejendomsbidrag vil skulle gælde for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 44, stk. 4. Lovforslagets § 44, stk. 3, svarer til ændringslovens § 45, stk. 4, mens lovforslagets § 44, stk. 4, på nær en lovteknisk justering svarer til ændringslovens § 45, stk. 6.

Det fremgår af § 29, nr. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, at der indsættes en ny bestemmelse, § 4, i gebyrloven. Af gebyrlovens § 4, stk. 2, fremgår, at følgende krav anses som de ejendomsbidrag, der efter stk. 1 opkræves efter gebyrloven:

1) Gebyr for lovpligtigt skorstensfejerarbejde og for brandpræventivt tilsyn.

2) Gebyr vedrørende affaldsordninger m.v. (renovation) og vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af jordforurening (husholdninger).

3) Gebyr til dækning af omkostningerne ved den kommunale rottebekæmpelse.

4) Bidrag til regulering og vedligeholdelse af offentlige vandløb og bidrag til offentlige pumpelag og landvindingsslag.

5) Bidrag vedrørende digelag, kystsikringslag og kystbeskyttelseslag.

6) Vejbidrag efter lov om offentlige veje m.v. og gebyrer efter lov om private fællesveje for kommunens opgave vedrørende vedligeholdelse af private fællesarealer, vejbelysning, snerydning og saltning.

Bestemmelsen i ændringslovens § 29, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 2024, jf. ændringslovens § 45, stk. 3.

2.8.2. Skatteministeriets overvejelser

Enkelte fortrinsberettigede kommunale fordringer blev ikke inkluderet i den ved lov nr. 679 af 3. juni 2023 gennemførte overførsel af inddrivelseskompetencen vedrørende disse typer af krav. Det gælder bl.a. byggesagsgebyrer efter byggelovens § 28. Disse har ifølge § 29 samme fortrinsret i ejendommen som kommunale ejendomsskatter. Et andet eksempel er krav på beløb, som kommunalbestyrelsen har udredt forskudsvis i henhold til § 75 a, stk. 4, nr. 1, i lov om byfornyelse og udvikling af byer. Der er tale om beløb, der vedrører påbudte foranstaltninger, der udføres for ejerens regning. Der er også tale om beløb efter § 76, stk. 10, om ryddeliggørelse af kondemnerede boliger eller opholdsrum og efter § 77, stk. 8, om påbud om afspærring, nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ejendommen ikke tages i besiddelse af uvedkommende, eller nedrivning samt § 80 a, stk. 4, om genhusning, som udføres for ejerens regning. Det fremgår af § 99, stk. 1, at krav på disse beløb har samme fortrinsret som kommunale ejendomsskatter.

Disse krav har ikke den karakter at være tilbagevendende, hvilken kendetegner de ejendomsbidrag, som omhandles af gebyrlovens § 4, der træder i kraft den 1. januar 2024, jf. § 29, nr. 3, sammenholdt med § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, men også opgaven vedrørende inddrivelsen af sådanne fortrinsberettigede kommunale fordringer bør, ligesom det er vedtaget for ejendomsbidrag, overføres fra kommunerne til restanceinddrivelsesmyndigheden.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 1, at § 1 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således, at det bestemmes, at loven ikke gælder for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15

a. I 2. pkt. skal det fremgå, at lov om inddrivelse af gæld til det offentlige dog gælder for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.

Der er tale om den ændring, der skal ske med § 9, nr. 1, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, men bestemmelsen er endnu ikke trådt i kraft, hvorfor det er nødvendigt at ophæve § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023, hvilket af lovtekniske grunde skal ske den 31. december 2023. Det er nødvendigt i stedet at gennemføre den ændring, som førnævnte § 9, nr. 1, indebærer, med nærværende lovforslag.

Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 2, at § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således, at det af § 1 a, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at loven ikke gælder for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven skal dog ifølge 2. pkt. gælde for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.

3) Ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4.

4) Fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke omfattes af nr. 1-3.

Der er på nær indsættelsen af nr. 4 tale om den ændring, der skal gennemføres med § 9, nr. 2, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 med virkning fra den dato, som skatteministeren skal fastsætte, jf. § 45, stk. 4.

Forslaget skyldes, at visse fortrinsberettigede kommunale fordringer, f.eks. byggesagsgebyrer med fortrinsret efter byggelovens § 29, ikke omfattes af gebyrlovens § 4 om ejendomsbidrag. Det ønskes dog som anført, at også andre fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke opkræ-

ves med samme regelmæssighed som ejendomsbidrag, skal inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det er derfor af lovtekniske grunde nødvendigt at ophæve § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023, hvilket af lovtekniske grunde skal ske den 31. december 2023. Det er nødvendigt i stedet at gennemføre den ændring, som førnævnte § 9, nr. 2, indebærer, med nærværende lovforslag, idet den foreslåede udvidelse med andre fortrinsberettigede kommunale fordringer end de krav, der fremgår af nr. 1-3, samtidig foretages med indsættelsen af nr. 4. Skatteministeren skal fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for den bestemmelse, der foreslås med lovforslagets § 1, nr. 2. Ved ikrafttrædelsen vil den ordlyd, der med lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås indsat med virkning fra den 1. januar 2024, blive afløst af den ordlyd, der foreslås med § 1, nr. 2.

Som anført i pkt. 2.8.1 fremgår det af § 4, stk. 1, i lov nr. 114 af 31. januar 2017, at loven trådte i kraft den 2. februar 2017, mens det af stk. 2 fremgår, at loven ikke finder anvendelse på de i lovens § 1, nr. 2, nævnte fordringer (dvs. fortrinsberettigede kommunale fordringer), der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, (nu stk. 11 og 12) i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For sådanne fordringer finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det vil fortsat skulle gælde, jf. forudsætningsvist lovforslagets § 6, stk. 8, 2. pkt., at fortrinsberettigede kommunale fordringer, der bestod den 2. februar 2017, men denne dag enten ikke var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden eller var det og den 2. februar 2017 eller senere er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil falde uden for anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – jf. dog undtagelserne i § 1 a, stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 – og dermed vil skulle inddrives af kommunerne.

2.9. Lovfæstelse af praksis vedrørende opkrævningen af restskat, ophævelse af accessorisk forældelse af morarenter efter kildeskatteloven m.v.

2.9.1. Ændringer i kildeskattelovens regler om opkrævning af restskat

2.9.1.1. Gældende ret

Kildeskattelovens § 61 regulerer opkrævningen af restskat, der er resultatet af den første årsopgørelse for den skattepligtige.

Ved restskat efter kildeskatteloven forstås ifølge kildeskattelovens § 61, stk. 1, det beløb, hvormed slutskatten med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, og af eventuel afgift omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, måtte overstige de foreløbige skatter, der modregnes efter kildeskattelovens § 60.

Af kildeskattelovens § 61, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2 som et yderligere tilsvarende for det efterfølgende år, til hvis dækning der opkræves yderligere A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år. Skatteministeren fastsætter regler om opkrævningen, jf. § 61, stk. 3, 2. pkt. De skattebeløb, der er opkrævet for et år, hvortil der er overført restskat m.v., anses for medgået først til dækning af den overførte restskat m.v., jf. § 61, stk. 3, 3. pkt.

I § 61, stk. 4, 1. pkt., bestemmes, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 3 med renter og tillæg efter stk. 2 forfalder til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned, jf. § 61, stk. 4, 2. pkt.

I § 61, stk. 5, 1. pkt., er bestemt, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senere end den 1. oktober i året efter indkomståret, forfalder den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til denne del af restskatten svarende tillæg efter stk. 2, renter efter stk. 2 og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling i det følgende år på samme tidspunkter og med samme betalingsfrister som B-skat, jf. § 58. Er udskrivningsdatoen for årsopgørelsen først den 1. januar eller senere, forfalder restskatten til betaling over de resterende B-skatterater, jf. § 61, stk. 5, 2. pkt. Betalingen skal ifølge § 61, stk. 5, 3. pkt., dog ske i mindst 3 rater, jf. dog § 62 C, stk. 1.

Af § 61, stk. 6, 1. pkt., fremgår, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 5 forfalder med tillæg efter stk. 2, og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder. Reglerne i § 58 om betalingsfristen finder tilsvarende anvendelse, jf. § 61, stk. 6, 2. pkt.

Endelig fremgår af § 61, stk. 8, at det i § 61, stk. 3 og 5, nævnte grundbeløb reguleres efter personskattelovens § 20. Beløbet, der i 2010 udgjorde 18.300 kr., udgør 22.300 kr. i 2023.

2.9.1.2. Skatteministeriets overvejelser

Ordlyden i kildeskattelovens § 61, stk. 4, svarer til de processer, som var til stede inden digitaliseringen af årsopgørelsen i 2006. Inden denne digitalisering blev der påregnet ca. 10 dage til fysisk at postere den nye, udskrevne årsopgørelse. Der blev således taget højde for den tid, der ville gå fra

dannelse, udskrivning og fysisk postering af en årsopgørelse frem til den dag, hvor den skattepligtige havde årsopgørelsen i hænde og dermed blev orienteret om dens indhold. I tilfælde, hvor årsopgørelsen blev udskrevet i slutningen af august, ville dette derfor passe med, at den skattepligtige modtog årsopgørelsen med posten i starten af september, hvorefter de tre rater efter § 61, stk. 4, kunne opkræves fra og med den 1. oktober. Hvis årsopgørelsen blev dannet i starten af september, ville den skattepligtige have den i hænde i slutningen af september, og det ville da tidmæssigt være muligt at indregne restskat i næste års forskudsskat. Blev årsopgørelsen imidlertid først dannet medio eller slut september, ville tiden til udskrivning og fysisk postering medføre, at den skattepligtige først ville have årsopgørelsen i hænde primo oktober. Eftersom den 1. oktober da ville være overskredet, ville det i disse tilfælde være korrekt at lade restskatten forfalde til betaling i rater, jf. § 61, stk. 5.

Dannes årsopgørelsen i slutningen af september, kan den skattepligtige se årsopgørelsen på dette tidspunkt, og den skattepligtige vil som følge af kildeskattelovens ordlyd kunne forvente, at en restskat indregnes i næste års forskudsskat, hvilket imidlertid ikke altid sker, eftersom det med de systemtekniske processer ikke er muligt i så snævert et tidsrum at nå at indregne restskatten i næste års forskudsskat.

Systemteknisk understøttes indregning af restskatten i næste års forskudsskat ikke med den 1. oktober som en fast skæringsdato. I praksis hænder det derfor, at årsopgørelser dannet medio til ultimo september medfører en restskat, som forfalder til betaling i rater og ikke indregnes i næste års forskudsskat, således som kildeskattelovens § 61, stk. 3, foreskriver. Bestemmelsens ordlyd om en fast skæringsdato den 1. oktober er problematisk i forhold til SLUT-systemets kørsler. SLUT-systemet foretager kørsler ugentligt, i praksis altid tirsdag, hvorfor den i § 61, stk. 3, anførte dato – 1. oktober – sjældent vil blive overholdt. Det vurderes ikke muligt at ændre SLUT-systemets kørsler. En ændring af SLUT-systemet vil være en yderst risikabel, omkostnings tung og langsigtet løsning. Det vurderes, at problemet først kan løses systemteknisk, når der på et tidspunkt skal udvikles og implementeres et nyt system for årsopgørelsen. U hensigtsmæssigheden kan for nærværende i stedet løses via en ændring i kildeskattelovens ordlyd.

Siden digitaliseringen af årsopgørelsen i 2006 kan den skattepligtige se sin årsopgørelse, så snart der er foretaget ændringer. Ændres en årsopgørelse i slutningen af august, ser den skattepligtige den nye årsopgørelse i slutningen af august. Efter kildeskatteloven skulle første rate efter kildeskattelovens § 61, stk. 4, da forfalde til betaling 1. september. Imidlertid er den underliggende systemunderstøttelse i SLUT-systemet ikke i stand til at danne raterne så hurtigt. Det betyder, at den første rate i dette eksempel først forfalder til betaling den 1. oktober, og at praksis dermed ikke følger lovens ordlyd om opkrævning af rater fra den 1. i den nærmest følgende måned. I praksis svarer dette til, at Skatteforvaltningen i disse sager giver 1 måneds uhjemlet henstand for opkrævningen af restskatten. Dette gælder i

alle årsopgørelser, der udskrives i sidste del af måneden. Det gælder således også for årsopgørelser, der udskrives efter den 1. oktober i året efter indkomståret og derfor omfattes af kildeskattelovens § 61, stk. 5 og 6.

Derudover medfører den nuværende praksis, at raternes forældelsesdato vil blive beregnet forkert, hvis den beregnes fra den i praksis anvendte sidste rettidige betalingsdag, idet forældelsesfristen efter loven skal beregnes fra den i kildeskatteloven fastsatte sidste rettidige betalingsdag, jf. forældelseslovens § 2, stk. 2. Det er i forbindelse med tilslutningen af opkrævningssystemet KOBRA til inddrivelsessystemet PSRM dog aftalt med restanceinddrivelsesmyndigheden, at forældelsesfristen for alle rater ved den automatiske beregning af forældelsen af rater, der vedrører årsopgørelser, der udskrives senest den 1. oktober i året efter indkomståret, altid regnes fra den sidste rettidige betalingsdag i august i året efter indkomståret, hvilken dag er den tidligst mulige dag for forældelsesfristens begyndelse.

2.9.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 61, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., og § 62 A, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 5. pkt., skal foretages den ændring, at henvisningen til den 1. oktober i året efter indkomståret som udskrivningsdag for årsopgørelsen erstattes af en henvisning til den dag i september i året efter indkomståret, hvor en indregning af restskat i forskudsskatten for indkomståret efter året for udskrivningen af årsopgørelsen senest systemmæssigt understøttes af Skatteforvaltningens SLUT-system. Med en sådan ændring i disse bestemmelser vil Skatteforvaltningen få den nødvendige fleksibilitet med hensyn til at kunne indregne restskat i forskudsskatten og/eller opkræve restskatten via betaling af rater, idet der ikke længere vil være en bestemt skæringsdato – 1. oktober i året efter indkomståret – der vil være afgørende for, hvilken opkrævningsform der skal vælges for restskatten. I stedet vil skæringsdatoen måske ligge allerede i midten af september i året efter indkomståret, og der tages derfor hensyn til SLUT-systemets kørsler, jf. ovenfor i pkt. 2.9.1.2.

Med de foreslåede ændringer vil der i flere tilfælde, end hvad der følger af de gældende regler, hvor skæringsdatoen 1. oktober i året efter indkomståret som nævnt er afgørende, ske opkrævning af restskat i rater frem for via en indregning i forskudsskatten for det følgende indkomstår. Dermed fremrykkes også betalingstidspunktet, ligesom de skattepligtige, der modtager A-indkomst, selv vil skulle sørge for at betale restskatten via ratebetalingen frem for at lade restskatten blive indeholdt og afregnet af den indeholdelsespligtige, typisk en arbejdsgiver, ved indeholdelsen af A-skat i det kommende indkomstår. Det bemærkes, at restskat er en konsekvens af, at den skattepligtiges forventede indkomstforhold og forventet skat efter ejendomsværdiskatteloven har været fastsat med for lave beløb i forskudsopgørelsen, jf. herved kildeskattelovens § 52, stk. 1. Hvis den skattepligtige antager, at vedkommendes indkomstforhold i indkomståret vil afvige væsentligt fra grundlaget for forskudsskatten som

fastsat efter § 52, stk. 1-4, kan den skattepligtige anmode Skatteforvaltningen om, at grundlaget fastsættes under hensyn hertil, jf. § 53, stk. 1, 1. pkt. Den skattepligtige kan endvidere undgå restskat ved til og med den 1. juli i året efter indkomståret at betale yderligere forskudsskat, jf. § 59.

Det foreslås også, at det ovenfor under pkt. 2.9.1.2 beskrevne problem med, at Skatteforvaltningen i praksis i sager, hvor årsopgørelsen udskrives den 1. august i året efter indkomståret eller senere, i mange tilfælde giver 1 måneds uhjemlet henstand med opkrævningen af restskatten, løses, ved at der i kildeskattelovens § 61, stk. 4, 2. pkt., foretages den ændring, at der efter »måneder« indsættes »regnet fra det tidspunkt, hvor det systemmæssigt vil være muligt at understøtte opkrævningen,«.

Med den foreslåede ændring vil den restskat m.v., der ikke efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, indregnes i forskudsskatten for indkomståret efter året for udskrivningen af årsopgørelsen, men i stedet – fordi den ligger over indregningsgrænsen, der i 2023 udgør 22.300 kr. – opkræves i tre rater efter § 61, stk. 4, i de tilfælde, hvor årsopgørelsen udskrives så sent i august i året efter indkomståret, at en opkrævning af første rate ikke kan gennemføres inden den 1. september i året efter indkomståret, forfalde i tre rater til betaling den 1. i månederne oktober, november og december i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Som følge af de ovenfor foreslåede ændringer, hvorefter indregning af restskat i forskudsskatten fremover alene skal ske, hvis årsopgørelsen senest udskrives den dag i september i året efter indkomståret, hvor en overførsel af restskat til opkrævning sammen med forskudsskat for næste indkomstår senest systemmæssigt understøttes, vil den foreslåede ændring berøre de årsopgørelser, der udskrives fra og med den dag i august i året efter indkomståret, hvor en opkrævning af første rate ikke længere vil kunne gennemføres inden den 1. september i året efter indkomståret, til og med denne sidste dag med systemmæssig understøttelse af en indregning af restskat i forskudsskatten. Udskrives årsopgørelsen efter denne sidste dag med systemmæssig understøttelse af en indregning i forskudsskatten, opkræves restskatten i stedet efter § 61, stk. 5, hvorefter restskatten som udgangspunkt opkræves i 10 rater.

Det foreslås også, at der i kildeskattelovens § 61, stk. 6, 1. pkt., foretages de ændringer, at »stk. 2,« ændres til »stk. 2«, og at der efter »måneder« indsættes »regnet fra det tidspunkt, hvor det systemmæssigt vil være muligt at understøtte opkrævningen«.

Bestemmelsen omhandler opkrævningen i rater af det beløb, der måtte overstige det beløb, der omfattes af opkrævningen efter kildeskattelovens § 61, stk. 5, og hvor opkrævningen systemmæssigt støder på samme problem, som foreligger ved opkrævningen efter § 61, stk. 4, 2. pkt., om krav om »betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned«.

Med de foreslåede ændringer i kildeskattelovens § 61, stk. 4, 2. pkt., og stk. 6, 1. pkt., vil opkrævningen ske således, at hvis årsopgørelsen udskrives frem til ca. den 20. i måneden, vil første rate skulle betales i den næstkommende måned, hvorimod rater fra årsopgørelser, der udskrives fra ca. den 20. i måneden og måneden ud, vil have den anden måned efter udskrivningen af årsopgørelsen som den måned, hvor den første rate vil skulle betales.

Med de foreslåede ændringer vil Skatteforvaltningen ved overdragelse af ubetalte rater af restskat til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden kunne oplyse en sidste rettidig betalingsdag, som både svarer til den lovbestemte sidste rettidige betalingsdag og svarer til den i praksis anvendte sidste rettidige betalingsdag. Dermed vil restanceinddrivelsesmyndigheden også få oplyst en korrekt forældelsesdato ved overdragelsen af disse rater til inddrivelse.

2.9.2. Modregning med uforfaldne morarenter ved udbetaling af overskydende skat m.v.

2.9.2.1. Gældende ret

Krav på renter antages normalt at blive stiftet samtidig med den rentebærende fordring, dvs. hovedkravet. Rentekrav vil dog først være ubetingede fordringer, når betingelsen for deres tilskrivning er indtrådt. Inden dette tidspunkt er der tale om betingede fordringer. Er der tale om daglige renter, vil rentekravet for hver enkelt dag således først blive et ubetinget rentekrav, når den pågældende dag er indtrådt. Udgangspunktet er, at krav på renter forfalder til betaling, straks de påløber som ubetingede fordringer, men andet kan være bestemt ved lov, hvilket f.eks. er tilfældet med renter efter kildeskattelovens § 63.

Af kildeskattelovens § 63, 1. pkt., fremgår således, at hvis et beløb, som en skattepligtig efter denne lov skal indbetale til det offentlige, ikke er betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. kildeskattelovens § 63, 2. pkt.

Restskat for et indkomstår opkræves efter kildeskattelovens § 61, stk. 3-7, ved indregning i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen udskrives, og/eller ved betaling i rater.

I kildeskattelovens § 62, stk. 3, 1. pkt., er det bestemt, at tilbagebetaling af overskydende skat med godtgørelse efter stk. 2 sker i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter indkomståret. Der tilkommer den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september at regne, hvis tilbagebetaling sker efter denne dato, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 3, 2. pkt. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle

restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62, stk. 3, 3. pkt.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 1. pkt., er det bestemt, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at den tidligere beregnede restskat nedsættes eller bortfalder, udbetales det beløb, som restskatten er nedsat med, med tillæg efter § 61, stk. 2, til den skattepligtige inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Der tilkommer den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 2. pkt. Inden udbetaling finder sted, modregnes eventuel uforfalden restskat efter § 61, stk. 3-6, og eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62 A, stk. 3, 3. pkt. Opkrævning af den resterende, ikke forfaldne del af restskatten sker ifølge § 62 A, stk. 3, 4. pkt., efter reglerne i § 61, stk. 3-5. Udskrives den ændrede årsopgørelse efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ifølge § 62 A, stk. 3, 5. pkt., ændringen ikke den overførsel af restskat m.v. til det følgende år, der er sket efter § 61, stk. 3.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, 1. pkt., er det bestemt, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 62, stk. 2, og eventuelle renter efter § 62, stk. 3, 2. pkt., inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62 A, stk. 4, 2. pkt.

Højesteret har ved dom af 20. august 2001, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 2327, udtalt, at skatteforvaltningens adgang til efter kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 4. pkt. – nu 3. pkt. – at modregne med påløbne morarenter ikke omfatter uforfaldne morarenter. Det må derfor antages, at alle de ovenfor nævnte modregningshjemler forudsætter, at de påløbne morarenter er forfaldne.

De almindelige modregningsbetingelser, der gælder, i det omfang adgangen til modregning ikke er reguleret ved en i forhold til disse betingelser afvigende lovbestemmelse, forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren A har et krav mod hovedmanden B, der tilsvarende har et krav mod A. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modregnerens fordring, der kaldes modfordringen, skal være forfalden til betaling, mens frigørelses-tiden for hovedmandens fordring, der kaldes hovedfordringen, skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom af 20. december 1962, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, hvor betalingen stadig vil være rettidig. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved

forældelse, præklusion m.v. Modregningen gennemføres ved afgivelse af en modregningserklæring, der får virkning ved sin fremkomst til hovedmanden.

2.9.2.2. Skatteministeriets overvejelser

Kildeskattelovens § 63, 2. pkt., bestemmer, at renter af skat, der påhviler den skattepligtige, skal opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år. Renterne har derfor, medmindre de i medfør af kildeskattelovens § 61, stk. 3, indregnes i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen udskrives, samme forfaldsdag og samme sidste rettidige betalingsdag som restskatten, som forfalder første gang den 1. august og med den 20. august som sidste rettidige betalingsdag, hvis årsopgørelsen er udskrevet inden den 1. august i året efter indkomståret, jf. kildeskatteloven § 61, stk. 4. Falder sidste rettidige indbetalingsdag for en rate på en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen dog til den følgende hverdag, jf. § 41, stk. 3. Det er en betingelse for gyldig modregning, at det krav, der modregnes med, har nået sin sidste rettidige betalingsdag, jf. ovenfor om Højesterets dom af 20. december 1962, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Siden den i 2006 gennemførte digitalisering af årsopgørelsen dannes årsopgørelsen i marts måned. I den forbindelse foretages modregning med krav på renter af for sent betalt skat, selv om disse rentekrav først har deres sidste rettidige betalingsdag i august måned. De er således ikke forfaldne, som det efter de almindelige modregningsbetingelser kræves, og de har heller ikke nået deres sidste rettidige betalingsdag, jf. den nævnte højesteretsdom fra den 20. december 1962 om konsekvensen af løbedage.

Selve årsopgørelsen fremvises i marts måned i den skattepligtiges skattemappe, og dermed modtager den skattepligtige også afgørelsen om, at rentekravet er modregnet i den overskydende skat. Renterne indgår i selve opgørelsen af, hvorvidt der skal ske udbetaling, og der afgives ikke nogen egentlig modregningserklæring til den skattepligtige.

De skattepligtige får dermed modregnet renter ca. 5 måneder før renternes forfaldstid. Skatteforvaltningen er omvendt alene forpligtet til at udbetale den overskydende skat senest den 1. september i året efter indkomståret, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 3, 1. pkt. Sker udbetalingen senere, tilkommer der den skattepligtige en rentegodtgørelse efter 2. pkt.

Den nuværende praksis har ikke ført til klagesager, hvilket kan skyldes, at det som nævnt ovenfor ikke oplyses på årsopgørelsen, at der er foretaget modregning, ligesom det også kan skyldes, at praksis med at modregne direkte via årsopgørelsen fremstår som administrativt nemt for den skattepligtige.

Ifølge Folketingets Ombudsmands myndighedsguide om »Pligten til genoptagelse ved praksisændring på grund af fejl« kan udgangspunktet om, at en myndighed har pligt til at genoptage tidligere afgjorte sager på eget initiativ, når der er sket fejl, i nogle situationer fraviges.

Hvorvidt genoptagelse af egen drift skal ske, afhænger efter praksis af en samlet, konkret vurdering af 1) karakteren af myndighedens fejl eller den hidtidige praksis, 2) betydningen for de berørte borgere og 3) de administrative vanskeligheder forbundet med en genoptagelse.

De tre kriterier skal ses i sammenhæng. Bl.a. vil tærsklen for, hvor store de administrative vanskeligheder skal være, før udgangspunktet om genoptagelse på eget initiativ kan fraviges, skulle fastlægges under hensyn til fejllens karakter og betydningen af fejlen for de berørte borgere.

Ved vurderingen af kriteriet om karakteren af myndighedens fejl eller den hidtidige praksis taler det imod, at en myndighed har pligt til at genoptage sager på eget initiativ, hvis der fra myndighedens side kun har været tale om en mindre fejl eller om en undskyldelig retsvildfarelse. I FOB 2020-6 skulle en kommune ikke genoptage sager vedrørende 450 personer på eget initiativ. Ombudsmanden lagde vægt på bl.a., at der ikke var grundlag for at antage, at de tidligere sager var afgjort ud fra en klart ulovlig praksis i strid med klare lovgiver. Det skyldtes, at sagerne over en længere årrække havde været behandlet i overensstemmelse med Ankestyrelsens tidligere praksis og afgørelser fra de sociale nævn. En række andre kommuner havde også anlagt den samme forståelse af den pågældende lovbestemmelse.

For så vidt angår kriteriet om betydningen for de berørte borgere indgik det i ombudsmandens vurdering i FOB 2020-6, at den hidtidige praksis havde haft negative økonomiske konsekvenser for de berørte borgere. De efterbetalingsbeløb, som en genoptagelse ville resultere i, måtte imidlertid efter ombudsmandens opfattelse antages at ville være forholdsvis begrænsede i de fleste tilfælde, bl.a. fordi den ændrede praksis angik et spørgsmål om satsregulering af en ydelse – og ikke selve ydelsen.

Ved vurderingen af kriteriet om, hvor store administrative vanskeligheder en myndighed vil have ved at finde de relevante sager frem og genoptage dem, bør der ifølge ombudsmandens myndighedsguide ikke kun ses på antallet af sager. Der må også ses på myndighedens ressourceforbrug. Det bør derfor indgå i vurderingen, hvor mange arbejdstimer det vil kræve for myndigheden at finde de relevante sager frem og behandle dem. Samtidig bør det indgå, hvor byrdefuldt det vil være for den enkelte myndighed set i forhold til myndighedens størrelse og kapacitet. I en ikke offentliggjort sag fra 2015 (ombudsmandens j.nr. 15/04043) udtalte ombudsmanden, at det ikke kunne kræves, at Ankestyrelsen manuelt skulle gennemgå ca. 5.000 sager pr. år i en ikke nærmere afgrænset periode for at finde et ukendt antal sager med fejl.

Hvorvidt genoptagelse af egen drift skal ske, beror på en samlet vurdering af de tre kriterier. I den forbindelse kan det tillægges vægt, om myndigheden har gjort andet for at rette op på fejlen, herunder ved at offentliggøre generel information til borgerne herom. Det har ombudsmanden fastslået i bl.a. FOB 2008.238 (side 270), FOB 2003.357 (side 375) og FOB 2016-33 (side 5).

Det vurderes, at der ikke er anledning til at foretage genoptagelser med henblik på en bagudrettet korrektion i de pågældende sager, idet det uforfaldne rentebeløb, som de skattepligtige har fået modregnet i deres krav på overskydende skat, er opgjort korrekt, ligesom der alene er tale om procedurefejl, hvor modregningen i juridisk henseende er foretaget for tidligt og uden fremsendelse af en udtrykkelig, særskilt modregningserklæring.

Der vurderes ikke at være grundlag for at godtgøre de berørte skattepligtige økonomisk. Der gælder således for rentegodtgørelser en bagatelgrænse på 50 kr., jf. Den juridiske vejledning 2023-1, afsnit A. A. 12.3. Da rentekrav på personområdet generelt udgør små beløb, og da der kun ville skulle ydes en rentegodtgørelse af kravet fra marts til august måned, må det antages, at langt hovedparten af sagerne vil falde under denne bagatelgrænse.

Modregning forudsætter, at den ene part, modregneren, afgiver en modregningserklæring om modregning til den anden part, hovedmanden, jf. ovenfor. Dette betyder, at de skattepligtige burde have modtaget et modregningsbrev, før modregningen kunne blive effektiv, men et sådant brev er ikke blevet udsendt. Et sådant initiativ vurderes dog at være uhensigtsmæssigt, idet modregningen ville være foretaget under alle omstændigheder, og et modregningsbrev ville dermed ikke indebære indholdsmæssige ændringer for de skattepligtige. Dertil kommer, at det rent administrativt ville være en yderst vanskelig og ressourcekrævende opgave at udsøge de konkrete sager fra digitaliseringen af årsopgørelsen i 2006 og frem til i dag. Det er således alene skattepligtige, som har skyldt et rentekrav, og som samtidig har fået en overskydende skat på den første årsopgørelse, hvor der er sket modregning af rentekravet inden udbetaling af den overskydende skat. En sådan udsøgning ville således forudsætte, at alle årsopgørelser for samtlige år blev undersøgt. Derudover kan det anføres, at Skatteforvaltningens praksis har været den administrativt mest hensigtsmæssige for de skattepligtige, der har fået udbetalt den overskydende skat tidligere, end de efter kildeskattelovens § 62, stk. 3, 1. pkt., havde krav på.

En løsning ville kunne være enten at ændre praksis eller ved at ændre lovgivningen. Såfremt praksis ville skulle ændres, kunne en løsning være at vente med at udbetale den overskydende skat til august/september for herefter at gennemføre modregningen og udbetale det eventuelt resterende beløb, efter at modregningen med rentekravet er foretaget. Kildeskatteloven indeholder ingen direkte frist for, hvornår en overskydende skat skal udbetales, idet det som nævnt fremgår af kildeskattelovens § 62, stk. 3, 1. pkt., at udbetaling af overskydende skat skal ske i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter indkomståret. Det fremgår dog af Statsskattedirektoratets skrivelse af 11. april 1988, j.nr. 3004/1988, at en overskydende skat skal udbetales, straks den er udbetalingsmoden, og at udbetalingsfristen ikke må overstige 14 dage, hvorfor en sådan praksisændring eventuelt også ville forudsætte lovændring. Imidlertid vurderes en praksisændring at ville være til ulempe for de skattepligtige,

idet de da ville få udbetalt den overskydende skat senere og således først ville have beløbet til disposition indtil ca. 5 måneder senere end i dag. Der skal efter kildeskatteloven ikke påregnes renter af den overskydende skat frem til udbetalingstidspunktet, hvis den udbetales senest 1. september i året efter indkomståret. En anden mulig praksisændring ville kunne være at undlade at modregne renterne via årsopgørelsen og i stedet sende en opkrævning, når renterne er forfaldne i august. Det er imidlertid usikkert, om dette vil kunne administreres systemteknisk. Endvidere ville det blive mere administrativt belastende for de skattepligtige, ligesom det ville kunne fremstå ulogisk, at Skatteforvaltningen udbetaler en overskydende skat i marts, selv om de skattepligtige skylder et rentebeløb. Rentekravene kan være på meget små beløb – ofte helt ned til et par kroner. Da en rate skal være på over 500 kr. for at kunne opkræves, jf. kildeskattelovens § 62 C, stk. 1, kan krav under dette beløb reelt ikke opkræves, medmindre raten i stedet indgår i indregningen i det kommende indkomstårs forskudsskat.

En skattepligtig vil dog uanset ovenstående kunne anmode om genoptagelse af en sag, hvori Skatteforvaltningen har modregnet med uforfaldne morarenter inden udbetalingen af overskydende skat, og modtages en sådan anmodning, vil Skatteforvaltningen skulle forholde sig til anmodningen.

2.9.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62, stk. 3, 3. pkt., § 62 A, stk. 3, 3. pkt., og stk. 4, 2. pkt., der som følge af lovforslagets § 2, nr. 12, bliver 3. pkt., efter »morarenter« indsættes », uanset om renterne er forfaldne«.

Med de foreslåede ændringer vil der for Skatteforvaltningen blive skabt hjemmel til i skattepligtiges krav på udbetaling af overskydende skat og nedsat restskat at modregne med krav på morarenter efter kildeskattelovens § 63, uanset om morarenterne er forfaldne eller ej, og Skatteforvaltningens modregningspraksis i sådanne tilfælde, jf. ovenfor i pkt. 2.9.2.2, vil derfor kunne fortsætte. Uforfaldne morarenter vil efter forslaget kunne modregnes, uanset om de opkræves til betaling i rater eller gennem indregning i forskudsskatten, jf. § 61, stk. 3.

Det foreslås også, at der i kildeskattelovens § 62, stk. 3, indsættes et 4. pkt., der bestemmer, at modregningen ikke kræver nogen særskilt erklæring herom fra Skatteforvaltningen, og at en tilsvarende ændring foretages i § 62 A, stk. 3, med et nyt punktum, der indsættes efter 3. pkt., der som følge af lovforslagets § 2, nr. 10, bliver 4. pkt., og i § 62 A, stk. 4, med et nyt punktum, der indsættes efter 2. pkt., der som følge af lovforslagets § 2, nr. 12, bliver 3. pkt.

Med de foreslåede ændringer vil der for Skatteforvaltningen blive skabt hjemmel til i skattepligtiges krav på udbetaling af overskydende skat og nedsat restskat at modregne med krav på morarenter efter kildeskattelovens § 63, selv om der ikke afgives en særskilt modregningserklæring om en sådan

modregning, og Skatteforvaltningens modregningspraksis, jf. ovenfor i pkt. 2.9.2.2, vil derfor kunne fortsætte.

2.9.3. Stiftelsestidspunkt for krav på tilbagebetaling af udbetalt overskydende skat og kravets betegnelse ved overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden

2.9.3.1. Gældende ret

Kildeskattelovens § 60, stk. 1, bestemmer, at i den slutskat, der for et år udskrives for den skattepligtige, med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter § 61, stk. 3, og afgiften omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, modregnes nedennævnte beløb vedrørende samme år:

- a) Foreløbige skattebeløb, som er indeholdt i A-indkomst og arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, der skal medregnes ved den skattepligtiges ansættelse til slutskat.
- b) Foreløbige skattebeløb, som har skullet indbetales efter § 68.
- c) Foreløbige skattebeløb, som har skullet betales i henhold til skattebillet.
- d) De i § 67, stk. 1, 1. pkt., nævnte beløb.
- e) Beløb, som den skattepligtige har indbetalt i henhold til § 59.
- f) Beløb efter virksomhedsskattelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., § 13, stk. 1, 3. pkt., og § 22 b, stk. 5.
- g) Beløb efter personskattelovens § 8 a, stk. 5.
- h) Beløb, der er indbetalt som acontoskat efter afskrivningslovens § 40 C, stk. 8-10.
- i) Beløb efter § 6 i lov om arbejdsmarkedsbidrag.
- j) Nedslag efter lov om skattenedslag for seniorer.
- k) Beløb efter lov om skattefri kompensation for forhøjede energi- og miljøafgifter.

I kildeskattelovens § 60, stk. 2, er bestemt, at for personer, der anvender et andet indkomstår end kalenderåret, modregnes de i stk. 1, litra c-f, j og k, nævnte beløb samt a) foreløbige skattebeløb, som i løbet af det kalenderår, som indkomståret træder i stedet for, er indeholdt i A-indkomst og arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, og b) foreløbige skattebeløb, som i løbet af det kalenderår, som indkomståret træder i stedet for, har skullet indbetales efter § 68.

I kildeskattelovens § 60, stk. 3, er bestemt, at ved opgørelsen af det beløb, der skal modregnes efter stk. 1 eller 2, fradrages skatter, der måtte være tilbagebetalt i henhold til § 55.

Endelig fremgår det af kildeskattelovens § 60, stk. 4, at skatteministeren kan fastsætte regler, hvorefter der åbnes adgang til, at ægtefæller, der er samlevende ved udgangen

af det år, for hvilket slutskatten skal beregnes, kan erklære sig indforstået med, at eventuel overskydende skat, der efter reglerne i § 62 tilkommer den ene af ægtefællerne, anvendes til udligning af eventuel restskat, som efter reglerne i § 61 påhviler den anden ægtefælle. I det omfang der efter udligning efter 1. pkt. bliver tale om restskat eller overskydende skat for en af ægtefællerne, opkræves denne efter reglerne i § 61, henholdsvis udbetales efter reglerne i § 62.

Nærmere retningslinjer for anvendelsen af kildeskattelovens § 60 er fastsat i pkt. 95 i Skatteministeriets cirkulære nr. 135 af 4. november 1988 om opkrævning af indkomst- og formueskat efter kildeskatteloven.

Af kildeskattelovens § 61, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at den skattepligtige skal tilsvare det beløb, hvormed slutskatten med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter stk. 3, og af eventuel afgift omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, måtte overstige de foreløbige skatter, der modregnes efter kildeskattelovens § 60. Beløbet benævnes »restskat«, jf. kildeskattelovens § 61, stk. 1, 2. pkt.

Af kildeskattelovens § 62, stk. 1, fremgår, at det beløb, hvormed slutskatten med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter § 61, stk. 3, og af eventuel afgift omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, måtte være mindre end de foreløbige skatter, der modregnes efter kildeskattelovens § 60, benævnes »overskydende skat«.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, 1. pkt., er det bestemt, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at der sker nedsættelse eller bortfald af overskydende skat, der allerede er udbetalt til den skattepligtige, jf. § 62, skal beløbet tilbagebetales tillige med godtgørelse efter § 62, stk. 2. Det samlede beløb efter 1. pkt. forrentes ifølge 2. pkt. med renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret og indtil udskrivningsdatoen. Kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, 3. pkt., bestemmer, at tilbagebetaling sker efter § 61, stk. 4.

I kildeskattelovens § 61, stk. 4, 1. pkt., er det bestemt, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 3 med renter og tillæg efter stk. 2 forfalder til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned, jf. § 61, stk. 4, 2. pkt.

Højesteret har ved dom af 31. maj 1985, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1985, side 619, afgjort, at krav på restskat stiftes ved indkomstårets udløb, dvs. den 1. januar efter indkomståret, hvis indkomståret er identisk med kalenderåret.

2.9.3.2. Skatteministeriets overvejelser

I tilfælde, hvor en årsopgørelse viser en overskydende skat,

udbetales denne til den skattepligtige. Efterfølgende kan en ændring af samme årsopgørelse resultere i, at den korrekte slutopgørelse viser en restskat eller en mindre overskydende skat, og da pålægges den skattepligtige at foretage en tilbagebetaling, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, 1. pkt.

For et krav, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er det vigtigt at kende kravets præcise stiftelsesdato.

Hvis den skattepligtige skulle gå konkurs, vil ifølge konkurslovens § 38 således alene krav, der er stiftet inden konkursdekretets afsigelse, komme i betragtning til fyldestgørelse via konkursmassen, dvs. skyldnerens formue ved afsigelsen af konkursdekretet, og hvad der under konkursen tilfalder skyldneren, jf. § 32. Skulle skyldneren få en gældssanering, vil kendelsen om gældssanering som udgangspunkt alene omfatte fordringer, der er stiftet inden gældssaneringsagens indledning, jf. konkurslovens § 199, stk. 1, 1. pkt. Efter § 28 i lov om gældsbreve forudsætter en fordringskyldners (A) modregning med et krav mod den fordringshaver (B), der har overdraget fordringen til en tredjemand (C), at fordringskyldners (A) krav mod overdrageren (B) bestod – dvs. var stiftet – på det tidspunkt, hvor fordringskyldner (A) fik kundskab eller formodning om overdragelsen. Var fordringskyldners (A) fordring uforfalden på dette tidspunkt, kan modregning dog kun ske, hvis fordringskyldners (A) krav mod overdrageren (B) forfalder senest samtidig med den til tredjemand (C) overdragne fordring. Bestemmelsen i § 28 fraviger i transportsituationer det krav om gensidighed, der stilles efter de almindelige modregningsbetingelser.

Efter den nuværende praksis hos Skatteforvaltningen registreres de pågældende kravtyper som »restskat« ved oversendelse til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og stiftelsesdatoen vil blive angivet som den 1. januar efter det indkomstår, som den ændrede skatteansættelse vedrører. Den 1. januar er således stiftelsesdatoen for restskat for et indkomstår, der er identisk med kalenderåret, jf. ovenfor om Højesterets dom af 31. maj 1985.

2.9.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, indsættes et 4. pkt., der bestemmer, at et krav på tilbagebetaling af krav efter 1. pkt. stiftes den første dag efter indkomståret og ved en overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse kan betegnes som »restskat«.

Med denne ændring vil Skatteforvaltningen kunne fortsætte sin hidtidige praksis, når tilbagebetalingskrav efter kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, 1. pkt., overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil for sådanne krav få en sikker stiftelsesdag til brug for inddrivelsen af disse krav.

2.9.4. Hjemmel til at beregne de eventuelle yderligere renter af det opgjorte fulde udbetalingsbeløb ved tilbagebetaling af

restskat og udbetaling af overskydende skat ved en ændret årsopgørelse

2.9.4.1. Gældende ret

Af kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at den tidligere beregnede restskat nedsættes eller bortfalder, udbetales det beløb, som restskatten er nedsat med, med tillæg efter § 61, stk. 2, til den skattepligtige inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Der tilkommer ifølge 2. pkt. den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret. Inden udbetaling finder sted, modregnes ifølge kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 3. pkt., eventuelle uforfaldne restskat efter § 61, stk. 3-6, og eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter. Opkrævning af den resterende, ikke forfaldne del af restskatten sker ifølge § 62 A, stk. 3, 4. pkt., efter reglerne i § 61, stk. 3-5. I § 62 A, stk. 3, 5. pkt., bestemmes, at hvis den ændrede årsopgørelse udskrives efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ændringen ikke den overførsel af restskat m.v. til det følgende år, der er sket efter § 61, stk. 3.

Kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, 1. pkt., bestemmer, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 62, stk. 2, og eventuelle renter efter § 62, stk. 3, 2. pkt., inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62 A, stk. 4, 2. pkt.

Kildeskattelovens § 62, stk. 2, 1. pkt., bestemmer, at ved tilbagebetaling af overskydende skat ydes der den skattepligtige et procenttillæg af beløbet i godtgørelse. Procenttillægget beregnes ifølge 2. pkt. en gang årligt og fastsættes som rentesatsen i opkrævningslovens § 7, stk. 2, 3. pkt., med fradrag af 5,2 procentpoint afrundet til en decimal. Procenttillægget kan ifølge kildeskattelovens § 62, stk. 2, 3. pkt., dog ikke fastsættes til mindre end 0,0 pct. af den overskydende skat. I det omfang overskydende skat modsvares af beløb, der er indbetalt efter § 59, ydes ifølge § 62, stk. 2, 4. pkt., ingen godtgørelse efter 1. pkt. Betalt rente af indbetalinger efter § 59 tilbagebetales, i det omfang indbetalingen modsvares af overskydende skat, jf. § 62, stk. 2, 5. pkt. Ved flere indbetalinger efter § 59 anses de seneste indbetalinger i størst muligt omfang at modsvares af overskydende skat, jf. § 62, stk. 2, 6. pkt. Der ydes ingen godtgørelse for et beløb, som modsvares af nedslaget efter lov om skattnedslag for seniorer og efter lov om skattefri kompensation for forhøjede energi- og miljøafgifter, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 2, 7. pkt.

I kildeskattelovens § 62, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at tilbagebetaling af overskydende skat med godtgørelse efter stk. 2 sker i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter

indkomståret. Der tilkommer ifølge 2. pkt. den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september at regne, hvis tilbagebetaling sker efter denne dato. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes ifølge kildeskattelovens § 62, stk. 3, 3. pkt., eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter.

2.9.4.2. Skatteministeriets overvejelser

Når Skatteforvaltningen skal udbetale et beløb som følge af en ændring i skatteansættelsen, hvorved restskatten bortfalder eller nedsættes, skal beløbet forrentes pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret indtil udbetalingstidspunktet, jf. kildeskatteloven § 62 A, stk. 3, 2. pkt. Tilsvarende følger det af § 62 A, stk. 4, 1. pkt., at hvis Skatteforvaltningen skal tilbagebetale overskydende skat eller yderligere overskydende skat, der fremkommer ved en ændret skatteansættelse, tilkommer der den skattepligtige en rente pr. påbegyndt måned regnet fra den 1. september i året efter indkomståret, hvis tilbagebetaling sker efter den 1. september. Renten beregnes pr. påbegyndt måned indtil udbetalingen, der skal ske inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen for den ændrede årsopgørelse.

Renterne udbetales sammen med tilbagebetalingsbeløbet i et samlet beløb. Ved dannelsen af den ændrede årsopgørelse beregnes renter frem til det tidspunkt, hvor beløbet forventes at være indsat på den skattepligtiges Nemkonto. Hvis der skal ske modregning eller anden sagsbehandling, beregnes 1 måneds ekstra rente, så der er tid til modregning. Imidlertid kan der opstå situationer, hvor udbetalingsbeløbet ikke indsættes på den skattepligtiges Nemkonto inden for det forudsatte tidsrum. Hvis udbetalingen forsinkes så meget, at den først vil finde sted i den følgende måned, vil der påløbe yderligere en hel måneds rente, og dette skal håndteres i en manuel proces. Det er dog ud fra det beløb, der er blevet automatisk beregnet med henblik på udbetaling, ikke muligt at afklare, hvor stor en del af beløbet der er rente, og hvor stor en del der er det beløb, der skal udbetales som nedsat restskat eller som overskydende skat. Der er i kildeskatteloven ikke hjemmel til at yde den skattepligtige renters rente, og derfor skal det yderligere rentebeløb alene beregnes af beløbet bestående af den nedsatte restskat eller overskydende skat. Den manglende mulighed for at udskille renten medfører i praksis, at det yderligere rentebeløb i den manuelle proces beregnes af det samlede beløb. Dermed beregnes det yderligere rentebeløb af et for højt beløb, hvilket indebærer, at den skattepligtige får udbetalt et for højt beløb, ligesom der uhjemlet beregnes renters rente.

Hvis det skulle gøres muligt at udskille renter fra det samlede udbetalingsbeløb, ville det forudsætte ændringer i SLUT-systemet. Det vurderes, at det ikke er realistisk at gennemføre disse systemændringer i SLUT-systemet, og at systemændringerne derfor først vil kunne implementeres i forbindelse med udviklingen et nyt system for årsopgørelsen.

I § 8 b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter. Det samlede udbetalingsbeløb er det beløb, der ifølge 1. pkt. er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse. Det fremgår af Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 57, at bestemmelsen navnlig er møntet på overskydende skat, der i medfør af § 4 a i lov om offentlige betalinger m.v. overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning.

2.9.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, efter 2. pkt. indsættes et nyt punktum, hvoraf det skal fremgå, at Skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen af beløbet bestående af den nedsatte restskat forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 2. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag.

Det foreslås, at en tilsvarende ændring foretages i § 62 A, stk. 4, således at der efter 1. pkt. indsættes et nyt punktum, der bestemmer, at Skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen af overskydende skat eller yderligere overskydende skat forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 1. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag.

Bestemmelserne vil med disse ændringer – ligesom den gældende bestemmelse i § 8 b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – gøre det muligt at yde renters rente til den skattepligtige, idet yderligere renter vil kunne beregnes af et samlet beløb, der indeholder både hovedkrav og renter. Med ændringerne vil Skatteforvaltningen derfor kunne fortsætte den praksis, der hidtil har været fulgt, jf. ovenfor i pkt. 2.9.4.2.

2.9.5. Hjemmel til at behandle morarenter efter kildeskatteloven som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse

2.9.5.1. Gældende ret

Kildeskattelovens § 63, 1. pkt., bestemmer, at hvis et beløb, som en skattepligtig efter denne lov skal indbetale til det offentlige, ikke er betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. kildeskattelovens § 63, 2. pkt.

Af forældelseslovens § 2, stk. 1, fremgår, at forældelsesfristerne regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. I stk. 2 er det bestemt, at hvis der er indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb. Af § 3, stk. 1, fremgår, at forældelsesfristen er 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Af § 5, stk. 1, fremgår, at forældelsesfristen er 10 år, 1) når der er udstedt gældsbev for fordringen, 2) når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller 3) når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse. I stk. 2 bestemmes, at fordring på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende dog forældes efter § 3. Af § 23, stk. 2, fremgår, at ved forældelse af hovedfordringen bortfalder også krav på rente og lignende ydelse. Med »lignende ydelse« tænkes der på krav på bl.a. provisioner og gebyrer, men ikke omkostninger i forbindelse med forsøg på at inddrive kravet. Bestemmelsen omhandler den såkaldte accessoriske forældelse.

I § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører. I 2. pkt. er det bestemt, at hvis det ved overdragelsen af de i 1. pkt. nævnte renter til restanceinddrivelsesmyndigheden er oplyst, at disse renter vedrører et bestemt hovedkrav, lægges dette hovedkrav til grund med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2.

2.9.5.2. Skatteministeriets overvejelser

Indtil tilslutningen af opkrævningssystemet KOBRA, der anvendes til opkrævning af personskatter, til inddrivelsessystemet PSRM medførte problemet med at identificere accessorisk forældede renter, at renterne fik en markering som ikkeinddrivelsesparate, når de blev overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, og dermed ikke blev inddrevet. I forbindelse med tilslutningen til PSRM blev der iværksat en manuel proces, som sikrer, at der ikke til inddrivelse oversendes renter, som det ikke vil være lovmedholdeligt at inddrive. På inddrivelsesområdet har håndteringen af accessorisk forældelse også indebåret administrative vanskeligheder. Derfor blev bestemmelsen i § 3 B i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat med § 1, nr. 6, i lov nr. 551 af 29. maj 2018, og med § 1, nr. 8, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 blev § 3 B, stk. 1, nyaffattet. Reglen i § 3 B, stk. 1, indebærer, at renter i de tilfælde, hvor det i forbindelse med Skatteforvaltningens overdragelse af renterne til inddrivelse ikke er oplyst, hvilket hovedkrav renterne vedrører, betragtes som selvstændige hovedkrav med hensyn

til forældelse og dermed ikke forældes accessorisk, hvis det hovedkrav, renterne udspringer af, forældes.

En tilsvarende ophævelse af den accessoriske forældelse på området for opkrævning af personskatter vurderes både at ville afhjælpe de nuværende administrative vanskeligheder og samtidig bidrage til en ensartning af lovgivningen på tværs af opkrævning og inddrivelse.

De accessorisk forældede renter skaber således en række administrative udfordringer. Det skyldes, at morarenter efter kildeskattelovens § 63 ikke opkræves sammen med hovedkravet, men i stedet opkræves sammen med restskatten for det kalenderår, hvor renten påløber. Det rentebeløb, som opkræves på årsopgørelsen, kan således indeholde renter beregnet af rater fra flere forskellige indkomstår, og dermed bliver det vanskeligt præcist at udskille, hvilket rentebeløb der vedrører et konkret hovedkrav. Ofte er det en tidskrævende opgave at identificere det rentebeløb, der relaterer sig til et forældet hovedkrav, idet renten eksempelvis kan være opkrævet på årsopgørelsen, være dækket af en tidligere overskydende skat, være blevet betalt af den skattepligtige eller være inkluderet i rater, der er sendt til inddrivelse. Renten vil ikke som selvstændigt krav være forældet, men risikoen ved ikke umiddelbart at kunne identificere og slette de korrekte rentebeløb i tilfælde af et hovedkravs forældelse er, at der kan være renter, der, som følge af at hovedkravet er forældet, opkræves uberettiget. Det er ikke muligt at systemunderstøtte undersøgelsen af, om renter er accessorisk forældede. Undersøgelsen foretages i dag ved en manuel proces i alle henstandssager og i forhold til rater med en automatisk beregnet forældelsesfrist, der ligger inden for 6 måneder fra undersøgelsestidspunktet. Det er en både kompleks og tidskrævende proces.

Et eksempel kan være en ansættelsesændring, som foretages i 2020, og som både omfatter årene 2016, 2017 og 2018. Her vil raterne fra alle tre år forfalde til betaling i 2020. Betales raterne ikke rettidigt, vil den samlede rentepost, der opkræves på årsopgørelsen for 2020, bestå af renter fra de tre forskellige indkomstår. Hvis selve restskatten for et af indkomstårene efterfølgende forældes, bortfalder renten vedrørende dette indkomstårs restskat også på grund af accessorisk forældelse. Det medfører, at det administrativt skal afklares, hvordan den del af renten, der vedrører den forældede restskat, er opkrævet, så renten kan slettes. Problemet er også til stede ved henstandssager. Her vil en del af den rate, der omfattes af en henstand, ofte være forældet, når den skattepligtiges klage er færdigbehandlet. Som følge heraf skal det afklares, hvilke årsopgørelser der indeholder rentebeløb, der relaterer sig til det forældede krav, så disse renter kan slettes.

2.9.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 63 indsættes et 3. pkt., der bestemmer, at renter, der opkræves efter 2. pkt., med hensyn til forældelse skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Den foreslåede ændring har til formål at give morarenter efter kildeskattelovens § 63 samme forældelsesmæssige status, som allerede gælder for Skatteforvaltningens rentekrav, når disse er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er blevet oplyst, hvilket hovedkrav renterne vedrører. Dermed vil morarenter efter kildeskattelovens § 63 også i opkrævningsfasen hos Skatteforvaltningen blive beskyttet mod den accessoriske forældelse, som volder så store problemer i praksis som følge af den måde, hvorpå morarenterne efter § 63 opkræves, jf. ovenfor i pkt. 2.9.5.2.

Den foreslåede ændring indebærer, at morarenter efter kildeskattelovens § 63 hverken vil kunne forældes accessorisk, mens de er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, eller mens de er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

2.9.6. Hjemmel til at give henstand med en hel rate af restskat efter kildeskatteloven i klagesager og ved domstolsprøvelse

2.9.6.1. Gældende ret

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 1, 1. pkt., at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget. Det gælder ifølge 2. pkt. dog ikke afgørelser efter toldlovgivningen, jf. artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks.

Efter skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 1. pkt., er det en betingelse for henstand, at det beløb, der søges henstand for, opkræves særskilt. Der gives efter 2. pkt. ikke henstand med beløb, der efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, overføres som tilsvarende for et efterfølgende år (indregnet restskat). Der gives heller ikke henstand med betaling af registreringsafgift, i det omfang der efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. skal stilles depositum for registreringsafgiftens betaling, jf. skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 3. pkt.

Henstand kan ifølge skatteforvaltningslovens § 51, stk. 3, 1. pkt., ikke gives for et tidsrum over 4 år. Henstand kan ifølge 2. pkt. forlænges efter fornyet ansøgning. Henstand gives ifølge 3. pkt. i øvrigt for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem eller hos domstolene. Indbringes en administrativ afgørelse for domstolene, eller ankes en dom, skal der indgives ny ansøgning om henstand, jf. 4. pkt.

Efter skatteforvaltningslovens § 51, stk. 4, 1. pkt., kan henstand gøres betinget af sikkerhedsstillelse for henstandsbeløbet, hvis det skønnes, at meddelelse af henstand vil indebære, at muligheden for senere at inddrive kravet forringes.

Af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 5, fremgår, at der i henstandsbevillingen kan tages forbehold for modregning i henstandsbeløbet for krav, som klageren måtte få mod det offentlige. Af § 9, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld

til det offentlige fremgår dog, at tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen ikke afskærer det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Forud for modregning skal der således ikke foretages en konkret undersøgelse af, om der er taget forbehold for modregning, og en gennemført modregning kan opretholdes, uanset at der undtagelsesvis ikke er taget et konkret modregningsforbehold over for skyldner, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 278.

Af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, 1. pkt., fremgår, at henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. Henstand omfatter ifølge 2. pkt. også rente samt eventuelt allerede påløbne renter.

Af lovforslaget til skatteforvaltningsloven, lovforslag nr. L 110 fremsat den 24. februar 2005, fremgår, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 4280, at bestemmelsen med enkelte undtagelser er en lovfæstelse af § 27 i bekendtgørelse nr. 520 af 25. juni 2002 om myndighedsinddeling og sagsudlægning. Det anføres, at bestemmelsen i § 27 er udtryk for en mangeårig praksis.

I Inddrivelsesvejledning 2005-1, afsnit E. 7.4.3, anføres om de bestemmelser, der i dag findes i skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 1. og 2. pkt., at det endvidere er en betingelse for henstand, at den skyldige skat opkræves særskilt. Henstand kan således ikke gives, i det omfang det skyldige beløb i henhold til kildeskattelovens §§ 61 og 61 A overføres som tilsvarende til det efterfølgende år (indregnet restskat). Anvendelsen af ordet »således« synes at indicere, at det med betingelsen om, at det beløb, der søges henstand for, skal opkræves særskilt, er tænkt på restskat, der ikke må være indregnet i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen er udskrevet, jf. kildeskattelovens § 61, stk. 3, idet restskat ved en indregning i forskudsskatten ikke opkræves særskilt, men sammen med forskudsskat. Der synes således ikke at være tænkt på, at det beløb, hvis betaling der søges om henstand med, ikke må opkræves sammen med et beløb, der ikke tillige omfattes af ansøgningen. Sådan er bestemmelsen også blevet anvendt i praksis af Skatteforvaltningen.

Ved restskat efter kildeskatteloven forstås ifølge kildeskattelovens § 61, stk. 1, det beløb, hvormed slutskatten med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, og af eventuel afgift omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, måtte overstige de foreløbige skatter, der modregnes efter kildeskattelovens § 60.

Af kildeskattelovens § 61, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2 som et yderligere tilsvarende for det efterfølgende år, til hvis dækning der opkræves yderligere

A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år. Skatteministeren fastsætter regler om opkrævningen, jf. § 61, stk. 3, 2. pkt. De skattebeløb, der er opkrævet for et år, hvortil der er overført restskat m.v., anses for medgået først til dækning af den overførte restskat m.v., jf. § 61, stk. 3, 3. pkt.

I § 61, stk. 4, 1. pkt., bestemmes, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 3 med renter og tillæg efter stk. 2 forfalder til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned, jf. § 61, stk. 4, 2. pkt.

I § 61, stk. 5, 1. pkt., er bestemt, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senere end den 1. oktober i året efter indkomståret, forfalder den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til denne del af restskatten svarende tillæg efter stk. 2, renter efter stk. 2 og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling i det følgende år på samme tidspunkter og med samme betalingsfrister som B-skat, jf. § 58. Er udskrivningsdatoen for årsopgørelsen først den 1. januar eller senere, forfalder restskatten til betaling over de resterende B-skatterater, jf. § 61, stk. 5, 2. pkt. Betalingen skal ifølge § 61, stk. 5, 3. pkt., dog ske i mindst 3 rater, jf. dog § 62 C, stk. 1.

Af § 61, stk. 6, 1. pkt., fremgår, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 5 forfalder med tillæg efter stk. 2, og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder. Reglerne i § 58 om betalingsfristen finder tilsvarende anvendelse, jf. § 61, stk. 6, 2. pkt.

Endelig fremgår af § 61, stk. 8, at det i § 61, stk. 3 og 5, nævnte grundbeløb reguleres efter personskattelovens § 20. Beløbet, der i 2010 udgjorde 18.300 kr., udgør 22.300 kr. i 2023.

Med sin dom af 3. december 1929, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1930, side 68, afgjorde Højesteret, at en henstand, som den skattepligtige efter anmodning havde fået bevilget i forbindelse med en klage over skatteansættelsen, udskød forfaldstiden til den endelige afgørelse, således at forældelsesfristen først skulle regnes fra dette tidspunkt. Højesteret har med sin dom af 10. oktober 1989, optrykt i Højesteret for Retsvæsen 1989, side 1046, bekræftet denne retstilstand.

2.9.6.2. Skatteministeriets overvejelser

Systemteknisk er det ikke muligt i opkrævningssystemet KOBRA, der af Skatteforvaltningen anvendes til opkrævningen af personskatter, at opsplitte en rate bestående af restskat i to eller flere dele. Hvis en skattepligtig klager

over et forhold i skatteansættelsen og får bevilget henstand i medfør af skatteforvaltningslovens § 51, gives der i praksis henstand med den samlede rate, selv om kun en del af beløbet er påklaget og omfattet af den ansøgte, bevilgede henstand. Da den forældelsesudskydelse, som Højesteret har fastslået med sine domme i 1929 og 1989, jf. ovenfor, alene gælder beløb, der omfattes af en ansøgt henstand, og således ikke gælder et beløb, for hvilket henstanden ensidigt – dvs. uden ansøgning – bevilges af Skatteforvaltningen, risikerer Skatteforvaltningen som følge af denne praksis, at kravet på den ubestridte del af restskatten forældes, hvilket vil ske, hvis henstanden varer i mere end 3 år.

Som eksempel kan nævnes en skattepligtig, som efter en ændring af skatteansættelsen både skal betale skat som følge af et uberettiget kørselsfradrag på 12.000 kr. og betale skat af aktieudbytte på 18.000 kr. Den samlede restskat beløber sig til 30.000 kr., der i eksemplet opkræves i tre rater af 10.000 kr., jf. kildeskatteovens § 62 A, stk. 1, 1. pkt., med henvisning til bl.a. § 61, stk. 4, fordi hele indregningsgrænsen efter § 61, stk. 3, blev udnyttet ved opkrævningen af restskat fra den første årsopgørelse. Den skattepligtige klager over den manglende godkendelse af kørselsfradraget og får efter ansøgning bevilget henstand med betaling af dette beløb. I dette tilfælde vil hele første rate på 10.000 kr. blive omfattet af henstanden. Anden rate på 10.000 kr. vil i praksis også blive omfattet af henstanden, fordi en del af raten også er omfattet af den bevilgede henstand, nemlig de 2.000 kr. På anden rate tilbageholdes dermed delfordringen på 8.000 kr. fra en mulig overdragelse til inddrivelse og dermed den foreløbige afbrydelse af forældelsen, som modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden vil resultere i, jf. § 18 a, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Kun tredje rate på 10.000 kr. vil blive overdraget til inddrivelse i tilfælde af manglende betaling. Hvis hele den anden rate tilbageholdes i mere end 3 år, mens klagesagen behandles, idet henstanden bevilges for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem eller hos domstolene, dog ikke ud over 4 år, jf. skatteforvaltningslovens § 51, stk. 3, vil delfordringen på de 8.000 kr., som ikke var omfattet af klagen, være forældet, og dette beløb må derfor afskrives.

Det er ikke muligt at etablere en systemteknisk løsning i det nuværende opkrævningssystem KOBRA. Imidlertid vil det være hensigtsmæssigt at indarbejde en sådan funktionalitet, når der skal udvikles et nyt personopkrævningssystem. Dette vil løse det nuværende problem, men løsningen vil først kunne implementeres om et uvist antal år i forbindelse med implementeringen af et nyt opkrævningssystem. På kort sigt foreslås problemet derfor løst via lovændring.

2.9.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, indsættes to nye punktnummer – 4. og 5. pkt. – hvor det i 4. pkt. bestemmes, at hvis det beløb, der er søgt om henstand med, indgår i en restskat, der opkræves til betaling i rater, anses beløbet at være omfattet af den eller de rater,

der er nødvendige for at rumme beløbet, begyndende med den første rate. Af 5. pkt. skal fremgå, at hvis der gives henstand, vil henstanden efter 4. pkt. omfatte hele raten, selv om den indeholder et beløb, der ikke er søgt om henstand med.

Med den foreslåede nye bestemmelse i § 51, stk. 2, 4. pkt., vil Skatteforvaltningens praksis med at anse det beløb, der i forbindelse med en klage over en restskat er søgt om henstand med, for at være indeholdt i den eller de første rater blive lovfæstet.

Med den foreslåede bestemmelse i § 51, stk. 2, 5. pkt., vil det fremgå, at hvis der efter anmodning fra klageren bevilges henstand med en del af en restskat, der rummes i en rate, der ud over den bestridte del af restskatten også rummer en ubestridt del, vil henstanden omfatte hele raten. Dermed må klageren respektere, at henstanden vil omfatte det lovfastsatte vilkår, at henstanden vil omfatte hele raten, og dermed vil der med bevillingen af henstand være aftalt et nyt forfaldstidspunkt – og dermed et nyt starttidspunkt for forældelsesfristens beregning – for hele raten. Klageren må samtidig respektere, at det er hele henstandsbeløbet, der ifølge § 51, stk. 6, 1. pkt., forrentes i henstandsperioden.

Med den foreslåede ændring løses således de forældelsesmæssige problemer, som Skatteforvaltningen i dag udsættes for, når alene en del af en restskat omfattes af en henstand, som klageren har ansøgt om efter skatteforvaltningslovens § 51, jf. ovenfor i pkt. 2.9.6.2.

2.10. Opkrævning af afgift vedrørende tilgodehavende feriemidler via skattekontoen

2.10.1. Gældende ret

Samtidig med vedtagelsen af lovforslag nr. L 116 om en ny ferielov (Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 116 som fremsat), jf. lov nr. 60 af 30. januar 2018, blev lovforslag nr. L 117 om lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler (Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 117 som fremsat) vedtaget, jf. lov nr. 58 af 30. januar 2018. Sidstnævnte lovs formål er at udmønte en overgangsordning, herunder at sikre lønmodtagernes ret til de optjente tilgodehavende feriemidler under passende hensyntagen til arbejdsgivernes behov for likviditet. Til sikring af lovens formål oprettedes Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler, som er en særskilt økonomisk enhed under Lønmodtagernes Dyrtingsfond.

Som led i overgangsordningen skulle arbejdsgiverne opgøre og indberette deres medarbejderes optjente tilgodehavende feriemidler pr. den 31. august 2020 til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler. Indberetningen skulle ske senest den 31. december 2020. Herefter kunne den enkelte arbejdsgiver vælge enten at indbetale medarbejdernes optjente tilgodehavende feriemidler til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler senest den 31. december 2020 eller at indberette, at pågældende arbejdsgiver havde valgt selv at beholde disse feriemidler, f.eks. af li-

kviditetshensyn, indtil de forfalder til betaling til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler i forbindelse med en lønmodtagers pension, afgang fra arbejdsmarkedet eller fraflytning til udlandet. Beløbet forfalder ligeledes til betaling, i tilfælde af at arbejdsgivers virksomhed opløses, ophører eller opgiver sin tilknytning til Danmark, samt ved arbejdsgivers konkurs, død eller afvikling af sine aktiviteter.

Selve udbetalingen af de tilgodehavende feriemidler til den enkelte lønmodtager står Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler for efter at have modtaget indbetaling af tilgodehavendet fra arbejdsgiver.

I visse tilfælde vil lønmodtagere få deres krav på tilgodehavende feriemidler dækket af Lønmodtagernes Garantifond, jf. § 8 a i lov om Lønmodtagernes Garantifond. Dette vil ske, hvis lønmodtagerens arbejdsgiver ikke har indbetalt de tilgodehavende feriemidler til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler rettidigt. I denne situation indbetaler Lønmodtagernes Garantifond tilgodehavendet til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler, som derefter står for udbetalingen af beløbet til lønmodtager.

Når Lønmodtagernes Garantifond efter gældende regler dækker lønmodtagers løn i konkurssituationer, betaler Lønmodtagernes Garantifond alene lønmodtagers nettokrav efter skat til lønmodtageren. Beregnet A-skat og arbejdsmarkedsbidrag indberettes af Lønmodtagernes Garantifond til Skatteforvaltningen, som godskriver lønmodtageren de indberettede beløb, jf. kildeskattelovens § 83. Lønmodtagernes Garantifond anmelder herefter Skatteforvaltningens krav på A-skat og arbejdsmarkedsbidrag i arbejdsgivers konkursbo i de situationer, hvor Lønmodtagernes Garantifonds dækning af ferietilgodehavendet sker i anledning af arbejdsgivers konkurs.

Ifølge § 8 a i lov om Lønmodtagernes Garantifond sikrer Lønmodtagernes Garantifond det krav på tilgodehavende feriemidler, som Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler har, i tilfælde af at en arbejdsgiver, der endnu ikke har indbetalt tilgodehavende feriemidler, går konkurs m.v. Der er tale om den situation, hvor en arbejdsgiver i 2020 har valgt selv at beholde feriemidlerne i virksomheden, jf. § 6 i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler.

Lønmodtagernes Garantifond foretager alene nettoindbetaling af de tilgodehavende feriemidler, idet Lønmodtagernes Garantifond ikke dækker den udestående indkomstskat, jf. lovens § 8 a, stk. 2, 3. pkt., hvori der henvises til en fast afgift på 38 pct. af de tilgodehavende feriemidler, som arbejdsgiver pålægges efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt.

Den faste afgift på 38 pct. svarer omtrent til trækprocenten (efter arbejdsmarkedsbidrag) for en skattepligtig i en kommune med en landsgennemsnitlig kommune- og kirkeskat, og som herudover betaler bundskat og sundhedsbidrag, men ikke topskat af indkomsten. Den faste afgift sikrer dermed

en ensartet behandling af alle lønmodtagere i disse situationer, samt at det indbetalte beløb ikke påvirker personens grundlag for beregning af offentlige ydelser i det pågældende år.

Lønmodtagernes Garantifond dækker således et nettobeløb opgjort som 62 pct. af kravet mod arbejdsgiveren, mens den faste afgift på 38 pct. indberettes til Skatteforvaltningen af Lønmodtagernes Garantifond, som også samtidig anmelder Skatteforvaltningens afgiftskrav i arbejdsgivers konkursbo i de situationer, hvor Lønmodtagernes Garantifonds dækning af ferietilgodehavendet sker i anledning af arbejdsgivers konkurs.

Afgiftsbeløbet overgår således til at være et afgiftskrav mod arbejdsgiveren eller dennes bo, men skal ifølge pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 3. pkt., ikke opkræves efter pensionsbeskatningslovens § 38. Pensionsbeskatningslovens § 14 B blev indsat ved § 33, nr. 1, i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler, og i lovforslagets specielle bemærkninger til bestemmelsen fremgår, at opkrævningen i stedet skal ske efter opkrævningslovens almindelige regler, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 117 som fremsat, side 66.

I opkrævningslovens § 16 er fastlagt, hvilke ind- og udbetalinger til og fra virksomheder, selskaber, fonde og foreninger, offentlige myndigheder, institutioner m.v. der er omfattet af reglerne om en skattekonto med automatisk modregning efter et saldoprincip som opkrævningsmetode. Den nuværende bestemmelse omfatter ind- og udbetalinger af en række forskellige skatte- og afgiftskrav.

I opkrævningslovens § 16 a, stk. 1, er det bestemt, at ind- og udbetalinger af skatter og afgifter m.v., der er omfattet af § 16, modregnes automatisk efter et saldoprincip. Meddelelse om modregning fremgår af skattekontoen.

I § 16 a, stk. 2, er det bestemt, at hvis den samlede sum af registrerede forfaldne krav på virksomhedens konto overstiger den samlede sum af registrerede og forfaldne tilgodehavender til virksomheden, udgør forskellen (debetsaldoen) det samlede beløb, som virksomheden skylder Skatteforvaltningen. Er den samlede sum af registrerede og forfaldne krav på indbetalinger fra virksomheden derimod mindre end de registrerede og forfaldne krav på udbetalinger til virksomheden, udgør forskellen (kreditsaldoen) virksomhedens samlede tilgodehavende hos Skatteforvaltningen.

Af § 16 a, stk. 3, fremgår, at krav på ind- og udbetalinger registreres på skattekontoen fra det tidspunkt, hvor der er sket angivelse heraf, eller hvor kravene med sikkerhed kan opgøres.

I § 16 a, stk. 4, bestemmes, at krav på indbetalinger fra virksomheder påvirker (debiteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra den seneste rettidige betalingsdag for beløbet, mens det i § 16 a, stk. 5, er bestemt, at indbetalinger fra virksomheder til opfyldelse af krav efter stk. 4 påvirker (krediteres)

saldoopgørelsen efter stk. 2 fra indbetalingsdagen uanset betalingsmetoden.

I § 16 a, stk. 5, bestemmes, at indbetalinger fra virksomheder til opfyldelse af krav efter stk. 4 påvirker (krediteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra indbetalingsdagen uanset betalingsmetoden.

I § 16 a, stk. 6, bestemmes, at tilgodehavender til virksomheder omfattet af opkrævningslovens kapitel 5 om skattekontoen påvirker (krediteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra det tidspunkt, hvor beløbet kan opgøres efter § 12.

I § 16 a, stk. 7, bestemmes, at udbetalinger til virksomheder til opfyldelse af krav efter stk. 6 påvirker (debiteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 på det tidspunkt, hvor der sker udbetaling til virksomheden.

I § 16 a, stk. 8, bestemmes, at hvor virksomheders indbetaling helt eller delvis anvendes til betaling af en debetsaldo, der er sammensat af flere krav, går betalingen til dækning af det ældst forfaldne krav først. På skattekontoen anvendes således et FIFO-princip (first in, first out), og det er derfor ikke muligt at øremærke sin betaling til dækning af et bestemt krav.

Af opkrævningslovens § 16 b, stk. 1, fremgår, at beløb indbetales til skattekontoen uden angivelse af, hvad betalingen skal dække, jf. dog stk. 2. Reglen skal ses i sammenhæng med den manglende mulighed for øremærkning af betalinger til skattekontoen.

Det er i opkrævningslovens § 16 c, stk. 1, bestemt, at en debetsaldo forrentes med den rente, der er fastsat i § 7, stk. 1, jf. stk. 2. Rente beregnes dagligt og tilskrives månedligt. Rente er ikke fradragsberettiget. En debetsaldo på 200 kr. eller derunder forrentes ikke efter registreringen af virksomhedens ophør.

På skattekontoen beregnes som følge af den månedlige tilskrivning af de dagligt påløbne renter således renters rente, idet renterne beregnes af saldoen på skattekontoen.

I opkrævningslovens § 7, stk. 1, 1. pkt., bestemmes, at hvis et beløb ikke betales rettidigt, eller er der ydet henstand med betalingen, skal der betales en månedlig rente som fastsat efter stk. 2 med tillæg af 0,7 procentpoint regnet fra den seneste rettidige betalingsdag for beløbet, og frem til beløbet betales. I stk. 2 bestemmes, at renten fastsættes for kalenderåret. Rente offentliggøres senest den 15. december forud for det år, hvor den skal have virkning. Rente for 1 år beregnes på grundlag af et simpelt gennemsnit af den af Danmarks Nationalbank opgjorte kassekreditrente for ikke-finansielle selskaber i månederne juli, august og september i det foregående kalenderår. Den af Nationalbanken opgjorte månedlige kassekreditrente for ikke-finansielle selskaber opgøres i henhold til Den Europæiske Centralbanks forordning (EF) nr. 63/2002 af 20. december 2001 vedrørende statistik over de monetære finansielle institutioners rentesatser på indlån fra og udlån til husholdninger og ikke-finansielle

selskaber (ECB/2001/18). Den af Nationalbanken opgjorte månedlige kassekreditrente for ikke-finansielle selskaber opgøres som et vægtet gennemsnit af den effektive rentesats for den udestående lånemasse opgjort med to decimaler, og det simple gennemsnit, jf. 3. pkt., nedrundes til nærmeste hele procentsats, og den beregnede rente divideres med 24 og afrundes nedad til én decimal.

Af SKM2022.608.SKTST fremgår, at renten efter opkrævningslovens § 7, stk. 2, for 2023 udgør 0,0 pct. Rente efter § 7, stk. 1, udgør derfor 0,7 pct. pr. måned eller 8,4 pct. pr. år.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 4, bestemmes, at hvis en debetsaldo for en virksomhed overstiger 5.000 kr., skal hele beløbet indbetales straks, og Skatteforvaltningen udsender et rykkerbrev herom til virksomheden. Skatteforvaltningen udsender ikke rykkerbreve om en debetsaldo på 5.000 kr. eller derunder. Rykkerbrev udsendes dog til ophørte virksomheder, også hvor debetsaldoen er større end 200 kr. og mindre end 5.000 kr. Betales beløbet ikke inden den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan beløbet overgives til inddrivelse. Et beløb, der overgives til inddrivelse, vil fremgå af skattekontoen. Der pålægges gebyr efter § 6 ved udsendelse af rykkerbrev.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 5, bestemmes, at en kreditsaldo udbetales til virksomhedens Nemkonto, medmindre virksomheden har ønsket en beløbsgrænse for udbetaling af en kreditsaldo. En beløbsgrænse for udbetaling af en kreditsaldo kan højst udgøre 200.000 kr. Udbetaling af en kreditsaldo kan ikke ske, før der kan udbetales mindst 200 kr., men virksomheder kan desuagtet anmode om at få ethvert beløb uanset størrelse udbetalt. Udbetaling af en kreditsaldo kan ikke ske, hvis virksomheden mangler at indsende angivelser for afsluttede perioder eller at give Skatteforvaltningen oplysninger efter skattekontrollovens § 2, jf. § 12, stk. 4. En kreditsaldo på 200 kr. eller derunder tilhørende en ophørt virksomhed bortfalder 3 år efter registreringen af virksomhedens ophør. Denne frist kan ikke afbrydes eller suspenderes.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 6, bestemmes, at udbetaling af en kreditsaldo afventer skatte- og betalingskrav, hvis kravet har sidste rettidige betalingsfrist inden for 5 hverdage fra kreditsaldoens opståen. Opstår kreditsaldoen, som følge af at virksomhedens tilsvar for en afregningsperiode er negativt, udbetales kreditsaldoen dog senest efter fristen i § 12, stk. 2.

Hvis en virksomhed gennem indbetaling til skattekontoen skaber en kreditsaldo, vil beløbet således – medmindre det holder sig inden for en af virksomheden fastsat beløbsgrænse, jf. ovenfor – blive tilbagebetalt, hvis der ikke inden 5 hverdage fra kreditsaldoens opståen skal betales et på skattekontoen registreret krav.

2.10.2. Skatteministeriets overvejelser

Det fremgår som nævnt ovenfor af bemærkningerne til §

33, nr. 1, i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 117 som fremsat, side 66, at »afgiftsbeløbet overgår således til at være et afgiftskrav mod arbejdsgiveren eller dennes bo, som opkræves efter opkrævningslovens almindelige regler, idet det foreslås at pensionsbeskatningslovens § 38, der regulerer opkrævningen af afgifter efter pensionsbeskatningslovens, ikke finder anvendelse på den nye afgift«.

Skatteforvaltningen har som følge af manglen på en udtrykkelig hjemmel til opkrævning via skattekontoen overvejet at opkræve afgiften efter pensionsbeskatningsloven § 14 B, stk. 2, 2. pkt., i it-systemet SAP38. Denne løsning vurderes dog ikke at være hensigtsmæssig, da der er udfordringer i systemet med hensyn til rentetilskrivning og oversendelse af krav til inddrivelse. Samtidig kan opkrævning af den pågældende afgift systemunderstøttes af skattekontoen. På baggrund heraf er der behov for, at opkrævning af afgiften fremover skal ske via skattekontoen. Indtil der foreligger en lovhjemmel til at opkræve via Skattekontoen, vil Skatteforvaltningen implementere en midlertidig løsning til håndtering i SAP38, hvilken forventes at være på plads medio oktober 2023. Den midlertidige løsning skal primært sikre, at opkrævningen på udestående krav fra og med maj 2022 sker hurtigst muligt. Opkrævningerne vil i den midlertidige løsning udelukkende bero på manuelle processer, herunder oprettelse af krav, opkrævning, rykkerudsendelse, renteberegning ved manglende betaling og oversendelse til inddrivelse.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der etableres en hjemmel i opkrævningslovens § 16 til at opkræve afgiften vedrørende tilgodehavende feriemidler, jf. pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt., på skattekontoen. Dette skal ske ved at indsætte et nyt nummer, nr. 9, i § 16, hvoraf det skal fremgå, at der i opkrævningen via skattekontoen medtages de nævnte afgifter, som en arbejdsgiver skal indbetale efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt. Ændringen vil betyde, at disse indbetalinger fremover vil indgå i en samlet saldoopgørelse (skattekontoen) efter reglerne i opkrævningslovens kapitel 5, som det var forudsat ved indførelsen

af overgangsreglerne i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler i 2018. I praksis betyder dette, at afgiften efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt., fremover vil blive opkrævet via skattekontoen.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget udmønter en række af de initiativer, som regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023 har indgået med aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«.

Aftalen indeholder således også yderligere initiativer med økonomiske konsekvenser, som ikke indgår i nærværende lovforslag. Her kan f.eks. nævnes initiativet om etablering af en ny opkrævningsløsning og udfasning af SAP38 som opkrævningssystem, som er udmøntet via et it-aktstykke, og som skønnes at indebære et væsentligt merprovenu.

Nærværende lovforslag skønnes samlet set at medføre et umiddelbart mindreprovenu på ca. 120 mio. kr. i 2024, jf. tabel 1. Efter tilbageløb og adfærd skønnes et mindreprovenu på ca. 115 mio. kr. i 2024. For finansåret 2024 skønnes et umiddelbart mindreprovenu på ca. 170 mio. kr. For kommunerne skønnes et umiddelbart mindreprovenu på ca. 10 mio. kr. i 2024. Provenuvirkningen vil i nationalregnskabet indgå som en kapitaloverførsel. Hvis det lægges til grund, at denne kapitaloverførsel vil indgå i opgørelsen af den strukturelle saldo som et syv-års glidende gennemsnit, skønnes forslaget at medføre et strukturelt mindreprovenu på ca. 20 mio. kr. i 2024.

Hertil skønnes forslagene om forlængelse af afklaringsfrist for restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde af låste indbetalinger samt forslaget om tværgående lønindeholdelse for fordringer fra flere inddrivelsessystemer m.v. hver især at medføre et ikke uvæsentligt merprovenu, som dog ikke vurderes at påvirke afskrivningerne i stats- eller nationalregnskabet og dermed heller ikke den offentlige eller strukturelle saldo.

Tabel 1. Provenumæssige konsekvenser ved lovforslaget

Mio. kr. (2024-niveau)	2024	2025	2026	2027	2030	Varigt	Finansår 2024
<i>Umiddelbar virkning</i>							
Ingen rentetilskrivning på ikkeinddrivelsesparate fordringer	-75	-20	-15	-10	-10	0	-110
Supplerende bagatelgrænse på ikkeinddrivelsesparate fordringer	-45	-5	-5	-5	0	0	-55
Umiddelbar virkning i alt	-120	-25	-20	-15	-10	0	-170
Virkning efter tilbageløb	-115	-20	-15	-5	-5	0	-

Virkning efter tilbageløb og adfærd	-115	-20	-15	-5	-5	0	-
Umiddelbar virkning for kommunerne	-10	-10	-10	-5	-5	0	-
Virkning på strukturel saldo	-20	-20	-15	-5	-5	0	-

Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen på 1,7 mio. kr. i 2022, 5,4 mio. kr. i 2023, 28,0 mio. kr. i 2024, 19,9 mio. kr. i 2025, 19,3 mio. kr. i 2026, 20,0 mio. kr. i 2027, 19,3 mio. kr. i 2028, 18,6 mio. kr. i 2029, 17,5 mio. kr. i 2030, 7,4 mio. kr. i 2031 og 1,6 mio. kr. i 2032 til opgaver med sagsbehandling, vejledning og systemudvikling. Omkostningerne er behæftet med usikkerhed, idet de afhænger af den endelige udformning af initiativerne.

Skatteforvaltningen gennemfører i øjeblikket en række store, komplekse it-udviklingsprojekter, som de kommende år lægger beslag på Skatteforvaltningens it-udviklingskapacitet. It-understøttelsen skal derfor prioriteres sammen med andre højt prioriterede it-udviklingsopgaver i Skatteforvaltningen. De enkelte it-opgaver vil skulle prioriteres inden for Skatteministeriets rammer og it-udviklingskapacitet, der er fastsat i flerårsaftalen for skattevæsenet.

For så vidt angår de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning bemærkes det, at bestemmelserne i lovforslaget er udarbejdet, så de er så enkle og klare som muligt. De foreslåede ordninger er så vidt muligt udformet via objektive kriterier, så administrationen af de foreslåede ordninger i videst muligt omfang kan it-understøttes. Reglerne er desuden udformet, så der tages hensyn til, at arbejdsgange hos Gældsstyrelsen forenkles mest muligt.

I forhold til lovforslagets del om tværgående lønindeholdelse bemærkes, at eksisterende løsninger for digital kommunikation kan understøtte forslaget, og at forslaget tager udgangspunkt i eksisterende lovgivning, hvorved begreber og data genbruges. Ved at anvende to forskellige lønindeholdelsesfunktionaliteter med mindre forskelle i regelsættene fraviges princippet om enkel og klar lovgivning til en vis grad. Dette er dog begrundet i, at der herved skabes en mulighed for at inddrive gæld i DMI med et meget effektivt inddrivelsesmiddel og dermed på sigt tømme dette inddrivelsessystem for gældsposter, så der på sigt alene vil være et inddrivelsessystem, PSRM.

3.1. Ingen rentetilskrivning på ikkeinddrivelsesparate fordringer

Med lovforslaget skal ministeren kunne fastsætte nærmere regler om, at der ikke skal tilskrives renter på ikkeinddrivelses-

separate fordringer. Det forventes, at reglerne vil kunne sættes i kraft i efteråret 2024.

Efter ikrafttrædelsen skønnes forslaget at reducere den offentlige saldo i form af færre renteindtægter. Reduktionen vil imidlertid være begrænset, da størstedelen af de tilskrevne inddrivelsesrenter afskrives, da de ikke skønnes at kunne inddrives. Initiativet vil derfor også forbedre den offentlige saldo i form af færre afskrivninger af inddrivelsesrenter.

Skatteministeriets kursværdimodel anvendes til at skønne over nettoeffekten af de færre tilskrevne inddrivelsesrenter og de færre afskrivninger af inddrivelsesrenter af både den eksisterende og den nye gæld. Modellen beregner kursværdien af persongælden til det offentlige inklusive tilskrivning af inddrivelsesrenter. Kursværdien angiver den del af gælden inklusive tilskrivning af inddrivelsesrenter, som forventes at kunne inddrives via lønindeholdelse, modregning, udlæg mv. over en 20-årig periode på baggrund af bl.a. en diskonteringsrente på 4 pct. samt den enkelte skyldners gæld, alder og indkomst.

I statsregnskabet opgøres gælden til kursværdi. Initiativet vil derfor have en stor finansårsvirkning i det år, hvor det indarbejdes i kursværdimodellen. Initiativet reducerer renteindtægterne i de efterfølgende 20 år af den eksisterende gæld, hvilket tilbagediskonteres til det år, hvor initiativet indarbejdes i kursværdimodellen.

Førsteårsvirkningen på den offentlige saldo er væsentligt lavere end finansårsvirkningen. Det skyldes, at det kun er statsregnskabets nedskrivninger af skatter og afgifter, som udgiftsføres i nationalregnskabet. Øvrige offentlige restancer udgiftsføres først i nationalregnskabet, når restancerne endeligt afskrives.

Den del af lovforslaget, der vedrører, at der ikke tilskrives renter på ikkeinddrivelsesparate fordringer, skønnes at medføre et umiddelbart mindreprovenu på ca. 75 mio. kr. i 2024. Efter tilbageløb og adfærd skønnes et mindreprovenu på ca. 70 mio. kr. i 2024. For finansåret 2024 skønnes et umiddelbart mindreprovenu på ca. 110 mio. kr. For kommunerne skønnes et umiddelbart mindreprovenu på ca. 5 mio. kr. i 2024. Den strukturelle saldo skønnes reduceret med ca. 10 mio. kr. i 2024.

Tabel 2. Provenumæssige konsekvenser ved ingen rentetilskrivning på ikkeinddrivelsesparate fordringer

Mio. kr. (2024-niveau)	2024	2025	2026	2027	2030	Varigt	Finansår 2024
Umiddelbar virkning	-75	-20	-15	-10	-10	0	-110

Virkning efter tilbageløb	-70	-15	-10	-5	-5	0	-
Virkning efter tilbageløb og adfærd	-70	-15	-10	-5	-5	0	-
Umiddelbar virkning for kommunerne	-5	-5	-5	-5	-5	0	-
Virkning på strukturel saldo	-10	-15	-5	-15	-5	0	-

3.2. Supplerende bagatelgrænse på afskrivninger på ikkeinddrivelsesparate fordringer

Den del af lovforslaget, der vedrører en supplerende bagatelgrænse på afskrivninger på ikkeinddrivelsesparate fordringer på 2.000 kr., skønnes at kunne sættes i kraft omkring midten af 2024. Forslaget skønnes på den baggrund at

medføre et umiddelbart mindreprovenu på ca. 45 mio. kr. i 2024. Efter tilbageløb og adfærd skønnes et mindreprovenu på ca. 45 mio. kr. i 2024. For finansåret 2024 skønnes et umiddelbart mindreprovenu på ca. 55 mio. kr. Den strukturelle saldo skønnes reduceret med ca. 5 mio. kr. i 2024.

Tabel 3. Provenumæssige konsekvenser ved en supplerende bagatelgrænse på afskrivninger på ikkeinddrivelsesparate fordringer

Mio. kr. (2024-niveau)	2024	2025	2026	2027	2030	Varigt	Finansår 2024
<i>Umiddelbar virkning</i>	-45	-5	-5	-5	0	0	-55
Virkning efter tilbageløb	-45	-5	-5	0	0	0	-
Virkning efter tilbageløb og adfærd	-45	-5	-5	0	0	0	-
Umiddelbar virkning for kommunerne	0	0	0	0	0	0	-
Virkning på strukturel saldo	-5	-5	-5	-10	0	0	-

3.3. Forlængelse af afklaringsfrist for restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde af låste indbetalinger

Sammenholdt med gældende lovgivning skønnes forslaget om forlængelse af afklaringsfrist for restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde af låste indbetalinger at medføre et ikke uvæsentligt merprovenu. Virkningen er ikke kvantificeret nærmere, da forslaget hverken skønnes at påvirke afskrivningerne i stats- eller nationalregnskabet og dermed heller ikke den offentlige eller strukturelle saldo. Det skyldes, at kursværdimodellen, efter dialog med Økonomistyrelsen og Rigsrevisionen, anvender et kontinuitetsprincip, som forudsætter, at oprydningen i den ikkeinddrivelsesparate fordringsmasse fortsætter frem til 2030, hvorefter oprydningen vil være afsluttet. Det er ved kursværdiopgørelsen således ikke lagt til grund, at en væsentlig andel af den samlede fordringsmasse, inklusive de ikkeinddrivelsesparate fordringer, begynder at forældes fra november 2024, som det vil ske ved gældende lovgivning.

For at belyse usikkerheden forbundet med det anvendte kontinuitetsprincip har Skatteforvaltningen estimeret det potentielle værditab i et worst case-scenarie, hvor udskydelsen af forældelse ikke forlænges efter 2024. I dette scenarie vil værdien af restancemassen falde med op til ca. 10 mia. kr. i kursværdi og ca. 73 mia. kr. i nominal værdi.

3.4. Tværgående lønindeholdelse for fordringer fra flere inddrivelsessystemer m.v.

Sammenholdt med gældende lovgivning skønnes forslaget om tværgående lønindeholdelse for fordringer fra flere inddrivelsessystemer m.v. at indebære et ikke uvæsentligt merprovenu. Forslaget er ikke kvantificeret nærmere, da forslaget hverken skønnes at påvirke afskrivningerne i stats- eller nationalregnskabet og dermed heller ikke den offentlige eller strukturelle saldo. Det skyldes, at kursværdimodellen antager, at der kan lønindeholdes på fordringsmassen i det midlertidige inddrivelsessystem, DMI, selv om det ikke er muligt ved gældende lovgivning.

Af den samlede kursværdi af den samlede gæld til det offentlige kan ca. halvdelen henføres til fordringer i DMI.

3.5. Genindførelse af mulighed for ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer

I det omfang Gældsstyrelsen anvender hjemlen til at afskrive grupper af gældsposter med en væsentlig positiv kursværdi, kan initiativet indebære et ikke uvæsentligt mindreprovenu, som dog ikke kan kvantificeres nærmere.

3.6. Øvrige elementer

De øvrige elementer skønnes enten ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser eller ikke at kunne kvantificeres nærmere.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget om et rentestop vedrørende ikkeinndrivelsesparat gæld, jf. pkt. 2.7.3.1, vil medføre, at virksomheder m.v., der har fejltram gæld under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, opnår en manglende forrentning af gælden, selv om virksomheden m.v. ikke – som reglerne i dag foreskriver – har fået overført mindst 1.000 kr. af en såkaldt »låst betaling« til korrektionspuljen vedrørende inddrivelsessystemet DMI.

Forslaget om én gang årligt at afskrive ikkeinndrivelsesparat gæld på op til 2.000 kr., jf. pkt. 2.7.3.2, vil også omfatte virksomheder m.v., der har fejltram gæld under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Forslaget om at genindføre muligheden for ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer, som er ramt af datafejl m.v., jf. pkt. 2.3, vil også omfatte gæld, som virksomheder m.v. har under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Forslaget om at udskyde forældelsen af fordringer i andre inddrivelsessystemer end PSRM, så forældelse tidligst kan indtræde i 2030, jf. pkt. 2.1, vil for virksomheder m.v. med gæld til det offentlige medføre, at forældelsen af denne gæld vil kunne blive udskudt, hvorved virksomhederne m.v. kan opleve, at gælden fastholdes længere end efter de gældende regler.

Lovforslaget vurderes ikke i øvrigt at ville have nævneværdige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslaget skønnes samlet set at medføre et umiddelbart mindreprovenu på ca. 120 mio. kr. i 2024, ca. 25 mio. kr. i 2025, ca. 20 mio. kr. i 2026, ca. 15 mio. kr. i 2027 og ca. 10 mio. kr. i 2030. Efter tilbageløb og adfærd skønnes et mindreprovenu på ca. 115 mio. kr. i 2024, ca. 20 mio. kr. i 2025, ca. 15 mio. kr. i 2026 og ca. 5 mio. kr. i 2027 og 2030. For finansåret 2024 skønnes et umiddelbart mindreprovenu på ca. 170 mio. kr. For kommunerne

Lovforslaget vurderes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 30. juni 2023 til den 17. august 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, CEPOS, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Vandværker, DANVA, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, DI Byggeri, Domstolsstyrelsen, Ejendomdanmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), FDM, FH – Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, Green Power Denmark, HOFOR, HORESTA, ISOBRO, IT-Bramchen, Justitia, Kapitalmarked Danmark, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Mellemfolkeligt Samvirke, Nationalbanken, Oxfam IBIS, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES Innovation P/S, Skatteankeforvaltningen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig Forening og Ældre Sagen.

		skønnes et umiddelbart mindreprovenu på ca. 10 mio. kr. i 2024 til 2027 og ca. 5 mio. kr. i 2030.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre implementeringskonsekvenser for Skatteforvaltningen på 1,7 mio. kr. i 2022, 5,4 mio. kr. i 2023, 28,0 mio. kr. i 2024, 19,9 mio. kr. i 2025, 19,3 mio. kr. i 2026, 20,0 mio. kr. i 2027, 19,3 mio. kr. i 2028, 18,6 mio. kr. i 2029, 17,5 mio. kr. i 2030, 7,4 mio. kr. i 2031 og 1,6 mio. kr. i 2032 til opgaver med sagsbehandling, vejledning og systemudvikling. Omkostningerne er behæftet med usikkerhed, idet de afhænger af den endelige udformning af initiativerne.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	<p>Forslaget om et rentestop vedrørende ikkeinddrivelsesparat gæld vil medføre, at virksomheder m.v., der har fejlrant gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, opnår en manglende forrentning af gælden, selv om virksomheden m.v. ikke – som reglerne i dag foreskriver – har fået overført mindst 1.000 kr. af en såkaldt »låst betaling« til korrektionspuljen vedrørende inddrivelsessystemet DMI.</p> <p>Forslaget om én gang årligt at afskrive ikkeinddrivelsesparat gæld på op til 2.000 kr. vil også omfatte virksomheder m.v., der har fejlrant gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.</p> <p>Forslaget om at genindføre muligheden for ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer, som er ramt af datafejl m.v., vil også omfatte gæld, som virksomheder m.v. har under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.</p>	Forslaget om at udskyde forældelsen af fordringer i andre inddrivelsessystemer end PSRM, så forældelse tidligst kan indtræde i 2030, vil for virksomheder m.v. med gæld til det offentlige medføre, at forældelsen af denne gæld vil kunne blive udskudt, hvorved virksomhederne m.v. kan opleve, at gælden fastholdes længere end efter de gældende regler.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre	Ja	Nej

end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	X
--	---

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1-4

Det fremgår af § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at loven ikke gælder for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15.

Af § 1 a, stk. 2, 1. pkt., fremgår, at kommunerne forestår inddrivelsen af egne fordringer efter stk. 1. Der er ifølge 2. pkt. udpantningsret for disse fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der vedrører opkrævningen og inddrivelsen af fordringerne. § 2, stk. 3, 2. pkt., § 7, § 8, stk. 1, og § 9 finder tilsvarende anvendelse, jf. 3. pkt.

Af § 1 a, stk. 3, fremgår, at to eller flere kommuner kan samordne inddrivelsen af deres i stk. 1 nævnte fordringer i et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse.

Af § 1 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at en kommune efter aftale kan bemyndige en anden kommune til at forestå inddrivelsen af den bemyndigende kommunes fordringer efter stk. 1.

Bestemmelsen i § 1 a blev indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved lov nr. 114 af 31. januar 2017 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og lov om kommunal ejendomsskat (Overdragelse af inddrivelsesopgaven vedrørende fortrinsberettigede kommunale fordringer til kommunerne), der trådte i kraft den 2. februar 2017. Blandt de kommunale krav, der er udstyret med fortrinsstillet lovbestemt panteret, kan nævnes de kommunale ejendomsskatter, dvs. grundskyld og dækningsafgift, og en lang række ejendomsbidrag, f.eks. rottebekæmpelsesgebyrer.

Det fremgår af § 4, stk. 1, i lov nr. 114 af 31. januar 2017, at loven trådte i kraft den 2. februar 2017, mens det af stk. 2 fremgår, at loven ikke finder anvendelse på de i lovens § 1, nr. 2, nævnte fordringer (dvs. fortrinsberettigede kommunale fordringer), der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, (nu stk. 11 og 12) i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For sådanne fordringer finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det fremgår af § 9, nr. 1, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 om

ændring af kildeskatteloven, lov om kommunal indkomstskat, ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love (Opkrævning og inddrivelse af grundskyld og dækningsafgift m.v., statens afregning af grundskyld og dækningsafgift til kommunerne, foreløbige vurderinger som midlertidigt beskatningsgrundlag i 2024 og 2025, forenkling af ejendomsvurderingerne for 2024 og 2025, udvidelse af antallet af dommere i Landsskatteretten m.v.), at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 331 af 28. marts 2023, foretages den ændring, at § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.«

Bestemmelsen træder i kraft den 1. januar 2024, jf. § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 114 som fremsat, side 94, fremgår, at det foreslåede nr. 1 betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle forestå inddrivelsen af grundskyld og dækningsafgift, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024, hvor §§ 4 og 11 i det samtidigt fremsatte lovforslag til en ny ejendomsskattelev foreslås at få virkning fra.

Den ny ejendomsskattelev er lov nr. 678 af 3. juni 2023, der med visse undtagelser trådte i kraft den 1. juli 2023.

Det fremgår af § 9, nr. 2, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, at § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.

3) Ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4.«

Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 9, nr. 2, jf. § 45, stk. 4, i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 114 som fremsat, side 95, fremgår, at den foreslåede nyaffattelse af § 1 a, stk. 1, alene vil indebære, at den foreslåede undtagelse hertil for grundskyld og dækningsafgift, der foreslås indsat med en ny bestemmelse i stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 9, nr. 1, vil blive udvidet til også at omfatte de fordringstyper, der er nævnt i gebyrlovens § 4, jf. lovforslagets § 28, nr. 3, dvs. ejendomsbidrag, herunder rottebekæmpelsesgebyr efter miljøbeskyttelseslovens § 18. Den foreslåede nyaffattelse vil dermed alene betyde, at ejendomsbidrag også vil skulle inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Den foreslåede nyaffattelse vil således ikke ellers – ud over en lovteknisk præcisering, så der også henvises til eftergivelsesbestemmelsen i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – indebære ændringer i § 1 a, stk. 1.

Det anføres også, at den foreslåede nyaffattelse – og dermed hjemtagelse af inddrivelsen af ejendomsbidrag – foreslås ikke at skulle træde i kraft den 1. januar 2024. Det foreslås derimod, at ikrafttrædelsestidspunktet i stedet vil skulle fastsættes af skatteministeren på et senere tidspunkt, jf. lovforslagets § 44, stk. 3. I forlængelse heraf foreslås det også, at hjemtagelsen af inddrivelsen af ejendomsbidrag vil skulle gælde for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 44, stk. 4. Lovforslagets § 44, stk. 3, svarer til ændringslovens § 45, stk. 4, mens lovforslagets § 44, stk. 4, på nær en lovteknisk justering svarer til ændringslovens § 45, stk. 6.

Det fremgår af § 29, nr. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, at der indsættes en ny bestemmelse, § 4, i gebyrloven. Af gebyrlovens § 4, stk. 2, fremgår, at følgende krav anses som de ejendomsbidrag, der efter stk. 1 opkræves efter gebyrloven:

1) Gebyr for lovpligtigt skorstensfejerarbejde og for brandpræventivt tilsyn.

2) Gebyr vedrørende affaldsordninger m.v. (renovation) og vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af jordforurening (husholdninger).

3) Gebyr til dækning af omkostningerne ved den kommunale rottebekæmpelse.

4) Bidrag til regulering og vedligeholdelse af offentlige vandløb og bidrag til offentlige pumpelag og landvindingsslag.

5) Bidrag vedrørende digelag, kystsikringslag og kystbeskyttelseslag.

6) Vejbidrag efter lov om offentlige veje m.v. og gebyrer efter lov om private fællesveje for kommunens opgave vedrørende vedligeholdelse af private fællesarealer, vejbelysning, snerydning og saltning.

Det foreslås i nr. 1, at § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.«

Der er tale om den ændring, der skal ske med § 9, nr. 1, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, men bestemmelsen er endnu ikke trådt i kraft, hvorfor det er nødvendigt at ophæve § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023, hvilket af lovtekniske grunde skal ske den 31. december 2023. Det er nødvendigt i stedet at gennemføre den ændring, som førnævnte § 9, nr. 1, indebærer, med nærværende lovforslag.

Det vil fortsat skulle gælde, jf. forudsætningsvist lovforslagets § 6, stk. 8, 2. pkt., at fortrinsberettigede kommunale fordringer, der bestod den 2. februar 2017, men denne dag enten ikke var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden eller var det og den 2. februar 2017 eller senere er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil falde uden for anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – jf. dog undtagelserne i § 1 a, stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 – og dermed vil skulle inddrives af kommunerne.

Det foreslås i nr. 2, at § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter

på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

- 1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.
- 2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovebekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.
- 3) Ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4.
- 4) Fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke omfattes af nr. 1-3.«

Der er på nær indsættelsen af nr. 4 tale om den ændring, der skal gennemføres med § 9, nr. 2, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 med virkning fra den dato, som skatteministeren skal fastsætte, jf. § 45, stk. 4, i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Forslaget skyldes, at visse fortrinsberettigede kommunale fordringer, f.eks. byggesagsgebyrer med fortrinsret efter byggeLovens § 29, ikke omfattes af gebyrlovens § 4 om ejendomsbidrag. Et andet eksempel er krav på beløb, som kommunalbestyrelsen har udredt forskudsvis i henhold til § 75 a, stk. 4, nr. 1, i lov om byfornyelse og udvikling af byer. Der er tale om beløb, der vedrører påbudte foranstaltninger, der udføres for ejerens regning. Der er også tale om beløb efter § 76, stk. 10, om ryddeligsgørelse af kondemnerede boliger eller opholdsrum og efter § 77, stk. 8, om påbud om afspærring, nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ejendommen ikke tages i besiddelse af uvedkommende, eller nedrivning samt § 80 a, stk. 4, om genhusning, som udføres for ejerens regning. Det fremgår af § 99, stk. 1, at krav på disse beløb har samme fortrinsret som kommunale ejendomsskatter.

Det ønskes dog, at også andre fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke opkræves med samme regelmæssighed som ejendomsbidrag, skal inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det foreslås derfor af lovtekniske grunde med lovforslagets § 5, nr. 1, at ophæve § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023, hvilket af lovtekniske grunde skal ske den 31. december 2023. Det er nødvendigt i stedet at gennemføre den ændring, som § 9, nr. 2, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 indebærer, med nærværende lovforslag, idet den ønskede udvidelse med andre fortrinsberettigede kommunale fordringer end de krav, der foreslås at skulle fremgå af § 1 a, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, samtidig foretages med indsættelsen af nr. 4. Skatteministeren skal fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for den bestemmelse, der foreslås med lovforslagets § 1, nr. 2. Ved ikrafttrædelsen vil den ordlyd, der med lovforslagets

§ 1, nr. 1, foreslås indsat med virkning fra den 1. januar 2024, blive afløst af den ordlyd, der foreslås med § 1, nr. 2.

Det vil også her fortsat skulle gælde, jf. forudsætningsvist lovforslagets § 6, stk. 8, 2. pkt., at fortrinsberettigede kommunale fordringer, der bestod den 2. februar 2017, men denne dag enten ikke var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden eller var det og den 2. februar 2017 eller senere er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil falde uden for anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – jf. dog undtagelserne i § 1 a, stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 – og dermed vil skulle inddrives af kommunerne.

Det foreslås i nr. 3, at der i § 1 a, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »stk. 1« ændres til »stk. 1, 1. pkt.«.

Det foreslås i nr. 4, at der i § 1 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »stk. 1« ændres til »stk. 1, 1. pkt.«.

Der er med nr. 3 og 4 tale om konsekvensændringer, der skyldes forslaget i nr. 1, hvorefter der i § 1 a, stk. 1, indsættes et 2. pkt., hvorefter visse fortrinsberettigede kommunale fordringer omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og derfor skal inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Til nr. 5

Det fremgår af § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, helt eller delvist kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Suspension af inddrivelse indebærer, at fordringen stadig anses for at være under inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt inddriver på fordringerne, i det omfang fejlen efter restanceinddrivelsesmyndigheden skøn kan medføre ulovlig inddrivelse.

Efter § 2, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes fordringer, som er under inddrivelse, men omfattes af en suspension efter lovens § 2, stk. 6, fortsat efter § 5.

Tilskrivning af inddrivelsesrenter sker således, uanset om fordringen er omfattet af en suspension, og renten tilskrives, som udgangspunktet er for øvrige fordringer, dvs. fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, jf. dog § 9, stk. 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det følger af § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer under inddrivelse hos restan-

ceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en rente svarende til renten ifølge rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet, jf. § 5, stk. 1, 3. pkt. Renten er en simpel rente, som beregnes på baggrund af det antal dage, der er gået, siden renteberegningen begyndte. Det indebærer, at der hver dag påløber et nyt rentekrav, som forfalder til betaling, straks det påløber.

Det foreslås, at der i § 2, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »af« indsættes »en delvis«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 13, hvorefter fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, ikke skal forrentes, jf. dog stk. 2, 2. pkt.

Det er således tanken, at fordringer, hvis inddrivelse er delvist suspenderet efter § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fortsat skal forrentes, idet sådanne fordringer ikke kan karakteriseres som ikkeinddrivelsesparate, da det er muligt at anvende visse – blot ikke alle – inddrivelseskridt for fordringerne. Det foreslås derfor, at § 2, stk. 7, ændres, så det fremgår, at den fortsatte forrentning efter § 5 ved en suspension efter § 2, stk. 6, alene skal gælde ved en delvis suspension. Som følge af lovforslagets § 1, nr. 13, om et rentestop for ikkeinddrivelsesparate fordringer vil de fra inddrivelsen helt suspenderede fordringer ikke længere være omfattet af § 2, stk. 7, idet denne gruppe af fordringer vil være omfattet af dette rentestop.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det fremgår af § 3, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren kan fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan videregive oplysninger til kreditoplysningsbureauer om en virksomheds restance bestående af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovebkendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, og biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikalselskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Det foreslås, at der i § 3, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld

til det offentlige foretages den ændring, at »§ 10 b, stk. 3« ændres til »§ 10 b«.

Forslaget skyldes dels den i lovforslagets § 1, nr. 19, foreslåede ændring i § 10 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter dækningen af en fordring – modsat den gældende retstilstand – fastholdes i tilfælde af en negativ korrektion af et lønindeholdt beløb, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet opretter et tilbagebetalingskrav på beløbet mod skyldneren, dels den i § 1, nr. 20, foreslåede ændring i § 10 b, stk. 1, 2. og 3. pkt., hvor 2. og 3. pkt. foreslås ophævet, idet der i stedet foreslås indsat nye bestemmelser som 2.-5. pkt., og dels den i lovforslagets § 1, nr. 21, foreslåede ophævelse af § 10 b, stk. 2 og 3. Som det fremgår af de specielle bemærkninger til disse bestemmelser, flyttes bestemmelsen i stk. 3 til stk. 1, 1. pkt., mens der med stk. 1, 1. pkt., skal gives restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at oprette et tilbagebetalingskrav mod skyldneren. Som følge af ophævelsen af § 10 b, stk. 2 og 3, bliver § 10 b, stk. 1, 1. pkt., herefter § 10 b, 1. pkt.

Bestemmelsen i § 3, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev ændret ved § 1, nr. 1, i lov nr. 331 af 28. marts 2023. Af lovforslagets specielle bemærkninger til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2022-23, tillæg A, L 16 som fremsat, side 40, fremgår, at den foreslåede ændring skyldes den foreslåede ophævelse af § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det anføres endvidere, at når også tilbagebetalingskrav, der skyldes såkaldte negative korrektioner af en indeholdelsespligtigs indberetning af indeholdt A-skat m.v., hvorved et overskydende beløb kan være udbetalt med urette til skyldneren, medtages i den ændrede formulering af § 3, stk. 2, skyldes det, at det ikke er givet, at tilbagebetalingskravet vil kunne inddrives ved lønindeholdelse. Indehaveren af en enkeltmandsvirksomhed kan tidligere have modtaget A-indkomst, hvori særskilt lønindeholdelse skete, men nu modtager indehaveren måske udelukkende B-indkomst, hvorved lønindeholdelse vil være udelukket.

De samme betragtninger gør sig også gældende for den ny type tilbagebetalingskrav, som med lovforslagets § 1, nr. 19, foreslås indført i forhold til en skyldner, som i tilfælde af en indeholdelsespligtigs negative korrektion af et lønindeholdt beløb får fastholdt dækningen af den eller de fordringer, der helt eller delvist blev dækket med det beløb, der korrigeres.

Til nr. 7

Det fremgår af § 3, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden som led i inddrivelsen kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, medmindre andet følger af bilag 1. Derudover indeholder kapitel 4 og 5 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige regler om henholdsvis afdragsordninger og henstand.

Adgangen til at tillade afdragsordninger gælder dog ikke tvangs bøder, jf. lovens bilag 1, afsnit III, hvilket er begrun-

det med, at der ved tvangsbøder ikke er et beskyttelsesværdigt behov for at yde skyldneren den imødekomme, som en afdragsordning er udtryk for.

Afdragsordninger fastsættes efter reglerne i § 10 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved § 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 832 af 10. juni 2020 og § 1, nr. 4 og 5, i bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020.

Som udgangspunkt fastsættes afdragsordninger efter det såkaldte tabeltræk (tabeltrækmetoden) i bekendtgørelsens § 10, stk. 1, hvor de månedlige afdrag, jf. § 10, stk. 4, fastsættes ud fra oplysninger i e-indkomstregisteret om skyldners indkomst. Hvis der ikke foreligger oplysninger fra e-indkomstregisteret om skyldnerens indkomst inden for de forudgående seneste 3 måneder, fastsættes afdragsordningen i stedet på grundlag af seneste årsopgørelse, som foreligger tilgængelig i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, jf. § 10, stk. 5, 1. pkt.

Skyldner har efter § 10, stk. 6, mulighed for at anmode om en konkret betalingsevnevurdering ved indsendelse af et budgetschema, hvorefter afdragene kan fastsættes efter skyldnerens individuelle økonomiske forhold.

Hvis der ikke foreligger oplysninger om skyldnerens indkomst inden for de seneste 2 indkomstår, kan afdragsordninger i stedet fastsættes med udgangspunkt i gældens størrelse, jf. § 10, stk. 5, 3. pkt.

En afdragsordning kan efter § 10, stk. 11, også fastsættes per kulance ud fra forslag fra skyldneren, når særlige forhold taler herfor, og hvis skyldnerens forslag sikrer afvikling af gælden inden for en rimelig tidshorisont.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at søge at inddrive alle fordringer, der er overdraget til inddrivelse, eller som restanceinddrivelsesmyndigheden selv skaber som led i inddrivelsesarbejdet, f.eks. gebyrer og inddrivelsesrenter.

I inddrivelsesarbejdet er restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt frit stillet i forhold til valg af mulige inddrivelseskridt og kan således beslutte, hvilket inddrivelseskridt der er mest egnet til at inddrive skyldneres gæld, idet restanceinddrivelsesmyndigheden som offentlig myndighed foretager en afvejning af på den ene side hensynet til skyldneren ved iagttagelse af det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip og vejledningspligten efter forvaltningslovens § 7 og på den anden side hensynet til en effektiv inddrivelse. Uanset hvornår en skyldner måtte anmode om en afdragsordning, følger det af almindelig forvaltningsret, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal forholde sig til denne anmodning.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er ikke forpligtet til at tilbyde skyldner en afdragsordning, men skal foretage en konkret vurdering af, om skyldners anmodning skal imødekommes. Hvorvidt anmodningen skal imødekommes, beror

på en konkret vurdering af, om afdragsordningen vil være det mest egnede inddrivelsesværktøj til at inddrive skyldners gæld. I vurderingen indgår bl.a., om skyldner tidligere har misligholdt en afdragsordning. Fremsættes skyldners anmodning om afdragsordning i forbindelse med et udsendt varsel om lønindeholdelse, og imødekommer restanceinddrivelsesmyndigheden skyldners anmodning, vil der i stedet for iværksættelse af lønindeholdelse blive fastsat en afdragsordning.

Opskrivning af fordringer i PSRM sker ifølge § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring). Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet, jf. 2. pkt.

I DMI sker en opskrivning af en fordring derimod ved en opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI, jf. § 49, nr. 6, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter § 47, stk. 1, nr. 2, kan restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsatser over for en skyldner foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Bestemmelsen tager sigte på at regulere dækningen af fordringer i paralleldriftsperioden, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i systemerne DMI, SAP38 og PSRM. Disse bestemmelser finder også anvendelse på afdragsordninger. For en skyldner, der får fastsat en afdragsordning, som kun omfatter fordringer fra et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, betyder det, at restanceinddrivelsesmyndigheden sætter inddrivelsen af skyldnerens eventuelle fordringer i det andet inddrivelsessystem på pause i forhold til lønindeholdelse og afdragsordning, så længe afdragsordningen varer og overholdes.

Restanceinddrivelsesmyndighedens praksis for fastsættelse af afdragsordninger er således forskellig, afhængig af om afdragsordningen gennemføres via det gamle inddrivelsessystem, DMI, eller via det nye inddrivelsessystem, PSRM. I dag gennemføres afdragsordninger omfattet af bekendtgørelsens § 10 alene i inddrivelsessystemet PSRM. Afdragsordninger efter bekendtgørelsens § 10 kan være afdragsordninger efter tabeltræk, efter en konkret betalingsevnevurdering eller med udgangspunkt i gældens størrelse samt kulancemæssige afdragsordninger, hvor perioden og afdragernes størrelse fastsættes efter en konkret vurdering eller på baggrund af skyldnerens forslag. I inddrivelsessystemet DMI anvendes i dag alene frivillige betalinger, hvor skyldneren selv fastsætter, hvornår og hvor meget der betales.

Det foreslås, at der i § 3, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som 2. pkt., indsættes en bestemmelse, hvorefter en fordring omfattet af en afgørelse om en afdragsordning dækkes med sin på dækningstidspunktet re-

gistrerede størrelse, selv om fordringen, efter at afgørelsen blev truffet, er blevet op- eller nedskrevet.

Ved dækningen af disse fordringer skal restanceinddrivelsesmyndigheden således ikke være bundet af den størrelse, der fremgår af afgørelsen om afdragsordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil alene omfatte situationer, hvor afdragsordningen hviler på en afgørelse truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis afdragsordningen er kommet i stand ved en aftale, som restanceinddrivelsesmyndigheden har indgået med skyldneren, vil bestemmelsen derimod ikke finde anvendelse.

Det foreslås, at der i der i § 3, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som 3. pkt. indsættes en bestemmelse, der bestemmer, at hvis en opskrivning af fordringen forudsætter, at en opskrivningsfordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog træffe en særskilt afgørelse om, at afgørelsen om afdragsordning tillige skal omfatte opskrivningsfordringen, der herefter dækkes efter de om opskrivningsfordringer gældende regler.

Det foreslåede 3. pkt. om opskrivningsfordringer vil alene være relevant for fordringer registreret i PSRM, idet opskrivning af fordringer i dette system sker ved oversendelse af en opskrivningsfordring, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Af bekendtgørelsens § 7, stk. 1, 6. pkt., fremgår, at en opskrivningsfordring får plads i dækningsrækkefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt, jf. 7. pkt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog umiddelbart før opskrivningsfordringen, jf. 8. pkt. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse ifølge 9. pkt. indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En opjustering af en fordring i DMI kan potentielt medføre, at skyldneren holdes længere i afdragsordningen, end skyldneren efter modtagelsen af afgørelsen om afdragsordning kunne forvente. Det er dog ikke tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal orientere skyldneren om enhver opjustering. Skyldneren vil dog i afgørelsen få oplyst, at de fordringer, der omfattes af afgørelsen, efterfølgende vil kunne blive op- eller nedskrevet, og at skyldneren vil kunne anmode om en posteringsoversigt. Oplever skyldneren, at afdragsordningen fortsætter længere end forventet, vil skyldneren således ved henvendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden kunne få kendskab til størrelsen på de fordringer, der er omfattet af afgørelsen. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil også undersøge mulighederne for at etablere en

onlineadgang, så skyldnere kan tilgå et overblik over deres gæld hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Fordringshaveren må desuden forventes i mange tilfælde at ville orientere skyldneren om opjusteringen.

Skyldneren vil desuden blive oplyst om de fordringer, der aktuelt er omfattet af en afgørelse om en afdragsordning (herunder størrelsen på disse fordringer), i forbindelse med tilføjelsen af nye fordringer til afdragsordningen, idet der sammen med afgørelsen om tilføjelse vil blive sendt en samlet oversigt over fordringer omfattet af afdragsordningen.

Til nr. 8

Det fremgår af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører. Er det ved overdragelsen af de i 1. pkt. nævnte renter til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyst, at disse renter vedrører et bestemt hovedkrav, lægges ifølge 2. pkt. dette hovedkrav til grund med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2.

Det foreslås, at der i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at » , der opkræves af told- og skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip,« udgår af bestemmelsen.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har som anført i pkt. 2.4.2 påpeget, at opkrævningsrenter, der overdrages til inddrivelse via restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem, DMI, ikke i alle tilfælde er overdraget med oplysning om, hvilket hovedkrav renterne vedrører, og restanceinddrivelsesmyndigheden kan derfor i sådanne tilfælde ikke administrere reglen om accessorisk forældelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2, korrekt.

Med den foreslåede ændring vil det af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgå, at renter og gebyrer med hensyn til forældelse i alle tilfælde skal behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

I § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra en skyldner

eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dækkes fordringerne i denne rækkefølge, jf. dog stk. 7:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Det foreslås, at der i § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »stk. 7« ændres til »stk. 12«, og i nr. 1 ændres »Bøder og tvangsbøder« til »Bøder, tvangsbøder og tilbagebetalingskrav efter § 10 b«.

Henvisningen til stk. 7 som en undtagelse fra den i nr. 1-3 anførte dækningsrækkefølge gælder den bestemmelse, der i dag findes i § 4, stk. 12, og hvoraf fremgår, at restanceinddrivelsesmyndighedens krav efter § 6 a, stk. 1, har forrang i forhold til dækningen efter stk. 1-6. Af § 6 a, stk. 1, fremgår, at skyldneren, i det omfang inddrivelsen var retmæssig og relevant, skal betale restanceinddrivelsesmyndighedens rimelige omkostninger ved udenretlig inddrivelse i udlandet gennem en privat inkassator, som restanceinddrivelsesmyndigheden har antaget til at bistå med inddrivelsen i udlandet.

Ved § 1, nr. 5, i lov nr. 1239 af 11. juni 2021 blev § 4, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som en konsekvens af indsættelsen af fem nye stykker efter stk. 5 (som stk. 6-10) til § 4, stk. 12, men ved en fejl blev henvisningen i § 4, stk. 1, til stk. 7 ikke konsekvensændret til en henvisning til stk. 12.

Som det fremgår af pkt. 2.5.3, foreslås det, at hvis et lønindeholdt beløb, der som følge af den indeholdelsespligtiges negative angivelse nedsættes og derfor skal tilbagebetales til den indeholdelsespligtige, er blevet anvendt til dækning af en eller flere af fordringerne fra afgørelsen om lønindeholdelse, skal dækningen fastholdes, hvilket vil indebære, at fordringshaveren – modsat retsstillingen i dag, jf. § 10 b, stk. 1, 1. pkt. – ikke skal tilbagebetale beløbet til restanceinddrivelsesmyndigheden, men kan beholde det. Skyldneren vil med fastholdelsen af den foretagne dækning have fået nedbragt sin gæld til den pågældende fordringshaver, og frem for at lade den gæld, der blev dækket, genopstå foreslås det, at den uberettigede formueforskydning skal udlignes, ved at der oprettes et tilbagebetalingskrav mod skyldneren.

Med den foreslåede ændring i § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil den inddrivelsesrisiko, som restanceinddrivelsesmyndigheden derved påføres, blive imødegået, ved at der gives tilbagebetalingskravet en prioriteret dækning sammen med bøder og tvangsbøder. Kan et inddrevet beløb ikke dække alle fordringer inden for samme dækningskategori, dvs. § 4, stk. 1, nr. 1-3, dækkes først den fordring, der først blev modtaget til inddrivelse, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt., og i øvrigt dækkes renter forud

for deres hovedkrav, jf. 2. pkt. Ud over at reducere restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesrisiko vedrørende tilbagebetalingskravet vil den formodet hurtigere inddrivelse af kravet også komme skyldneren til gode i de tilfælde, hvor den fordring, der blev dækket med det nedsatte beløb, var f.eks. en bøde, der ikke forrentes, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der foreslås således ingen ændring i den regel, hvorefter også restanceinddrivelsesmyndighedens krav mod en skyldner skal forrentes, nemlig fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

I § 4, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 3. pkt. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2, jf. 4. pkt. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke, jf. 5. pkt.

Det foreslås, at der i § 4, stk. 3, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at der efter »udlæg« indsættes »eller lønindeholdelse efter § 10, stk. 6«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med den foreslåede regel i § 10, stk. 9, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om overskydende beløb, der skyldes, at den sidste inddrivelsesparate fordring, der er omfattet af en afgørelse om lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, er dækket.

Med ændringen vil det af § 4, stk. 3, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgå, at reglen i § 4, stk. 3, heller ikke skal gælde for overskydende beløb fra lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, dvs. via den særlige lønindeholdelseskomponent.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Af § 4, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller

modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, jf. 2. pkt.

Det foreslås, at der i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 3. pkt., der bestemmer, at 2. pkt. ikke anvendes ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6.

Henvisningen til § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder den foreslåede regel om lønindeholdelse ved hjælp af den særlige lønindeholdelseskomponent, der vil blive anvendt ved tværgående lønindeholdelse, dvs. lønindeholdelse omfattende fordringer fra både PSRM og DMI. Som det fremgår af den foreslåede regel i § 10, stk. 6, 2. pkt., skal dækningen af fordringer med beløb, der lønindeholdes efter stk. 6, dvs. via den særlige lønindeholdelseskomponent, ske med rentemæssig virkning fra den dag, hvor dækningen sker. Dette vil være en fravigelse af den regel, der findes i § 4, stk. 4, 2. pkt., hvorefter dækningen af en fordring rentemæssigt får virkning fra betalingstidspunktet, idet den rentemæssige virkning dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse. Det foreslåede 3. pkt. har derfor til formål at anføre, at dækningsreglen i 2. pkt. ikke skal gælde for beløb, der inddrives ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, dvs. via den særlige lønindeholdelseskomponent.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Det fremgår af § 4, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren, jf. dog stk. 6-10. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt. I 5. pkt. bestemmes, at stk. 4 alene anvendes ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1 (der omhandler korrektionspuljen for overskydende beløb, der vedrører fordringer i DMI).

Det foreslås, at der i § 4, stk. 5, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »§ 18 j, stk. 1« indsættes », men anvendes ikke ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, jf. § 10 a«.

Baggrunden er, at der med § 10 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås en ny bestemmelse om overskydende beløb, der opstår med hensyn til fordringer, der helt eller delvist er blevet dækket ved lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, dvs. via den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse. Det foreslås, at sådanne overskydende beløb skal placeres i en særlig korrektionspulje knyttet til den særlige lønindeholdelseskomponent. Beløbet skal ved opgørelsen af korrektionspuljen anvendes til dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen efter det foreslåede § 10, stk. 6, eller, hvis denne lønindeholdelse er afsluttet, en ny lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har truffet afgørelse om en sådan, med rentemæssig virkning fra dækningen. Resterer der herefter et beløb, anvendes dette til modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, med fordringer, der er under inddrivelse og kan inddrives ved lønindeholdelse.

Denne håndtering afviger fra den i § 4, stk. 5, foreskrevne håndtering af overskydende beløb i forbindelse med fordringshavers korrektioner af beløb, der er blevet dækket ved en anden inddrivelsesindsats end modregning, jf. § 4, stk. 6, og det er derfor nødvendigt at angive i stk. 5, at stk. 5 ikke finder anvendelse ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, dvs. hvor den særlige lønindeholdelseskomponent er anvendt til lønindeholdelsen, idet § 10 a i stedet vil finde anvendelse i sådanne tilfælde. Bestemmelsen i § 4, stk. 7 bestemmer, at for overskydende beløb, hvor stk. 5 ikke finder anvendelse, jf. stk. 6, gælder de i nr. 1-4 anførte særlige regler, herunder nr. 1 om anvendelsen af en korrektionspulje for PSRM, men overskydende beløb fra en lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, vil ikke være omfattet af § 4, stk. 7, hvilket følger af henvisningen til stk. 6 som begrundelse for den manglende anvendelse af stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 og 14

Det følger af § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en rente svarende til renten ifølge rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet, jf. § 5, stk. 1, 3.

pkt. Renten er en simpel rente, som beregnes på baggrund af det antal dage, der er gået, siden renteberegningen begyndte. Det indebærer, at der hver dag påløber et nyt rentekrav, som forfalder til betaling, straks det påløber.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 1, 1. pkt., at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencsats anses ifølge 2. pkt. den officielle udlånsrente, som Danmarks Nationalbank har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 2, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Renten i henhold til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har siden den 1. juli 2023 været 7,25 pct. pr. år.

Det fremgår af § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren kan bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer.

Inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder ifølge § 9, stk. 2, nr. 1-4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige således ikke anvendelse på følgende fordringer:

- 1) Fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, uanset at fordringen er oversendt til inddrivelse.
- 2) Fordringer fastsat i henhold til en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag, der fastsætter en rente under inddrivelse, som er højere end inddrivelsesrenten, idet disse fordringer forrentes i henhold til afgørelsen.
- 3) Fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en morarente, som afviger fra inddrivelsesrenten.
- 4) Fordringer, der hviler på en retsafgørelse, hvor domstolen har truffet afgørelse om en forrentning under inddrivelse, som afviger fra inddrivelsesrenten.

Det fremgår af § 5, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren endvidere kan bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, herunder fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og mulighederne for, at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning, at stk. 1 anvendes.

Efter § 2, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes fordringer, som er under inddrivelse, men

omfattet af en suspension efter lovens § 2, stk. 6, fortsat efter § 5. Tilskrivning af inddrivelsesrenter sker således, uanset om fordringen er omfattet af en suspension, og renten tilskrives, som udgangspunktet er for øvrige fordringer, dvs. fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, jf. dog § 9, stk. 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår af § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, helt eller delvist kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Suspension af inddrivelse indebærer, at fordringen stadig anses for at være under inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt inddriver på fordringerne, i det omfang fejlen efter restanceinddrivelsesmyndigheden skøn kan medføre ulovlig inddrivelse.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ifølge § 9, stk. 4, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige vælge at suspendere inddrivelsen af renter, der er tilskrevet fordringen efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller af hele fordringen inklusive de modtagne renter og gebyrer samt renter og gebyrer, der er tilskrevet eller pålagt efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har viden eller mistanke om, at en fordring er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Det samme gælder ifølge 2. pkt. fordringer tilhørende fordringstyper, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har viden eller mistanke om, at der inden for fordringstypen oversendes fordringer uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Suspenderes inddrivelsen efter 1. eller 2. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge 3. pkt. fastsætte en rimelig frist for fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til at søge mistanken afkræftet eller til efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning at berigtige forholdet, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at en berigtigelse er muligt. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver ifølge 4. pkt. suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har afkræftet mistanken eller berigtiget forholdet. Afkræftes mistanken eller berigtiges forholdet ikke inden udløbet af den af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsatte frist, kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge 5. pkt. bestemme, at allerede tilskrevne renter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bortfalder, og at fordringen herefter ikke forrentes efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 18 j i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige undlades forrentning af ikkeinddrivelsesparate fordringer i visse tilfælde. Det fremgår af § 18 j, stk. 3, 1. pkt., at

hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af lovens § 18 j, stk. 2, overføres til korrektionspuljen efter § 18 j, stk. 1, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer, der på tidspunktet for modtagelse af den pågældende indbetaling var registreret i DMI og ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, jf. lovens § 18 j, stk. 2, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen. Hvis skyldneren ikke har betalt inden for den betalingsfrist, som restanceinddrivelsesmyndigheden har fastsat i en rykkerskrivelse, der udsendes, hvis den eller de i 1. pkt. nævnte fordringer senere bliver inddrivelsesparate, tilskrives der dog igen inddrivelsesrenter fra udløbet af denne betalingsfrist, jf. § 18 j, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslås i nr. 13, at der i § 5, *stk. 1*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som 5. *pkt.* indsættes en bestemmelse, der bestemmer, at fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, ikke forrentes, jf. dog stk. 2, 2. pkt.

Der er med afgrænsningen tale om den undtagelse, der følger af den i lovforslagets § 1, nr. 14, foreslåede bemyndigelse i stk. 2, 2. pkt.

Blandt aftalepunkterne i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« af 1. juni 2023 indgår en håndtering af låste indbetalinger i inddrivelsen, dvs. hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Aftalepartierne er enige om, at der ikke skal tilskrives renter på en gæld, som skyldner reelt ikke kan afdrage på, fordi den er ikkeinddrivelsesparat, og at der derfor skal indføres et fremadrettet rentestop på al gæld, som ikke må inddrives, før restanceinddrivelsesmyndigheden har sikret sig, at gælden ikke er forældet, og at restanceinddrivelsesmyndigheden har de korrekte oplysninger om gælden.

Med forslaget vil fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, som udgangspunkt ikke skulle forrentes, idet der dog skal gøres en undtagelse som følge af de regler, som det er tanken, at skatteministeren skal fastsætte i medfør af den bemyndigelse, der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 14.

Det foreslås således i nr. 14, at der i § 5, *stk. 2, 1. pkt.*, og to steder i 2. *pkt.*, der bliver 3. *pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »stk. 1« ændres til »stk. 1, 1. pkt.,«, og at der efter 1. *pkt.* som et nyt punktum, 2. *pkt.*, indsættes en bestemmelse, der bestemmer, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1, 5. *pkt.*, og herunder kan bestemme, at stk. 1, 5. *pkt.*, ikke skal anvendes i alle tilfælde og for alle typer af fordringer, og bestemme, i hvilken periode stk. 1, 5. *pkt.*,

skal finde anvendelse, og fastsætte regler om, at skyldneren skal varsles, hvis hindringen for inddrivelse ikke længere er til stede.

Den foreslåede ændring af »stk. 1« i § 5, stk. 2, 1. og 2. *pkt.*, til »stk. 1, 1. pkt.,« skyldes den i nr. 13 foreslåede indsættelse i § 5, stk. 1, 5. *pkt.*, om et rentestop for ikkeinddrivelsesparat gæld. Dette 5. *pkt.* skal således holdes uden for anvendelsesområdet for § 5, stk. 2, 1. og 2. *pkt.*, hvilket foreslås opnået, ved at der i stedet henvises til stk. 1, 1. *pkt.*, som fastlægger den forrentning, som efter skatteministerens bestemmelse efter stk. 2, 1. og 2. *pkt.*, ikke skal anvendes for henholdsvis nærmere angivne typer af fordringer og fordringer, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer.

Det er tanken, at den foreslåede bemyndigelse i det nye 2. *pkt.* skal anvendes til ved bekendtgørelse at fastsætte regler, hvorefter anvendelsen af § 5, stk. 1, 5. *pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – dvs. undladelsen af forrentning under inddrivelsen – om fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, eventuelt skal ske med virkning fra den 1. i den anden måned efter det tidspunkt, hvor der for fordringen blev registreret kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften.

Den foreslåede bemyndigelse har til formål at sikre en forenkling af den samlede ordning for undladelse af forrentning for ikkeinddrivelsesparate fordringer, idet der tages højde for, at en fordrings registrering i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer kan skifte flere gange mellem inddrivelsesparat og ikkeinddrivelsesparat inden for en given periode.

Eksempelvis kan en ikkeinddrivelsesparat fordring kortvarigt være registreret som inddrivelsesparat (såkaldt »teknisk inddrivelsesparat«), med henblik på at en betaling kan placeres på fordringen, f.eks. fordi restanceinddrivelsesmyndigheden konkret har vurderet, at hensynet til skyldners særlige forhold opvejer risikoen for ulovlig inddrivelse. Herudover kan en fordring kortvarigt være registreret som ikkeinddrivelsesparat, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, når fordringen modtages til inddrivelse, og inden fordringens retskraft er valideret i den såkaldte »retracer«, der gennemfører en automatisk validering af fordringens retskraft. Det vil også være tilfældet, når en fordringshaver opskriver en fordring, hvorefter der af systemtekniske årsager på ny skal foretages en validering af fordringens retskraft. Det vil være forbundet med systemmæssig kompleksitet at skelne mellem forskellige grunde til, at en fordring er registreret som enten inddrivelsesparat eller ikkeinddrivelsesparat, ligesom det ikke vil være hensigtsmæssigt, at en fordring omfattes af rentestoppet, straks fordringen er blevet registreret som inddrivelsesparat, når registreringen som inddrivelsesparat kun er kortvarig og alene sker af systemmæssige hensyn. Det vil desuden ikke være hensigtsmæssigt, at et rentestop starter

på det tidspunkt, hvor fordringen modtages til inddrivelse, i de tilfælde, hvor fordringen kort tid herefter – ned til 15 minutter – bliver registreret som inddrivelsesparat. Herudover vil det blive mindre gennemskueligt og uforudsigeligt for skyldner, hvilke fordringer der forrentes, og dermed hvilke fordringer skyldner vil skulle betale for at undgå yderligere forrentning, hvis fordringer på grund af en kortvarigt registreret status som ikkeinddrivelsesparat eller inddrivelsesparat henholdsvis ikke blev forrentet eller blev forrentet. Dette formål vil blive varetaget med et sådant udskudt virknings-tidspunkt for unkladelsen af forrentning.

Det er også tanken, at der – som en undtagelse til en sådan hovedregel om unkladelse af forrentning – skal fastsættes regler om, at unkladelse af forrentning af fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, dog ikke skal ske for fordringer, der inden udløbet af en periode – f.eks. senest den 1. i den anden måned efter det tidspunkt, hvor der for fordringen blev registreret kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften – er indtrådt i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan bestemmelse vil indebære, at forrentning af fordringer, der er blevet inddrivelsesparate inden virkningstidspunktet, ikke unklades, selv om fordringen har været ikkeinddrivelsesparat i en kortvarig periode. Formålet med en sådan bestemmelse vil være at sikre muligheden for it-understøttelse af den samlede ordning for unkladelse af forrentning for ikkeinddrivelsesparate fordringer og sikre, at fordringer, der kortvarigt er registreret som ikkeinddrivelsesparate uden reelt at være ikkeinddrivelsesparate, ikke undtages fra forrentning.

Det er også tanken, at bemyndigelsen skal anvendes til at fastsætte regler om, at en regel om unkladelse af forrentning af fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, dog ikke skal finde anvendelse for fordringer, der forrentes med en anden rente end inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet forrentningen af disse fordringer er bestemt i et andet grundlag, end hvad der gælder for inddrivelsesrenten efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det vil være nødvendigt at undtage denne gruppe af ikkeinddrivelsesparate fordringer fra en regel om unkladelse af forrentning, idet det ikke er muligt at regulere forrentningen af disse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det gælder f.eks. fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en morarente, som afviger fra inddrivelsesrenten, eller fordringer, der hviler på en retsafgørelse, hvor domstolen har truffet afgørelse om en forrentning under inddrivelse.

Det er også tanken, at der skal fastsættes regler om, at fordringer vil skulle forrentes med virkning fra et tidspunkt, der f.eks. vil være efter udløbet af en rimelig varslingsfrist, når

fordringens status som inddrivelsesparat i en given periode, f.eks. indtil den 1. i den anden måned efter det tidspunkt, hvor fordringen er indtrådt i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har opnået en vis stabilitet i forhold til den registrerede status som inddrivelsesparat. Sådanne regler vil have som formål at sikre en forenkling af den samlede ordning for unkladelse af forrentning for ikkeinddrivelsesparate fordringer, idet der vil blive taget højde for, at en fordrings registrering i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer kan skifte flere gange mellem inddrivelsesparat og ikkeinddrivelsesparat inden for en given periode. Dette formål vil blive varetaget med en regel om, at fordringen inden for en periode skal have opnået en vis stabilitet i forhold til den registrerede status som inddrivelsesparat, og ved at udskyde virkningstidspunktet for forrentningen. Herudover vil varslingsfristen sikre, at skyldner får mulighed for at betale fordringer, for hvilke der ikke længere er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, således at disse ikke forrentes.

Det er også tanken, at der skal fastsættes regler om, at fordringer, for hvilke der ikke længere er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, vil skulle forrentes med virkning fra et tidspunkt, der f.eks. vil være den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen i den mellemliggende periode er indtrådt i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Sådanne regler vil indebære, at forrentning af nye fordringer, i tilfælde af at fordringen inden for kort tid efter overdragelsen til inddrivelse bliver inddrivelsesparat efter at have været en ikkeinddrivelsesparat fordring, vil skulle ske med virkning fra samme dag, som fordringen ville have haft som rentestarttidspunkt efter § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis fordringen havde været inddrivelsesparat i hele perioden siden modtagelsen.

Endelig er det tanken, at der skal fastsættes en overgangsregel for en regel om et rentestop, idet det er tanken, at rentestoppet skal gælde for de fordringer, der er modtaget til inddrivelse mindst én måned før ikrafttrædelsestidspunktet for de regler, som det er tanken, at skatteministeren skal fastsætte regler om. Hvis ikrafttrædelsestidspunktet for sådanne regler f.eks. er den 1. januar 2024, vil en sådan overgangsregel fastsætte et ensartet virkningstidspunkt for unkladelse af forrentning af ikkeinddrivelsesparate fordringer, der er modtaget før den 1. december 2023. Unkladelse af forrentning for disse fordringer vil med en sådan overgangsregel da indtræde med virkning fra den 1. januar 2024. Uden en overgangsregel ville unkladelse af forrentning skulle ske med historisk virkning for disse fordringer, hvilket bl.a. ville indebære betydelige administrative konsekvenser for restanceinddrivelsesmyndigheden, idet fjernelsen af allerede tilskrevne renter ville skulle ske ved manuel sagsbehandling. Fordringer, der er modtaget den 1. december 2023 eller senere, vil i dette scenario ikke være omfattet af overgangsreglen.

Det er med den foreslåede bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige også tanken, at skatteministeren skal fastsætte regler om, at hvis der for en fordring tidligere har været kendskab til eller mistanke om datafejl, der var til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, vil skyldneren skulle varsles om, at fordringen forrentes efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Formålet er, at en skyldner skal varsles om, at der igen, som følge af at fordringen er blevet inddrivelsesparat og dermed er indtrådt i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sker forrentning af fordringen, efter at forrentning har været undladt i en periode, med henblik på at give skyldner mulighed for at betale fordringen, inden forrentning vil indtræde.

Det er også tanken, at skatteministeren med den foreslåede bemyndigelse skal kunne fastsætte nærmere regler om en sådan varsling. Der vil kunne fastsættes regler om, under hvilke omstændigheder skyldneren vil skulle varsles, herunder f.eks. hvornår og hvor ofte skyldneren vil skulle varsles. Fastsættelsen af regler efter den foreslåede bemyndigelse vil skulle ske, under hensyntagen til at en skyldner kan have mange gældsposter under inddrivelse, og at varslingen skal ske med en frekvens, der gør, at skyldneren ikke potentielt vil kunne modtage et u hensigtsmæssigt højt antal varslinger inden for en given periode. Modsat skal fastsættelsen af regler om varsling også ske, under hensyntagen til at forrentning vil udgøre en byrde for skyldneren, hvorfor det er væsentligt for skyldneren at blive varslet herom, inden forrentningen indtræder. Varslingen vil desuden skulle ske, under hensyntagen til at en skyldner kan have små gældsposter under inddrivelse, og at det derfor vil kunne besluttes at udskyde varslingen, indtil rentebyrden er af en vis størrelse. Det er tanken, at der først skal ske forrentning, når der er varslet, og varslingsfristen er udløbet.

Rentestoppet efter det foreslåede § 5, stk. 1, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil primært omfatte fordringer, der er registreret i inddrivelsessystemet DMI, hvor det er forventningen, at der i en årrække fremadrettet fortsat vil være en større mængde ikkeinddrivelsesparate fordringer, indtil restanceinddrivelsesmyndigheden har ryddet op i fordringerne. For fordringer i inddrivelsessystemet PSRM er der indgået fordringshaveraftaler med fordringshaverne om stamdata for de enkelte fordringer. Der er desuden opsat en række såkaldte filtre, der anvendes i forbindelse med modtagelse af fordringerne, og hvis formål er at sikre korrekte oplysninger om fordringerne til brug for inddrivelsen. Filtrene anvendes både på nye fordringer, som overdrages til inddrivelse, og fordringer, som allerede er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis fordringernes data ikke er logiske og tilsyneladende korrekte, blokeres fordringerne i filteret. Ifølge § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige afvises fordringer, der ikke oversendes med de nødvendige oplysninger, og fordringerne sendes tilbage til fordringshaveren. Det er derfor forventningen, at der for fordringer registreret i inddrivelsessystemet PSRM ikke i samme grad

som for fordringer registreret i inddrivelsessystemet DMI vil være grundlag for at indføre regler om rentestop.

Det er forventningen, at hvis den foreslåede bemyndigelse udmøntes som beskrevet, vil det indebære, at ca. 5 mio. ikkeinddrivelsesparate fordringer opgjort pr. 30. april 2023 vil blive omfattet af en bestemmelse om undladelse af forrentning. Nærmere bestemt vil en sådan udmøntning få betydning for ca. 966.000 borgere og virksomheder med registrerede ikkeinddrivelsesparate fordringer. Endvidere vil en sådan udmøntning indebære, at renter for i alt ca. 44 mio. kr. – opgjort for april måned 2023 – ikke længere vil blive tilskrevet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

I § 8 b, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at overskydende beløb som nævnt i § 4, stk. 6, 1. pkt., og § 18 j, stk. 1, forrentes frem til det tidspunkt, der følger af § 4, stk. 7, og § 18 j, stk. 4.

Det foreslås, at der i § 8 b, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »§ 18 j, stk. 4« ændres til »§ 18 j, stk. 3«.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af den i lovforslagets § 1, nr. 50, foreslåede ophævelse af § 18 j, stk. 3.

Til nr. 16

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder ifølge § 1, stk. 1, 1. pkt., for gæld, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. dog §§ 1 a og 1 b om henholdsvis fortrinsberettigede kommunale fordringer, der inddrives af de enkelte kommuner, og fordringer tilhørende kommunalt ejede forsyningsvirksomheder, der har valgt privat inddrivelse af deres fordringer. Derudover gælder loven for visse fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov, jf. § 1, stk. 1, 2. pkt., og for hvilke skatteministeren har fastsat regler om, at de omfattes af loven. Det er sket i § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter bl.a. krav på kontrolafgifter tilhørende private jernbanevirksomheder også omfattes af loven.

Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Blandt de inddrivelsesmidler, som restanceinddrivelsesmyndigheden anvender i sin restanceinddrivelse, er lønindeholdelse. Ved lønindeholdelse forstås restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse i skyldnerens A-indkomst, ved at den indeholdelsespligtige ud over indeholdelsen af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag også indeholder et beløb til dækning

af den gæld, som fremgår af restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse.

Efter § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringer omfattet af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger således inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1, der i afsnit I, nr. 1, gør en generel undtagelse med hensyn til civilretlige fordringer. Af bilag 1, afsnit I, nr. 1, litra a, fremgår, at lønindeholdelse dog kan ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadedekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.

Efter § 10, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af fordringer med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, hvor betalingsfristen er overskredet. Restanceinddrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for afgørelsen om lønindeholdelse alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Der kan dog ikke ske indeholdelse i indkomst, som er valgt beskattet efter kildeskattelovens § 48 E. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse registreres ifølge § 10, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem.

I § 10, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at indeholdelse efter stk. 1 kan fore-

tages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med et beløb, der beregnes ud fra skyldnerens betalingsevne, jf. 2. pkt. Betalingsevnen kan fastsættes ud fra indkomstens størrelse, jf. 3. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætter den procentdel (indeholdelsesprocenten), der ved anvendelse på skyldnerens beregnede eller godskrevne A-indkomst vil føre til indeholdelse af det i 2. pkt. nævnte beløb, jf. 4. pkt. Indeholdelsesprocenten meddeles til Skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, jf. § 10, stk. 3, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold, jf. 6. pkt. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, ikke overstige 100, jf. § 10, stk. 3, 7. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 10, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at stk. 1-3 uanset bestemmelser i den øvrige lovgivning også finder anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v.

I § 10, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73 A, afsnit VIII og §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat finder tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til denne paragraf.

I § 10, stk. 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved lønindeholdelse, herunder om fastsættelsen af indeholdelsesprocenten og om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes, jf. stk. 3, samt om behandlingen af skyldnerens indsigelser mod lønindeholdelsen. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der i visse typer af A-indkomst alene skal kunne ske lønindeholdelse i begrænset omfang, om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten og om opgørelsen af de indeholdte beløb, jf. 2. pkt.

I § 10, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 6, hvert år reguleres pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10, jf. 2. pkt. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding, jf. 3. pkt. De årlige reguleringer offentliggøres af skatteministeren, jf. 4. pkt.

Bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af

gæld til det offentlige indeholder i § 13 nærmere regler om lønindeholdelse.

Dækningsrækkefølgen for gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er fastsat i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af § 4, stk. 1, fremgår, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt.

I § 4, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 3. pkt. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2, jf. 4. pkt. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke, jf. 5. pkt.

I § 4, stk. 4, 1. pkt., bestemmes, at fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, jf. 2. pkt.

I § 4, stk. 5, 1. pkt., bestemmes, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren, jf. dog stk. 6-10. Dækning ved anvendelse

af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt. I 5. pkt. bestemmes, at stk. 4 alene anvendes ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1 (der omhandler korrektionspuljen for overskydende beløb, der vedrører fordringer i DMI).

Opskrivning af fordringer i PSRM sker ifølge § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring). Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet, jf. 2. pkt. En opskrivningsfordring anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 3. pkt. Dette gælder dog ikke, hvis de oversendte oplysninger om den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2, 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 4. pkt. Bestemmelsen i 3. pkt. gælder heller ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 5. pkt. En opskrivningsfordring får plads i dækningsrækkefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives, jf. 6. pkt. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt, jf. 7. pkt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog umiddelbart før opskrivningsfordringen, jf. 8. pkt. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. 9. pkt.

I DMI sker en opskrivning af en fordring derimod ved en opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI, jf. § 49, nr. 6, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restan-

ceinddrivelsesmyndigheden, jf. 2. pkt. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet, jf. 3. pkt.

I § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis dækker skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.

2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.

3) Andre fordringer under opkrævning.

Af stk. 2, 1. pkt., fremgår, at hvis en udbetaling kun delvis dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først, jf. stk. 2, 2. pkt.

Det følger af § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter, jf. § 8 b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet, jf. 3. pkt. Der tilskrives ikke rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning, jf. 6. pkt.

Beløb som nævnt i § 8 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt.

Bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i kapitel 14 regler for paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017. Af § 47, nr. 2, 1. pkt., fremgår, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i systemerne DMI og SAP38 og i det nye inddrivelsessystem, PSRM, gælder, at restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats over for en skyldner, herunder afdragsordning,

lønindeholdelse, udlæg, modregning eller erindringsskrivelse, kan foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Hvis en inddrivelsesindsats omfatter fordringer i flere systemer, gælder ifølge § 47, nr. 2, 2. pkt., dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter forældelseslovens § 18, stk. 4, afbrydes forældelsen af en fordring bl.a. ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om lønindeholdelse for fordringen. Den nye forældelsesfrist regnes fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år, jf. § 19, stk. 6, 2. pkt.

Det foreslås, at der i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter stk. 4 indsættes seks nye stykker, stk. 5-10, der har til formål at gøre det muligt at foretage tværgående lønindeholdelse, hvorved forstås lønindeholdelse, der gør brug af en særlig lønindeholdelseskomponent, der skal gøre det muligt at lade lønindeholdelsen omfatte både fordringer fra restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, og fra det gamle inddrivelsessystem, DMI, samt lønindeholdelse udelukkende for fordringer, der befinder sig i DMI. Som det fremgår nedenfor, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog kunne vælge, at lønindeholdelse via den særlige lønindeholdelseskomponent også skal kunne ske, selv om skyldneren alene har fordringer i PSRM. Stk. 5-7 vil som følge af indsættelsen af de nye stykker blive stk. 11-13.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at en fordring omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse dækkes med sin på dækningstidspunktet registrerede størrelse, selv om fordringen, efter at afgørelsen blev truffet, er blevet op- eller nedskrevet.

Bestemmelsen skal gælde generelt ved lønindeholdelse, dvs. både for lønindeholdelse efter de gældende regler og for lønindeholdelse efter det regelsæt, der foreslås for tværgående lønindeholdelse, jf. nedenfor om det foreslåede stk. 6. Det foreslås således, at restanceinddrivelsesmyndigheden altid skal kunne dække fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse uanset senere beløbsmæssige justeringer af størrelsen på de enkelte fordringer i afgørelsen. Ved dækningen af disse fordringer skal restanceinddrivelsesmyndigheden således ikke være bundet af den størrelse, der fremgår af afgørelsen om lønindeholdelse. En opskrivning af en fordring registreret i PSRM sker dog ved oversendelse af en opskrivningsfordring, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, og det foreslås, at en opskrivningsfordring fortsat vil skulle tilføjes afgørelsen om lønindeholdelse med en særskilt afgørelse.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at forudsætter en opskrivning af fordringen, at en opskrivningsfordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog træffe en særskilt afgørelse om, at afgørelsen

om lønindeholdelse tillige skal omfatte opskrivningsfordringen, der herefter dækkes efter de om opskrivningsfordringer gældende regler.

Denne regel om opskrivningsfordringer vil alene være relevant for fordringer registreret i PSRM, idet opskrivning af fordringer i dette system sker ved oversendelse af en opskrivningsfordring, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Dækningen af opskrivningsfordringer er reguleret i bekendtgørelsens § 7, stk. 1, jf. ovenfor.

En opjustering af en fordring i DMI kan potentielt medføre, at skyldneren holdes længere i lønindeholdelse, end skyldneren efter modtagelsen af afgørelsen om lønindeholdelse kunne forvente. Det er dog ikke tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal orientere skyldneren om enhver opjustering. Skyldneren vil dog i afgørelsen få oplyst, at de fordringer, der omfattes af afgørelsen, efterfølgende vil kunne blive op- eller nedskrevet, og at skyldneren vil kunne anmode om en posteringsoversigt. Oplever skyldneren, at lønindeholdelsen fortsætter længere end forventet, vil skyldneren således ved henvendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden kunne få kendskab til størrelsen på de fordringer, der er omfattet af afgørelsen. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil også undersøge mulighederne for at etablere en onlineadgang, så skyldnere kan tilgå et overblik over deres gæld hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Fordringshaveren må desuden forventes i mange tilfælde at ville orientere skyldneren om opjusteringen.

Skyldneren vil desuden blive oplyst om de fordringer, der aktuelt er omfattet af lønindeholdelsen (herunder størrelsen på disse fordringer), i forbindelse med tilføjelsen af nye fordringer til lønindeholdelsen, idet der sammen med afgørelsen om tilføjelse vil blive sendt en samlet oversigt over fordringer omfattet af lønindeholdelsen.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at lønindeholdelse skal ske efter dette stykke, dvs. stk. 6.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at ved lønindeholdelse efter dette stykke dækkes en fordring med rentemæssig virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om dækning, men restanceinddrivelsesmyndigheden yder skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter § 5, stk. 1, beregnet af det lønindeholdte beløb fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., til og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om anvendelse af beløbet til dækning.

Den foreslåede bestemmelse, der skyldes et ønske om at gøre brug af eksisterende funktionalitet, som kendes fra modregningskomponenten, og forudsætter anvendelsen af en særlig lønindeholdelseskomponent, jf. ovenfor, vil indebære en fravigelse af reglen i § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter dækning af fordrin-

ger under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse. Med den foreslåede regel vil dækningen i stedet ske med »nutidsvirkning«, dvs. med rentemæssig virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at anvende det lønindeholdte beløb til dækning af fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse. En sådan dækning med nutidsvirkning vil dog medføre, at der vil påløbe den eller de rentebærende fordringer, der dækkes helt eller delvist, inddrivelsesrenter i perioden indtil beslutningen om dækningen. Disse renter ville skyldner have undgået, hvis dækningen var sket i overensstemmelse med reglen i § 4, stk. 4, 2. pkt. Derfor foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal yde skyldneren en rentegodtgørelse, og at dette skal gælde, uanset om det lønindeholdte beløb anvendes til dækning eller udbetales til skyldneren, og uanset om en dækket fordring var rentebærende eller ej.

Dette vil således både teknisk og administrativt være en mere simpel løsning for restanceinddrivelsesmyndigheden, der da ikke vil skulle fastslå, hvor stor en del af det lønindeholdte beløb der er anvendt til dækning, om de dækkede fordringer var rentebærende, og om der senere er sket ompostering. Den foreslåede regel om rentegodtgørelse vil desuden være til fordel for skyldneren, der vil blive stillet bedre, end hvis rentegodtgørelsen alene skulle ydes, hvis den eller de dækkede fordringer var rentebærende.

Det foreslås i *stk. 6, 3. pkt.*, at rentegodtgørelsen ikke medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Forslaget skyldes, at en beskatning ville indebære, at skyldneren ikke ville modtage en fuld kompensation for de inddrivelsesrenter, der måtte være påløbet den eller de dækkede fordringer fra betalingstidspunktet og indtil restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om dækning. Skyldneren kan således ikke fratække inddrivelsesrenter ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst, jf. § 5 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i *stk. 6, 4. pkt.*, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om rentegodtgørelsen og herunder kan bestemme, at rentegodtgørelse ikke ydes, hvis rentegodtgørelsen ikke overskrider en nærmere fastsat bagatelgrænse.

Det er tanken, at en bagatelgrænse på 10 kr. vil være passende.

Bemyndigelsen skal også gøre det muligt at bestemme, at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde skal kunne undlade at yde rentegodtgørelse, f.eks. hvor lønindeholdelsessagen er afsluttet.

Det foreslås i *stk. 7, 1. pkt.*, at beslutter restanceinddrivelses-

myndigheden, at der hos skyldneren skal ske lønindeholdelse efter stk. 6, og foretages der i forvejen hos skyldneren lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6, træffer restanceinndrivelsesmyndigheden afgørelse om, at denne lønindeholdelse ophører, og at der i stedet skal ske lønindeholdelse efter stk. 6.

Det foreslås i *stk. 7, 2. pkt.*, at beslutter restanceinndrivelsesmyndigheden, at der hos skyldneren skal ske lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6, og foretages der i forvejen lønindeholdelse efter stk. 6, træffer restanceinndrivelsesmyndigheden afgørelse om, at denne lønindeholdelse ophører, og at der i stedet skal ske lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6.

Det foreslås således med *stk. 7, 2. pkt.*, at den i forhold til *stk. 7, 1. pkt.*, omvendte situation også skal reguleres, selv om det forventes, at det efter ibrugtagningen af den særlige lønindeholdelseskomponent ikke vil være aktuelt for restanceinndrivelsesmyndigheden at skifte fra en lønindeholdelse via den særlige lønindeholdelseskomponent til en lønindeholdelse uden brug af den særlige lønindeholdelseskomponent. Det kan dog ikke afvises, at der på sigt vil kunne være behov for at kunne skifte til en lønindeholdelse uden brug af den særlige lønindeholdelseskomponent.

Skyldneren vil kunne klage over afgørelsen om den ny lønindeholdelse, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men beslutningen om at overgå fra en lønindeholdelsesform til en anden vil have karakter af en procesledende beslutning, som ikke vil være et spørgsmål, som selvstændigt kan prøves. Derimod vil skyldneren kunne få prøvet andre indsigelser, f.eks. at fordringer omfattet af afgørelsen er bortfaldet, mens de var under inddrivelse, eller at der ikke er foretaget en korrekt beregning af skyldnerens betalingsevne, eller at der slet ikke kan ske lønindeholdelse for fordringstypen, jf. bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i *stk. 7, 3. pkt.*, at restanceinndrivelsesmyndigheden ikke pålægger skyldneren gebyr i forbindelse med den nye afgørelse, jf. det foreslåede 1. og 2. pkt.

Det skal således ikke gå ud over skyldneren, at restanceinndrivelsesmyndigheden beslutter sig for at skifte fra en lønindeholdelsesform til en anden. Der vil således ikke kunne pålægges skyldneren et gebyr efter § 33, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige om et gebyr på 300 kr. ved iværksættelse af lønindeholdelse.

Det foreslås i *stk. 7, 4. pkt.*, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om afgørelse om lønindeholdelse efter det foreslåede stykke.

Det er tanken, at bemyndigelsen f.eks. skal kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde restanceinndrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte sig for at skifte lønindeholdelsesform.

Det foreslås i *stk. 8, 1. pkt.*, at sker der lønindeholdelse efter stk. 6, og bliver en fordring, der er omfattet af afgørelsen om denne lønindeholdelse, ikkeinndrivelsesparat, efter at afgørelsen er truffet, kan fordringen springes over ved dækningen.

Som nævnt ovenfor i pkt. 2.5.2 sker der i DMI løbende markering af fordringspopulationer som ikkeinndrivelsesparate ud fra et forsigtighedsprincip. Det er ikke muligt systemmæssigt at overvåge fordringer og træffe nye afgørelser og ændre registrering af forældelsesdato, hver gang fordringer måtte skifte status for »inndrivelsesparathed«.

Restanceinndrivelsesmyndighedens administration er tilrettelagt således, at der ikke foretages inddrivelse af ikkeinndrivelsesparate krav. Som det klare udgangspunkt vil ikkeinndrivelsesparate fordringer derfor ikke indgå i en afgørelse om lønindeholdelse. Opstår der tvivl om en fordrings inddrivelsesparathed, efter at en afgørelse om lønindeholdelse, hvori denne fordring indgår, er truffet, vil fordringen ifølge den foreslåede regel kunne springes over i dækningsrækkefølgen, indtil fordringen vurderes eventuelt at være inddrivelsesparat.

Træffes der efter afgørelsen om lønindeholdelsen en ny afgørelse om tilføjelse af en eller flere fordringer til lønindeholdelsen, vil fordringer, der på tidspunktet for denne nye afgørelse er ikkeinndrivelsesparate, skulle fjernes fra afgørelsen om lønindeholdelse.

Tilsvarende vil lønindeholdelsen skulle afsluttes, når fordringerne omfattet af lønindeholdelsen er blevet dækket, eller hvis lønindeholdelsen alene omfatter ikkeinndrivelsesparate fordringer.

Selv om fordringen springes over som følge af ikkeinndrivelsesparathed, og selv om fordringen ved lønindeholdelsens afslutning fortsat er ikkeinndrivelsesparat, vil virkningen af forældelsesafbrydelsen på baggrund af underretningen om afgørelsen om lønindeholdelsen, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4, blive fastholdt.

Hvis en fordring udgår fra lønindeholdelsen, jf. ovenfor, vil der fra dette tidspunkt løbe en ny forældelsesfrist for fordringen, jf. forældelseslovens § 19, stk. 6, 2. pkt., om ophør af en lønindeholdelse.

Det foreslås i *stk. 8, 2. pkt.*, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelsen af dækningsrækkefølgen, jf. 1. pkt.

Skatteministeren har i medfør af §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i forvejen med kapitel 15 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat en række regler om restanceinndrivelsesmyndighedens vurderinger af retskraft og datafejl hos fordringer, der er under inddrivelse eller er under opkrævning og forudsættes dækket ved modregning, samt fravigelse af dækningsrækkefølgen som følge af disse vurderinger. Der findes i bekendtgørelsens § 50, stk. 4 og

5, bestemmelser om fravigelse af dækningsrækkefølgen ved henholdsvis betalinger og modregning, men der findes ingen bestemmelse om fravigelse af dækningsrækkefølgen ved lønindeholdelse. Det er tanken, at den foreslåede bemyndigelse skal anvendes til at fastsætte en sådan bestemmelse.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter at have sprunget fordringen over i dækningsrækkefølgen vurderer, at den er inddrivelsesparat, vil den blive dækket efter de regler, som skatteministeren forudsættes at have fastsat.

Det foreslås i *stk. 9, 1. pkt.*, at overskydende beløb, der skyldes, at den sidste inddrivelsesparate fordring fra en afgørelse om lønindeholdelse efter *stk. 6* er dækket, oversendes til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning med gæld, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved lønindeholdelse, eller udbetaling.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget i *stk. 8* om at kunne springe ikkeinddrivelsesparate fordringer over ved dækningen af fordringer, der omfattes af en afgørelse om lønindeholdelse efter det foreslåede *stk. 6*.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil således ikke skulle forsøge at anvende det overskydende beløb på den øvrige gæld, der er omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, ved at forsøge at gøre gælden inddrivelsesparat, dvs. konstatere gældens retskraft eller berigtige eventuelle datafejl. I stedet vil restanceinddrivelsesmyndigheden umiddelbart efter dækningen af den sidste inddrivelsesparate fordring oversende det overskydende beløb til modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger med henblik på eventuelt at foretage modregning med gæld under inddrivelse, hvis gælden er af en type, der vil kunne indgå i en lønindeholdelse, jf. herved § 10, *stk. 1*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med henvisning til bilag 1.

Ved denne modregning vil § 50, *stk. 5*, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige finde anvendelse. Efter § 50, *stk. 5*, kan rækkefølgen, der efter § 7, *stk. 1* og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller efter regler i anden lovgivning skal anvendes ved dækning af fordringer, og rækkefølgen for vurderinger, jf. bekendtgørelsens § 50, *stk. 2* og 3, fraviges, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, *stk. 1*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, *stk. 2* og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. *stk. 6, 1. pkt.* Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift,

udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejlens karakter eller undersøgelseernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Det foreslås i *stk. 9, 2. pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, der overføres til modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger, jf. 1. *pkt.*, forrentes efter § 8 b, *stk. 1* og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger lægges til grund ved fastsættelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives.

Efter forslaget vil der ikke skulle tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter registreringen i modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger af det overskydende beløb træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning, jf. § 8 b, *stk. 1, 6. pkt.* Går der derimod længere tid, vil renten, der er renten efter rentelovens § 5, *stk. 1* og 2, med et fradrag på 4 pct., jf. § 8 b, *stk. 1, 1. pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, blive tilskrevet fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens registrering af beløbet i modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger, jf. § 8 b, *stk. 1, 3. pkt.* Forrentningen vil ske frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning, jf. § 8 b, *stk. 2, 1. pkt.*, og renten vil ikke skulle medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jf. 3. *pkt.*

Det foreslås i *stk. 10*, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at behandling af lønindeholdte beløb, herunder deres anvendelse til dækning af fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, først skal ske, når der er gået et af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat antal dage fra lønindeholdelsen.

Reglen skal kodificere restanceinddrivelsesmyndighedens praksis med at bruge en såkaldt »ventetabel«, hvor indeholdte beløb opbevares i sædvanligvis 3-5 bankdage fra den seneste af dagene for henholdsvis modtagelsen af indberetningen om det indeholdte beløb og betalingstidspunktet, jf. § 4, *stk. 4, 2. pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, inden de indeholdte beløb oversendes til behandling i PSRM med henblik på dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen. Som det fremgår af *pkt. 2.5.2*, modtages negative angivelser erfaringsmæssigt i umiddelbar forlængelse af selve angivelsen af det indeholdte beløb, og hvis beløbet ved modtagelsen af den negative angivelse endnu ikke er blevet anvendt til at dække en eller flere fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden på baggrund af den negative angivelse vælge at foretage en udligning. Den foreslåede regel om denne ventetabel skal anvendes på al slags lønindeholdelse, dvs. både lønindeholdelse efter de gældende regler og lønindeholdelse efter det foreslåede *stk. 6*.

Der henvises i øvrigt til *pkt. 2.5* i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Det fremgår af § 10, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 6, hvert år pr. 1. januar reguleres med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det foreslås, at der i § 10, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bliver stk. 13, 1. pkt., foretages den ændring, at »stk. 6« ændres til »stk. 12«.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorefter det foreslås at indsætte i alt seks nye stykker.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18

Dækningsrækkefølgen for gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er fastsat i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af § 4, stk. 1, fremgår, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt.

I § 4, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 3. pkt. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2, jf. 4. pkt. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke, jf. 5. pkt.

I § 4, stk. 4, 1. pkt., bestemmes, at fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor

restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, jf. 2. pkt.

I § 4, stk. 5, 1. pkt., bestemmes, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren, jf. dog stk. 6-10. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt. I 5. pkt. bestemmes, at stk. 4 alene anvendes ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1 (der omhandler korrektionspuljen for overskydende beløb, der vedrører fordringer i DMI).

Det foreslås, at der efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, § 10 a.

Det foreslås, at det i *stk. 1, 1. pkt.*, bestemmes, at opstår der i forbindelse med lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres beløbet til en korrektionspulje, der anvendes ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at korrektionspuljen opgøres månedligt eller oftere.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at ved opgørelsen anvendes beløbet i korrektionspuljen til dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen efter § 10, stk. 6, eller, hvis denne lønindeholdelse er afsluttet, en ny lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har truffet afgørelse om en sådan, med rentemæssig virkning fra og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om dækningen.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, at dækning efter 3. pkt. sker i henhold til § 10, stk. 6, 2. pkt., og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldneren.

Dette svarer til, hvad der i dag gælder for korrektioner i PSRM, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslåede 4. pkt. relaterer sig til dækning uden for den indsats, som det overskydende beløb stammer

fra, nemlig dækning af fordringer efter en ny afgørelse om lønindeholdelse efter § 10, stk. 6. Hvis der derimod sker dækning af en fordring omfattet af selv samme afgørelse om lønindeholdelse, som det overskydende beløb kan henføres til, skal dækningen ikke anses som en modregning.

Det foreslås i *stk. 1, 5. pkt.*, at resteret der herefter et beløb, anvendes dette til modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, med fordringer, der kan inddrives ved lønindeholdelse, eller, hvis en sådan modregning ikke kan ske, udbetaling.

Henvisningen til § 7, stk. 1, nr. 2, indebærer, at alene fordringer, der er under inddrivelse, vil kunne indgå i denne modregning.

Med den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, er det tanken at håndtere en fordringshavers korrektioner af fordringer, der er dækket ved lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, dvs. via den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse, ved at placere det overskydende beløb i en korrektionspulje, der knyttes til den særlige lønindeholdelseskomponent og skal opgøres mindst en gang hver måned, hvorefter beløbet anvendes til dækning af fordringer, der omfattes af afgørelsen om lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6. Dækning af fordringer, der på tidspunktet for anvendelsen af det overskydende beløb ikke er tilknyttet netop den lønindeholdelsesindsats, som det overskydende beløb hidrører fra, men en ny lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, vil således ikke kræve en modregning. Dækning sker derfor uden afgivelse af modregningsmeddelelse.

Det er tanken, at opgørelse af korrektionspuljen vil ske på en fast månedlig dag, dog således at der for skyldnere, der har en igangværende lønindeholdelsessag, vil ske opgørelse oftere, således at skyldnerens tilgodehavende hurtigt kan anvendes til dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen. Uanset frekvensen af opgørelserne forventes orientering om puljeopgørelser at blive sendt til skyldnerne månedligt. Orienteringen om puljeopgørelser påtænkes at indeholde information til skyldneren om, at der er opstået et overskydende beløb i forbindelse med en lønindeholdelse, hvordan beløbet er opstået, og at beløbet vil blive anvendt til dækning af fordringer omfattet af en lønindeholdelsessag, anvendt til modregning eller blive udbetalt.

Dækningen skal ske med nutidsvirkning, hvorfor inddrivelsesrenter vil påløbe den eller de rentebærende fordringer, der dækkes, til og med dagen før restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om denne dækning. Dette foreslås modsvaret af en rentegodtgørelse, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal yde skyldneren, jf. det foreslåede stk. 2, der omtales nedenfor.

Et resterende beløb foreslås overført til den modregningskomponent, der anvendes ved modregning i udbetalinger fra det offentlige, jf. § 4 a i lov om offentlige betalinger m.v., med henblik på modregning med fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved lønindeholdelse,

dvs. ikke er blandt de civilretlige fordringer, for hvilke lønindeholdelse er udelukket, jf. bilag 1, afsnit I, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen efter stk. 1, forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., eller, hvis der tidligere er ydet rentegodtgørelse vedrørende beløbet, jf. § 10, stk. 6, fra og med dagen efter seneste anvendelse af beløbet til og med dagen for opgørelsen af korrektionspuljen.

Henvisningen til § 8 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indebærer, at renten vil skulle beregnes ud fra den rentesats, som også anvendes ved beregningen af inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og forrentningen vil skulle ske med virkning fra betalingstidspunktet for den fordring, hvorfra det overskydende beløb hidrører, og indtil opgørelsen af korrektionspuljen. Hvis beløbet tidligere er blevet forrentet, skal der dog alene beregnes renter fra datoen for den seneste anvendelse, således at der ikke ydes rentegodtgørelse for samme periode, når samme beløb flere gange genopstår og overføres til korrektionspuljen.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at beløb, der anvendes til modregning eller udbetaling efter stk. 1, 5. pkt., forrentes efter § 4, stk. 7, nr. 2, 4. pkt.

Af § 4, stk. 7, nr. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen i § 4, stk. 7, nr. 1, overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Rentesatsen vil ifølge § 8 b, stk. 1, 1. pkt., være rentesatsen efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Det følger af § 8 b, stk. 1, 6. pkt., at der ikke tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelsen af beløbet træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning. Beløbet vil ifølge § 8 b, stk. 2, 1. pkt., blive forrentet frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning.

Den foreslåede regulering af anvendelsen af overskydende beløb ved fordringshavers korrektioner afviger fra den regulering, der i dag følger af § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og det foreslås derfor i lovforslagets § 1, nr. 12, at der i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at det skal fremgå, at den ikke anvendes på overskydende beløb, der stammer fra en lønindeholdelse efter den foreslåede bestemmelse i § 10,

stk. 6, dvs. via den særlige lønindeholdelseskomponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 19-21

I § 10 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er der fastsat regler om den indeholdelsespligtiges nedsættelse af det samlede beløb, der er lønindeholdt – såkaldte »negative korrektioner«. I § 10 b, stk. 1, 1. pkt., er det bestemt, at hvis det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, nedsættes som følge af en indeholdelsespligtigs korrektion af et indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilbagebetalingen kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. § 10 b, stk. 1, 2. pkt. Dækninger af skyldnerens fordringer inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger ophæves, i det omfang indeholdte lønindeholdelsesbeløb, der er anvendt til dækning, nedsættes efter 1. pkt., jf. 3. pkt.

I § 10 b, stk. 2, 1. pkt., er det bestemt, at hvis det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke kan afgøres, hvilke fordringer der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, for den måned, som nedsættelsen vedrører. For efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvis ophævet, sker den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, for den måned, som nedsættelsen vedrører, jf. § 10 b, stk. 2, 2. pkt.

I § 10 b, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis skyldneren har modtaget et overskydende beløb, der på baggrund af en nedsættelse efter stk. 1 viser sig at være udbetalt med urette, skal beløbet tilbagebetales. Efter at have fået kendskab til nedsættelsen af det lønindeholdte beløb opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagebetalingskravet hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af

opkrævningen, jf. 2. pkt. Tilbagebetalingskravet anses for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 2. pkt. er udløbet, jf. 3. pkt.

Det foreslås i nr. 19, at der i § 10 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden« ændres til »fastholdes eventuelle dækninger af fordringer, og restanceinddrivelsesmyndigheden opretter i forhold til skyldner et krav på tilbagebetaling af det nedsatte beløb«.

Som anført ovenfor i pkt. 2.4.2 er der behov for en hjemmel, hvorefter en negativ korrektion (angivelse) generelt – dvs. både ved den lønindeholdelse, der sker efter de gældende regler for fordringer i PSRM, og ved tværgående lønindeholdelse efter de foreslåede nye regler herom – skal kunne håndteres ved at oprette et tilbagebetalingskrav frem for som i dag ved at ophæve dækningen i forhold til fordringshaveren og kræve tilbagebetaling hos denne, jf. § 10 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med den foreslåede ændring af § 10 b, stk. 1, 1. pkt., vil det af bestemmelsen – der som følge af den foreslåede ophævelse af § 10 b, stk. 2 og 3, jf. nedenfor, vil blive § 10 b, 1. pkt. – fremgå, at hvis det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter § 10, som følge af en indeholdelsespligtigs korrektion af et til indkomstregisteret indberettet beløb nedsættes, fastholdes eventuelle dækninger af fordringer, og restanceinddrivelsesmyndigheden opretter i forhold til skyldner et krav på tilbagebetaling af det nedsatte beløb.

Restanceinddrivelsesmyndigheden skal dog kunne vælge at foretage udligning i det lønindeholdte beløb, hvis dette beløb endnu ikke er anvendt, jf. nedenfor om den foreslåede regel i § 10 b, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det indeholdte beløb vil i denne sammenhæng ikke være anvendt, hvis beløbet afventer den i det foreslåede § 10, stk. 10, nævnte periode, dvs. befinder sig i »ventetabellen«, eller i øvrigt ikke er anvendt til dækning af fordringer eller udbetalt til skyldneren.

Er beløbet blevet anvendt, vil der oftest være sket dækning af fordringer, idet der dog kan forekomme tilfælde, hvor hele det indeholdte beløb er sendt til udbetaling, herunder i tilfælde, hvor de sidste fordringer omfattet af lønindeholdelsen er blevet dækket ved eksempelvis modregning i perioden mellem indeholdelsen i lønnen og restanceinddrivelsesmyndighedens behandling af det indeholdte beløb. Ordet »eventuelle« i den foreslåede ordlyd i § 10 b, 1. pkt., har derfor til formål at angive, at hele det lønindeholdte beløb kan være blevet udbetalt til skyldneren, fordi der ikke længere var nogen fordring at dække.

Er det lønindeholdte beløb blevet anvendt til dækning af

en eller flere af fordringerne fra afgørelsen om lønindeholdelse, skal dækningen således ifølge den foreslåede regel fastholdes, hvilket vil indebære, at fordringshaveren – modsat retsstillingen i dag, jf. § 10 b, stk. 1, 1. pkt. – ikke skal tilbagebetale beløbet til restanceinddrivelsesmyndigheden, men kan beholde det. Skyldneren vil med fastholdelsen af den foretagne dækning have fået nedbragt sin gæld til den pågældende fordringshaver, og frem for at lade den gæld, der blev dækket, genopstå foreslås det, at den uberettigede formueforskydning skal udlignes, ved at der oprettes et tilbagebetalingskrav mod skyldneren. Da restanceinddrivelsesmyndigheden ikke som i dag vil kræve tilbagebetaling fra den pågældende fordringshaver, vil restanceinddrivelsesmyndigheden være fordringshaver i forhold til tilbagebetalingskravet mod skyldneren.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil med andre ord selv stå for tilbageførslen af det nedsatte beløb til den indeholdelsespligtige, dvs. typisk skyldnerens arbejdsgiver, og det foreslås, at den inddrivelsesrisiko, som restanceinddrivelsesmyndigheden derved påføres, imødegås, ved at der gives tilbagebetalingskravet en prioriteret dækning. Det foreslås således i lovforslagets § 1, nr. 9, at tilbagebetalingskravet skal indgå i dækningskategori nr. 1 sammen med bøder og tvangsbøder, jf. § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ud over at reducere restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesrisiko vedrørende tilbagebetalingskravet vil den formodet hurtigere inddrivelse af kravet også komme skyldneren til gode i de tilfælde, hvor den fordring, der blev dækket med det nedsatte beløb, var f.eks. en bøde, der ikke forrentes, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der foreslås således ingen ændring i den regel, hvorefter også restanceinddrivelsesmyndighedens krav mod en skyldner skal forrentes, nemlig fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt.

Det foreslås i nr. 20, at § 10 b, stk. 1, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophæves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som 2.-5. pkt.

Det foreslås i 2. pkt., at er det indeholdte beløb, som er blevet nedsat, endnu ikke anvendt, herunder hvis beløbet afventer behandling som nævnt i § 10, stk. 10, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog kunne vælge at foretage udligning i det indeholdte beløb.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 16, hvor der med § 10, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås indsat en regel, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte, at behandling af lønindeholdte beløb, herunder deres anvendelse til dækning af fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, først skal ske, når der er gået et af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat antal dage fra lønindeholdelsen. Dette forslag skal kodificere restanceinddrivelsesmyndighedens praksis med at bruge en såkaldt »ventetabel«, hvor indeholdte beløb opbevares i sædvanligvis 3-5 bankdage fra den seneste af dagene for henholdsvis modtagelsen

af indberetningen om det indeholdte beløb og betalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, inden de indeholdte beløb oversendes til behandling i PSRM med henblik på dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen. Som det fremgår af pkt. 2.5.2, modtages negative angivelser erfaringsmæssigt i umiddelbar forlængelse af selve angivelsen af det indeholdte beløb, og hvis beløbet ved modtagelsen af den negative angivelse endnu ikke er blevet anvendt til at dække en eller flere fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden på baggrund af den negative angivelse vælge at foretage en udligning.

Det foreslås i 3. pkt., at er der er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, anses tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. for at forfalde til betaling og være under inddrivelse straks ved oprettelsen, og tilbagebetalingskravet kan tilføjes afgørelsen om lønindeholdelse med en afgørelse.

Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er udløbet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Denne regel om overdragelse giver dog ingen mening for restanceinddrivelsesmyndighedens egne fordringer, f.eks. krav på at få dækket udgifterne til anvendelse af en låsesmed i forbindelse med en udlægsforretning, idet kravene allerede befinder sig hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og derfor foreslås de ovenfor nævnte tilbagebetalingskrav at skulle anses for at være under inddrivelse straks fra deres oprettelse.

En igangværende lønindeholdelse foreligger, hvis enten alle fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse endnu ikke er blevet dækket, eller hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke på grund af en ændring i skyldnerens forhold eller af andre grunde har truffet afgørelse om, at lønindeholdelsen skal ophøre, jf. § 13, stk. 9, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal i tilfælde af en sådan igangværende lønindeholdelse kunne træffe afgørelse om, at tilbagebetalingskravet tilføjes den allerede truffne afgørelse om lønindeholdelse.

Det foreslås i 4. pkt., at er der ikke er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af opkrævningen, og med sidste rettidige betalingsdag som forfaldsdag.

Det foreslås i 5. pkt., at tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. stiftes ved modtagelsen af den korrigerede indberetning og med hensyn til 4. pkt. anses for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 4. pkt. er udløbet, uden at betaling er sket.

De foreslåede bestemmelser i 4. og 5. pkt. er delvist baseret på reglerne i § 10 b, stk. 3, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om overskydende beløb, der er

udbetalt til skyldneren, fordi den seneste lønindeholdelse har dækket den sidste fordring, der endnu ikke var dækket, og hvor en negativ angivelse fører til, at restanceinddrivelsesmyndigheden over for skyldneren gør krav på tilbagebetaling af det overskydende beløb.

Den foreslåede regel i § 10 b, 5. pkt., indeholder som noget nyt også en angivelse af stiftelsesdagen for tilbagebetalingskrav, der skyldes en korrigeret indberetning (negativ angivelse), mens det af det foreslåede 3. pkt. vil fremgå, at tilbagebetalingskravet forfalder straks ved dets oprettelse, hvis der er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, og af det foreslåede 4. pkt. vil fremgå, at tilbagebetalingskravet forfalder på 14.-dagen regnet fra afsendelsen af opkrævningen, hvis der ikke er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, således at restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle foretage en opkrævning af tilbagebetalingskravet med en betalingsfrist på 14 dage.

Disse forslag om angivelse af stiftelses- og forfaldsdag for tilbagebetalingskrav efter den foreslåede ændring i § 10 b, 1. pkt., skyldes restanceinddrivelsesmyndighedens behov for stamdata på de fordringer, der er under inddrivelse.

Forældelsesfristen for tilbagebetalingskrav vil derfor skulle regnes fra datoen for oprettelsen, hvis der er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, mens forældelsesfristen vil skulle regnes fra 14.-dagen fra afsendelsen af opkrævningen, hvis der ikke er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren.

Restanceinddrivelsesmyndighedens tilbagebetalingskrav efter det foreslåede § 10 b, 1. pkt., vil blive forrentet med inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, 1. pkt., fra og med den 1. i måneden efter den måned, hvor tilbagebetalingskravet anses at være modtaget, dvs. straks ved oprettelsen, hvis der på oprettelsestidspunktet er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, jf. forslaget til § 10 b, 3. pkt., og fra udløbet af den i § 10 b, 4. pkt., foreslåede betalingsfrist på 14 dage om de tilfælde, hvor der ikke er en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, og skyldneren ikke har overholdt betalingsfristen på 14 dage, jf. forslaget til § 10 b, 5. pkt.

Det foreslås i nr. 21, at § 10 b, stk. 2 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophæves.

Som følge af den foreslåede ændring i § 10 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter dækningen af fordringshavers fordring fastholdes trods den negative angivelse, mister § 10 b, stk. 2, sin betydning, idet den bygger på den forudsætning, at dækninger skal hæves. Desuden foreslås reglen i stk. 3 flyttet til stk. 1, hvorfor også stk. 3 foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22

Det fremgår af § 16, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af

gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer endeligt kan afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvis skyldnerens samlede gæld i det pågældende inddrivelsessystem er under 200 kr. Der kan ifølge 2. pkt. ikke ske afskrivning af inddrivelsesparate fordringer efter 1. pkt., hvis fordringen er omfattet af en inddrivelsesindsats eller har været under inddrivelse i mindre end 1 år. Hvorvidt en fordring er omfattet af en inddrivelsesindsats, jf. 2. pkt., afgøres ifølge 3. pkt. på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens afgrænsning af fordringer omfattet af 1. og 2. pkt.

Bestemmelsen blev indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved lov nr. 331 af 28. marts 2023 og fik fra den 1. maj 2023 virkning for fordringer i inddrivelsessystemet DMI og fra den 1. september 2023 virkning for fordringer i PSRM, jf. bekendtgørelse nr. 430 af 24. april 2023 om ikrafttræden af og virkningstidspunkt for § 1, nr. 6, 7 og 16-20, i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kildeskatteloven, skatteindberetningsloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og lov om Den Internationale Straffedomstol og om ophævelse af lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister (Styrkelse af inddrivelsen med henblik på at nedbringe danskernes gæld til det offentlige).

Det foreslås, at der i § 16, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »kan« indsættes »én gang årligt«.

Formålet er at fastslå, at afskrivning kun skal kunne ske én gang årligt for den enkelte skyldner. Den foreslåede ændring indebærer, at en skyldner efter § 16, stk. 2, 1. pkt., vil kunne få afskrevet gæld for maksimalt 199,99 kr. pr. år i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Samlet set vil der maksimalt kunne afskrives 399,98 kr. pr. år.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 23-27

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder flere forskellige afskrivningshjemler, der kan anvendes i forskellige situationer. Disse bestemmelser omfatter f.eks. den almindelige afskrivningsregel i lovens § 16, stk. 1, der kan understøtte en løbende pleje af restanceinddrivelsesmyndighedens gældsportefølje, og § 16, stk. 2, der giver mulighed for afskrivning af mindre gældsposter ud fra objektive kriterier.

Efter lovens § 16, stk. 1, kan restanceinddrivelsesmyndigheden afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, eller undlade at afbryde forældelsen, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen.

Med § 16, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offent-

lige er skatteministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af § 16, stk. 1. Bemyndigelsen blev senest udmøntet med § 32 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bekendtgørelse nr. 832 af 10. juni 2020 om ændring af bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår således af § 32, stk. 2, at der ved vurderingen af, om der kan ske afskrivning af en fordring, skal lægges vægt på, om skyldneren har betalingsevne, om skyldneren ejer aktiver, og om der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen.

Har skyldner betalingsevne, vil denne omstændighed normalt tale imod afskrivning, medmindre det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen. Tilsvarende gælder, såfremt en skyldner ejer udlægsegnede aktiver. Herved forstås aktiver, som både kan gøres til genstand for udlæg, og som må formodes at ville indbringe et provenu til hel eller delvis dækning af kravet. Der kan normalt heller ikke ske afskrivning, hvis der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen.

Det fremgår af § 16, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer kan afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, endeligt, hvis skyldnerens samlede gæld i det pågældende inddrivelsessystem er under 200 kr.

Muligheden for afskrivning af gæld på under 200 kr. finder anvendelse for hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer med henblik på at sikre en effektiv administration af afskrivningsmuligheden. Med § 16, stk. 2, vil der således kunne afskrives et højere beløb for den enkelte skyldner, hvis denne har gæld på under 200 kr. i flere inddrivelsessystemer. Har skyldner gæld i eksempelvis både DMI og PSRM, vil der kunne afskrives op til 399,98 kr.

Det følger endvidere af § 16, stk. 2, 2. pkt., at afskrivning af inddrivelsesparate fordringer alene kan ske under visse yderligere betingelser. Afskrivning efter § 16, stk. 2, 1. pkt., kan således ikke ske for inddrivelsesparate fordringer, der er omfattet af en inddrivelsesindsats eller har været under inddrivelse i under 1 år.

Med inddrivelsesparat forstås, at en fordring ikke er ramt af eller mistænkt for at være ramt af datafejl, og at der ikke er tvivl om fordringens retskraft.

Med inddrivelsesindsats forstås erindringsskrivelse, en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat afdragsordning, lønindeholdelse, modregning og udlægsforretning.

Det fremgår endvidere af § 16, stk. 2, 3. pkt., at hvorvidt en fordring er omfattet af en inddrivelsesindsats, afgøres på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens afgrænsning af fordringer omfattet af bestemmelsen og ikke på tidspunktet for gennemførelsen af afskrivningen. I det omfang

at fordringen bliver dækket helt eller delvist i den mellem-liggende periode, vil der dog ikke kunne ske afskrivning for den dækkede del af fordringen.

Hvorvidt fordringen har været under inddrivelse i en periode på 1 år, skal opgøres fra den dato, hvor fordringen blev overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og frem til tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens udsøgning af afskrivningseggede fordringer.

Hvis skyldners samlede gæld er under 200 kr., og en del af fordringerne ikke kan afskrives som følge af § 16, stk. 2, 2. pkt., vil de fordringer, der ikke er omfattet af § 16, stk. 2, 2. pkt., kunne afskrives.

Det fremgår af § 16, stk. 4, 1. pkt., at inddrivelsesrenter på under 1.000 kr., der er påløbet, fra og med den 1. i måneden efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, dog tidligst fra den 1. august 2013, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalder, hvis den fordring, som inddrivelsesrenterne er beregnet af, nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, jf. dog 2. pkt. og stk. 6. Det er ifølge § 16, stk. 4, 2. pkt., en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det andet inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer bortset fra restanceinddrivelsesmyndighedens dækninger på fordringen.

Det fremgår af § 16, stk. 5, 1. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden kan lade inddrivelsesrenter, der er påløbet, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalde helt eller delvis, hvis fordringen nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, og det må anses for at være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en genberegning af renten, jf. dog 2. pkt. og stk. 6. Det er ifølge § 16, stk. 5, 2. pkt., en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det andet inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer.

Det fremgår af § 16, stk. 6, at stk. 4 og 5 ikke finder anvendelse på fordringer tilhørende private fordringshavere eller på privatretlige fordringer tilhørende regioner og kommuner, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden med disse fordringshavere eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, aftaler, at stk. 4 og 5 skal finde tilsvarende anvendelse.

Det fremgår af § 16, stk. 7, at ved afskrivning efter stk. 1 og 2 og bortfald efter stk. 3-5 giver restanceinddrivelsesmyndigheden ikke meddelelse til skyldneren herom, hvis afskrivningen eller bortfaldet er på et beløb, der er mindre end 200 kr.

Det foreslås i nr. 23, at der i § 16 i lov om inddrivelse af

gæld til det offentlige efter stk. 2 indsættes et nyt stykke, *stk. 3*, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden én gang årligt endeligt kan afskrive ikkeinddrivelsesparate fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvis skyldnerens samlede ikkeinddrivelsesparate gæld i det pågældende inddrivelsessystem er op til 2.000 kr.

De gældende regler i stk. 3-8 bliver herefter stk. 4-9.

Forslaget har afsæt i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet« fra den 1. juni 2023.

Med »ikkeinddrivelsesparat« forstås, at en fordring er ramt af eller mistænkt for at være ramt af datafejl, der er til hinder for inddrivelse, og/eller at der er tvivl om fordringens retskraft.

Den foreslåede bestemmelse indebærer samlet set, at der yderligere gives mulighed for afskrivning af ikkeinddrivelsesparat gæld i tilfælde, hvor skyldnere har en samlet gæld på 200 kr. eller derover, men hvor den ikkeinddrivelsesparate gæld er op til 2.000 kr. Bestemmelsen har til formål at reducere udfordringerne med låste indbetalinger i tilknytning til ikkeinddrivelsesparat gæld.

Den foreslåede mulighed for afskrivning af ikkeinddrivelsesparat gæld op til 2.000 kr. skal finde anvendelse for hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer med henblik på at sikre en effektiv administration af afskrivningsmuligheden. Med den foreslåede bestemmelse vil der således kunne afskrives et højere beløb for den enkelte skyldner, hvis denne har ikkeinddrivelsesparat gæld op til 2.000 kr. i de enkelte inddrivelsessystemer. Har skyldner ikkeinddrivelsesparat gæld i eksempelvis både DMI og PSRM og op til 2.000 kr. i hvert af disse, vil der kunne afskrives op til 4.000 kr.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i den forbindelse kunne beslutte, hvorvidt der skal gennemføres afskrivninger af fordringer i inddrivelsessystemerne. Skyldnere vil ikke selv kunne kræve sådanne gennemført.

For alle fordringer, der modtages til inddrivelse i inddrivelsessystemet DMI, foretages der en automatisk validering af retskraft efter modtagelsen via en såkaldt »retracer«. »Retraceren« er opsat til at validere retskraft for de fleste fordringstyper, der modtages i inddrivelsessystemet DMI. For nye fordringstyper og fordringer, hvor der ikke kan ske en validering af retskraft gennem »retraceren«, foretages valideringen af retskraft manuelt. Restanceinddrivelsesmyndigheden forventer derfor i lighed med, hvad der gælder ved administrationen af afskrivninger efter § 16, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at friholde fordringer fra den årlige afskrivning i tilfælde, hvor tvivlen om retskraft alene skyldes, at fordringen lige er modtaget til inddrivelse. Der vil, ligesom tilfældet er med § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, være nogle typer af krav, der er under inddrivelse, som ikke kan afskrives efter den foreslåede bestemmelse. Det gælder private krav, f.eks.

privatretlige underholdsbidrag, og udenlandske krav. Det skyldes, at kravene ikke tilkommer det offentlige, men indrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, selv om kravene tilhører enten en privat fordringshaver eller en udenlandsk fordringshaver.

En afskrivning af et hovedkrav vil ikke samtidig indebære en afskrivning af renter og gebyrer, der vedrører hovedkravet, hvis disse renter og gebyrer på tidspunktet for afskrivningen fortsat er under opkrævning hos fordringshaveren.

Bestemmelsen har et andet formål end reglen i § 16, stk. 1. Det er bl.a. hensigten med bestemmelsen at begrænse restanceinddrivelsesmyndighedens ressourceanvendelse til administration af de pågældende fordringer på relativt lave beløb. Hertil kommer, at den foreslåede bestemmelse også vil begrænse omfanget af afskrivningsvurderinger af gæld, der også ville kunne afskrives efter reglen i § 16, stk. 1.

Det er forventningen, at den foreslåede bestemmelse vil medføre, at op til ca. 57.000 skyldnere, der opgjort pr. 30. april 2023 havde oplevet at få returneret indbetalinger som følge af fejlramt gæld, vil kunne få afskrevet hele deres ikkeinddrivelsesparate gæld. Op til ca. 5.200 skyldnere, der pr. 30. april 2023 havde låste indbetalinger, vil kunne få afskrevet hele deres ikkeinddrivelsesparate gæld. Samlet set vil op til ca. 349.000 skyldnere kunne få afskrevet al ikkeinddrivelsesparat gæld opgjort pr. 30. april 2023.

Det foreslås endelig, at den gældende bagatelgrænse for afskrivning i § 16, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige justeres, således at afskrivning kun kan ske én gang årligt for den enkelte skyldner. Den foreslåede ændring indebærer, at en skyldner efter § 16, stk. 2, 1. pkt., vil kunne få afskrevet gæld for maksimalt 199,99 kr. pr. år i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Samlet set vil der maksimalt kunne afskrives 399,98 kr. pr. år.

Der foreslås tillige en række konsekvensændringer, der skyldes den foreslåede indsættelse af en ny bestemmelse som § 16, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i nr. 24, at der i § 16, *stk. 4, 1. pkt.*, der bliver *stk. 5, 1. pkt.*, foretages den ændring, at »stk. 6« ændres til »stk. 7«.

Det foreslås i nr. 25, at der i § 16, *stk. 5, 1. pkt.*, der bliver *stk. 6, 1. pkt.*, foretages den ændring, at »stk. 6« ændres til »stk. 7«.

Det foreslås i nr. 26, at der i § 16, *stk. 6*, der bliver *stk. 7*, foretages den ændring, at »Stk. 4 og 5« ændres til »Stk. 5 og 6«, og at »stk. 4 og 5« ændres til »stk. 5 og 6«.

Endelig foreslås i nr. 27, at der i § 16, *stk. 7*, der bliver *stk. 8*, foretages den ændring, at »stk. 1 og 2« ændres til »stk. 1-3«, og »stk. 3-5« ændres til »stk. 4-6«.

Forslaget indebærer dels en konsekvensændring som følge

af indsættelsen af det nye § 16, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dels at restanceinddrivelsesmyndigheden fritages for at give skyldneren underretning ved afskrivning af et beløb på mindre end 200 kr. efter den foreslåede bestemmelse i § 16, stk. 3, således som det allerede er tilfældet ved afskrivning efter § 16, stk. 1 og 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 28

I § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, og klager over Skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf. Klagen skal ifølge 2. pkt. indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Der kan dog ifølge 3. pkt. ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge 4. pkt. genoptage sagen. Kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke give fuldt medhold i klagen, og hvis klagen fastholdes, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til skatteankeforvaltningen sammen med en udtalelse om sagen, jf. 5. pkt. Skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4 og 5, finder ikke anvendelse, jf. 6. pkt.

I § 17, stk. 2, 1. pkt., er det bestemt, at der til Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf, kan klages over en dækning af en fordring, som i medfør af § 4 er blevet dækket, uden at fordringen var omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra. Stk. 1, 2.-6. pkt., finder anvendelse, jf. § 17, stk. 2, 2. pkt. Fristen i stk. 1, 2. pkt., regnes ifølge § 17, stk. 2, 3. pkt., fra den dag, hvor skyldneren har modtaget underretning om dækningen.

Det fremgår om baggrunden for § 17, stk. 2, jf. Folketings-tidende 2016-17, tillæg A, L 137 som fremsat, side 27, at bestemmelsen har til formål at muliggøre klager i tilfælde, hvor der efter § 4, stk. 3 og 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er sket dækning af fordringer, der ikke er med i den inddrivelsesindsats, som det til dækningen anvendte beløb hidrører fra. Det kan være et beløb, der er i overskud, efter at den sidste fordring omfattet af inddrivelsesindsatsen, f.eks. en afgørelse om lønindeholdelse, er blevet dækket og derfor i medfør af § 4, stk. 3, 2. pkt., anvendes til dækning af anden gæld, der kunne have været omfattet af den pågældende inddrivelsesindsats. Det

kan også være et overskydende beløb, der f.eks. skyldes en fordringshavers nedskrivning af en helt eller delvist dækket fordring og anvendes til dækning af en fordring, der ikke er omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra, men kunne have været det, jf. § 4, stk. 5, med henvisning til bl.a. reglen i stk. 3, 2. pkt. Det fremgår også, at muligheden for en sådan dækning af en fordring, der ikke var omfattet af indsatsen, indebærer, at skyldneren ikke hos Skatteankestyrelsen kan få prøvet sin indsigelse om, at en sådan fordring ikke bestod eller ikke bestod fuldt ud, da den blev dækket, med henvisning til at fordringens ophør eller reduktion skyldes restanceinddrivelsesmyndighedens administration, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldner kan f.eks. være af den opfattelse, at fordringen ganske vist var retskraftig, da den blev overdraget til inddrivelse, men som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens administration – manglende afbrydelse af forældelsen – var forældet, da den blev dækket.

Det foreslås, at der i § 17, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »§ 4« indsættes »eller § 10 a, stk. 1, 3. pkt.,«.

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 18, at der som § 10 a, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter overskydende beløb, der f.eks. på grund af en fordringshavers nedskrivning af en fordring, der blev dækket ved en lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, om såkaldt tværgående lønindeholdelse, er blevet overført til den korrektionspulje, der foreslås anvendt ved tværgående lønindeholdelse, kan anvendes til dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen efter § 10, stk. 6, eller, hvis denne lønindeholdelse er afsluttet, en ny lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har truffet afgørelse om en sådan, med rentemæssig virkning fra og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om dækningen. Dækning efter 3. pkt. skal ske i henhold til § 10, stk. 6, 2. pkt., og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldneren, jf. den foreslåede regel i § 10 a, stk. 1, 4. pkt.

Den foreslåede ændring i § 17, stk. 2, 1. pkt., har således til formål at sikre, at skyldneren kan klage over en dækning af en fordring, som i medfør af den foreslåede regel i § 10 a, stk. 1, 3. pkt., er blevet dækket, uden at fordringen var omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra. Der er tale om tilfælde, hvor det overskydende beløb, uden at restanceinddrivelsesmyndigheden har afgivet en modregningserklæring, jf. det foreslåede § 10 a, stk. 1, 4. pkt., anvendes til dækning af fordringer omfattet af en ny afgørelse om lønindeholdelse efter det foreslåede § 10, stk. 6, jf. forslaget til § 10 a, stk. 1, 3. pkt., om denne dækningssmulighed.

Til nr. 29

Forældelsen af fordringer er reguleret af forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i anden lov.

Forældelsesfristerne regnes ifølge forældelseslovens § 2, stk. 1, fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb, jf. § 2, stk. 2.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesdatoen for fordringskomplekset er ifølge 2. pkt. den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er fastsat, at for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er forældelsesfristen 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist, eller der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog § 18 a, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For private underholdsbidrag og regioner og kommuners privatretlige fordringer gælder dog den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Forældelsesfristen for fordringer omfattet af forældelsesloven kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens kapitel 5, ligesom foreløbig afbrydelse kan ske efter reglerne i kapitel 6. Afbrydelse af forældelsesfristen kan bl.a. ske ved skyldners erkendelse af gældsforpligtelsen (§ 15), retslige skridt foretaget af fordringshaver (§ 16), indgivelse af konkursbegæring m.v. eller anmeldelse af fordringen i et konkursbo m.v. (§ 17) eller indgivelse af anmodning om udlæg til fogedretten, pantefogedens gennemførelse af udlægsforretning eller restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldner om lønindeholdelse eller modregning (§ 18). Efter afbrydelsen løber en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes efter reglerne i forældelsesloven, jf. forældelseslovens § 19, stk. 1. Er forældelsesfristen reguleret i en særlov, kan særloven have bestemt en anden frist efter afbrydelsen eller eventuelt en anden afbrydelsesmåde, og forældelseslovens bestemmelser finder da kun anvendelse, i den udstrækning andet ikke følger af særloven eller af forholdets særlige beskaffenhed, jf. forældelseslovens § 28.

Bestemmelserne i § 18 a, stk. 2-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder fra ikrafttrædelsen alene anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM. Samtidig blev det tidligere stk. 2 til stk. 7, og bestemmelsens ordlyd blev ændret, jf. nedenfor.

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det nu – for fordringer i PSRM – bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

§ 18 a, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer, at hvis lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen er stillet i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, er afbrudt med virkning fra afgørelsesdatoen. Den nye forældelsesfrist regnes fra afgørelsesdatoen. Inden afgørelsen træffes, sender restanceinddrivelsesmyndigheden et forslag til afgørelse til skyldneren med en frist for denne på mindst 21 dage regnet fra forslaget dato til at fremkomme med eventuelle bemærkninger til forslaget.

§ 18 a, stk. 8, blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder fra ikrafttrædelsen alene anvendelse for fordringer i

restanceinndrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Efter § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 19. november 2015 eller senere er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, tidligst fra den 20. november 2021.

Bestemmelsen, der indebærer, at forældelse tidligst vil kunne indtræde den 21. november 2024, blev oprindeligt indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 1253 af 17. november 2015 og ændret ved § 1, nr. 15, i lov nr. 814 af 9. juni 2020. Det fremgår af de oprindelige bemærkninger til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 18 som fremsat, side 4, at den skulle give restanceinndrivelsesmyndigheden mere tid til i interimperioden med udviklingen af det nye inddrivelsessystem at udføre inddrivelsesarbejdet, der som følge af ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse, efter at systemunderstøttelsen fra EFI blev suspenderet den 8. september 2015, i en periode i vidt omfang ville skulle foregå manuelt og dermed ville være betydeligt mere tids- og ressourcekrævende. Hertil kom, at der kunne rejses tvivl om, hvorvidt alle de forældelsesdatoer, der var registreret i systemet DMI, var korrekte. Restanceinndrivelsesmyndigheden ville med bestemmelsen få mulighed for – uden at der indtrådte yderligere utilsigtet forældelse – at gennemgå de fordringer, der ikke lovligt ville kunne inddrives som følge af tvivl om deres korrekte opgørelse og fortsatte retskraft.

Af bemærkningerne til ændringsloven, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 12, fremgår som begrundelse for den foreslåede yderligere udskydelse af forældelsen med 3 år, at den foreslåede forældelsesudskydelse vil have afgørende betydning for mulighederne for at håndtere fordringsmassen og undgå utilsigtet forældelse den 23. november 2021. Uden en sådan forlængelse vil der være risiko for utilsigtet forældelse af fordringer i både DMI og det nye inddrivelsessystem, PSRM. Størstedelen af fordringsmassen vil således med den gældende bestemmelse i § 18 a, stk. 1, bortfalde ved forældelse den 23. november 2021. Det forventes ikke muligt at afbryde forældelsen af den samlede fordringsmasse i DMI, der i november 2019 indeholdt ca. 26,7 mio. fordringer. DMI understøtter således ikke bl.a. lønindeholdelse, der er et vigtigt forældelsesafbrydelseskridt, og forældelsesafbrydelsen af fordringer i DMI er således forbundet med langt større kompleksitet og ressourceanvendelse end for fordringer i PSRM. Endelig fremgår det, at hvis restanceinndrivelsesmyndigheden inden den 23. november 2021 skal gennemføre forældelsesafbrydelse for størstedelen af fordringsmassen i DMI, vil det inden for de nuværende rammer være forbundet med betydelige manuelle ressourcer, som vil skulle tages fra andre opgaver.

Det foreslås, at der i § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes følgende 2. pkt.: »For fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 1. januar 2024 er registreret til inddrivelse i et andet system end PSRM eller efter denne dato er modtaget hos

restanceinndrivelsesmyndigheden og registreret i et andet system end PSRM, regnes forældelsesfristen dog tidligst fra den 20. november 2027, uanset om fordringerne efter den nævnte registrering overføres til PSRM.«

Formålet med ændringen er at give restanceinndrivelsesmyndigheden mere tid til den fortsatte oprydning i fejlbehæftede fordringer i inddrivelsessystemet DMI og håndtering af fordringer, der i systemet SAP38 er registreret som værende under inddrivelse, men dog ikke vil kunne være omfattet af nogen inddrivelsesindsats, idet SAP38 alene anvendes til opkrævning af fordringer. Det er således vigtigt at undgå utilsigtet forældelse i perioden, hvor der fortsat skal ryddes op i gældsmassen hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Den foreslåede ændring indebærer, at det af § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil fremgå, at forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 1. januar 2024 er registreret til inddrivelse i et andet system end PSRM, dvs. i DMI eller SAP38, eller efter denne dato er modtaget hos restanceinndrivelsesmyndigheden og registreret i et andet system end PSRM, dvs. DMI eller SAP38, tidligst regnes fra den 20. november 2027, uanset om fordringerne, dvs. også de nævnte renter, gebyrer og andre omkostninger, efter den nævnte registrering overføres til PSRM. Dermed vil disse fordringer tidligst kunne bortfalde ved forældelse den 21. november 2030.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30-38

Fordringer på penge forældes efter forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov, jf. forældelseslovens § 1.

Ifølge forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristerne fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Af stk. 2 fremgår, at hvis der er indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb.

Den almindelige forældelsesfrist er 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1.

I forældelseslovens § 5, stk. 1, er det bestemt, at forældelsesfristen er 10 år, 1) når der er udstedt gældsbeholdning for fordringen, 2) når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller 3) når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fagedretten eller anden bindende afgørelse.

Forældelsen afbrydes, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin

forpligtelse, jf. forældelseslovens § 15. Derudover kan forældelsen afbrydes, ved at fordringshaveren foretager retslige skridt mod skyldneren med henblik på at erhverve dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten, voldgiftskendelse eller anden bindende afgørelse, der fastslår fordringens eksistens og størrelse, og forfølger disse skridt inden for rimelig tid, jf. § 16, stk. 1. Forældelse kan ifølge § 17, stk. 1, også afbrydes af fordringshaver ved indgivelse af en på fordringen støttet konkursbegæring eller begæring om rekonstruktionsbehandling eller ved anmeldelse af fordringen i bl.a. et konkursbo eller til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling eller i forbindelse med indledning af gældssanerings sag. Desuden afbrydes forældelsen ved indgivelse af anmodning om udlæg, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet inden for rimelig tid, jf. § 18, stk. 1. Foretages udlæg af en pantefoged, afbrydes forældelsen ved udlægsforretningens foretagelse, jf. stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ifølge stk. 3 tilsvarende anvendelse ved 1) indgivelse af anmodning til fogedretten om foretagelse af arrest, 2) fremsættelse af krav for fogedretten om andel i et auktionsprovenu og 3) indgivelse af anmodning til fogedretten om tilbagetagelse af en løsøregenstand, der er solgt med ejendomsforbehold. Forældelsen afbrydes også ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om indeholdelse i løn m.v. eller modregning, jf. stk. 4.

Afbrydelsen indebærer, at der løber en ny forældelsesfrist fra de tidspunkter, der fastsættes i forældelseslovens § 19.

Sker afbrydelsen ved skyldnerens erkendelse af forpligtelsen, regnes den nye forældelsesfrist fra dagen for erkendelsen, jf. § 19, stk. 2. Sker afbrydelsen ved foretagelse af retslige skridt som nævnt i § 16, regnes den nye frist fra den dag, da retsforlig indgås, dom afsiges, betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes, jf. § 19, stk. 3. Er fordringen anerkendt i et konkurs- eller dødsbo eller i vedtagen tvangsakkord eller afsagt gældssaneringskendelse, regnes den nye frist fra boets slutning, tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse, jf. § 19, stk. 4. Er afbrydelse sket ved pantefogedens gennemførelse af udlægsforretning, jf. § 18, stk. 2, regnes den nye forældelsesfrist fra udlægsforretningens afslutning, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år, jf. § 19, stk. 6, 2. pkt. Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om modregning, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes, jf. § 19, stk. 6, 3. pkt.

Ved forældelse mister fordringshaveren sin ret til at kræve opfyldelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 1. Ved forældelse af hovedfordringen bortfalder også krav på rente og lignen-

de ydelse, jf. stk. 2, der omhandler den såkaldte accessoriske forældelse.

Til frister medregnes den månedsdag, der svarer til den dag, hvorfra fristen regnes, jf. forældelseslovens § 27, stk. 1, 1. pkt. I mangel af tilsvarende dag udløber fristen den sidste dag i måneden, jf. 2. pkt. Udløber forældelsesfristen i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag, den 24. eller 31. december, udstrækkes fristen til førstkommande hverdag, jf. § 27, stk. 2.

Med § 1, nr. 18, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 blev der med § 18 a, stk. 2-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indført regler om et forældelsesmæssigt fordringskompleks for at løse restanceinddrivelsesmyndighedens problem med forældelsehåndteringen for bl.a. fordringer, der efter modtagelsen til inddrivelse måske opskrives, hvorved de enkelte delfordringer med de dagældende regler ville få forskellige forældelsestidspunkter, jf. pkt. 2.1.2 i lovforslag nr. L 26, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 26 som fremsat, side 13 ff.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 2. pkt. Er hovedkravet nedbragt til nul i opkrævningsfasen, er forældelsesdatoen for fordringskomplekset forældelsesdatoen for den af rentefordringerne, der først blev modtaget til inddrivelse, jf. 3. pkt. Forældelsen kan efter modtagelse af hovedkravet til inddrivelse afbrydes for hele fordringskomplekset, hvis afbrydelsen omfatter hovedkravet, jf. 4. pkt. Er hovedkravet nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, medfører en afbrydelse af forældelsen for en tilhørende rente, der er under inddrivelse, en afbrydelse af forældelsen for hele fordringskomplekset, jf. 5. pkt. Opskrives hovedkravet ved overdragelse af en opskrivningsfordring, eller overdrages yderligere tilhørende renter, anvendes som forældelsesdato for fordringskomplekset den ved opskrivningsfordringens eller de yderligere tilhørende renters modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden gældende forældelsesdato for fordringskomplekset, jf. 6. pkt. Er fordringskomplekset under inddrivelse nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, og modtager restanceinddrivelsesmyndigheden herefter en opskrivningsfordring, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter ved overdragelse af en eller flere nye renter, får fordringskomplekset bestående af opskrivningsfordringen respektive den eller de overdragne renter den forældelsesdato, der følger af stk. 4 sammenholdt med stk. 7, jf. 7. pkt. Består fordrings-

komplekset i det tilfælde, der nævnes i 7. pkt., tillige af en opskrivningsfordring til et hovedkrav, afbrydes forældelsen for fordringskomplekset alene, hvis opskrivningsfordringen får sin forældelse afbrudt, jf. 8. pkt. Hvis en eller flere renter, der i medfør af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., skal behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse eller i medfør af en beslutning truffet i henhold til § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem er registreret som én rentefordring, udgør den registrerede rentefordring hovedkravet i et fordringskompleks efter 1. pkt., hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den forældelsesdato, der gælder for renten eller renterne i den registrerede rentefordring, eller den tidligste forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring indeholder flere renter med forskellige forældelsesdatoer, jf. 9. pkt. Det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., og de gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, med tilhørende renter udgør et fordringskompleks efter 1. pkt., jf. 10. pkt.

I § 18 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, gælder for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på datoen for den dækning eller afskrivning (virkningstidspunktet), der giver anledning til ophævelsen. En afbrydelse af fordringskompleksets forældelse, der er sket efter virkningstidspunktet i 1. pkt., men inden ophævelsen efter 1. pkt., bortfalder ved ophævelsen, men forældelse af fordringskomplekset indtræder tidligst 6 måneder efter ophævelsen, jf. 2. pkt.

I § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er forældelsesfristen 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist eller der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog § 18 a, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For private underholdsbidrag og regioners og kommuners privatretlige fordringer gælder dog den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. § 18 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 3. pkt.

I § 18 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil den

forældelsesdato, der var gældende ved tilbagesendelsen, jf. stk. 2 og 3, fortsat være gældende, medmindre fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, i medfør af forældelsesloven eller andre forældelsesregler får udsendt forældelsesdatoen. Er forældelsesfristen efter tilbagesendelsen blevet forlænget, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, finder § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kun anvendelse, hvis forældelsen afbrydes for fordringskomplekset, efter at dette på ny er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. stk. 5, 2. pkt. Genoverdrages hovedkravet til restanceinddrivelsesmyndigheden med en forældelsesdato, som er senere end 3 år fra den dato, hvor hovedkravet på ny modtages til inddrivelse, finder stk. 4, 1. pkt., dog anvendelse, således at forældelsesfristen på 3 år skal regnes fra denne modtagelsesdato. 2. og 3. pkt. gælder ikke for fordringer omfattet af stk. 4, 2. pkt., jf. 3. pkt.

I § 18 a, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at stk. 2-5 hverken gælder for bøder eller for udenlandske fordringer, for hvilke en international overenskomst eller konvention vil være til hinder for en sådan anvendelse.

I § 9, stk. 2, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 er det bestemt, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 1, 11, 12 og 17-20, og §§ 3-8 og herunder kan fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter. I § 9, stk. 3, er det bestemt, at skatteministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 1, nr. 1, 11, 12 og 17-20, finder anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og herunder kan bestemme, at reglerne finder anvendelse fra forskellige tidspunkter. Ved § 1 i bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), der trådte i kraft den 17. december 2019, blev bl.a. § 1, nr. 18, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 om fordringskomplekset sat i kraft, og i bekendtgørelsens § 2 er det bestemt, at bl.a. reglerne om fordringskomplekset fra ikrafttrædelsen finder anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM.

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 5. og 6. pkt. For fordringer, der ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden

registreres i et inddrivelsessystem, for hvilket 1. pkt. ikke finder anvendelse, indtræder ifølge § 18 a, stk. 7, 2. pkt., forældelse ligeledes tidligst 3 år efter fordringens modtagelse, jf. dog 5. og 6. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. og 2. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 3. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 3. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 4. pkt. 4. pkt. gælder til og med den 31. december 2024 ikke for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt, jf. 5. pkt. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 6. pkt.

Fordringer anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved registreringen i modtagelsessystemet og får prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Uanset tidspunktet for registreringen i modtagelsessystemet kan fordringer først dækkes, når de er registreret i inddrivelsessystemet, jf. 2. pkt. Fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis ikke nødvendige oplysninger efter § 3 er medsendt, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Hvis de oversendte oplysninger giver restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til at søge oplysninger bekræftet hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren sender fordringen til inddrivelse, anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 2. pkt.

I bekendtgørelsens § 7 findes en række regler om op- og nedskrivning af fordringer. Det fremgår bl.a., at opskrivning af en fordrings beløb kan ske ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring), jf. stk. 1, 1. pkt. Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet, jf. 2. pkt. En opskrivningsfordring anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 3. pkt. Dette gælder dog ikke, hvis de oversendte oplysninger om den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2, 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 3. pkt. gælder heller ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 4. pkt. En opskrivningsfordring får ifølge 5. pkt. plads i dækningsræk-

kefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives, jf. dog 6. pkt. Hvis en opskrivning har til formål at annullere en nedskrivning, der blev foretaget, mens fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og opskrivningen foretages efter overførslen af fordringen fra det andet inddrivelsessystem, anses ifølge 6. pkt. opskrivningsfordringen i alle tilfælde for at være modtaget ved registreringen i modtagelsessystemet, jf. 3. pkt. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt, jf. 7. pkt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog umiddelbart før opskrivningsfordringen, jf. 8. pkt. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. 9. pkt.

En fordring, der er oversendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan nedskrives af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver har oversendt fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, eller hvis en del af fordringen ved en fejl er sendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 2.

Reglerne i bekendtgørelsens §§ 4 og 7 gælder alene for fordringer registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Af bekendtgørelsens § 49, stk. 1, 1. pkt., fremgår således, at bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke gælder for systemerne DMI og SAP38 i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, jf. dog § 47, nr. 2. For DMI gælder ifølge 2. pkt. en række særlige regler. Af nr. 2 fremgår, at en fordring anses for modtaget i DMI, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI. Af nr. 6, 1. pkt., fremgår, at opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt, jf. nr. 6, 2. pkt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. nr. 6, 3. pkt. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, jf. nr. 6, 4. pkt. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt, jf. nr. 6, 5. pkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives, jf. nr. 6, 6. pkt.

Det foreslås i nr. 30, at der i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at der efter »kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden« indsættes », eller uanset om flere fordringer er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden som en sammenlagt fordring«.

Med »sammenlagt fordring« forstås tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en fordring, der reelt rummer flere fordringer. Det kan f.eks. forekomme, hvor et moms krav reelt dækker over flere afgiftsperioder og derfor også rummer flere fordringer, idet et moms krav vedrører den enkelte afgiftsperiode, jf. momslovens § 56. Der kan også være tale om sammenblanding af hovedkrav og tilhørende renter og gebyrer.

Forslaget skal imødekomme restanceinddrivelsesmyndighedens ønske om, at fordringskomplekset for DMI også skal kunne håndtere disse i praksis forekommende tilfælde med sammenlagte fordringer, jf. ovenfor i pkt. 2.4.2.

Da fordringskomplekset foreslås også at skulle gælde for fordringer i DMI, jf. pkt. 2.4.3, hvor en opskrivning sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI, jf. § 49, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020, vil § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremover foruden opskrivningsfordringer, der anvendes for fordringer i PSRM, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1, også omfatte sådanne opjusteringer i DMI, jf. »op- eller nedskrives«.

Det foreslås i nr. 31, at der i § 18 a, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »restanceinddrivelsesmyndigheden« indsættes », uanset om hovedkravet, da det kom under inddrivelse, var ikkeinddrivelsesparat eller senere bliver ikkeinddrivelsesparat«.

Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats er tilrettelagt således, at der ikke foretages inddrivelse af ikkeinddrivelsesparate krav. Klassificeringen af krav som ikkeinddrivelsesparate sker ud fra et forsigtighedsprincip, således at tvivlen kommer skyldneren til gode. Det kan forekomme, at en fordring, der netop er blevet klassificeret som ikkeinddrivelsesparat, indgår i en forældelsesafbrydende handling og umiddelbart derefter konstateres at være inddrivelsesparat. Hvis det imidlertid skulle ske, at der foretages et inddrivelsesskridt – og dermed en afbrydelse af forældelsen – der omfatter en eller flere ikkeinddrivelsesparate fordringer, skal konsekvensen ikke være, at forældelsesafbrydelsen uden videre bortfalder for hele fordringskomplekset, men derimod skal restanceinddrivelsesmyndigheden konkret tage stilling til, om fordringen alligevel er inddrivelsesparat, eller om inddrivelsesskridtet skal annulleres for hele fordringen eller en del af den. I tilfælde, hvor det viser sig, at hovedkravet ikke bestod, vil også renterne som udgangspunkt bortfalde, hvilket bl.a. kan skyldes den accessoriske forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2. Det kan også tænkes, at hovedkravet ved en fejl er blevet registreret

to gange, dvs. som en dublet, hvorved også renterne af det uretmæssigt registrerede hovedkrav vil skulle bortfalde.

Det foreslås i nr. 32, at der i § 18 a, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »omfatter hovedkravet« indsættes », og dette gælder, uanset om en eller flere renter i fordringskomplekset ikke var inddrivelsesparate, da afbrydelsen skete«.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden eksempelvis træffer afgørelse om lønindeholdelse for en restskat, vil ikkeinddrivelsesparate opkrævningsrenter af restskatten ikke være omfattet af afgørelsen. Med den foreslåede tilføjelse i § 18 a, stk. 2, 4. pkt., vil afgørelsen dog afbryde forældelsen for hele fordringskomplekset, idet hovedkravet, dvs. restskatten, er omfattet af det forældelsesafbrydende skridt, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4. Den foreslåede ændring betyder således, at de ikkeinddrivelsesparate renter i eksemplet vil få forældelsen afbrudt, selv om de ikke fremgår af afgørelsen.

Det vil være vanskeligt i afgørelserne at sikre, at ikkeinddrivelsesparate underfordringer beskrives med henvisning til hovedkravet, når de ikke omfattes af afgørelsen. Der er derfor behov for, at restanceinddrivelsesmyndigheden i meddelelser, underretninger, tilsigelser til udlægsforretninger og afgørelser m.v., der kan have betydning for forældelsesdatoen for fordringskomplekset, kan nøjes med at oplyse, at der kan være yderligere renter af hovedkravet under inddrivelse, og at forældelsen af disse også vil være afbrudt. Skyldneren vil desuden ved henvendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden kunne modtage nærmere oplysninger om sin gæld, herunder få en gældsoversigt.

Det foreslås i nr. 33, at der i § 18 a, stk. 2, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »fordringskomplekset« indsættes », selv om hovedkravet efterfølgende opskrives, men efter opskrivningen finder 4. pkt. igen anvendelse, hvis forældelsen skal afbrydes for fordringskomplekset«.

Den foreslåede ændring er udtryk for en præcisering af gældende ret, hvorefter hovedkravet er styrende for hele fordringskompleksets forældelsesdato, hvis der i fordringskomplekset indgår et hovedkrav, og det vil netop være tilfældet, hvis hovedkravet efter sin nedbringelse til nul opskrives og dermed »genopstår« i fordringskomplekset. Det vil derfor efter opskrivningen atter være hovedkravet, der vil skulle indgå i et afbrydelsesskridt, hvis afbrydelsen skal have virkning for hele fordringskomplekset.

Det foreslås i nr. 34, at der i § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter 5. pkt. som nyt punktum indsættes et 6. pkt., der bestemmer, at afbrydelsesvirkningen fastholdes for fordringskomplekset, selv om den fordring, hvis afbrydelse har afbrudt forældelsen for fordringskomplekset, efter afbrydelsen bliver ikkeinddrivelsesparat.

Det vurderes, at skyldnere kun yderst sjældent vil blive stillet ringere, ved at forældelsesafbrydelsen for fordringskomplekset fastholdes i disse tilfælde. Viser det sig, at hovedkra-

vet ikke bestod, vil den resterende del af komplekset, dvs. renterne, som udgangspunkt heller ikke bestå, herunder på grund af den accessoriske forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, og forældelsesafbrydelsen vil derfor være uden betydning. Viser det sig, at en rentefordring ikke bestod, vil en afbrydelse af forældelsen for denne rentefordring alene have betydning for fordringskomplekset, hvis hovedkravet på tidspunktet for afbrydelsen var nedskrevet til nul, jf. § 18 a, stk. 2, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Forældelsesdatoen for øvrige renter i fordringskomplekset og for et hovedkrav, der senere genopstår ved en opskrivning efter at være nedbragt til nul, vil kunne være fastsat som følge af afbrydelsen af forældelsen af en rente, som måske senere viser sig ikke at have været retskraftig, da afbrydelseskridtet blev foretaget, jf. stk. 2, 5. pkt., om afbrydelsen af forældelsen for et fordringskompleks, der alene består af renter. I dette tilfælde vil skyldner dog ved fastholdelse af fordringskompleksets forældelsesdato typisk blive stillet på samme måde, som hvis den ikke længere retskraftige rente slet ikke havde været en del af fordringskomplekset, idet der i givet fald oftest ville være sket forældelsesafbrydelse for en af de øvrige renter i fordringskomplekset, og hvis der ikke var øvrige renter, ville en senere opskrivning af det til nul nedbragte hovedkrav have medført, at fordringskompleksets forældelsesdato ville afhænge af tidspunktet for denne opskrivning, jf. den nedenfor foreslåede regel i stk. 2, 8. pkt.

Det foreslås i nr. 35, at der i § 18 a, stk. 2, 7. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bliver 8. pkt., foretages den ændring, at »opskrivningsfordring, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter ved overdragelse af en eller flere nye renter« ændres til »opskrivning af hovedkravet, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter«, og at der efter »stk. 7« indsættes », eller, hvis opskrivningen ikke sker ved overdragelse af en fordring, den forældelsesdato, der følger af stk. 4, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år fra opskrivningstidspunktet, jf. dog stk. 3«.

Den foreslåede ændring går ud på, at det fremover af bestemmelsen skal fremgå, at hvis fordringskomplekset under inddrivelse er nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, og modtager restanceinddrivelsesmyndigheden herefter en opskrivning af hovedkravet, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter, får fordringskomplekset bestående af opskrivningsfordringen respektive den eller de overdragne renter den forældelsesdato, der følger af stk. 4 sammenholdt med stk. 7, eller, hvis opskrivningen ikke sker ved overdragelse af en fordring, den forældelsesdato, der følger af stk. 4, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år fra opskrivningstidspunktet, jf. dog stk. 3. Stk. 3 omhandler interne opskrivninger, der sker, som følge af at restanceinddri-

velsesmyndigheden ophæver en dækning eller afskrivning af en fordring. Interne opskrivninger vil derfor fortsat skulle reguleres af § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ændringen har til formål, at den ny forældelsesdato for fordringskomplekset også reguleres i den situation, hvor opskrivningen af den eller de fordringer, hvis forældelsesdato er bestemmende for forældelsesdatoen for fordringskomplekset, ikke sker ved overdragelse af en fordring, hvilket er den situation, som den gældende ordlyd er baseret på. Opjusteringer i DMI foregår ikke ved overdragelsen af en opskrivningsfordring eller – ved opskrivning af opkrævningsrenter – overdragelse af en ny rentefordring for samme renteperiode som for den opkrævningsrente, der ønskes opskrevet. I stedet foretages en justering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Henvisningen i den gældende ordlyd til § 18 a, stk. 4 og 7, gælder dels den forældelsesfrist, der gælder for fordringer i fordringskomplekset, dvs. som udgangspunkt 3 år, dels den foreløbige afbrydelse, der efter stk. 7 indtræder ved modtagelsen af en ny fordring. Opjusteringer i DMI sker dog som nævnt ikke ved overdragelse af en fordring, men ved en beløbsmæssig justering, der registreres i DMI. Ved disse opjusteringer i DMI foreslås den ny forældelsesdato for det genopståede fordringskompleks at skulle være den forældelsesdato, der følger af § 18 a, stk. 4, idet forældelse dog tidligst indtræder, når der er gået 3 år fra opskrivningstidspunktet, dvs. registreringen i DMI, jf. § 49, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Derudover er der i den foreslåede ny ordlyd foretaget den ændring, at det ikke længere er en opskrivningsfordring, der modtages, men en opskrivning af hovedkravet, hvilken dækker over både saldojusteringer og tilfælde, hvor opskrivningen sker ved overdragelse af en opskrivningsfordring, ligesom ordene »ved overdragelse af en eller flere renter« udgår. Opskrivning af opkrævningsrenter sker i DMI ikke ved oversendelse af en rentefordring, som det er tilfældet i PSRM, men ved en saldojustering. Denne del af bestemmelsen er således søgt gjort »systemneutral«, så den beskriver fordringskomplekset, uanset om det gælder for fordringer i PSRM eller DMI.

Det foreslås i nr. 36, at der i § 18 a, stk. 2, 8. pkt., der bliver 9. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »Består fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 7. pkt., tillige af en opskrivningsfordring til et hovedkrav« ændres til »Har fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 8. pkt., fået opskrevet hovedkravet«, og »opskrivningsfordringen« ændres til: »hovedkravet«.

Ændringen går ud på at gøre ordlyden »systemneutral«, så den beskriver fordringskomplekser i både PSRM og DMI. Dette foreslås gjort, ved at det af ordlyden fremgår, at hvis fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 8. pkt. (dvs. det gældende 7. pkt. om et fordringskompleks nedbragt til nul), har fået opskrevet hovedkravet, afbrydes forældelsen for fordringskomplekset alene, hvis hovedkravet får sin forældelse afbrudt. Ordlyden gør således ikke

længere brug af begrebet »opskrivningsfordring«. Ved »hovedkravet« forstås i denne sammenhæng enten en opskrivningsfordring i PSRM eller det hovedkrav, der opstår ved en beløbsmæssig justering i DMI.

Det foreslås i nr. 37, at der foretages en nyaffattelse af § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så det af § 18 a, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at ophæver restanceinddrivelsesmyndigheden en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, fastholdes for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på tidspunktet for ophævelsen. Det foreslås i § 18 a, stk. 3, 2. pkt., at forældelse af fordringskomplekset dog tidligst indtræder 6 måneder efter ophævelsen efter 1. pkt.

Efter nyaffattelsen vil det ikke længere fremgå af bestemmelsen, at hvis der i perioden mellem dækningen/afskrivningen (i det gældende § 18 a, stk. 3, 1. pkt., benævnt »virkningstidspunktet«) og ophævelsen er sket afbrydelse af fordringskompleksets forældelse, vil forældelsesafbrydelsen bortfalde. Desuden vil forældelsesdatoen for fordringskomplekset ikke skulle være den forældelsesdato, der var gældende på datoen for den dækning eller afskrivning (virkningstidspunktet), der giver anledning til ophævelsen. I stedet vil den forældelsesdato, der gjaldt ved ophævelsen, skulle fastholdes for fordringskomplekset, idet forældelse dog tidligst skal kunne indtræde 6 måneder efter ophævelsen.

Dermed vil restanceinddrivelsesmyndigheden ikke længere i en manuel proces skulle tilbageføre forældelsesdatoen for fordringskomplekset, jf. den i pkt. 2.4.2 omtalte manglende mulighed for systemunderstøttelse af denne opgave. Forældelsesdatoen vil med den foreslåede ændring ligge senere end efter den gældende regel.

Det foreslås i nr. 38, at der i § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »stk. 2, 7. pkt.« ændres til »stk. 2, 8. pkt.«

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 34, om indsættelsen af et nyt 6. pkt. i § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 39

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 5. og 6. pkt. I § 18 a, stk. 7, 2. pkt., er bestemt, at for fordringer, der ved modtagelsen hos restanceinddri-

velsesmyndigheden registreres i et inddrivelsessystem, for hvilket 1. pkt. ikke finder anvendelse, indtræder forældelse ligeledes tidligst 3 år efter fordringens modtagelse, jf. dog 5. og 6. pkt. Ifølge 3. pkt. regnes fristen på 3 år fortsat fra det i 1. og 2. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. I 4. pkt. er bestemt, at hvis en fordring, der er tilbagesendt som anført i 3. pkt., atter overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt. 4. pkt. gælder ifølge 5. pkt. til og med den 31. december 2024 ikke for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 6. pkt.

Ordlyden i 1. pkt. har været gældende siden den 17. december 2019, og den finder alene anvendelse for fordringer i inddrivelsessystemet PSRM, jf. bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.). Før den 17. december 2019 fandtes bestemmelsen om foreløbig afbrydelse i § 18 a, stk. 2, som indsat ved § 1, nr. 15, i lov nr. 551 af 29. maj 2018. Det fremgik af § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Lov nr. 551 af 29. maj 2018 bestemmer i § 11, stk. 3, 1. pkt., at § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved den nævnte ændringslovs § 1, nr. 15, ikke finder anvendelse på fordringer m.v., der første gang modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018. For sådanne fordringer m.v. finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. ændringslovens § 11, stk. 3, 2. pkt. For fordringer, der modtages i restanceinddrivelsesmyndighedens paralleldriftssystem DMI fra og med den 1. juni 2018, finder § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved ændringslovens § 1, nr. 15, dog også anvendelse, selv om fordringerne første gang er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018, jf. ændringslovens 11, stk. 3, 3. pkt. For sådanne fordringer, der modtages til og med den 31. december 2020, gælder § 18 a, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – hvorefter fristen på 3 år ved en genfremsendelse af en fordring regnes fra det første modtagelsestidspunkt – ikke, jf. ændringslovens 11, stk. 3, 4. pkt.

§ 11, stk. 3, 3. og 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018 blev indsat i det fremsatte lovforslag, lovforslag nr. L 226,

Folketingstidende 2017-18, tillæg A, lovforslag nr. L 226 som fremsat, ved et ændringsforslag. Ændringen skyldes, at det for fordringer, der modtages i DMI, ikke vil være muligt systemmæssigt at konstatere, om fordringen modtages første gang eller er blevet genindsendt efter en tilbagesendelse til fordringshaver eller den, der på vegne af denne forestår opkrævningen, hvorfor det i praksis ikke vil være muligt at afgøre, om disse fordringer første gang er modtaget til inddrivelse før den 1. juni 2018, jf. lovforslag nr. L 226, Folketingstidende 2017-18, B, Betænkning, side 4.

§ 18 a, stk. 7, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter 4. pkt. til og med den 31. december 2024 ikke gælder for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt, blev indsat ved § 1, nr. 21, i lov nr. 814 af 9. juni 2020. Dermed blev perioden i § 11, stk. 3, 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018 forlænget med 3 år. Formålet var ifølge Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 16, at muliggøre en forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift.

I § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2024 kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, eller regler i anden lovgivning forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

I § 4 er bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. 4. pkt.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastslår dækningsrækkefølgen ved modreg-

ning. Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.
- 2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.
- 3) Andre fordringer under opkrævning.

I stk. 2 er bestemt, at hvis en udbetaling kun delvis dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Bestemmelsen i § 18 b blev med virkning fra den 1. april 2016 under overskriften »Særlige regler for perioden til og med 2019« indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 6, i lov nr. 298 af 22. marts 2016 og bestemte dengang, at skatteministeren kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. § 4, og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

Ved § 1, nr. 20, i lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev bestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med virkning fra den 1. april 2017 udvidet til at inkludere fastsættelsen af regler om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer.

Ved § 1, nr. 3, i lov nr. 324 af 30. marts 2019 fik § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sin nuværende ordlyd gennem en nyaffattelse. Ved § 1, nr. 2, blev også den nuværende overskrift før § 18 b indsat: »Særlige regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningsssystemer m.v.«

Ved § 1, nr. 24, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 blev § 18 b ændret, ved at skatteministerens bemyndigelse blev forlænget med 3 år, så den varer til og med den 31. december 2024.

Bemyndigelsen i § 18 b er udmøntet i §§ 47 og 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020. I § 47 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i systemerne DMI og SAP38 og i det nye inddrivelsessystem, PSRM, gælder følgende regler i forhold til dækning af fordringer:

- 1) § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om

dækningsrækkefølge finder anvendelse på hvert system for sig, jf. dog nr. 2, 2. pkt.

2) Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats over for en skyldner, herunder afdragsordning, lønindeholdelse, udlæg, modregning eller erindringsskrivelse, kan foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Hvis en inddrivelsesindsats omfatter fordringer i flere systemer, gælder dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog ved anvendelse af et beløb, der modtages i forbindelse med inddrivelsen, eller som opstår, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvende beløbet til dækning af fordringer først i ét system, uanset at beløbet stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfattede fordringer i flere systemer. Modregning kan foretages via et andet system end det system, hvor fordringerne er registreret. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i PSRM og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i PSRM, kan beløbet efter dækning eller eventuel gendækning i PSRM, jf. § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i DMI, hvis det efter gældende regler er muligt. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i DMI og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i DMI, kan beløbet anvendes til modregning i DMI via den i § 49, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 nævnte korrektionspulje eller udbetales. Hvis der efter modregning i medfør af 8. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Modtager restanceinddrivelsesmyndigheden et overskydende beløb fra fordringshaver, fordi fordringshaver ved modregning, jf. § 7, stk. 1 nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, kan beløbet udbetales eller anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden til modregning. Var den fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, registreret i DMI, kan modregning ske først med fordringer i DMI i medfør af § 18 j, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og herefter udbetales det overskydende beløb, eller det anvendes til modregning med fordringer i PSRM.

3) En frivillig indbetaling anvendes til at dække fordringer i det system, hvor den er modtaget. Hvis en frivillig indbetaling ikke er modtaget i et bestemt system, anvendes beløbet til at dække fordringer i DMI, og eventuelle overskydende beløb anvendes til dækning af fordringer i PSRM.

4) Hvis en frivillig indbetaling eller en indsats-specifik dækning resulterer i et overskydende beløb i et system, og det er forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at overføre beløbet til et andet system, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at udbetale beløbet til skyldner.

I § 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for systemerne DMI og SAP38, jf. dog § 47, nr. 2. For fordringer i DMI gælder i stedet følgende særlige regler:

1) Opstår der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i DMI, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvist dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun én gang om året. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer.

2) En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.

3) Ved den indbyrdes dækning af renter dækkes først renter påløbet under opkrævningen. Disse dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den først modtagne rente dækkes først. Dernæst dækkes renter påløbet under inddrivelsen, således at den først påløbne rente dækkes først.

4) Ved samtidig oversendelse af flere fordringer vedrørende samme skyldner og inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de registreres i DMI.

5) Hvis et pengeinstitut afviser at honorere en betaling, der er anvendt til helt eller delvist at dække en fordring, ophæves dækningen af fordringen, og senere dækninger fastholdes.

6) Opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives.

I § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2024 kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Bestemmelsen blev oprindeligt under overskriften »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021« indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 21, i lov nr. 285 af 29. marts 2017.

Bestemmelsen blev nyaffattet ved § 1, nr. 5, i lov nr. 324 af 30. marts 2019, og overskriften før bestemmelsen blev ophævet, jf. § 1, nr. 4, således at § 18 c deler overskrift med § 18 b, jf. ovenfor.

Ved § 1, nr. 24, i lov nr. 824 af 9. juni 2022 blev skatteministerens bemyndigelse forlænget med 3 år, så den løber til og med den 31. december 2024.

§ 18 c er udmøntet i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020.

I § 50 anføres i stk. 1, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, og renter, gebyrer og andre omkostninger vedrørende disse fordringer er retskraftige og uden datafejl, finder § 4 og § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke anvendelse på rækkefølgen for vurderingerne.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 2, er bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden retskraftvurderer fordringer vedrørende skyldneren, og fordringerne ikke er berørt af mistanke om datafejl, jf. stk. 3, retskraftvurderes først bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig andre fordringer. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog vælge at fravige rækkefølgen efter 1. pkt., hvis særlige omstændigheder taler derfor. Retskraftvurderingerne foretages derudover således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf.

I stk. 3 er bestemt, at ved mistanke om datafejl, der kan have betydning for inddrivelse, modregning eller dækning, vurderes fordringerne i den rækkefølge, som af restanceinddrivelsesmyndigheden skønnes hensigtsmæssig. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved vurderingen af, hvilken rækkefølge der er hensigtsmæssig, bl.a. tage hensyn til fordringernes beløb, fejls karakter, undersøgelseskompleksitet og mulighederne for at opnå betaling.

I stk. 4 er bestemt, at ved modtagelsen af en betaling anvendes beløbet til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, i overensstemmelse med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren hos restanceinddrivelsesmyndigheden anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl under inddrivelse, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i stk. 2 og 3 så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Er den anden gæld, jf. 2. pkt., registreret i DMI, gælder dog § 18 j, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige den i 1. pkt. nævnte rækkefølge, hvis det efter restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering vil forsinke anvendelsen af det overskydende beløb til dækning af skyldnerens øvrige gæld under inddrivelse. I så fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden vurdere og dække de fordringer, der vurderes hurtigst at kunne anvendes til en dækning med det overskydende beløb.

I stk. 5 er bestemt, at i forbindelse med en modregning og i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5, kan rækkefølgen, der efter § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller efter regler i anden lovgivning skal anvendes ved dækning af fordringer, og rækkefølgen for vurderinger, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, fraviges, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringerens beløb, fejls karakter eller undersøgelseskompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Endelig er i stk. 6 bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene vurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig og uden datafejl.

En vurdering af renter og lignende ydelser, jf. 1. pkt., finder ikke sted, hvis de afskrives efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at foretage en vurdering af dem.

Det foreslås, at der i § 18 a, stk. 7, 5. pkt., og §§ 18 b og 18

c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »2024« ændres til »2030«.

Den foreslåede ændring indebærer, at det af § 18 a, stk. 7, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil fremgå, at 4. pkt. – hvorefter fristen på 3 år regnes fra det første modtagelsestidspunkt, hvis en fordring, der er tilbage-sendt som anført i 3. pkt., atter overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden – til og med den 31. december 2024 ikke gælder for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt.

Den foreslåede ændring indebærer tillige, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2030 kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1 eller regler i anden lovgivning forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

Den foreslåede ændring indebærer endelig, at det af § 18 c kommer til at fremgå, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2030 kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Formålet er at forlænge perioden med paralleldrift via restanceinddrivelsesmyndighedens forskellige inddrivelsessystemer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 40

I § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2024 kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, eller regler i anden lovgivning forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

I § 4 er bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

1) Bøder og tvangsbøder.

2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.

3) Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. 4. pkt.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastslår dækningsrækkefølgen ved modregning. Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.

2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.

3) Andre fordringer under opkrævning.

I stk. 2 er bestemt, at hvis en udbetaling kun delvis dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Bestemmelsen i § 18 b blev med virkning fra den 1. april 2016 under overskriften »Særlige regler for perioden til og med 2019« indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 6, i lov nr. 298 af 22. marts 2016 og bestemte dengang, at skatteministeren kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. § 4, og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

Ved § 1, nr. 20, i lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev bestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med virkning fra den 1. april 2017 udvidet til at inkludere fastsættelsen af regler om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer.

Ved § 1, nr. 3, i lov nr. 324 af 30. marts 2019 fik § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sin nuværende ordlyd gennem en nyaffattelse. Ved § 1, nr. 2, blev også den nuværende overskrift for § 18 b indsat: »Særlige regler om

fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.«

Ved § 1, nr. 24, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 blev § 18 b ændret, ved at skatteministerens bemyndigelse blev forlænget med 3 år, så den varer til og med den 31. december 2024.

Bemyndigelsen i § 18 b er udmøntet i §§ 47 og 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020. I § 47 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i systemerne DMI og SAP38 og i det nye inddrivelsessystem, PSRM, gælder følgende regler i forhold til dækning af fordringer:

1) § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om dækningsrækkefølge finder anvendelse på hvert system for sig, jf. dog nr. 2, 2. pkt.

2) Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats over for en skyldner, herunder afdragsordning, lønindeholdelse, udlæg, modregning eller erindringsskrivelse, kan foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Hvis en inddrivelsesindsats omfatter fordringer i flere systemer, gælder dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog ved anvendelse af et beløb, der modtages i forbindelse med inddrivelsen, eller som opstår, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvende beløbet til dækning af fordringer først i ét system, uanset at beløbet stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfattede fordringer i flere systemer. Modregning kan foretages via et andet system end det system, hvor fordringerne er registreret. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i PSRM og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i PSRM, kan beløbet efter dækning eller eventuel gendækning i PSRM, jf. § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i DMI, hvis det efter gældende regler er muligt. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i DMI og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i DMI, kan beløbet anvendes til modregning i DMI via den i § 49, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 nævnte korrektionspulje eller udbetales. Hvis der efter modregning i medfør af 8. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Modtager restanceinddrivelsesmyndigheden et overskydende beløb fra fordringshaver, fordi fordringshaver ved modregning, jf. § 7, stk. 1 nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, kan beløbet udbetales eller anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden til modregning. Var den fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, registreret i DMI, kan

modregning ske først med fordringer i DMI i medfør af § 18 j, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og herefter udbetales det overskydende beløb, eller det anvendes til modregning med fordringer i PSRM.

3) En frivillig indbetaling anvendes til at dække fordringer i det system, hvor den er modtaget. Hvis en frivillig indbetaling ikke er modtaget i et bestemt system, anvendes beløbet til at dække fordringer i DMI, og eventuelle overskydende beløb anvendes til dækning af fordringer i PSRM.

4) Hvis en frivillig indbetaling eller en indsats specifik dækning resulterer i et overskydende beløb i et system, og det er forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at overføre beløbet til et andet system, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at udbetale beløbet til skyldner.

I § 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for systemerne DMI og SAP38, jf. dog § 47, nr. 2. For fordringer i DMI gælder i stedet følgende særlige regler:

1) Opstår der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i DMI, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvist dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun én gang om året. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer.

2) En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.

3) Ved den indbyrdes dækning af renter dækkes først renter påløbet under opkrævningen. Disse dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den først modtagne rente dækkes først. Dernæst dækkes renter påløbet under inddrivelsen, således at den først påløbne rente dækkes først.

4) Ved samtidig oversendelse af flere fordringer vedrørende samme skyldner og inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de registreres i DMI.

5) Hvis et pengeinstitut afviser at honorere en betaling, der er anvendt til helt eller delvist at dække en fordring, ophæves dækningen af fordringen, og senere dækninger fastholdes.

6) Opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives.

Det foreslås, at der i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at der efter »udvalgte fordringer« indsættes », herunder fordringer, der alene er udvalgt fra et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer«.

Den foreslåede ændring indebærer, at det i § 18 b præciseres, at skatteministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om inddrivelse af udvalgte fordringer også omfatter fordringer, der alene er udvalgt fra et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Formålet er således at præcisere restanceinddrivelsesmyndighedens adgang til at bestemme, at en inddrivelsesindsats skal kunne fastsættes for fordringer i ét inddrivelsessystem ad gangen og dermed alene omfatte fordringer i enten DMI eller PSRM, jf. § 47, nr. 2, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Dette skal f.eks. gælde, uanset om der er tale om en afdragsordning, der er fastsat i forlængelse af et varsel om lønindeholdelse omfattende fordringer i begge inddrivelsessystemer, jf. herved § 47, nr. 2, 2. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 41

Det fremgår af § 18 g, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes ikke gevinst, der opstår, ved at fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger afskrives efter § 18 h, stk. 1, eller i medfør af regler udstedt i henhold til § 18 h, stk. 10.

Det foreslås, at der i § 18 g, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »i medfør af regler udstedt i henhold til« udgår.

Forslaget skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer i § 18 h, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter en afskrivning af grupper af fordringer, der opfylder de i bestemmelsen fastsatte betingelser for af-

skrivning, ikke længere skal ske, ved at skatteministeren fastsætter regler om en sådan afskrivning. I stedet skal restanceinddrivelsesmyndigheden selv kunne afskrive fordringer under inddrivelse, mens Skatteforvaltningen selv skal kunne afskrive fordringer under opkrævning.

Bestemmelsen i § 18 g, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil efter den foreslåede ændring både omfatte afskrivninger, der er sket efter regler udstedt i medfør af § 18 h, stk. 10, og afskrivninger, der sker i medfør af den foreslåede nye ordlyd i § 18 h, stk. 10.

Til nr. 42

Det fremgår af § 18 g, stk. 1, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes ikke gevinst, der opstår, ved at renter bortfalder efter § 16, stk. 4 eller 5.

Det foreslås, at der i § 18 g, stk. 1, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »stk. 4 eller 5« ændres til »stk. 5 eller 6«.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af den i lovforslagets § 1, nr. 23, foreslåede indsættelse af et nyt stykke efter § 16, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Til nr. 43-47

Efter § 18 h, stk. 10, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kunne skatteministeren til og med den 15. april 2023 fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse, kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hver enkelt fordring, hvis der består tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for fordringernes inddrivelse, eller disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. I 2. pkt. bestemmes, at de i stk. 4 nævnte typer af fordringer ikke omfattes af 1. pkt. Skatteministeren kunne efter 3. pkt. til og med den 15. april 2023 desuden fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden, kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hvert enkelt tilbagebetalingskrav, hvis der består tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for tilbagebetalingskravenes opkrævning og inddrivelse, eller disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. Skatteministeren kunne efter 4. pkt. til og med den 15. april 2023 endvidere fastsætte regler om, at Skatteforvaltningen for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg

af renter, gebyrer og andre omkostninger kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hver enkelt fordring, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger for Skatteforvaltningen at gennemføre opkrævning, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. Ifølge 5. pkt. kunne der efter 4. pkt. ikke fastsættes regler om afskrivning af fordringer som nævnt i stk. 4, som opkræves af Skatteforvaltningen, og det kunne fastsættes, at afskrivningen kan være begrænset til alene at omfatte renter, gebyrer eller andre omkostninger.

Det foreslås i nr. 43, at der i § 18 h, stk. 10, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse, kan« ændres til »Restanceinddrivelsesmyndigheden kan til og med den 31. december 2030 for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse,«.

Det foreslås i nr. 44, at § 18 h, stk. 10, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således:

»Der kan efter 1. pkt. ikke ske afskrivning af private underholdsbidrag, toldkrav, udenlandske fordringer og fordringer, der opkræves af Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen, samt af renter, der er påløbet disse krav.«

Med den foreslåede nyaffattelse, hvorefter der ikke længere henvises til fordringstyperne i § 18 h, stk. 4, men til enkelte af disse, nemlig private underholdsbidrag, toldkrav, udenlandske fordringer og fordringer, der opkræves af Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen, samt renter, der er påløbet disse krav, vil det blive muligt at afskrive de øvrige i stk. 4 nævnte fordringstyper og renter påløbet disse fordringer, i det omfang disse forrentes. Det vil med andre ord blive muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at afskrive grupper af fordringer bestående af bøder, tvangsbøder, erstatningskrav og sagsomkostninger fastslået eller fastsat ved afgørelse i straffesag, afsoningsomkostninger, konfiskationskrav, offerbidrag og fortrinsberettigede kommunale fordringer, hvis der for disse fordringer består tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for fordringernes inddrivelse, eller disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning.

Som begrundelse for friholdelsen af fordringer, der opkræves af Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen, fra den ekstraordinære afskrivning efter § 18 h, stk. 1 og 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige anføres i lovforslag nr. L 148, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 148 som fremsat, side 7, at EU-retlige bindinger betyder, at der ikke kan ske afskrivning af tilbagebetalingskrav bestående af tilskud udbetalt under tre forskellige EU-fonde, nem-

lig Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL), Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) og Europæiske Hav- og Fiskerifond (EHFF). Disse tilbagebetalingskrav er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden af NaturErhvervstyrelsen, som den 1. februar 2017 skiftede navn til Landbrugs- og Fiskeristyrelsen, der med virkning fra den 24. november 2017 blev opdelt i Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen. I forbindelse med overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden er det ikke blevet specificeret, om der er tale om nationale krav, medfinansierede EU-krav eller rene EU-krav, hvorfor det ikke uden en manuel vurdering vil være muligt at skelne mellem de enkelte fordringstyper.

Det foreslås i nr. 45, at der i § 18 h, stk. 10, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 desuden fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden, kan« ændres til »Restanceinddrivelsesmyndigheden kan til og med den 31. december 2030 desuden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden,«.

Det foreslås i nr. 46, at der i § 18 h, stk. 10, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 endvidere fastsætte regler om, at told- og skatteforvaltningen for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan« ændres til »Told- og skatteforvaltningen kan til og med den 31. december 2030 for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger«.

Endelig foreslås det i nr. 47, at der i § 18 h, stk. 10, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »fastsættes regler om afskrivning af fordringer som nævnt i stk. 4« ændres til »foretages afskrivning af fordringer som nævnt i 2. pkt.«, og at »det kan fastsættes, at« udgår.

Som følge af den ændrede henvisning – der henvises ikke længere til stk. 4, men til 2. pkt. – vil Skatteforvaltningen få mulighed for at afskrive grupper af fordringer bestående af Skatteforvaltningens krav på bøder, tvangsbøder og erstatningskrav fra straffesager, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger for Skatteforvaltningen at gennemføre opkrævning, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. De andre i 2. pkt. nævnte fordringstyper, f.eks. afsoningsomkostninger og offerbidrag, er ikke relevante for Skatteforvaltningen.

Oprydningen i fordringsmassen hos Skatteforvaltningen, herunder restanceinddrivelsesmyndigheden, vil fortsætte i de kommende år, og der vil derfor være behov for fortsat at

kunne afskrive grupper af fejlramte fordringer i de tilfælde, hvor stærke grunde taler for at afskrive fordringerne frem for at forsøge at udbedre de konstaterede fejl.

Med forslaget vil hjemlen i § 18 h, stk. 10, til ekstraordinær afskrivning af grupper af fordringer blive genindført i ændret form. Ændringerne består i tre ting.

For det første vil hjemlen til afskrivning skulle løbe til og med den 31. december 2030, således at der vil være overensstemmelse med »udløbsdatoen« for bemyndigelsesbestemmelserne i §§ 18 b og 18 c, der også har oprydning som et af formålene og med dette lovforslags § 1, nr. 39 og 40, foreslås at skulle kunne anvendes for perioden til og med den 31. december 2030.

For det andet vil både restanceinddrivelsesmyndigheden og Skatteforvaltningen som fordringshaver selv skulle kunne vælge at afskrive grupper af fordringer, hvis de betingelser, der er fastsat i § 18 h, stk. 10, og foreslås uændret at skulle gælde, er opfyldt, dvs. at restanceinddrivelsesmyndigheden bl.a. skal kunne afskrive grupper af fordringer, hvis der består tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for fordringernes inddrivelse, eller disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning, ligesom Skatteforvaltningen i sin egenskab til fordringshaver skal kunne afskrive grupper af fordringer, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger for Skatteforvaltningen at gennemføre opkrævning, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning.

For det tredje vil det blive muligt at afskrive grupper af fordringer bestående af bøder, tvangsbøder, erstatningskrav og sagsomkostninger fastslået eller fastsat ved afgørelse i straffesag, afsoningsomkostninger, konfiskationskrav, offerbidrag og fortrinsberettigede kommunale fordringer samt renter, gebyrer og andre omkostninger, der vedrører disse krav.

Med forslaget vil Skatteforvaltningen, herunder restanceinddrivelsesmyndigheden, bibeholde et vigtigt – og forbedret – oprydningstværgående værktøj i den fortsatte indsats for at gøre den fejlramte fordringsmasse opkrævnings- og inddrivelsesparat.

Modsat den tidligere ordning vil en ekstraordinær afskrivning ikke forudsætte en forudgående orientering af Finansudvalget.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 48

Det fremgår af § 18 j, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceind-

drivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, jf. 2. pkt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun en gang om året, jf. 3. pkt. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer, jf. 4. pkt.

Det foreslås, at der i § 18 j, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som 5. pkt. indsættes en bestemmelse, hvoraf fremgår, at dette stykke ikke anvendes ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, jf. § 10 a.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 18, hvor der foreslås indsat en ny bestemmelse, § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, om anvendelsen af en korrektionspulje knyttet til den særlige lønindeholdelseskomponent, der foreslås anvendt ved tværgående lønindeholdelse, jf. § lovforslagets § 1, nr. 16.

Da et overskydende beløb fra en lønindeholdelse, der gennemføres ved anvendelse af den foreslåede særlige lønindeholdelseskomponent, jf. den med lovforslagets § 1, nr. 16, foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, også kan skyldes dækning af en fordring fra DMI, er det nødvendigt at angive i § 18 j, stk. 1, om korrektionspuljen for overskydende beløb i DMI, at denne bestemmelse ikke skal anvendes på overskydende beløb fra en lønindeholdelse med anvendelse af den særlige lønindeholdelseskomponent, idet der i sådanne tilfælde i stedet skal ske anvendelse af den i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslåede korrektionspulje knyttet til den særlige lønindeholdelseskomponent.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 49

Det fremgår af § 18 j, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om den eller de fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet, da beløbet blev modtaget i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, skal restanceinddrivelsesmyndigheden overføre beløbet til korrektionspuljen, jf. § 18 j, stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse

fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer hertil.

Det samme gælder efter § 18 j, stk. 2, 2. pkt., hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 11, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ifølge § 18 j, stk. 2, 3. pkt., i særlige tilfælde forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt.

En forlængelse kan især være relevant, hvis der er tale om et større beløb, og hvis de forhold, der hindrer dækning af de pågældende fordringer, forventes afklaret inden for rimelig tid. Modsat kan det komme på tale at afkorte fristen, hvis de forhold, der hindrer dækning, ikke forventes at kunne afklares, og hvis skyldneren eksempelvis har opbygget anden og nyere gæld, der i stedet kan bringes til modregning.

Skyldneren kan ikke inden for fristen kræve beløbet tilbagebetalt, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen, jf. § 18 j, stk. 2, 4. pkt.

Indbetalingen vil dermed indtil udløbet af denne frist være »låst« i forhold til dækning af den eller de fordringer, der var registreret i DMI ved modtagelsen af betalingen i systemet, eller til den eller de fordringer, hvortil beløbet måtte være øremærket efter § 4, stk. 11.

Hvis forhold, der hindrede dækning, afklares inden for den i § 18 j, stk. 2, fastsatte frist, hvorved en eller flere fordringer, der var registreret til inddrivelse i DMI på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen, kan dækkes, vil den »låste« indbetaling blive anvendt helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer med virkning fra indbetalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorfor skyldneren stilles, som om indbetalingen var anvendt til dækning straks. Hvis det derimod ikke inden udløbet af fristen er konstateret muligt at anvende beløbet helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer, vil det fortsat låste beløb som beskrevet i stedet blive overført til korrektionspuljen efter § 18 j, stk. 1, med henblik på mulighed for modregning med eventuel anden gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for skyldneren i DMI efter indbetalingen, eller udbetaling, hvis modregning ikke er mulig.

Det foreslås, at der i § 18 j, stk. 2, 1. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »6 måneder« ændres til »12 måneder«.

Forslaget indgår som et af elementerne i aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«

fra den 1. juni 2023. Med den foreslåede ændring vil restanceinddrivelsesmyndigheden få længere tid til at kunne afklare retskraften af en fordring samt eventuelle datafejl, inden det overskydende beløb anvendes til modregning eller returneres til skyldneren.

De foreslåede ændringer i § 18 j, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil indebære, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om den eller de fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet, da beløbet blev modtaget i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, skal restanceinddrivelsesmyndigheden overføre beløbet til korrektionspuljen, jf. § 18, stk. 1, hvis det ikke senest 12 måneder fra beløbets modtagelse har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer hertil. Indbetalingen vil dermed indtil udløbet af denne frist være »låst« med hensyn til dækning af den eller de fordringer, der var registreret i DMI ved modtagelsen af betalingen i systemet, eller den eller de fordringer, hvortil beløbet måtte være øremærket i medfør af § 4, stk. 11.

Fristen på 12 måneder skal ses i det lys, at fordringshaver ofte vil skulle inddrages, hvorfor der er brug for tid til at vurdere, om beløbet kan anvendes til dækning af de fordringer, der var registreret til inddrivelse på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen i inddrivelsessystemet DMI. Tilsvarende som for den gældende frist på 6 måneder er fristen fastsat ud fra en afvejning af hensynet til restanceinddrivelsesmyndighedens muligheder for inden for en rimelig tid at søge spørgsmålene afklaret samt skyldnerens muligheder for i tvivlstilfælde at få dækket anden gæld eller tilbagebetalt beløbet.

Hvis forhold, der hindrede dækning, afklares inden for den i § 18 j, stk. 2, fastsatte frist, hvorved en eller flere fordringer, der var registreret til inddrivelse i DMI på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen, kan dækkes, vil den »låste« indbetaling blive anvendt helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer med virkning fra indbetalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorved skyldneren stilles, som om indbetalingen var anvendt til dækning straks. Hvis det derimod ikke inden udløbet af fristen er konstateret muligt at anvende beløbet helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer, vil det fortsat låste beløb som beskrevet i stedet blive overført til korrektionspuljen med henblik på modregning med eventuel anden gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for skyldneren i DMI efter indbetalingen, eller udbetaling, hvis modregning ikke er mulig.

Den foreslåede forlængelse af afklaringsfristen fra 6 måneder til 12 måneder i § 18 j, stk. 2, 3. pkt., vil desuden indebære, at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde vil kunne forkorte eller forlænge fristen på 12 måneder, jf.

§ 18 j, stk. 2, 1. pkt. En forlængelse kan især være relevant, hvis der er tale om et større beløb, og hvis de forhold, der hindrer dækning af de pågældende fordringer, forventes afklaret inden for rimelig tid. Modsat kan det komme på tale at afkorte fristen, hvis de forhold, der hindrer dækning, ikke forventes at kunne afklares, og hvis skyldneren eksempelvis har opbygget anden og nyere gæld, der i stedet kan bringes til modregning.

Der kan potentielt opstå situationer, hvor en skyldner indbetaler nye beløb i den periode, hvor fristen for en tidligere indbetaling endnu løber, eller efter at et beløb er overført til korrektionspuljen. Da det ikke systemteknisk vil være muligt at afgøre, om et beløb er udtryk for et nyt forsøg på betaling af samme gæld, vil reguleringen af låste betalinger omfatte enhver indbetaling, uanset om der allerede er eller har været registreret en låst indbetaling. Der skal således beregnes en særskilt frist pr. indbetalt beløb, hvorved skyldneren også har mulighed for inden for fristen at afvikle eventuel ny gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for den pågældende. Der kan dog være behov for en undtagelse hertil, så en indbetaling kan behandles som en fejlindbetaling og straks returneres, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at reglerne misbruges for at opnå den rentegodtgørelse, der fremgår af § 18 j, stk. 4.

Forslaget om forlængelse af afklaringsfristen fra 6 måneder til 12 måneder indebærer, at rentegodtgørelsen efter § 18 j, stk. 4, vil kunne blive større end efter den gældende frist, idet rentegodtgørelsen beregnes fra og med betalingsdagen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen eller beslutter at udbetale beløbet til skyldneren.

Forslaget om forlængelse af afklaringsfristen vil også omfatte låste beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden på tidspunktet for ikrafttrædelse af reglen om forlængelsen ikke har overført til korrektionspuljen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 50

Det fremgår af § 18 j, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af lovens § 18 j, stk. 2, overføres til korrektionspuljen efter § 18 j, stk. 1, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer, der på tidspunktet for modtagelse af den pågældende indbetaling var registreret i DMI og ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, jf. lovens § 18 j, stk. 2, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen. Hvis skyldneren ikke har betalt inden for den betalingsfrist, som restanceinddrivelsesmyndigheden

har fastsat i en rykkerskrivelse, der udsendes, hvis den eller de i 1. pkt. nævnte fordringer senere bliver inddrivelsesparate, tilskrives der dog igen inddrivelsesrenter fra udløbet af denne betalingsfrist, jf. § 18 j, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslås, at § 18 j, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophæves.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 3-6.

Forslaget skal ses i sammenhæng med det i lovforslagets § 1, nr. 13, foreslåede rentestop for fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften. Det foreslåede rentestop vil omfatte de samme fordringer, som potentielt kan omfattes af den gældende bestemmelse i § 18 j, stk. 3, der dermed vil være overflødig. Det foreslåede rentestop vil gælde uden beløbsmæssige betingelser, hvilket er det modsatte af, hvad der gælder efter den gældende bestemmelse i § 18 j, stk. 3, der bestemmer, at hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af § 18, stk. 2, overføres til korrektionspuljen, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer, der på tidspunktet for modtagelse af den pågældende indbetaling var registreret i DMI og ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 51

Af § 18 j, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om administrationen af rentegodtgørelser efter stk. 4, herunder om en bagatelgrænse.

Det foreslås, at der i § 18 j, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bliver stk. 6, foretages den ændring, at »stk. 4« ændres til »stk. 3«.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 50, om ophævelse af § 18 j, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Til § 2

Til nr. 1

Kildeskattelovens § 48 F omhandler den såkaldte forsker-skatteordning, der skal forbedre mulighederne for at tiltrække højt kvalificeret arbejdskraft fra udlandet. Af § 48 F, stk. 1, fremgår bl.a., at for personer, der vælger forskerskatteordningen, beregnes A-skatten som 27 pct. af vederlaget i penge i henhold til ansættelseskontrakten, at vederlaget ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst,

og at indkomstskattepligten af vederlaget er endeligt opfyldt ved erlæggelse af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag.

Af § 48 F, stk. 8, 1. pkt., fremgår, at hvis indeholdelse af skat er sket med et for lavt beløb, skal det manglende beløb modregnes i eventuel overskydende skat, jf. § 62, stk. 1. Er indeholdelsen af skat sket med et for stort beløb, modregnes ifølge 2. pkt. dette i eventuel restskat efter § 61, stk. 1. Fører modregning efter 1. og 2. pkt. til et samlet overskydende beløb, udbetales ifølge 3. pkt. dette med procentgodtgørelse efter § 62, stk. 2. Fører modregning efter 1. og 2. pkt. til et samlet resterende beløb, opkræves ifølge 4. pkt. dette med procenttillæg beregnet efter § 61, stk. 2, i henhold til fristerne i § 61. Bestemmelserne i § 62, stk. 3, 2. og 3. pkt., § 62 A, stk. 1, 3. pkt., § 62 A, stk. 2, 2. pkt., § 62 A, stk. 3, 2. og 3. pkt., og § 62 A, stk. 4, finder ifølge 5. pkt. tilsvarende anvendelse.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 48 F, stk. 8, 5. pkt., foretages de ændringer, at »§ 62, stk. 3, 2. og 3. pkt.« ændres til »§ 62, stk. 3, 2.-4. pkt.«, og at »§ 62 A, stk. 1, 3. pkt., § 62 A, stk. 2, 2. pkt., § 62 A, stk. 3, 2. og 3. pkt., og § 62 A, stk. 4« ændres til »§ 62 A, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 2.-5. pkt., og stk. 4«.

De foreslåede ændringer skyldes den ændring, der foreslås i lovforslagets § 2, nr. 8, hvorefter der i kildeskattelovens § 62, stk. 3, som 4. pkt. indsættes en bestemmelse, hvorefter modregningen efter 3. pkt. ikke kræver nogen særskilt erklæring herom fra Skatteforvaltningen, og de ændringer, der foreslås i lovforslagets § 2, nr. 10, hvorefter der i kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, efter 2. pkt. indsættes et nyt punktum – som 3. pkt. – der bestemmer, at Skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen af nedsat restskat forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 2. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag, og i lovforslagets § 2, nr. 11, hvorefter der i kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, efter 3. pkt., der bliver 4. pkt., som nyt punktum – 5. pkt. – indsættes en bestemmelse, hvorefter modregningen efter 3. pkt., der bliver 4. pkt., ikke kræver nogen særskilt erklæring herom fra Skatteforvaltningen.

Derudover foreslås en lovteknisk ændring i gengivelsen af de enkelte bestemmelser i § 62 A.

Henvisningen i kildeskattelovens § 48 F, stk. 8, 5. pkt., til § 62 A, stk. 4, vil gælde § 62 A, stk. 4, som bestemmelsen vil være affattet efter den ændring, der foreslås i lovforslagets § 2, nr. 12, hvorefter der efter 1. pkt. som nyt punktum – 2. pkt. – indsættes en bestemmelse, hvorefter Skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 1. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag, og den ændring, der foreslås i lovforslagets § 2, nr. 13, hvorefter der efter 2. pkt., der bliver 3. pkt., som nyt punktum – 4. pkt. – indsættes

en bestemmelse, hvorefter modregningen efter 2. pkt., der bliver 3. pkt., ikke kræver nogen særskilt erklæring herom fra Skatteforvaltningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.2 og 2.9.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

I kildeskattelovens § 61, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2 som et yderligere tilsvarende år, til hvis dækning der opkræves yderligere A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år.

I kildeskattelovens § 61, stk. 5, 1. pkt., bestemmes, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senere end den 1. oktober i året efter indkomståret, forfalder den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til denne del af restskatten svarende tillæg efter stk. 2, renter efter stk. 2 og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling i det følgende år på samme tidspunkter og med samme betalingsfrister som B-skat, jf. § 58.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 1, 2. pkt., bestemmes, at hvis en ændret årsopgørelse udskrives efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ændringen efter 1. pkt., hvorefter reglerne i § 61, stk. 3-6, gælder for betaling af restskat eller yderligere restskat med tillæg efter § 61, stk. 2, hvis en ændret årsopgørelse medfører, at der skal betales restskat eller yderligere restskat, ikke den opkrævning, der sker efter § 61, stk. 5, eller den overførsel, der er sket efter § 61, stk. 3, af den eventuelt tidligere beregnede restskat m.v.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, pkt., bestemmes, at hvis en ændret årsopgørelse, der medfører, at den tidligere beregnede restskat nedsættes eller bortfalder, jf. 1. pkt., udskrives efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ændringen ikke den overførsel af restskat m.v. til det følgende år, der er sket efter § 61, stk. 3.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 61, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., og § 62 A, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 5. pkt., foretages den ændring, at »1. oktober i året efter indkomståret« ændres til »dag i september i året efter indkomståret, hvor en overførsel af restskat til opkrævning sammen med forskudsskat for næste indkomstår senest systemmæssigt understøttes«.

Baggrunden for ændringerne er, at der inden digitaliseringen af årsopgørelsen i 2006 blev påregnet ca. 10 dage til fysisk at postere den nye, udskrevne årsopgørelse. Der blev således taget højde for den tid, der ville gå fra dannelse, udskrivning og fysisk postering af en årsopgørelse frem til den dag, hvor

den skattepligtige havde årsopgørelsen i hænde og dermed blev orienteret om dens indhold. I tilfælde, hvor årsopgørelsen blev udskrevet i slutningen af august, ville dette derfor passe med, at den skattepligtige modtog årsopgørelsen med posten i starten af september, hvorefter de tre rater efter § 61, stk. 4, kunne opkræves fra og med den 1. oktober. Hvis årsopgørelsen blev dannet i starten af september, ville den skattepligtige have den i hænde i slutningen af september, og det ville da tidmæssigt være muligt at indregne restskat i næste års forskudsskat. Blev årsopgørelsen imidlertid først dannet medio eller slut september, ville tiden til udskrivning og fysisk postering medføre, at den skattepligtige først ville have årsopgørelsen i hænde primo oktober. Eftersom den 1. oktober da ville være overskredet, ville det i disse tilfælde være korrekt at lade restskatten forfalde til betaling i rater, jf. § 61, stk. 5.

Med de foreslåede ændringer vil Skatteforvaltningen få den nødvendige fleksibilitet med hensyn til at kunne indregne restskat i forskudsskatten og/eller opkræve restskatten via betaling af rater, idet der ikke længere vil være en bestemt skæringsdato – 1. oktober i året efter indkomståret – der vil være afgørende for, hvilken opkrævningsform der skal vælges for restskatten. I stedet vil skæringsdatoen måske ligge allerede i midten af september i året efter indkomståret, og der tages derfor hensyn til SLUT-systemets kørsler, jf. ovenfor i pkt. 2.9.1.2.

Med de foreslåede ændringer vil der i flere tilfælde, end hvad der følger af de gældende regler, hvor skæringsdatoen 1. oktober i året efter indkomståret som nævnt er afgørende, ske opkrævning af restskat i rater frem for via en indregning i forskudsskatten for det følgende indkomstår. Dermed fremrykkes også betalingsdatoen, ligesom de skattepligtige, der modtager A-indkomst, selv vil skulle sørge for at betale restskatten via ratebetalingen frem for at lade restskatten blive indeholdt og afregnet af den indeholdelsespligtige, typisk en arbejdsgiver, ved indeholdelsen af A-skat i det kommende indkomstår. Det bemærkes, at restskat er en konsekvens af, at den skattepligtiges forventede indkomstforhold og forventet skat efter ejendomsværdiskatteloven har været fastsat med for lave beløb i forskudsopgørelsen, jf. herved kildeskattelovens § 52, stk. 1. Hvis den skattepligtige antager, at vedkommendes indkomstforhold i indkomståret vil afvige væsentligt fra grundlaget for forskudsskatten som fastsat efter § 52, stk. 1-4, kan den skattepligtige anmode Skatteforvaltningen om, at grundlaget fastsættes under hensyn hertil, jf. § 53, stk. 1, 1. pkt. Den skattepligtige kan endvidere undgå restskat ved til og med den 1. juli i året efter indkomståret at betale yderligere forskudsskat, jf. § 59.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Kildeskattelovens § 61, stk. 3, 1. pkt., bestemmer, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres

den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2, som et yderligere tilsvarende for det efterfølgende år, til hvis dækning der opkræves yderligere A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 61, stk. 3, 1. pkt., foretages den ændring, at »stk. 2.« ændres til »stk. 2«.

Dermed korrigeres den kommafejl, som kommaet efter »stk. 2« indebærer.

Til nr. 4 og 5

I kildeskattelovens § 61, stk. 4, 1. pkt., bestemmes, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 3 – om indregning af restskat m.v. med indtil 18.300 kr. (2010-niveau) i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen er udskrevet, i de tilfælde, hvor årsopgørelsen er udskrevet senest den 1. oktober i året efter indkomståret – med renter og tillæg efter stk. 2 forfalder til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. I stk. 4, 2. pkt., bestemmes, at hvis årsopgørelsen først udskrives den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned.

Af § 61, stk. 6, 1. pkt., fremgår, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 5 – om opkrævning af den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til denne del af restskatten svarende tillæg efter stk. 2, renter efter stk. 2 og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling i det følgende år på samme tidspunkter og med samme betalingsfrister som B-skat, jf. § 58 – med tillæg efter stk. 2, og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., forfalder til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder. Reglerne i § 58 om betalingsfristen finder tilsvarende anvendelse, jf. § 61, stk. 6, 2. pkt.

Det foreslås i nr. 4, at der i kildeskattelovens § 61, stk. 4, 2. pkt., foretages den ændring, at der efter »måneder« indsættes »regnet fra det tidspunkt, hvor det systemmæssigt vil være muligt at understøtte opkrævningen,«.

Baggrunden er, at siden digitaliseringen af årsopgørelsen i 2006 kan den skattepligtige se sin årsopgørelse, så snart der er foretaget ændringer. Ændres en årsopgørelse i slutningen af august, ser den skattepligtige den nye årsopgørelse i slutningen af august. Efter kildeskatteloven skulle første rate efter kildeskattelovens § 61, stk. 4, da forfalde til betaling 1. september. Imidlertid er den underliggende systemunderstøttelse i SLUT-systemet ikke i stand til at danne raterne så hurtigt. Det betyder, at den første rate i dette eksempel først forfalder til betaling den 1. oktober, og at praksis dermed ikke følger lovens ordlyd om opkrævning af rater fra den 1. i den nærmest følgende måned. I praksis svarer dette til, at

Skatteforvaltningen i disse sager giver 1 måneds u hjemlet henstand for opkrævningen af restskatten. Dette gælder i alle årsopgørelser, der udskrives i sidste del af måneden.

Den foreslåede ændring indebærer, at i de tilfælde, hvor årsopgørelsen udskrives så sent i august i året efter indkomståret, at en opkrævning af første rate ikke kan gennemføres inden den 1. september i året efter indkomståret, vil den restskat, der skal opkræves i tre rater, fordi restskatten udgør et overskydende beløb i forhold til den restskat, som i medfør af kildeskattelovens § 61, stk. 3, indregnes i restskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen udskrives, i stedet for at forfalde til betaling den 1. i hver af månederne september, oktober og november i året efter indkomståret forfalde til betaling den 1. i hver af månederne oktober, november og december i året efter indkomståret, men stadig med sidste rettidige betalingsdag den 20. i hver af månederne.

Det foreslås i nr. 5, at der i kildeskattelovens § 61, stk. 6, 1. pkt., foretages de ændringer, at »stk. 2,« ændres til »stk. 2«, og at der efter »måneder« indsættes »regnet fra det tidspunkt, hvor det systemmæssigt vil være muligt at understøtte opkrævningen«.

Bestemmelsen omhandler opkrævningen i rater af det beløb, der måtte overstige det beløb, der omfattes af opkrævningen efter kildeskattelovens § 61, stk. 5, og hvor opkrævningen systemmæssigt støder på samme problem, som foreligger ved opkrævningen efter § 61, stk. 4, 2. pkt., om krav om »betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned«. Derudover har forslaget til formål at korrigere en kommafejl i den gældende bestemmelse.

Med de foreslåede ændringer i kildeskattelovens § 61, stk. 4, 2. pkt., og stk. 6, 1. pkt., vil opkrævningen ske således, at hvis årsopgørelsen udskrives frem til ca. den 20. i måneden, vil første rate skulle betales i den næstkommende måned, hvorimod rater fra årsopgørelser, der udskrives fra ca. den 20. i måneden og måneden ud, vil have den anden måned efter udskrivningen af årsopgørelsen som den måned, hvor den første rate vil skulle betales.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

I kildeskattelovens § 62, stk. 3, 2. pkt., § 62 A, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 2. pkt., § 63, 1. pkt., og § 89, stk. 1, 2. pkt., henvises til rentereglen i opkrævningslovens § 7, stk. 2, men der henvises til opkrævningsloven ved anvendelse af den titel, »lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.«, hvormed loven blev indført ved lov nr. 169 af 15. marts 2000. Ved § 2, nr. 1, i lov nr. 1441 af 22. december 2004 blev der i lovens titel efter »Lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« indsat »(opkrævningsloven)«. Denne forkortede titel, »opkrævningsloven«, er anvendt i kildeskattelovens § 56, stk. 2, § 59, stk. 1, 2. pkt., § 61, stk. 2, 2.

og 3. pkt., § 62, stk. 2, 2. pkt., § 62 B, § 69 B, stk. 1, 2. pkt., og § 86 B, stk. 5.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62, stk. 3, 2. pkt., foretages den ændring, at »§ 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« ændres til »opkrævningslovens § 7, stk. 2,«, og at der i § 62 A, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 2. pkt., § 63, 1. pkt., og § 89, stk. 1, 2. pkt., foretages den ændring, at »§ 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« ændres til »opkrævningslovens § 7, stk. 2,«.

Dermed vil den forkortede titel »opkrævningsloven« blive anvendt i alle de bestemmelser i kildeskatteloven, hvor der henvises til denne lov.

Til nr. 7

Krav på renter antages normalt at blive stiftet samtidig med den rentebærende fordring, dvs. hovedkravet. Rentekrav vil dog først være ubetingede fordringer, når betingelsen for deres tilskrivning er indtrådt. Inden dette tidspunkt er der tale om betingede fordringer. Er der tale om daglige renter, vil rentekravet for hver enkelt dag således først blive et ubetinget rentekrav, når den pågældende dag er indtrådt. Udgangspunktet er, at krav på renter forfalder til betaling, straks de påløber som ubetingede fordringer, men andet kan være bestemt ved lov, hvilket f.eks. er tilfældet med renter efter kildeskattelovens § 63.

Af kildeskattelovens § 63, 1. pkt., fremgår således, at hvis et beløb, som en skattepligtig efter denne lov skal indbetale til det offentlige, ikke er betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. kildeskattelovens § 63, 2. pkt.

Restskat for et indkomstår opkræves efter kildeskattelovens § 61, stk. 3-7, ved indregning i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen udskrives, og/eller ved betaling i rater.

I kildeskattelovens § 62, stk. 3, 1. pkt., er det bestemt, at tilbagebetaling af overskydende skat med godtgørelse efter stk. 2 sker i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter indkomståret. Der tilkommer den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september at regne, hvis tilbagebetaling sker efter denne dato, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 3, 2. pkt. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62, stk. 3, 3. pkt.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 1. pkt., er det bestemt, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at den tidligere beregnede restskat nedsættes eller bortfalder, udbetales det beløb, som restskatten er nedsat med, med tillæg efter § 61,

stk. 2, til den skattepligtige inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Der tilkommer den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 2. pkt. Inden udbetaling finder sted, modregnes eventuel uforfalden restskat efter § 61, stk. 3-6, og eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62 A, stk. 3, 3. pkt. Opkrævning af den resterende, ikke forfaldne del af restskatten sker ifølge § 62 A, stk. 3, 4. pkt., efter reglerne i § 61, stk. 3-5. Udskrives den ændrede årsopgørelse efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ifølge § 62 A, stk. 3, 5. pkt., ændringen ikke den overførsel af restskat m.v. til det følgende år, der er sket efter § 61, stk. 3.

Højesteret har ved dom af 20. august 2001, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 2327, udtalt, at skatteforvaltningens adgang til efter kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 4. pkt. – nu 3. pkt. – at modregne med påløbne morarenter ikke omfatter uforfaldne morarenter. Det må derfor antages, at alle de ovenfor nævnte modregningshjemler forudsætter, at de påløbne morarenter er forfaldne.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62, stk. 3, 3. pkt., og § 62 A, stk. 3, 3. pkt., efter »morarenter« indsættes », uanset om renterne er forfaldne«.

Uforfaldne morarenter vil efter forslaget kunne modregnes, uanset om de opkræves til betaling i rater eller gennem indregning i forskudsskatten, jf. § 61, stk. 3.

Baggrunden for de foreslåede ændringer er, at det af kildeskattelovens § 63, 2. pkt., fremgår, at renter af skat, der påhviler den skattepligtige, skal opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år. Renterne har derfor, medmindre de i medfør af kildeskattelovens § 61, stk. 3, indregnes i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen udskrives, samme forfaldsdag og samme sidste rettidige betalingsdag som restskatten, som forfalder første gang den 1. august og med den 20. august som sidste rettidige betalingsdag, hvis årsopgørelsen er udskrevet inden den 1. august i året efter indkomståret, jf. kildeskatteloven § 61, stk. 4.

Siden den i 2006 gennemførte digitalisering af årsopgørelsen dannes årsopgørelsen i marts måned. I den forbindelse foretages modregning med krav på renter af for sent betalt skat, selv om disse rentekrav først i august måned har deres sidste rettidige betalingsdag. De er således ikke forfaldne, som det efter de almindelige modregningsbetingelser kræves, og de har heller ikke nået deres sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom af 20. december 1962, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126, hvorefter modregneren først kan gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, hvis hovedmanden har fået indrømmet løbedage til betalingen.

Med de foreslåede ændringer vil der for Skatteforvaltningen

blive skabt hjemmel til i skattepligtiges krav på udbetaling af overskydende skat og nedsat restskat at modregne med krav på morarenter efter kildeskattelovens § 63, uanset om morarenterne er forfaldne eller ej, og Skatteforvaltningens modregningspraksis i sådanne tilfælde, jf. ovenfor i pkt. 2.9.2.2, vil derfor kunne fortsætte.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Af kildeskattelovens § 63, 1. pkt., fremgår, at hvis et beløb, som en skattepligtig efter denne lov skal indbetale til det offentlige, ikke er betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. kildeskattelovens § 63, 2. pkt.

Restskat for et indkomstår opkræves efter kildeskattelovens § 61, stk. 3-7, ved indregning i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen udskrives, og/eller ved betaling i rater.

I kildeskattelovens § 62, stk. 3, 1. pkt., er det bestemt, at tilbagebetaling af overskydende skat med godtgørelse efter stk. 2 sker i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter indkomståret. Der tilkommer den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september at regne, hvis tilbagebetaling sker efter denne dato, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 3, 2. pkt. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62, stk. 3, 3. pkt.

De almindelige modregningsbetingelser, der gælder, i det omfang adgangen til modregning ikke er reguleret ved en i forhold til disse betingelser afvigende lovbestemmelse, forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren A har et krav mod hovedmanden B, der tilsvarende har et krav mod A. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modregnerens fordring, der kaldes modfordringen, skal være forfalden til betaling, mens frigørelses-tiden for hovedmandens fordring, der kaldes hovedfordringen, skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom af 20. december 1962, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, hvor betalingen stadig vil være rettidig. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Modregningen gennemføres ved

afgivelse af en modregningserklæring, der får virkning ved sin fremkomst til hovedmanden.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62, stk. 3, som 4. pkt. indsættes en ny bestemmelse, der fastslår, at modregningen kræver ingen særskilt erklæring herom fra Skatteforvaltningen.

Selve årsopgørelsen fremvises i marts måned i den skattepligtiges skattemappe, og dermed modtager den skattepligtige også afgørelsen om, at rentekravet efter kildeskattelovens § 63 er modregnet i den overskydende skat. Renterne indgår i selve opgørelsen af, hvorvidt der skal ske udbetaling, og der afgives ikke modregningserklæring til den skattepligtige.

Med den foreslåede ændring vil der for Skatteforvaltningen blive skabt hjemmel til i skattepligtiges krav på udbetaling af overskydende skat at modregne morarenter efter kildeskattelovens § 63, selv om der ikke afgives en særskilt modregningserklæring om en sådan modregning, og Skatteforvaltningens modregningspraksis, jf. ovenfor i pkt. 2.9.2.2, vil derfor kunne fortsætte.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Kildeskattelovens § 60, stk. 1, bestemmer, at i den slutskat, der for et år udskrives for den skattepligtige, med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter § 61, stk. 3, og afgiften omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, modregnes nedennævnte beløb vedrørende samme år:

- a) Foreløbige skattebeløb, som er indeholdt i A-indkomst og arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, der skal medregnes ved den skattepligtiges ansættelse til slutskat.
- b) Foreløbige skattebeløb, som har skullet indbetales efter § 68.
- c) Foreløbige skattebeløb, som har skullet betales i henhold til skattebillet.
- d) De i § 67, stk. 1, 1. pkt., nævnte beløb.
- e) Beløb, som den skattepligtige har indbetalt i henhold til § 59.
- f) Beløb efter virksomhedsskattelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., § 13, stk. 1, 3. pkt., og § 22 b, stk. 5.
- g) Beløb efter personskattelovens § 8 a, stk. 5.
- h) Beløb, der er indbetalt som acontoskat efter afskrivningslovens § 40 C, stk. 8-10.
- i) Beløb efter § 6 i lov om arbejdsmarkedsbidrag.
- j) Nedslag efter lov om skattnedslag for seniorer.

k) Beløb efter lov om skattefri kompensation for forhøjede energi- og miljøafgifter.

I kildeskattelovens § 60, stk. 2, er bestemt, at for personer, der anvender et andet indkomstår end kalenderåret, modregnes de i stk. 1, litra c-f, j og k, nævnte beløb samt a) foreløbige skattebeløb, som i løbet af det kalenderår, som indkomståret træder i stedet for, er indeholdt i A-indkomst og arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, og b) foreløbige skattebeløb, som i løbet af det kalenderår, som indkomståret træder i stedet for, har skullet indbetales efter § 68.

I kildeskattelovens § 60, stk. 3, er bestemt, at ved opgørelsen af det beløb, der skal modregnes efter stk. 1 eller 2, fradrages skatter, der måtte være tilbagebetalt i henhold til § 55.

Endelig fremgår det af kildeskattelovens § 60, stk. 4, at skatteministeren kan fastsætte regler, hvorefter der åbnes adgang til, at ægtefæller, der er samlevende ved udgangen af det år, for hvilket slutskatten skal beregnes, kan erklære sig indforstået med, at eventuel overskydende skat, der efter reglerne i § 62 tilkommer den ene af ægtefællerne, anvendes til udligning af eventuel restskat, som efter reglerne i § 61 påhviler den anden ægtefælle. I det omfang der efter udligning efter 1. pkt. bliver tale om restskat eller overskydende skat for en af ægtefællerne, opkræves denne efter reglerne i § 61, henholdsvis udbetales efter reglerne i § 62.

Nærmere retningslinjer for anvendelsen af kildeskattelovens § 60 er fastsat i pkt. 95 i Skatteministeriets cirkulære nr. 135 af 4. november 1988 om opkrævning af indkomst- og formueskat efter kildeskatteloven.

Af kildeskattelovens § 61, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at den skattepligtige skal tilsvare det beløb, hvormed slutskatten med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter stk. 3, og af eventuel afgift omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, måtte overstige de foreløbige skatter, der modregnes efter kildeskattelovens § 60. Beløbet benævnes »restskat«, jf. kildeskattelovens § 61, stk. 1, 2. pkt.

Af kildeskattelovens § 62, stk. 1, fremgår, at det beløb, hvormed slutskatten med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter § 61, stk. 3, og af eventuel afgift omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, måtte være mindre end de foreløbige skatter, der modregnes efter kildeskattelovens § 60, benævnes »overskydende skat«.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, 1. pkt., er det bestemt, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at der sker nedsættelse eller bortfald af overskydende skat, der allerede er udbetalt til den skattepligtige, jf. § 62, skal beløbet tilbagebetales tillige med godtgørelse efter § 62, stk. 2. Det samlede beløb efter 1. pkt. forrentes ifølge 2. pkt. med renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret og indtil udskrivningsdatoen. Kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, 3. pkt., bestemmer, at tilbagebetaling sker efter § 61, stk. 4.

I kildeskattelovens § 61, stk. 4, 1. pkt., er det bestemt, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 3 med renter og tillæg efter stk. 2 forfalder til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned, jf. § 61, stk. 4, 2. pkt.

Højesteret har ved dom af 31. maj 1985, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1985, side 619, afgjort, at krav på restskat stiftes ved indkomstårets udløb, dvs. den 1. januar efter indkomståret, hvis indkomståret er identisk med kalenderåret.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, som 4. pkt. indsættes en ny bestemmelse, der bestemmer, at kravet på tilbagebetaling stiftes den første dag efter indkomståret og ved en overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden kan betegnes som restskat.

I tilfælde, hvor en årsopgørelse viser en overskydende skat, udbetales denne til den skattepligtige. Efterfølgende kan en ændring af samme årsopgørelse resultere i, at den korrekte slutopgørelse viser en restskat eller en mindre overskydende skat, og da pålægges den skattepligtige at foretage en tilbagebetaling, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, 1. pkt.

For et krav, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er det vigtigt at kende kravets præcise stiftelsesdato.

Efter den nuværende praksis hos Skatteforvaltningen registreres de pågældende kravtyper som »restskat« ved oversendelse til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og stiftelsesdatoen vil blive angivet som den 1. januar efter det indkomstår, som den ændrede skatteansættelse vedrører. Den 1. januar er således stiftelsesdatoen for restskat for et indkomstår, der er identisk med kalenderåret, jf. ovenfor om Højesterets dom af 31. maj 1985.

Med den foreslåede ændring i kildeskattelovens § 62 A, stk. 2, vil denne praksis kunne fortsætte med direkte støtte i lovgivningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Af kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at den tidligere beregnede restskat nedsættes eller bortfalder, udbetales det beløb, som restskatten er nedsat med, med tillæg efter § 61, stk. 2, til den skattepligtige inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Der tilkommer ifølge 2. pkt. den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter

indkomståret. Inden udbetaling finder sted, modregnes ifølge kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 3. pkt., eventuel uforfalden restskat efter § 61, stk. 3-6, og eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter. Opkrævning af den resterende, ikke forfaldne del af restskatten sker ifølge § 62 A, stk. 3, 4. pkt., efter reglerne i § 61, stk. 3-5. I § 62 A, stk. 3, 5. pkt., bestemmes, at hvis den ændrede årsopgørelse udskrives efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ændringen ikke den overførsel af restskat m.v. til det følgende år, der er sket efter § 61, stk. 3.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, efter 2. pkt. som et nyt punktum – 3. pkt. – indsættes en bestemmelse, der bestemmer, at Skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 2. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag.

Renterne udbetales sammen med tilbagebetalingsbeløbet i et samlet beløb. Ved dannelsen af den ændrede årsopgørelse beregnes renter frem til det tidspunkt, hvor beløbet forventes at være indsat på den skattepligtiges Nemkonto. Hvis der skal ske modregning eller anden sagsbehandling, beregnes 1 måneds ekstra rente, så der er tid til modregning. Imidlertid kan der opstå situationer, hvor udbetalingsbeløbet ikke indsættes på den skattepligtiges Nemkonto inden for det forudsatte tidsrum. Hvis udbetalingen forsinkes så meget, at den først vil finde sted i den følgende måned, vil der påløbe yderligere en hel måneds rente, og dette skal håndteres i en manuel proces. Det er dog ud fra det beløb, der er blevet automatisk beregnet med henblik på udbetaling, ikke muligt at afklare, hvor stor en del af beløbet der er rente, og hvor stor en del der er det beløb, der skal udbetales som nedsat restskat. Der er i kildeskatteloven ikke hjemmel til at yde den skattepligtige renters rente, og derfor skal det yderligere rentebeløb alene beregnes af beløbet bestående af den nedsatte restskat. Den manglende mulighed for at udskille renten medfører i praksis, at det yderligere rentebeløb i den manuelle proces beregnes af det samlede beløb. Dermed beregnes det yderligere rentebeløb af et for højt beløb, hvilket indebærer, at den skattepligtige får udbetalt et for højt beløb, ligesom der uhjemlet beregnes renters rente.

Hvis det skal gøres muligt at udskille renter fra det samlede udbetalingsbeløb, vil det forudsætte ændringer i SLUT-systemet. Det vurderes, at det ikke er realistisk at gennemføre disse systemændringer i SLUT-systemet, og at systemændringerne derfor først vil kunne implementeres i forbindelse med udviklingen et nyt system for årsopgørelsen.

Med den foreslåede ændring i kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, vil der blive skabt en hjemmel for Skatteforvaltningen til at kunne beregne de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 2. pkt., af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag, og dermed vil Skatteforvalt-

ningen kunne fortsætte den nuværende praksis med i sådanne sager at udbetale renters rente.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Af kildeskattelovens § 63, 1. pkt., fremgår, at hvis et beløb, som en skattepligtig efter denne lov skal indbetale til det offentlige, ikke er betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. kildeskattelovens § 63, 2. pkt.

Restskat for et indkomstår opkræves efter kildeskattelovens § 61, stk. 3-7, ved indregning i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen udskrives, og/eller ved betaling i rater.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 1. pkt., er det bestemt, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at den tidligere beregnede restskat nedsættes eller bortfalder, udbetales det beløb, som restskatten er nedsat med, med tillæg efter § 61, stk. 2, til den skattepligtige inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Der tilkommer den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 2. pkt. Inden udbetaling finder sted, modregnes eventuel uforfalden restskat efter § 61, stk. 3-6, og eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62 A, stk. 3, 3. pkt. Opkrævning af den resterende, ikke forfaldne del af restskatten sker ifølge § 62 A, stk. 3, 4. pkt., efter reglerne i § 61, stk. 3-5. Udskrives den ændrede årsopgørelse efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ifølge § 62 A, stk. 3, 5. pkt., ændringen ikke den overførsel af restskat m.v. til det følgende år, der er sket efter § 61, stk. 3.

De almindelige modregningsbetingelser, der gælder, i det omfang adgangen til modregning ikke er reguleret ved en i forhold til disse betingelser afvigende lovbestemmelse, forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren A har et krav mod hovedmanden B, der tilsvarende har et krav mod A. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modregnerens fordring, der kaldes modfordringen, skal være forfalden til betaling, mens frigørelses-tiden for hovedmandens fordring, der kaldes hovedfordringen, skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom af 20. december 1962, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, hvor betalingen stadig vil være rettidig. Modfordringen og hovedfordringen skal også være

udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Modregningen gennemføres ved afgivelse af en modregningserklæring, der får virkning ved sin fremkomst til hovedmanden.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, efter 3. pkt., der med lovforslagets § 2, nr. 10, vil blive 4. pkt., som et nyt punktum – 5. pkt. – indsættes en ny bestemmelse, der bestemmer, at modregningen ikke kræver nogen særskilt erklæring herom fra Skatteforvaltningen.

Selve årsopgørelsen fremvises i marts måned i den skattepligtiges skattemappe, og dermed modtager den skattepligtige også afgørelsen om, at rentekravet efter kildeskattelovens § 63 er modregnet i den overskydende skat. Renterne indgår i selve opgørelsen af, hvorvidt der skal ske udbetaling, og der afgives ikke modregningserklæring til den skattepligtige.

Med den foreslåede ændring vil der for Skatteforvaltningen blive skabt hjemmel til i skattepligtiges krav på udbetaling af nedsat restskat ved en ændret skatteansættelse at modregne morarenter efter kildeskattelovens § 63, selv om der ikke afgives en særskilt modregningserklæring om en sådan modregning, og Skatteforvaltningens modregningspraksis, jf. ovenfor i pkt. 2.9.2.2, vil derfor kunne fortsætte.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, 1. pkt., bestemmer, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 62, stk. 2, og eventuelle renter efter § 62, stk. 3, 2. pkt., inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62 A, stk. 4, 2. pkt.

Kildeskattelovens § 62, stk. 2, 1. pkt., bestemmer, at ved tilbagebetaling af overskydende skat ydes der den skattepligtige et procenttillæg af beløbet i godtgørelse. Procenttillægget beregnes ifølge 2. pkt. en gang årligt og fastsættes som rentesatsen i opkrævningslovens § 7, stk. 2, 3. pkt., med fradrag af 5,2 procentpoint afrundet til en decimal. Procenttillægget kan ifølge kildeskattelovens § 62, stk. 2, 3. pkt., dog ikke fastsættes til mindre end 0,0 pct. af den overskydende skat. I det omfang overskydende skat modsvares af beløb, der er indbetalt efter § 59, ydes ifølge § 62, stk. 2, 4. pkt., ingen godtgørelse efter 1. pkt. Betalt rente af indbetalinger efter § 59 tilbagebetales, i det omfang indbetalingen modsvares af overskydende skat, jf. § 62, stk. 2, 5. pkt. Ved flere indbetalinger efter § 59 anses de seneste indbetalinger i størst muligt omfang at modsvares af overskydende skat, jf. § 62, stk. 2, 6. pkt. Der ydes ingen godtgørelse for et beløb, som modsvares af nedslaget efter lov om skattnedslag for senio-

rer og efter lov om skattefri kompensation for forhøjede energi- og miljøafgifter, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 2, 7. pkt.

I kildeskattelovens § 62, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at tilbagebetaling af overskydende skat med godtgørelse efter stk. 2 sker i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter indkomståret. Der tilkommer ifølge 2. pkt. den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september at regne, hvis tilbagebetaling sker efter denne dato. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes ifølge kildeskattelovens § 62, stk. 3, 3. pkt., eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, efter 1. pkt. som et nyt punktum – 2. pkt. – indsættes en bestemmelse, der bestemmer, at Skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 1. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag.

Renterne udbetales sammen med tilbagebetalingsbeløbet i et samlet beløb. Ved dannelsen af den ændrede årsopgørelse beregnes renter frem til det tidspunkt, hvor beløbet forventes at være indsat på den skattepligtiges Nemkonto. Hvis der skal ske modregning eller anden sagsbehandling, beregnes 1 måneds ekstra rente, så der er tid til modregning. Imidlertid kan der opstå situationer, hvor udbetalingsbeløbet ikke indsættes på den skattepligtiges Nemkonto inden for det forudsatte tidsrum. Hvis udbetalingen forsinkes så meget, at den først vil finde sted i den følgende måned, vil der påløbe yderligere en hel måneds rente, og dette skal håndteres i en manuel proces. Det er dog ud fra det beløb, der er blevet automatisk beregnet med henblik på udbetaling, ikke muligt at afklare, hvor stor en del af beløbet der er rente, og hvor stor en del der er det beløb, der skal udbetales som overskydende skat. Der er i kildeskatteloven ikke hjemmel til at yde den skattepligtige renters rente, og derfor skal det yderligere rentebeløb alene beregnes af beløbet bestående af den overskydende skat. Den manglende mulighed for at udskille renten medfører i praksis, at det yderligere rentebeløb i den manuelle proces beregnes af det samlede beløb. Dermed beregnes det yderligere rentebeløb af et for højt beløb, hvilket indebærer, at den skattepligtige får udbetalt et for højt beløb, ligesom der uhjemlet beregnes renters rente.

Hvis det skal gøres muligt at udskille renter fra det samlede udbetalingsbeløb, vil det forudsætte ændringer i SLUT-systemet. Det vurderes, at det ikke er realistisk at gennemføre disse systemændringer i SLUT-systemet, og at systemændringerne derfor først vil kunne implementeres i forbindelse med udviklingen et nyt system for årsopgørelsen.

Med den foreslåede ændring i kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, vil der blive skabt en hjemmel for Skatteforvaltningen til at kunne beregne de yderligere renter, der skal beregnes,

hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 1. pkt., af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag, og dermed vil Skatteforvaltningen kunne fortsætte den nuværende praksis med i sådanne sager at udbetale renters rente.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Af kildeskattelovens § 63, 1. pkt., fremgår, at hvis et beløb, som en skattepligtig efter denne lov skal indbetale til det offentlige, ikke er betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. kildeskattelovens § 63, 2. pkt.

Restskat for et indkomstår opkræves efter kildeskattelovens § 61, stk. 3-7, ved indregning i forskudsskatten for året efter det år, hvor årsopgørelsen udskrives, og/eller ved betaling i rater.

I kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, 1. pkt., er det bestemt, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 62, stk. 2, og eventuelle renter efter § 62, stk. 3, 2. pkt., inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter, jf. § 62 A, stk. 4, 2. pkt.

De almindelige modregningsbetingelser, der gælder, i det omfang adgangen til modregning ikke er reguleret ved en i forhold til disse betingelser afvigende lovbestemmelse, forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren A har et krav mod hovedmanden B, der tilsvarende har et krav mod A. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modregnerens fordring, der kaldes modfordringen, skal være forfalden til betaling, mens frigørelses-tiden for hovedmandens fordring, der kaldes hovedfordringen, skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom af 20. december 1962, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, hvor betalingen stadig vil være rettidig. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Modregningen gennemføres ved afgivelse af en modregningserklæring, der får virkning ved sin fremkomst til hovedmanden.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 62, stk. 4, 2. pkt.,

der med lovforslagets § 2, nr. 12, vil blive 3. pkt., efter »morarenter« indsættes », uanset om renterne er forfaldne«, og at der som et nyt punktum – 4. pkt. – indsættes en ny bestemmelse, der fastslår, at modregningen kræver ingen særskilt erklæring herom fra Skatteforvaltningen

Selve årsopgørelsen fremvises i marts måned i den skattepligtiges skattemappe, og dermed modtager den skattepligtige også afgørelsen om, at rentekravet efter kildeskattelovens § 63 er modregnet i den overskydende skat. Renterne indgår i selve opgørelsen af, hvorvidt der skal ske udbetaling, og der afgives ikke modregningserklæring til den skattepligtige.

Med den foreslåede ændring vil der for Skatteforvaltningen blive skabt hjemmel til i skattepligtiges krav på udbetaling af overskydende skat ved en ændret skatteansættelse at modregne morarenter efter kildeskattelovens § 63, selv om der ikke afgives en særskilt modregningserklæring om en sådan modregning, og Skatteforvaltningens modregningspraksis, jf. ovenfor i pkt. 2.9.2.2, vil derfor kunne fortsætte.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Kildeskattelovens § 63, 1. pkt., bestemmer, at hvis et beløb, som en skattepligtig efter denne lov skal indbetale til det offentlige, ikke er betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. kildeskattelovens § 63, 2. pkt.

Af forældelseslovens § 2, stk. 1, fremgår, at forældelsesfristerne regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. I stk. 2 er det bestemt, at hvis der er indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb. Af § 3, stk. 1, fremgår, at forældelsesfristen er 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Af § 5, stk. 1, fremgår, at forældelsesfristen er 10 år, 1) når der er udstedt gældsbeholdning for fordringen, 2) når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller 3) når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse. I stk. 2 bestemmes, at fordring på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende dog forældes efter § 3. Af § 23, stk. 2, fremgår, at ved forældelse af hovedfordringen bortfalder også krav på rente og lignende ydelse. Med »lignende ydelse« tænkes der på krav på bl.a. provisioner og gebyrer, men ikke omkostninger i forbindelse med forsøg på at inddrive kravet. Bestemmelsen omhandler den såkaldte accessoriske forældelse.

I § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører. I 2. pkt. er det bestemt, at hvis det ved overdragelsen af de i 1. pkt. nævnte renter til restanceinddrivelsesmyndigheden er oplyst, at disse renter vedrører et bestemt hovedkrav, lægges dette hovedkrav til grund med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 63 som 3. pkt. indsættes en ny bestemmelse, der bestemmer, at renter, der opkræves efter 2. pkt., med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav.

De accessorisk forældede renter skaber en række administrative udfordringer. Det skyldes, at morarenter efter kildeskattelovens § 63 ikke opkræves sammen med hovedkravet, men i stedet opkræves sammen med restskatten for det kalenderår, hvor renten påløber. Det rentebeløb, som opkræves på årsopgørelsen, kan således indeholde renter beregnet af rater fra flere forskellige indkomstår, og dermed bliver det vanskeligt præcist at udskille, hvilket rentebeløb der vedrører et konkret hovedkrav. Ofte er det en tidskrævende opgave at identificere det rentebeløb, der relaterer sig til et forældet hovedkrav, idet renten eksempelvis kan være opkrævet på årsopgørelsen, være dækket af en tidligere overskydende skat, være blevet betalt af den skattepligtige eller være inkluderet i rater, der er sendt til inddrivelse. Renten vil ikke som selvstændigt krav være forældet, men risikoen ved ikke umiddelbart at kunne identificere og slette de korrekte rentebeløb i tilfælde af et hovedkravs forældelse er, at der kan være renter, der, som følge af at hovedkravet er forældet, opkræves uberettiget. Det er ikke muligt at systemunderstøtte undersøgelsen af, om renter er accessorisk forældede. Undersøgelsen foretages i dag ved en manuel proces i alle henstandssager og i forhold til rater med en automatisk beregnet forældelsesfrist, der ligger inden for 6 måneder fra undersøgelsestidspunktet. Det er en både kompleks og tidskrævende proces.

På inddrivelsesområdet har håndteringen af accessorisk forældelse også indebåret administrative vanskeligheder. Derfor blev bestemmelsen i § 3 B i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat med § 1, nr. 6, i lov nr. 551 af 29. maj 2018, og med § 1, nr. 8, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 blev § 3 B, stk. 1, nyaffattet. Reglen i § 3 B, stk. 1, indebærer, at renter i de tilfælde, hvor det i forbindelse med Skatteforvaltningens overdragelse af renterne til inddrivelse ikke er oplyst, hvilket hovedkrav renterne vedrører, betragtes som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse og dermed ikke forældes accessorisk, hvis det hovedkrav, renterne udspringer af, forældes.

Med den foreslåede ændring i kildeskattelovens § 63 vil renter, der opkræves efter 2. pkt., med hensyn til forældelse skulle behandles som selvstændige hovedkrav, hvorved disse renter ikke vil kunne forældes accessorisk. Dette vil både gælde, mens de er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, og mens de er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

I kildeskattelovens § 66, stk. 1, 1. pkt., § 66 A, stk. 1, 1. pkt., og § 66 B, stk. 1, 1. pkt., henvises til opkrævningsloven, men der henvises til opkrævningsloven ved anvendelse af den titel, »lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.«, hvormed loven blev indført ved lov nr. 169 af 15. marts 2000. Ved § 2, nr. 1, i lov nr. 1441 af 22. december 2004 blev der i lovens titel efter »Lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« indsat »(opkrævningsloven)«. Denne forkortede titel, »opkrævningsloven«, er anvendt i kildeskattelovens § 56, stk. 2, § 59, stk. 1, 2. pkt., § 61, stk. 2, 2. og 3. pkt., § 62, stk. 2, 2. pkt., § 62 B, § 69 B, stk. 1, 2. pkt., og § 86 B, stk. 5.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 66, stk. 1, 1. pkt., § 66 A, stk. 1, 1. pkt., og § 66 B, stk. 1, 1. pkt., foretages den ændring, at »lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« ændres til »opkrævningsloven«.

Dermed vil den forkortede titel »opkrævningsloven« blive anvendt i alle de bestemmelser i kildeskatteloven, hvor der henvises til denne lov.

Til § 3

Til nr. 1

Anvendelsesområdet for opkrævningsloven bestemmes i lovens § 1.

Det fremgår af stk. 1, at loven gælder for opkrævning af skatter og afgifter m.v., for hvilke virksomheder, selskaber, fonde eller foreninger m.v. er eller skulle have været registreret hos eller anmeldt til Skatteforvaltningen, i det omfang der ikke er fastsat særlige bestemmelser i anden lovgivning eller i EF-forordninger.

Af stk. 2 fremgår, at i de tilfælde, der er nævnt i § 9 og § 10 a, gælder loven, i det omfang det er fastsat i § 9 og § 10 a. I de tilfælde, der er nævnt i § 16, gælder kapitel 5, § 8, stk. 1, nr. 4, og stk. 2 og 3, § 12, stk. 5, og § 13 tillige betalinger vedrørende andet end skatter og afgifter.

I stk. 3 bestemmes, at loven derudover gælder for opkrævning af andre skatter og afgifter m.v. end de i stk. 1 nævnte, i det omfang der i anden lovgivning henvises til denne lov.

I stk. 4 bestemmes, at loven uanset stk. 1 ikke gælder opkrævning af told og opkrævning efter aktiesparekontoloven.

Endelig bestemmes i stk. 5, at loven kun gælder for opkrævning af virksomhedens ejers, selskabets, fondens eller foreningens egne indkomstskatte, i det omfang dette er særligt fastsat i anden lovgivning.

Det foreslås, at der i opkrævningslovens § 1, stk. 2, indsættes et 3. pkt., der bestemmer, at loven i øvrigt gælder, i det omfang det af bestemmelser i loven følger, at loven helt eller delvis finder anvendelse.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede opkrævning af afgiften efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt., via skattekontoen, jf. lovforslagets § 3, nr. 3. Som det fremgår af pkt. 2.10.1, skal afgiftskravet ikke opkræves efter pensionsbeskatningslovens § 38, jf. denne lovs § 14 B, stk. 2, 3. pkt. I stedet skal opkrævningen ske efter opkrævningslovens almindelige regler, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 117 som fremsat, side 66.

Afgiftskravet omfattes ikke af opkrævningslovens § 1, stk. 1, fordi virksomheder ikke skal registreres for denne afgift, og det fremgår heller ikke af pensionsbeskatningsloven, at afgiften omfattes af opkrævningsloven. Det fremgår alene af forarbejderne til bestemmelsen, at opkrævningen skal ske efter opkrævningslovens almindelige regler. Derfor foreslås, at det af opkrævningslovens § 1, stk. 2, 3. pkt., skal fremgå, at opkrævningsloven i øvrigt gælder, i det omfang det af bestemmelser i loven følger, at loven helt eller delvis finder anvendelse.

Med den foreslåede ændring præciseres det, at også andre skatter og afgifter m.v. vil kunne være omfattet af anvendelsesområdet for opkrævningsloven, uden at denne anvendelse udtrykkeligt fremgår af loven bag disse skatter og afgifter m.v., jf. herved betydningen af opkrævningslovens § 1, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Opkrævningslovens kapitel 4 har i dag overskriften »Hæftelse, inddrivelse og eftergivelse m.v.«, men den tidligere bestemmelse i § 14 om lønindeholdelse og de tidligere bestemmelser i §§ 15-15 b om eftergivelse blev ophævet ved § 111, nr. 1, i lov nr. 1336 af 19. december 2008 om ændring af kildeskatteloven, opkrævningsloven, udpantningsloven og forskellige andre love (Konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige). Ophævelsen skete med virkning fra den 1. januar 2009, jf. ændringslovens § 167, stk. 1. Ved en fejl blev overskriften til kapitel 4 ikke samtidig ændret. Kapitel 4 indeholder i dag således ikke længere bestemmelser om inddrivelse og eftergivelse. Derimod indeholder kapitlet med §§ 10 og 10 a fortsat bestemmelser om hæftelse, mens § 11 navnlig vedrører Skatteforvaltningens adgang til at træffe afgørelse om pålæg om sikkerhedsstillelse hos virksomheder og herunder inddrage eller nægte registreringen for moms, A-skat m.v. ved manglende opfyldelse af pålægget, og § 11 a vedrører

adgangen til i visse tilfælde at inddrage eller nægte registreringen for en person med en udvidet konkurskarantæne efter konkurslovens § 159, 2. pkt. Endelig indeholder § 12 en bestemmelse om Skatteforvaltningens udbetaling af virksomheders krav på negativ moms m.v., mens § 13 regulerer virksomhedernes adgang til at overdrage sådanne krav.

Det foreslås, at *overskriften* til opkrævningslovens kapitel 4 nyaffattes, så overskriften bliver »Hæftelse, sikkerhedsstillelse og udbetaling m.v.«.

Til nr. 3

Samtidig med vedtagelsen af lovforslag nr. L 116 om en ny ferielov (Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 116 som fremsat), jf. lov nr. 60 af 30. januar 2018, blev lovforslag nr. L 117 om lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler (Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 117 som fremsat) vedtaget, jf. lov nr. 58 af 30. januar 2018. Sidstnævnte lovs formål er at udmønte en overgangsordning, herunder at sikre lønmodtagernes ret til de optjente tilgodehavende feriemidler under passende hensyntagen til arbejdsgivernes behov for likviditet. Til sikring af lovens formål oprettedes Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler, som er en særskilt økonomisk enhed under Lønmodtagernes Dyrtingsfond.

Som led i overgangsordningen skulle arbejdsgiverne opgøre og indberette deres medarbejderes optjente tilgodehavende feriemidler pr. den 31. august 2020 til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler. Indberetningen skulle ske senest den 31. december 2020. Herefter kunne den enkelte arbejdsgiver vælge enten at indbetale medarbejdernes optjente tilgodehavende feriemidler til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler senest den 31. december 2020 eller at indberette, at pågældende arbejdsgiver havde valgt selv at beholde disse feriemidler, f.eks. af likviditetshensyn, indtil de forfalder til betaling til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler i forbindelse med en lønmodtagers pension, afgang fra arbejdsmarkedet eller fraflytning til udlandet. Beløbet forfalder ligeledes til betaling, i tilfælde af at arbejdsgivers virksomhed opløses, ophører eller opgiver sin tilknytning til Danmark, samt ved arbejdsgivers konkurs, død eller afvikling af sine aktiviteter.

Selve udbetalingen af de tilgodehavende feriemidler til den enkelte lønmodtager står Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler for efter at have modtaget indbetaling af tilgodehavendet fra arbejdsgiver.

I visse tilfælde vil lønmodtagere få deres krav på tilgodehavende feriemidler dækket af Lønmodtagernes Garantifond, jf. § 8 a i lov om Lønmodtagernes Garantifond. Dette vil ske, hvis lønmodtagerens arbejdsgiver ikke har indbetalt de tilgodehavende feriemidler til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler rettidigt. I denne situation indbetaler Lønmodtagernes Garantifond tilgodehavendet til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler, som derefter står for udbetalingen af beløbet til lønmodtager.

Når Lønmodtagernes Garantifond efter gældende regler dækker lønmodtagers løn i konkurssituationer, betaler Lønmodtagernes Garantifond alene lønmodtagers nettokrav efter skat til lønmodtageren. Beregnet A-skat og arbejdsmarkedsbidrag indberettes af Lønmodtagernes Garantifond til Skatteforvaltningen, som godskriver lønmodtageren de indberettede beløb, jf. kildeskattelovens § 83. Lønmodtagernes Garantifond anmelder herefter Skatteforvaltningens krav på A-skat og arbejdsmarkedsbidrag i arbejdsgivers konkursbo i de situationer, hvor Lønmodtagernes Garantifonds dækning af ferietilgodehavendet sker i anledning af arbejdsgivers konkurs.

Ifølge § 8 a i lov om Lønmodtagernes Garantifond sikrer Lønmodtagernes Garantifond det krav på tilgodehavende feriemidler, som Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler har, i tilfælde af at en arbejdsgiver, der endnu ikke har indbetalt tilgodehavende feriemidler, går konkurs m.v. Der er tale om den situation, hvor en arbejdsgiver i 2020 har valgt selv at beholde feriemidlerne i virksomheden, jf. § 6 i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler.

Lønmodtagernes Garantifond foretager alene nettoindbetaling af de tilgodehavende feriemidler, idet Lønmodtagernes Garantifond ikke dækker den udestående indkomstskat, jf. lovens § 8 a, stk. 2, 3. pkt., hvori der henvises til en fast afgift på 38 pct. af de tilgodehavende feriemidler, som arbejdsgiver pålægges efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt.

Den faste afgift på 38 pct. svarer omtrent til trækprocenten (efter arbejdsmarkedsbidrag) for en skattepligtig i en kommune med en landsgennemsnitlig kommune- og kirkeskat, og som herudover betaler bundskat og sundhedsbidrag, men ikke topskat af indkomsten. Den faste afgift sikrer dermed en ensartet behandling af alle lønmodtagere i disse situationer, samt at det indbetalte beløb ikke påvirker personens grundlag for beregning af offentlige ydelser i det pågældende år.

Lønmodtagernes Garantifond dækker således et nettobeløb opgjort som 62 pct. af kravet mod arbejdsgiveren, mens den faste afgift på 38 pct. indberettes til Skatteforvaltningen af Lønmodtagernes Garantifond, som også samtidig anmelder Skatteforvaltningens afgiftskrav i arbejdsgivers konkursbo i de situationer, hvor Lønmodtagernes Garantifonds dækning af ferietilgodehavendet sker i anledning af arbejdsgivers konkurs.

Afgiftsbeløbet overgår således til at være et afgiftskrav mod arbejdsgiveren eller dennes bo, men skal ifølge pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 3. pkt., ikke opkræves efter pensionsbeskatningslovens § 38. Pensionsbeskatningslovens § 14 B blev indsat ved § 33, nr. 1, i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler, og i lovforslagets specielle bemærkninger til bestemmelsen fremgår, at opkrævningen i stedet skal ske efter opkrævningslovens

almindelige regler, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 117 som fremsat, side 66.

I opkrævningslovens § 16 er fastlagt, hvilke ind- og udbetalinger til og fra virksomheder, selskaber, fonde og foreninger, offentlige myndigheder, institutioner m.v. der er omfattet af reglerne om en skattekonto med automatisk modregning efter et saldoprincip som opkrævningsmetode. Den nuværende bestemmelse omfatter ind- og udbetalinger af en række forskellige skatte- og afgiftskrav.

I opkrævningslovens § 16 a, stk. 1, er det bestemt, at ind- og udbetalinger af skatter og afgifter m.v., der er omfattet af § 16, modregnes automatisk efter et saldoprincip. Meddelelse om modregning fremgår af skattekontoen.

I § 16 a, stk. 2, er det bestemt, at hvis den samlede sum af registrerede forfaldne krav på virksomhedens konto overstiger den samlede sum af registrerede og forfaldne tilgodehavender til virksomheden, udgør forskellen (debetsaldoen) det samlede beløb, som virksomheden skylder Skatteforvaltningen. Er den samlede sum af registrerede og forfaldne krav på indbetalinger fra virksomheden derimod mindre end de registrerede og forfaldne krav på udbetalinger til virksomheden, udgør forskellen (kreditsaldoen) virksomhedens samlede tilgodehavende hos Skatteforvaltningen.

Af § 16 a, stk. 3, fremgår, at krav på ind- og udbetalinger registreres på skattekontoen fra det tidspunkt, hvor der er sket angivelse heraf, eller hvor kravene med sikkerhed kan opgøres.

I § 16 a, stk. 4, bestemmes, at krav på indbetalinger fra virksomheder påvirker (debiteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra den seneste rettidige betalingsdag for beløbet, mens det i § 16 a, stk. 5, er bestemt, at indbetalinger fra virksomheder til opfyldelse af krav efter stk. 4 påvirker (krediteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra indbetalingsdagen uanset betalingsmetoden.

I § 16 a, stk. 5, bestemmes, at indbetalinger fra virksomheder til opfyldelse af krav efter stk. 4 påvirker (krediteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra indbetalingsdagen uanset betalingsmetoden.

I § 16 a, stk. 6, bestemmes, at tilgodehavender til virksomheder omfattet af opkrævningslovens kapitel 5 om skattekontoen påvirker (krediteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra det tidspunkt, hvor beløbet kan opgøres efter § 12.

I § 16 a, stk. 7, bestemmes, at udbetalinger til virksomheder til opfyldelse af krav efter stk. 6 påvirker (debiteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 på det tidspunkt, hvor der sker udbetaling til virksomheden.

I § 16 a, stk. 8, bestemmes, at hvor virksomheders indbetaling helt eller delvis anvendes til betaling af en debetsaldo, der er sammensat af flere krav, går betalingen til dækning af det ældst forfaldne krav først. På skattekontoen anvendes således et FIFO-princip (first in, first out), og det er derfor

ikke muligt at øremærke sin betaling til dækning af et bestemt krav.

Af opkrævningslovens § 16 b, stk. 1, fremgår, at beløb indbetales til skattekontoen uden angivelse af, hvad betalingen skal dække, jf. dog stk. 2. Reglen skal ses i sammenhæng med den manglende mulighed for øremærkning af betalinger til skattekontoen.

Det er i opkrævningslovens § 16 c, stk. 1, bestemt, at en debetsaldo forrentes med den rente, der er fastsat i § 7, stk. 1, jf. stk. 2. Renten beregnes dagligt og tilskrives månedligt. Renten er ikke fradragsberettiget. En debetsaldo på 200 kr. eller derunder forrentes ikke efter registreringen af virksomhedens ophør.

På skattekontoen beregnes som følge af den månedlige tilskrivning af de dagligt påløbne renter således renters rente, idet renterne beregnes af saldoen på skattekontoen.

I opkrævningslovens § 7, stk. 1, 1. pkt., bestemmes, at hvis et beløb ikke betales rettidigt, eller er der ydet henstand med betalingen, skal der betales en månedlig rente som fastsat efter stk. 2 med tillæg af 0,7 procentpoint regnet fra den seneste rettidige betalingsdag for beløbet, og frem til beløbet betales. I stk. 2 bestemmes, at renten fastsættes for kalenderåret. Renten offentliggøres senest den 15. december forud for det år, hvor den skal have virkning. Renten for 1 år beregnes på grundlag af et simpelt gennemsnit af den af Danmarks Nationalbank opgjorte kassekreditrente for ikkefinansielle selskaber i månederne juli, august og september i det foregående kalenderår. Den af Nationalbanken opgjorte månedlige kassekreditrente for ikkefinansielle selskaber opgøres i henhold til Den Europæiske Centralbanks forordning (EF) nr. 63/2002 af 20. december 2001 vedrørende statistik over de monetære finansielle institutioners rentesatser på indlån fra og udlån til husholdninger og ikkefinansielle selskaber (ECB/2001/18). Den af Nationalbanken opgjorte månedlige kassekreditrente for ikkefinansielle selskaber opgøres som et vægtet gennemsnit af den effektive rentesats for den udestående lånemasse opgjort med to decimaler, og det simple gennemsnit, jf. 3. pkt., nedrundes til nærmeste hele procentsats, og den beregnede rente divideres med 24 og afrundes nedad til én decimal.

Af SKM2022.608.SKTST fremgår, at renten efter opkrævningslovens § 7, stk. 2, for 2023 udgør 0,0 pct. Renten efter § 7, stk. 1, udgør derfor 0,7 pct. pr. måned eller 8,4 pct. pr. år.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 4, bestemmes, at hvis en debetsaldo for en virksomhed overstiger 5.000 kr., skal hele beløbet indbetales straks, og Skatteforvaltningen udsender et rykkerbrev herom til virksomheden. Skatteforvaltningen udsender ikke rykkerbreve om en debetsaldo på 5.000 kr. eller derunder. Rykkerbrev udsendes dog til ophørte virksomheder, også hvor debetsaldoen er større end 200 kr. og mindre end 5.000 kr. Betales beløbet ikke inden den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan beløbet overgives til inddri-

velse. Et beløb, der overgives til inddrivelse, vil fremgå af skattekontoen. Der pålægges gebyr efter § 6 ved udsendelse af rykkerbrev.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 5, bestemmes, at en kreditsaldo udbetales til virksomhedens Nemkonto, medmindre virksomheden har ønsket en beløbsgrænse for udbetaling af en kreditsaldo. En beløbsgrænse for udbetaling af en kreditsaldo kan højst udgøre 200.000 kr. Udbetaling af en kreditsaldo kan ikke ske, før der kan udbetales mindst 200 kr., men virksomheder kan desuagtet anmode om at få ethvert beløb uanset størrelse udbetalt. Udbetaling af en kreditsaldo kan ikke ske, hvis virksomheden mangler at indsende angivelser for afsluttede perioder eller at give Skatteforvaltningen oplysninger efter skattekontrollovens § 2, jf. § 12, stk. 4. En kreditsaldo på 200 kr. eller derunder tilhørende en ophørt virksomhed bortfalder 3 år efter registreringen af virksomhedens ophør. Denne frist kan ikke afbrydes eller suspenderes.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 6, bestemmes, at udbetaling af en kreditsaldo afventer skatte- og betalingskrav, hvis kravet har sidste rettidige betalingsfrist inden for 5 hverdage fra kreditsaldoens opståen. Opstår kreditsaldoen, som følge af at virksomhedens tilsvarende afregningsperiode er negativt, udbetales kreditsaldoen dog senest efter fristen i § 12, stk. 2.

Hvis en virksomhed gennem indbetaling til skattekontoen skaber en kreditsaldo, vil beløbet således – medmindre det holder sig inden for en af virksomheden fastsat beløbsgrænse, jf. ovenfor – blive tilbagebetalt, hvis der ikke inden 5 hverdage fra kreditsaldoens opståen skal betales et på skattekontoen registreret krav.

Det fremgår som nævnt ovenfor af bemærkningerne til § 33, nr. 1, i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 117 som fremsat, side 66, at »afgiftsbeløbet overgår således til at være et afgiftskrav mod arbejdsgiveren eller dennes bo, som opkræves efter opkrævningslovens almindelige regler, idet det foreslås at pensionsbeskatningslovens § 38, der regulerer opkrævningen af afgifter efter pensionsbeskatningslovens, ikke finder anvendelse på den nye afgift«.

Ved lov nr. 679 af 3. juni 2023 blev der med § 11, nr. 1, foretaget den ændring i opkrævningslovens § 16, at der som nr. 8 blev indsat følgende bestemmelse:

»8) Grundskyld og dækningsafgift af ejendomme, der ikke er nævnt i ejendomsskatteovens § 31, stk. 1.«

Det fremgår af § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, at § 11 træder i kraft den 1. januar 2024.

Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2022-23, tillæg A, L 114 som fremsat, side 102, fremgår, at den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med § 33, stk. 1, 1. pkt., i det samtidigt fremsatte lovforslag til en ny ejendomsskatteov, hvorefter det foreslås, at grundskyld og dæk-

ningsafgift af andre ejendomme end ejendomme omfattet af samme lovforslags § 31, stk. 1, stiftes den 1. januar i kalenderåret og opkræves af Skatteforvaltningen via skattekontoen, jf. opkrævningslovens kapitel 5, i to rater med forfald og sidste rettidige betalingsdag den 1. i de måneder, som Skatteforvaltningen har fastsat for betalingen for det pågældende kalenderår. Det anføres endvidere, at den foreslåede bestemmelse derfor skal sikre, at det også nævnes i opkrævningslovens § 16, at disse fordringstyper fremover skal opkræves via skattekontoen, som det er tilfældet i dag, og ikke via personskatte-systemerne, som det vil blive tilfældet for grundskyld som nævnt i § 31, stk. 1, i det samtidigt fremsatte lovforslag til en ny ejendomsskatteov.

Den ny ejendomsskatteov er lov nr. 678 af 3. juni 2023, der med visse undtagelser trådte i kraft den 1. juli 2023.

Af ejendomsskatteovens § 31, stk. 1, fremgår, at ejendomsværdiskat af ejendomme nævnt i § 3 og grundskyld af ejendomme nævnt i § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, og ejendomsvurderingslovens § 3, stk. 1, nr. 1, der alene er ejet af fysiske personer, opkræves af Skatteforvaltningen via forskuds- og årsopgørelsen hos den eller de fysiske personer, der ejer ejendommen i henhold til et autoritativt register.

Af ejendomsskatteovens § 33, stk. 1, 3. pkt., fremgår, at der hos fysiske personer, der er undtaget fra indkomstskat, jf. kildeskatteloens § 3, stk. 1, opkræves grundskyld efter 1. og 2. pkt., dvs. via skattekontoen.

Det foreslås, at der i opkrævningslovens § 16 efter »institutioner« indsættes », fysiske personer«, og at der som *nr. 8* og *9* indsættes:

»8) Grundskyld og dækningsafgift af ejendomme, der ikke er nævnt i ejendomsskatteovens § 31, stk. 1.

9) Afgifter efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt.«

Den foreslåede indsættelse af », fysiske personer« efter »institutioner« skal tydeliggøre, at også fysiske personers betaling af grundskyld skal ske til skattekontoen, hvis de fysiske personer ejer andre ejendomme end de ejendomme, der er nævnt i ejendomsskatteovens § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, og ejendomsvurderingslovens § 3, stk. 1, nr. 1, og alene er ejet af fysiske personer, eller hvis de fysiske personer i medfør af kildeskatteloens § 3, stk. 1, er undtaget fra indkomstskat, jf. således ejendomsskatteovens § 33, stk. 1, 3. pkt. Derudover vil dækningsafgift opkrævet hos fysiske personer ligeledes skulle betales til skattekontoen.

Forslaget til opkrævningslovens § 16, nr. 8, er af lovteknisk karakter og skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 5, nr. 1, hvor det foreslås at ophæve § 11 i lov nr. 679 af 3. juni 2023. Denne ophævelse skal af lovtekniske grunde ske den 31. december 2023, og den 1. januar 2024 skal den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 3, nr. 3, træde i kraft.

Skatteforvaltningen har som følge af manglen på en udtrykkelig hjemmel til opkrævning via skattekontoen overvejet at opkræve afgiften efter pensionsbeskatningsloven § 14 B, stk. 2, 2. pkt., i it-systemet SAP38. Denne løsning vurderes dog ikke at være hensigtsmæssig, da der er udfordringer i systemet med hensyn til rentetilskrivning og oversendelse af krav til inddrivelse. Samtidig kan opkrævning af den pågældende afgift systemunderstøttes af skattekontoen.

Forslaget til opkrævningslovens § 16, nr. 9, indebærer, at der i opkrævningen via skattekontoen skal medtages de nævnte afgifter, som en arbejdsgiver skal indbetale efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt. Ændringen vil betyde, at disse indbetalinger fremover vil indgå i en samlet saldoopgørelse (skattekontoen) efter reglerne i opkrævningslovens kapitel 5, som det var forudsat ved indførelsen af overgangsreglerne i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler i 2018. I praksis betyder dette, at afgiften efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt., fremover vil blive opkrævet via skattekontoen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 og 5

Det fremgår af opkrævningslovens § 16 c, stk. 4, 1. pkt., at hvis en debetsaldo for en virksomhed overstiger 5.000 kr., skal hele beløbet indbetales straks, og Skatteforvaltningen udsender et rykkerbrev herom til virksomheden. Skatteforvaltningen udsender ikke rykkerbreve om en debetsaldo på 5.000 kr. eller derunder, jf. 2. pkt. Rykkerbrev udsendes dog til ophørte virksomheder, også hvor debetsaldoen er større end 200 kr. og mindre end 5.000 kr., jf. 3. pkt. Betales beløbet ikke inden den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan beløbet overgives til inddrivelse, jf. 4. pkt. Et beløb, der overgives til inddrivelse, vil fremgå af skattekontoen, jf. 5. pkt. Der pålægges gebyr efter § 6 ved udsendelse af rykkerbrev, jf. 6. pkt.

Af opkrævningslovens § 16 c, stk. 5, 1. pkt., fremgår, at en kreditsaldo udbetales til virksomhedens Nemkonto, medmindre virksomheden har ønsket en beløbsgrænse for udbetaling af en kreditsaldo. En beløbsgrænse for udbetaling af en kreditsaldo kan højst udgøre 200.000 kr., jf. 2. pkt. Udbetaling af en kreditsaldo kan ikke ske, før der kan udbetales mindst 200 kr., jf. 3. pkt. Virksomheder kan uanset 3. pkt. anmode om at få ethvert beløb uanset størrelse udbetalt, jf. 4. pkt. I 5. pkt. bestemmes, at udbetaling af en kreditsaldo ikke kan ske, hvis virksomheden mangler at indsende angivelser for afsluttede perioder eller at give Skatteforvaltningen oplysninger efter skattekontrollovens § 2, jf. § 12, stk. 4. En kreditsaldo på 200 kr. eller derunder tilhørende en ophørt virksomhed bortfalder 3 år efter registreringen af virksomhedens ophør, jf. 6. pkt. Fristen efter 6. pkt. kan ikke afbrydes eller suspenderes, jf. 7. pkt.

Det foreslås i nr. 4, at der i opkrævningslovens § 16 c, stk.

4, 3. pkt., efter »virksomheder« indsættes »og dødsboer efter personer med gæld efter § 16, nr. 8«.

Med ændringen vil det af bestemmelsen følge, at et rykkerbrev dog udsendes til ophørte virksomheder og dødsboer efter personer med gæld efter § 16, nr. 8, også hvor debetsaldoen er større end 200 kr. og mindre end 5.000 kr.

Forslaget skyldes, at også fysiske personers betaling af grundskyld skal ske til skattekontoen, hvis de fysiske personer ejer andre ejendomme end de ejendomme, der er nævnt i ejendomsskatteovens § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, og ejendomsvurderingslovens § 3, stk. 1, nr. 1, og alene er ejet af fysiske personer, eller hvis de fysiske personer i medfør af kildeskatteovens § 3, stk. 1, er undtaget fra indkomstskat, jf. således ejendomsskatteovens § 33, stk. 1, 3. pkt. Derudover vil dækningsafgift opkrævet hos fysiske personer ligeledes skulle betales til skattekontoen. Disse fysiske personer vil derfor også være omfattet af den foreslåede regel i opkrævningslovens § 16, nr. 8, hvorefter grundskyld og dækningsafgift af ejendomme, der ikke er nævnt i ejendomsskatteovens § 31, stk. 1, også omfattes af skattekontoen. Den gældende regel i opkrævningslovens § 16 c, stk. 4, 3. pkt., omhandler alene ophørte virksomheder, men da fysiske personer i de ovenfor nævnte situationer skal foretage deres betaling af grundskyld og dækningsafgift til skattekontoen, er den foreslåede tilføjelse nødvendig.

Det foreslås i nr. 5, at der i opkrævningslovens § 16 c, stk. 5, 6. pkt., efter »virksomhed« indsættes »eller et dødsbo som anført i stk. 4, 3. pkt.,«, og at der efter »virksomhedens ophør« indsættes »eller personens død«.

Med ændringen vil det af bestemmelsen følge, at en kreditsaldo på 200 kr. eller derunder tilhørende en ophørt virksomhed eller et dødsbo som anført i stk. 4, 3. pkt., bortfalder 3 år efter registreringen af virksomhedens ophør eller persons død.

Baggrunden for forslaget er den samme som anført ovenfor om baggrunden for nr. 4.

Til § 4

Af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget. Det gælder ifølge 2. pkt. dog ikke afgørelser efter toldlovgivningen, jf. artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks.

Efter skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 1. pkt., er det en betingelse for henstand, at det beløb, der søges henstand for, opkræves særskilt. Der gives efter 2. pkt. ikke henstand med beløb, der efter kildeskatteovens § 61, stk. 3, overføres som tilsvarende for et efterfølgende år (indregnet restskat). Der gives heller ikke henstand med betaling af registreringsafgift, i det omfang der efter lov om registreringsafgift af motorkø-

retøjer m.v. skal stilles depositum for registreringsafgiftens betaling, jf. skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 3. pkt.

Henstand kan ifølge skatteforvaltningslovens § 51, stk. 3, 1. pkt., ikke gives for et tidsrum over 4 år. Henstand kan ifølge 2. pkt. forlænges efter fornyet ansøgning. Henstand gives ifølge 3. pkt. i øvrigt for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem eller hos domstolene. Indbringes en administrativ afgørelse for domstolene, eller ankes en dom, skal der indgives ny ansøgning om henstand, jf. 4. pkt.

Efter skatteforvaltningslovens § 51, stk. 4, 1. pkt., kan henstand gøres betinget af sikkerhedsstillelse for henstandsbeløbet, hvis det skønnes, at meddelelse af henstand vil indebære, at muligheden for senere at inddrive kravet forringes.

Af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 5, fremgår, at der i henstandsbevillingen kan tages forbehold for modregning i henstandsbeløbet for krav, som klageren måtte få mod det offentlige. Af § 9, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår dog, at tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen ikke afskærer det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Forud for modregning skal der således ikke foretages en konkret undersøgelse af, om der er taget forbehold for modregning, og en gennemført modregning kan opretholdes, uanset at der undtagelsesvis ikke er taget et konkret modregningsforbehold over for skyldner, jf. Folketings Tidende 2008-09, tillæg A, side 278.

Af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, 1. pkt., fremgår, at henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. Henstand omfatter ifølge 2. pkt. også rente samt eventuelt allerede påløbne renter.

Af lovforslaget til skatteforvaltningsloven, lovforslag nr. L 110, fremgår, jf. Folketings Tidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 4280, at bestemmelsen med enkelte undtagelser er en lovfæstelse af § 27 i bekendtgørelse nr. 520 af 25. juni 2002 om myndighedsinddeling og sagsudlægning. Det anføres, at bestemmelsen i § 27 er udtryk for en mangeårig praksis.

I Inddrivelsesvejledning 2005-1, afsnit E. 7.4.3, anføres om de bestemmelser, der i dag findes i skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 1. og 2. pkt., at det endvidere er en betingelse for henstand, at den skyldige skat opkræves særskilt. Henstand kan således ikke gives, i det omfang det skyldige beløb i henhold til kildeskattelovens §§ 61 og 61 A overføres som tilsvarende til det efterfølgende år (indregnet restskat). Anvendelsen af ordet »således« synes at indicere, at det med betingelsen om, at det beløb, der søges henstand for, skal opkræves særskilt, er tænkt på restskat, der ikke må være indregnet i forskudsskatten for indkomståret efter det år, hvor årsopgørelsen er udskrevet, jf. kildeskattelovens § 61, stk. 3, idet restskat ved en indregning i forskudsskatten ikke opkræves særskilt, men sammen med forskudsskat. Der sy-

nes således ikke at være tænkt på, at det beløb, hvis betaling der søges om henstand med, ikke må opkræves sammen med et beløb, der ikke tillige omfattes af ansøgningen. Sådan er bestemmelsen også blevet anvendt i praksis af Skatteforvaltningen.

Ved restskat efter kildeskatteloven forstås ifølge kildeskattelovens § 61, stk. 1, det beløb, hvormed slutskatten med tillæg af eventuel overført restskat m.v. efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, og af eventuel afgift omfattet af pensionsbeskatningslovens § 25 A, stk. 5-9, måtte overstige de foreløbige skatter, der modregnes efter kildeskattelovens § 60.

Af kildeskattelovens § 61, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2 som et yderligere tilsvarende for det efterfølgende år, til hvis dækning der opkræves yderligere A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år. Skatteministeren fastsætter regler om opkrævningen, jf. § 61, stk. 3, 2. pkt. De skattebeløb, der er opkrævet for et år, hvortil der er overført restskat m.v., anses for medgået først til dækning af den overførte restskat m.v., jf. § 61, stk. 3, 3. pkt.

I § 61, stk. 4, 1. pkt., bestemmes, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 3 med renter og tillæg efter stk. 2 forfalder til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned, jf. § 61, stk. 4, 2. pkt.

I § 61, stk. 5, 1. pkt., er bestemt, at hvis udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse er senere end den 1. oktober i året efter indkomståret, forfalder den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til denne del af restskatten svarende tillæg efter stk. 2, renter efter stk. 2 og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling i det følgende år på samme tidspunkter og med samme betalingsfrister som B-skat, jf. § 58. Er udskrivningsdatoen for årsopgørelsen først den 1. januar eller senere, forfalder restskatten til betaling over de resterende B-skatterater, jf. § 61, stk. 5, 2. pkt. Betalingen skal ifølge § 61, stk. 5, 3. pkt., dog ske i mindst 3 rater, jf. dog § 62 C, stk. 1.

Af § 61, stk. 6, 1. pkt., fremgår, at et eventuelt resterende beløb efter stk. 5 forfalder med tillæg efter stk. 2, og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder. Reglerne i § 58 om betalingsfristen finder tilsvarende anvendelse, jf. § 61, stk. 6, 2. pkt.

Endelig fremgår af § 61, stk. 8, at det i § 61, stk. 3 og 5, nævnte grundbeløb reguleres efter personskatlovens § 20. Beløbet, der i 2010 udgjorde 18.300 kr., udgør 22.300 kr. i 2023.

Med sin dom af 3. december 1929, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1930, side 68, afgjorde Højesteret, at en henstand, som den skattepligtige efter anmodning havde fået bevilget i forbindelse med en klage over skatteansættelsen, udskød forfaldstiden til den endelige afgørelse, således at forældelsesfristen først skulle regnes fra dette tidspunkt. Højesteret har med sin dom af 10. oktober 1989, optrykt i Højesteret for Retsvæsen 1989, side 1046, bekræftet denne retstilstand.

Det foreslås, at der i skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, som 4. pkt. indsættes en bestemmelse, der bestemmer, at hvis det beløb, der er søgt om henstand med, indgår i en restskat, der opkræves til betaling i rater, anses beløbet at være omfattet af den eller de rater, der er nødvendige for at rumme beløbet, begyndende med den første rate.

Det foreslås tillige, at der som 5. pkt. indsættes en bestemmelse, der bestemmer, at gives der henstand, vil henstanden efter 4. pkt. omfatte hele raten, selv om den indeholder et beløb, der ikke er søgt om henstand med.

Systemteknisk er det ikke muligt i opkrævningssystemet KOBRA, der af Skatteforvaltningen anvendes til opkrævningen af personskatter, at opsplitte en rate bestående af restskat i to eller flere dele. Hvis en skattepligtig klager over et forhold i skatteansættelsen og får bevilget henstand i medfør af skatteforvaltningslovens § 51, gives der i praksis henstand med den samlede rate, selv om kun en del af beløbet er påklaget og omfattet af den ansøgte, bevilgede henstand. Da den forældelsesudskyldelse, som Højesteret har fastslået med sine domme i 1929 og 1989, jf. ovenfor, alene gælder beløb, der omfattes af en ansøgt henstand, og således ikke gælder et beløb, for hvilket henstanden ensidigt – dvs. uden ansøgning – bevilges af Skatteforvaltningen, risikerer Skatteforvaltningen som følge af denne praksis, at kravet på den ubestridte del af restskatten forældes, hvilket vil ske, hvis henstanden varer i mere end 3 år.

Det er ikke muligt at etablere en systemteknisk løsning i det nuværende opkrævningssystem KOBRA. Imidlertid vil det være hensigtsmæssigt at indarbejde en sådan funktionalitet, når der skal udvikles et nyt personopkrævningssystem. Dette vil løse det nuværende problem, men løsningen vil først kunne implementeres om et uvist antal år i forbindelse med implementeringen af et nyt opkrævningssystem. På kort sigt foreslås problemet derfor løst via lovændring.

Med den foreslåede nye bestemmelse i § 51, stk. 2, 4. pkt., vil Skatteforvaltningens praksis med at anse det beløb, der i forbindelse med en klage over en restskat er søgt om henstand med, for at være indeholdt i den eller de første rater blive lovfæstet.

Med den foreslåede bestemmelse i § 51, stk. 2, 5. pkt., vil

det fremgå, at hvis der efter anmodning fra klageren bevilges henstand med en del af en restskat, der rummes i en rate, der ud over den bestridte del af restskatten også rummer en ubestridt del, vil henstanden omfatte hele raten. Dermed må klageren respektere, at henstanden er bevilget på det lovfastsatte vilkår, at henstanden vil omfatte hele raten, og dermed vil der med bevillingen af henstand være aftalt et nyt forfaldstidspunkt – og dermed et nyt starttidspunkt for forældelsesfristens beregning – for hele raten. Klageren må samtidig respektere, at det er hele henstandsbeløbet, der ifølge § 51, stk. 6, 1. pkt., forrentes i henstandsperioden.

Med den foreslåede ændring løses således de forældelsesmæssige problemer, som Skatteforvaltningen i dag udsættes for, når alene en del af en restskat omfattes af en henstand, som klageren har ansøgt om efter skatteforvaltningslovens § 51, jf. ovenfor i pkt. 2.9.6.2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1

Det fremgår af § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at loven ikke gælder for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15. Bestemmelsen i § 1 a blev indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved lov nr. 114 af 31. januar 2017, der trådte i kraft den 2. februar 2017. Blandt de kommunale krav, der er udstyret med fortrinsstillet lovbestemt panteret, kan nævnes de kommunale ejendomsskatter, dvs. grundskyld og dækningsafgift, og en lang række ejendomsbidrag, f.eks. rottebekæmpelsesgebyrer.

Det fremgår af § 9, nr. 1, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskatlovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.«

Bestemmelsen træder i kraft den 1. januar 2024, jf. § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 114 som fremsat, side 94, fremgår, at det foreslåede nr. 1 betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle forestå inddrivelsen af grundskyld og dækningsafgift, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024, hvor §§ 4 og 11 i det samtidigt fremsatte lovforslag til en ny ejendomsskattelev foreslås at få virkning fra.

Den ny ejendomsskattelev er lov nr. 678 af 3. juni 2023, der med visse undtagelser trådte i kraft den 1. juli 2023.

Det fremgår af § 9, nr. 2, i den nævnte ændringslov, dvs. lov nr. 679 af 3. juni 2023, at § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelevens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.

3) Ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4.«

Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 9, nr. 2, jf. § 45, stk. 4, i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 114 som fremsat, side 95, fremgår, at den foreslåede nyaffattelse af § 1 a, stk. 1, alene vil indebære, at den foreslåede undtagelse hertil for grundskyld og dækningsafgift, der foreslås indsat med en ny bestemmelse i stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 9, nr. 1, vil blive udvidet til også at omfatte de fordringstyper, der er nævnt i gebyrlovens § 4, jf. lovforslagets § 28, nr. 3, dvs. ejendomsbidrag, herunder rottebekæmpelsesgebyr efter miljøbeskyttelseslovens § 18. Den foreslåede nyaffattelse vil dermed alene betyde, at ejendomsbidrag også vil skulle inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Den foreslåede nyaffattelse vil således ikke ellers – ud over en lovteknisk præcisering, så der også henvises til eftergivelsesbestemmelsen i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – indebære ændringer i § 1 a, stk. 1.

Det anføres også, at den foreslåede nyaffattelse – og dermed hjemtagelse af inddrivelsen af ejendomsbidrag – fore-

slås ikke at skulle træde i kraft den 1. januar 2024. Det foreslås derimod, at ikrafttrædelsestidspunktet i stedet vil skulle fastsættes af skatteministeren på et senere tidspunkt, jf. lovforslagets § 44, stk. 3. I forlængelse heraf foreslås det også, at hjemtagelsen af inddrivelsen af ejendomsbidrag vil skulle gælde for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 44, stk. 4. Lovforslagets § 44, stk. 3, svarer til ændringslovens § 45, stk. 4, mens lovforslagets § 44, stk. 4, på nær en lovteknisk justering svarer til ændringslovens § 45, stk. 6.

Det fremgår af § 29, nr. 3, den nævnte ændringslov, dvs. lov nr. 679 af 3. juni 2023, at der indsættes en ny bestemmelse, § 4, i gebyrloven. Af stk. 2 fremgår, at følgende krav anses som de ejendomsbidrag, der efter stk. 1 opkræves efter gebyrloven:

1) Gebyr for lovpligtigt skorstensfejerarbejde og for brand- præventivt tilsyn.

2) Gebyr vedrørende affaldsordninger m.v. (renovation) og vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af jordforurening (husholdninger).

3) Gebyr til dækning af omkostningerne ved den kommunale rottebekæmpelse.

4) Bidrag til regulering og vedligeholdelse af offentlige vandløb og bidrag til offentlige pumpelag og landvindingsslag.

5) Bidrag vedrørende digelag, kystsikringslag og kystbeskyttelseslag.

6) Vejbidrag efter lov om offentlige veje m.v. og gebyrer efter lov om private fællesveje for kommunens opgave vedrørende vedligeholdelse af private fællesarealer, vejbelysning, snerydning og saltning.

Bestemmelsen i ændringslovens § 29, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 2024, jf. § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Af § 11, nr. 1, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 fremgår, at der i opkrævningslovens § 16 som nr. 8 indsættes følgende:

»8) Grundskyld og dækningsafgift af ejendomme, der ikke er nævnt i ejendomsskattelevens § 31, stk. 1.«

Det fremgår af § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, at § 11 træder i kraft den 1. januar 2024.

Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2022-23, tillæg A, L 114 som fremsat, side 102, fremgår, at den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med § 33, stk. 1, 1. pkt., i det samtidigt fremsatte lovforslag til en ny ejendomsskattelev, hvorefter det foreslås, at grundskyld og dækningsafgift af andre ejendomme end ejendomme omfattet af samme lovforslags § 31, stk. 1, stiftes den 1. januar i kalenderåret og opkræves af Skatteforvaltningen via skattekontoen, jf. opkrævningslovens kapitel 5, i to rater med

forfald og sidste rettidige betalingsdag den 1. i de måneder, som Skatteforvaltningen har fastsat for betalingen for det pågældende kalenderår. Det anføres endvidere, at den foreslåede bestemmelse derfor skal sikre, at det også nævnes i opkrævningslovens § 16, at disse fordringstyper fremover skal opkræves via skattekontoen, som det er tilfældet i dag, og ikke via personskattesystemerne, som det vil blive tilfældet for grundskyld som nævnt i § 31, stk. 1, i det samtidigt fremsatte lovforslag til en ny ejendomsskattelev.

Den ny ejendomsskattelev er lov nr. 678 af 3. juni 2023, der med visse undtagelser trådte i kraft den 1. juli 2023.

Det foreslås, at § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023 ophæves. Det foreslås, at dette af lovtekniske grunde skal ske den 31. december 2023. Ophævelsen har sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 1-4, om ændringer i § 1 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvilke skal træde i kraft den 1. januar 2024, idet § 1, nr. 2, dog skal sættes i kraft af skatteministeren.

Det foreslås, at § 11 i lov nr. 679 af 3. juni 2023 ophæves. Det foreslås, at dette af lovtekniske grunde skal ske den 31. december 2023. Ophævelsen, der har lovteknisk karakter, skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 3, om i opkrævningslovens § 16 at indsætte nr. 8, hvorefter grundskyld og dækningsafgift af ejendomme, der ikke er nævnt i ejendomsskattelevens § 31, stk. 1, skal opkræves via skattekontoen. Bestemmelsen i lovforslagets § 3, nr. 3, skal træde i kraft den 1. januar 2024.

Til nr. 2 og 3

Det fremgår af § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, at §§ 1 og 2, § 3, nr. 3, 4, 6, 8-18, 20, 21 og 29, §§ 4-8, § 9, nr. 1, 3 og 4, §§ 10-13, § 14, nr. 1, 2 og 7, §§ 15-18 og 21-29, § 30, nr. 2 og 4, og §§ 32-44 træder i kraft den 1. januar 2024.

Af § 45, stk. 4, fremgår, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 9, nr. 2.

Af § 45, stk. 6, fremgår, at § 1 a, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 9, nr. 2, finder anvendelse for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024.

Det foreslås i nr. 2, at der i § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 foretages den ændring, at »§ 9, nr. 1, 3 og 4,« udgår, og at »§§ 10-13« ændres til »§§ 10, 12 og 13«.

Forslaget er en konsekvens af den i lovforslagets § 5, nr. 1, foreslåede ophævelse af §§ 9 og 11 i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Det foreslås i nr. 3, at § 45, stk. 4 og 6, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 ophæves. Stk. 5 bliver herefter stk. 4.

Forslaget er en konsekvens af den i lovforslagets § 5, nr. 1, foreslåede ophævelse af § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023.

Til § 6

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 31. december 2023, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 1, 3, 4, 8, 22, 24-27, 29-47 og 49, og §§ 2-4 skal træde i kraft den 1. januar 2024.

Stk. 1 og 2 har lovteknisk karakter. I lovforslagets § 5, nr. 1, foreslås en ophævelse af §§ 9 og 11 i lov nr. 679 af 3. juni 2023 om ændring af kildeskatteloven, lov om kommunal indkomstskat, ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love (Opkrævning og inddrivelse af grundskyld og dækningsafgift m.v., statens afregning af grundskyld og dækningsafgift til kommunerne, foreløbige vurderinger som midlertidigt beskatningsgrundlag i 2024 og 2025, forenkling af ejendomsvurderingerne for 2024 og 2025, udvidelse af antallet af dommere i Landsskatteretten m.v.).

Med § 9, nr. 1, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 foretages en nyaffattelse af § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens der med nr. § 9, nr. 3 og 4, foretages konsekvensændringer i § 1 a, stk. 2, 1. pkt., stk. 3 og 4. § 9, nr. 1, 3 og 4, træder i kraft den 1. januar 2024, jf. § 45, stk. 3, i lov nr. 679 af 3. juni 2023. Med § 9, nr. 2, foretages en nyaffattelse af § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og skatteministeren fastsætter ifølge § 45, stk. 4, tidspunktet for ikrafttrædelsen af § 9, nr. 2. De ændringer, der med § 9, nr. 1, 3 og 4, sker den 1. januar 2024 i § 1 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås dog i stedet at skulle ske med de regler, der foreslås i nærværende lovforslags § 1, nr. 1, 3 og 4, ligesom den nyaffattelse, der sker af § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, når skatteministeren i medfør af § 45, stk. 4, i lov nr. 679 af 3. juni 2023 fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af denne lovs § 9, nr. 2, i stedet skal ske med den ændrede nyaffattelse, der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 2, og som skatteministeren også skal fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for. Det er derfor af lovtekniske grunde nødvendigt med den bestemmelse, der foreslås i lovforslagets § 5, nr. 1, at ophæve § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023 med virkning fra den 31. december 2023, og dette skal ske med det foreslåede stk. 1, mens stk. 2 skal fastslå ikrafttrædelsen for de øvrige bestemmelser, som lovforslaget indeholder, og som ikke omfattes af det foreslåede stk. 3.

Med § 11 i lov nr. 679 af 3. juni 2023 indsættes et nyt nummer, nr. 8, i opkrævningslovens § 16. I stedet skal indsættelsen af nr. 8 med virkning fra den 1. januar 2024 gennemføres med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 3, nr. 3, hvilken skal træde i kraft den 1. januar 2024. Forinden skal § 11 dog ophæves, jf. lovforslagets § 5, nr. 1, og dette skal ske med det foreslåede stk. 1, mens stk. 2 skal fastslå ikrafttrædelsen for de øvrige bestemmelser, som lovforslaget indeholder, og som ikke omfattes af det foreslåede stk. 3.

Det foreslås således i *stk. 3*, at skatteministeren skal fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 2, 5-7, 9-21, 23, 28, 48, 50 og 51.

Der er med hensyn til § 1, nr. 2, tale om den foreslåede

nyaffattelse af § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter også andre fortrinsberettigede kommunale fordringer end de i § 1 a, stk. 1, nr. 1-3, nævnte skal omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og derfor vil skulle inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der er med hensyn til § 1, nr. 5, 13-15, 50 og 51, tale om de regler, der vedrører rentestoppet for ikkeinddrivelsesparate fordringer. Det forventes, at reglerne vil kunne sættes i kraft i efteråret 2024.

Der er med hensyn til § 1, nr. 6, 9-12, 16-21, 28 og 48, tale om de regler, der vedrører lønindeholdelse, herunder muligheden for tværgående lønindeholdelse. § 1, nr. 7, vedrører op- og nedskrivninger af fordringer omfattet af afdragsordninger. Disse regler forudsætter udvikling i begge af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, dvs. DMI og PSRM, og af den særlige komponent, der skal anvendes ved tværgående lønindeholdelse.

Det kan på nuværende tidspunkt ikke siges med sikkerhed, hvornår inddrivelsessystemerne teknisk kan være parate til at håndtere de foreslåede nye regler for lønindeholdelse. Det er vurderingen, at dette formentlig vil ske omkring midten af 2024.

Når datoen for ikrafttrædelse kendes, vil Gældsstyrelsen på sin hjemmeside vejlede om de nye regler om tværgående lønindeholdelse og ændringerne for skyldnere, der alene har lønindeholdelse i PSRM. For skyldnere, der er i lønindeholdelse i PSRM, vil afgørelsesbrevet indeholde en henvisning til hjemmesiden.

Herudover vil der på Gældsstyrelsens hjemmeside blive suppleret med en beskrivelse af lønindeholdelse efter de regler, der er i § 1, nr. 16, med henblik på at der kan henvises hertil i afgørelser om lønindeholdelse. Der vil således ikke ske særskilt underretning til de enkelte skyldnere herom.

Reglen i § 1, nr. 23, vedrører indførelsen af en bagatelgrænse på 2.000 kr. ved afskrivning af ikkeinddrivelsesparat gæld. En ikrafttræden af reglen forudsætter udvikling af funktionalitet i inddrivelsessystemet DMI. Det kan på nuværende tidspunkt ikke siges med sikkerhed, hvornår denne funktionalitet er udviklet, således at reglen vil kunne sættes i kraft. Det er vurderingen, at dette formentlig vil ske omkring midten af 2024.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 30-36, fra den 1. januar 2024 skal finde anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer PSRM og DMI.

De ændringer, der med § 1, nr. 30-36, foreslås gennemført i § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har til formål at tilpasse reglerne om fordringskomplekset de systemmæssigt betingede karakteristika for inddrivelsessystemet DMI, herunder navnlig anvendelsen af beløbsmæssige

opjusteringer af en fordring, der af fordringshaver ønskes opskrevet, frem for anvendelsen af særskilte opskrivningsfordringer, som det er tilfældet for det nye inddrivelsessystem, PSRM.

Med ændringerne vil reglerne i § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om fordringskomplekset skulle finde anvendelse for fordringer, hvad enten de befinder sig i PSRM eller DMI, og denne anvendelse foreslås at skulle ske fra og med den 1. januar 2024. Den gældende bestemmelse i § 18 a, stk. 2, blev sammen med stk. 3-6 indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med § 1, nr. 18, i lov nr. 1110 af 13. november 2019, og disse bestemmelser har allerede – fra og med den 17. december 2019 – fået anvendelse for fordringer i PSRM, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.).

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at for fordringer, der den 20. november 2027 er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden i inddrivelsessystemet DMI, regnes forældelsesfristen for fordringskomplekset i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved lovens § 1, nr. 30, fra den 20. november 2027, medmindre den nye forældelsesfrist efter en afbrydelse, der senest den 20. november 2027 er sket af forældelsen for den fordring, hvis forældelsesdato er gældende for fordringskomplekset, endnu ikke er begyndt at løbe den 20. november 2027. I så fald regnes forældelsesfristen for fordringskomplekset fra den dato, hvorfra en ny forældelsesfrist igen begynder at løbe, jf. forslaget i *stk. 4, 3. pkt.*

En undtagelse som anført, jf. »medmindre«, kan opstå, hvor forældelsen af den fordring, hvis forældelse skal styre fordringskompleksets forældelse, dvs. som udgangspunkt hovedkravet, senest den 20. november 2027 er blevet afbrudt ved foretagelsen af retslige skridt, jf. herom forældelseslovens § 16. I et sådant tilfælde regnes ifølge forældelseslovens § 19, stk. 3, den nye frist fra den dag, da retsforlig indgås, dom afsiges, betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes.

Er forældelsen afbrudt ved anmeldelse af fordringen i et konkursbo, ved anmeldelse af fordringen til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling, ved anmeldelse af fordringen i forbindelse med indledning af gældssanerings-sag eller ved anmeldelse af fordringen i et dødsbo efter dettes udstedelse af proklama, jf. forældelseslovens § 17, stk. 1, nr. 2-4, regnes den nye frist fra boets slutning, tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse, hvis fordringen er anerkendt i henholdsvis konkurs- eller dødsboet, i den vedtagne tvangsakkord eller i den afsagte gældssaneringskendelse, jf. § 19, stk. 4.

Hvis forældelsen er afbrudt ved anmeldelse af fordringen, efter at skyldneren har udstedt proklama, jf. forældelseslovens § 17, stk. 1, nr. 5, regnes den nye forældelsesfrist fra dagen for anerkendelsen, hvis fordringen anerkendes efter anmeldelsen, jf. § 19, stk. 5.

Er forældelsen afbrudt ved indgivelse af anmodning til fogedretten om udlæg, ved pantefogedens foretagelse af udlægsforretning, ved indgivelse af anmodning til fogedretten om foretagelse af arrest, ved fremsættelse af krav for fogedretten om andel i et auktionsprovenu eller ved indgivelse af anmodning til fogedretten om tilbagetagelse af en løsøre-genstand, der er solgt med ejendomsforbehold, jf. forældelseslovens § 18, stk. 1-3, regnes den nye forældelsesfrist fra fogedforretningens eller auktionens afslutning eller, når arrest er forfulgt ved anlæggelse af justifikationssag, i overensstemmelse med reglen i § 18, stk. 3, jf. herved § 19, stk. 6, 1. pkt.

Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om lønindeholdelse, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år, jf. § 19, stk. 6, 2. pkt.

Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om modregning, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes, jf. § 19, stk. 6, 3. pkt.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 37, fra den 1. januar 2024 skal finde anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at skatteministeren skal fastsætte, fra og med hvilken dag § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 37, skal finde anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM.

Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at indtil § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 37, skal finde anvendelse, skal for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM gælde, hvad der bestemmes i § 18 a, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022.

Indtil den dag, som skatteministeren skal fastsætte som virkningstidspunkt for den med § 1, nr. 37, nyaffattede bestemmelse i § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil den gældende bestemmelse i § 18 a, stk. 3, derfor skulle finde anvendelse for fordringer i PSRM.

Der er behov for at foretage nødvendige systemtilpasninger i PSRM, før bestemmelsen kan finde anvendelse for PSRM. Det præcise tidspunkt for færdiggørelsen af disse

systemtilpasninger kendes ikke endnu. Det forventes, at bestemmelsen vil kunne finde anvendelse for PSRM omkring medio 2024.

Nyaffattelsen i § 1, nr. 37, af § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal gøre det muligt fuldt ud at systemunderstøtte bestemmelsen, der omhandler interne opskrivninger.

Det foreslås i *stk. 6*, at § 18 a, stk. 4-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved § 1, nr. 18, i lov nr. 1110 af 13. november 2019, fra den 1. januar 2024 finder anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI.

De gældende regler i § 18 a, stk. 4-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev som nævnt indsat i loven med § 1, nr. 18, i lov nr. 1110 af 13. november 2019, der trådte i kraft den 17. december 2019, men fra denne dato skulle reglerne alene finde anvendelse for fordringer i PSRM, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019.

Efter § 9, stk. 3, i lov nr. 1110 af 13. december 2019 kan skatteministeren fastsætte regler om, hvornår denne lovs § 1, nr. 1, 11, 12 og 17-20, finder anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og skatteministeren kan herunder bestemme, at reglerne finder anvendelse fra forskellige tidspunkter. Da denne lovs § 1, nr. 18, ikke kun indsatte § 18 a, stk. 4-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men tillige indsatte § 18 a, stk. 2 og 3, der med nærværende lovforslag foreslås henholdsvis ændret og nyaffattet, vurderes det, at en fastsættelse af virkningen af § 18 a, stk. 4-6, for fordringer i DMI bør ske ved lov, og med forslaget i stk. 4, 2. pkt., vil § 18 a, stk. 4-6, fra og med den 1. januar 2024 skulle finde anvendelse også for fordringer i DMI. I forvejen finder § 18 a, stk. 4-6, som nævnt anvendelse for fordringer i PSRM, og det vil fortsat være tilfældet fra og med den 1. januar 2024.

I § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er forældelsesfristen 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist eller der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog stk. 5, 2. og 3. pkt. For private underholdsbidrag og regioners og kommuners privatretlige fordringer gælder ifølge § 18 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige dog den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 18 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil den forældelsesdato, der var gældende ved tilbagesendelsen, jf. stk. 2 og 3, fortsat være gældende, medmindre fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, i medfør af forældelsesloven eller andre forældelsesregler får udskudt forældelsesdatoen. Er forældelsesfristen efter tilbagesendelsen blevet forlænget, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, finder stk. 4, 1. pkt., kun anvendelse, hvis forældelsen afbrydes for fordringskomplekset, efter at dette på ny er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Genoverdrages hovedkravet til restanceinddrivelsesmyndigheden med en forældelsesdato, som er senere end 3 år fra den dato, hvor hovedkravet på ny modtages til inddrivelse, finder ifølge § 18 a, stk. 5, 3. pkt., stk. 4, 1. pkt., dog anvendelse, således at forældelsesfristen på 3 år skal regnes fra denne modtagelsesdato. 2. og 3. pkt. gælder ikke for fordringer omfattet af stk. 4, 2. pkt.

Endelig er det i § 18 a, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at stk. 2-5 hverken gælder for bøder eller for udenlandske fordringer, for hvilke en international overenskomst eller konvention vil være til hinder for en sådan anvendelse.

Det foreslås i *stk. 7*, at opkrævningslovens § 16, nr. 9, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 3, også omfatter krav efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt., der er opkrævet inden den 1. januar 2024.

Lovforslagets § 3, nr. 3, omhandler opkrævningen af afgifter efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2. pkt., via skattekontoen. Som anført i pkt. 2.10.2 vil Skatteforvaltningen, indtil der foreligger en lovhjemmel til at opkræve via skattekontoen, implementere en midlertidig løsning til håndtering i SAP38, hvilken forventes at være på plads medio oktober 2023. Den midlertidige løsning skal primært sikre, at opkrævningen på udestående krav fra og med maj 2022 sker hurtigst muligt. Opkrævningerne vil i den midlertidige løsning udelukkende bero på manuelle processer, herunder oprettelse af krav, opkrævning, rykkerudsendelse, renteberegning ved manglende betaling og oversendelse til inddrivelse. Afgiftskrav, der allerede er opkrævet via denne midlertidige løsning, vil med *stk. 7* overgå til videre opkrævning via skattekontoen fra og med den 1. januar 2024, hvis de ikke inden da er blevet betalt. Overgangen til opkrævning via skattekontoen vil for sådanne allerede opkrævede afgiftskrav indebære, at de fra og med den 1. januar 2024 vil blive omfattet af reglerne om skattekontoen, jf. opkrævningslovens kapitel 5, herunder rentebestemmelsen i § 16 c, stk. 1, om renters rente.

Det foreslås i *stk. 8, 1. pkt.*, at § 1 a, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, alene finder anvendelse for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024,

og at § 1 a, stk. 1, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, alene finder anvendelse for fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke omfattes af nr. 1-3, og som stiftes fra og med den 1. januar 2024.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 5, nr. 1, om i lov nr. 679 af 3. juni 2023 at ophæve § 9, nr. 2, der med en nyaffattelse af § 1 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til offentlige indsætter et nr. 3 om ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4. I § 45, stk. 6, i denne lov bestemmes, at 1 a, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 9, nr. 2, finder anvendelse for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024. Som følge af den foreslåede ophævelse af § 9 foreslås i lovforslagets § 5, nr. 3, en ophævelse af § 45, stk. 6, i lov nr. 679 af 3. juni 2023. Derfor foreslås med lovforslagets § 6, stk. 8, 1. pkt., en virkningsregel svarende til § 45, stk. 6, i lov nr. 679 af 3. juni 2023, idet den foreslåede virkningsregel dog også fastsætter virkningen for § 1 a, stk. 1, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dvs. om fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke omfattes af nr. 1-3.

Med forslaget vil ejendomsbidrag således skulle inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis det pågældende ejendomsbidrag vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil også skulle inddrive fortrinsberettigede fordringer, der ikke omfattes af § 1 a, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dvs. f.eks. byggesagsgebyrer, hvis de stiftes fra og med den 1. januar 2024. Det betyder, at hvis skatteministeren i medfør af § 6, stk. 3, i nærværende lov sætter denne lovs § 1, nr. 2, i kraft f.eks. den 1. juli 2024, vil også ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024 til og med den 30. juni 2024, skulle inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, og det samme gælder fortrinsberettigede fordringer uden for anvendelsesområdet for § 1 a, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis de stiftes i perioden fra og med den 1. januar 2024 til og med den 30. juni 2024. Overdragelsen af ejendomsbidragene og de øvrige fortrinsberettigede kommunale fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vil dog forudsætte, at de lever op til restanceinddrivelsesmyndighedens stamdatakrav.

Det foreslås i *stk. 8, 2. pkt.*, at § 1 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, ikke finder anvendelse på fortrinsberettigede kommunale fordringer, der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 2, at § 1 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige affattes således: »Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere

hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt pantet, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a.«

§ 1 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev indsat ved lov nr. 114 af 31. januar 2017 og har i stk. 1 det indhold, der foreslås indsat i det foreslåede § 1 a, stk. 1, 1. pkt. Som anført i pkt. 2.8.1 fremgår det af § 4, stk. 1, i lov nr. 114 af 31. januar 2017, at loven trådte i kraft den 2. februar 2017, mens det af stk. 2 fremgår, at loven ikke finder anvendelse på de i lovens § 1, nr. 2, nævnte fordringer (dvs. fortrinsberettigede kommunale fordringer), der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, (nu stk. 11 og 12) i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For sådanne fordringer finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lovforslagets § 6, stk. 8, 2. pkt., har som formål at fastholde denne retstilstand, således at restanceinddrivelsesmyndigheden fortsat vil skulle inddrive fortrinsberettigede kommunale fordringer, der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det vil fortsat skulle gælde, at fortrinsberettigede kommunale fordringer, der bestod den 2. februar 2017, men denne dag enten ikke var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden eller var det og den 2. februar 2017 eller senere er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse

af gæld til det offentlige, vil falde uden for anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – jf. dog undtagelserne i § 1 a, stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 – og dermed vil skulle inddrives af kommunerne.

Af ordensmæssige grunde foreslås i *stk. 9*, at regler fastsat i medfør af § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret ved lov nr. 331 af 28. marts 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 10, stk. 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. denne lovs § 1, nr. 16.

Af ordensmæssige grunde foreslås i *stk. 10*, at regler fastsat i medfør af § 16, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret ved lov nr. 331 af 28. marts 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 16, stk. 9, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. denne lovs § 1, nr. 23.

Af ordensmæssige grunde foreslås i *stk. 11*, at regler fastsat i medfør af § 18 j, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 18 j, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. denne lovs § 1, nr. 50.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1 a. Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15.

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1110 af 13. november 2019, § 1 i lov nr. 814 af 9. juni 2020, § 2 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 1 i lov nr. 331 af 28. marts 2023 og § 9 i lov nr. 679 af 3. juni 2023 og senest ved § 347 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.«

2. § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskattelovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf.

Stk. 2. Kommunerne forestår inddrivelsen af egne fordringer efter stk. 1. Der er udpantningsret for disse fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der vedrører opkrævningen og inddrivelsen af fordringerne. § 2, stk. 3, 2. pkt., § 7, § 8, stk. 1, og § 9 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. To eller flere kommuner kan samordne inddrivelsen af deres i stk. 1 nævnte fordringer i et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse.

Stk. 4. ---

§ 2. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 6, forrentes fortsat efter § 5.

Stk. 8.-13. ---

§ 3. ---

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan videregive oplysninger til kreditoplysningsbureauer om en virksomheds restance bestående af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, og biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.

3) Ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4.

4) Fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke omfattes af nr. 1-3.«

3. I § 1 a, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 1. pkt.«.

4. I § 1 a, stk. 3, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 1. pkt.,«.

5. I § 2, stk. 7, indsættes efter »af«: »en delvis«.

6. I § 3, stk. 2, ændres »§ 10 b, stk. 3« til: »§ 10 b«.

Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan som led i inddrivelsen tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, medmindre andet følger af bilag 1.

Stk. 4-8. ---

§ 3 B. Renter og gebyrer, der opkræves af told- og skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, behandles med hensyn til forældelse som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører. Er det ved overdragelsen af de i 1. pkt. nævnte renter til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyst, at disse renter vedrører et bestemt hovedkrav, lægges dette hovedkrav til grund med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2. Gebyrer, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, anses efter modtagelsen med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, alene at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til.

Stk. 2. ---

§ 4. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge, jf. dog stk. 7:

- 1) Bøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

7. I § 3, *stk. 3*, indsættes som 2. og 3. *pkt.*: »En fordring omfattet af en afgørelse om en afdragsordning dækkes med sin på dækningstidspunktet registrerede størrelse, selv om fordringen, efter at afgørelsen blev truffet, er blevet op- eller nedskrevet. Forudsætter en opskrivning af fordringen, at en opskrivningsfordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog træffe en særskilt afgørelse om, at afgørelsen om afdragsordning tillige skal omfatte opskrivningsfordringen, der herefter dækkes efter de om opskrivningsfordringer gældende regler.«

8. I § 3 B, *stk. 1, 1. pkt.*, udgår », der opkræves af told- og skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip,«.

9. I § 4, *stk. 1*, ændres »stk. 7« til: »stk. 12«, og i *nr. 1* ændres »Bøder og tvangsbøder« til: »Bøder, tvangsbøder og tilbagebetalingskrav efter § 10 b«.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke.

Stk. 4. Fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

Stk. 5. Opstår der i forbindelse med inddrivelsen et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren, jf. dog stk. 6-10. Dækningen ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Skyldner har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt. Dette stykke anvendes

10. I § 4, stk. 3, 5. pkt., indsættes efter »udlæg«: »eller lønindeholdelse efter § 10, stk. 6«.

11. I § 4, stk. 4, indsættes som 3. pkt.: »2. pkt. anvendes ikke ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6.«

12. I § 4, stk. 5, 5. pkt., indsættes efter »§ 18 j, stk. 1«: », men anvendes ikke ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, jf. § 10 a«.

alene ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1.

Stk. 6.-13. ---

§ 5. Fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten efter 1. pkt. kan ikke blive mindre end 0 pct. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet.

Stk. 2. Skatteministeren kan bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Skatteministeren kan endvidere bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, herunder fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og mulighederne for, at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning, at stk. 1 anvendes. Skatteministeren kan endelig bestemme, at told- og skatteforvaltningen undlader at beregne og opkræve opkrævningsrenter, der vil påløbe registreringsafgift, vægtafgift og andre fordringer, der vedrører told- og skatteforvaltningens køretøjsregister, fra modtagelsen af disse fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden og indtil den dag, hvor der tilskrives rente efter stk. 1.

Stk. 3. ---

§ 8 b. ---

Stk. 2. Beløb som nævnt i stk. 1 forrentes frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning. Overskydende beløb som nævnt i § 4, stk. 6, 1. pkt., og § 18 j, stk. 1, forrentes dog frem til det

13. I § 5, stk. 1, indsættes som 5. pkt.:

»Fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, forrentes ikke, jf. dog stk. 2, 2. pkt.«

14. I § 5, stk. 2, 1. pkt., og to steder i 2. pkt. ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 1. pkt.,« og efter 1. pkt. indsættes som nyt punktum: »Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1, 5. pkt., og kan herunder bestemme, at stk. 1, 5. pkt., ikke skal anvendes i alle tilfælde og for alle typer af fordringer, og bestemme, i hvilken periode stk. 1, 5. pkt., skal finde anvendelse, og fastsætte regler om, at skyldneren skal varsles, hvis hindringen for inddrivelse ikke længere er til stede.«

15. I § 8 b, stk. 2, 2. pkt., ændres »§ 18 j, stk. 4« til: »§ 18 j, stk. 3«.

tidspunkt, der følger af § 4, stk. 7, og § 18 j, stk. 4. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Stk. 3-4. ---

§ 10. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Stk. 1-3 finder uanset bestemmelser i den øvrige lovgivning også anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v.

Stk. 5-6. ---

16. I § 10 indsættes efter stk. 4 som nye stykker:
 »*Stk. 5.* En fordring omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse dækkes med sin på dækningsstidspunktet registrerede størrelse, selv om fordringen, efter at afgørelsen blev truffet, er blevet op- eller nedskrevet. Forudsætter en opskrivning af fordringen, at en opskrivningsfordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal restanceinddrivelsesmyndigheden dog træffe en særskilt afgørelse om, at afgørelsen om lønindeholdelse tillige skal omfatte opskrivningsfordringen, der herefter dækkes efter de om opskrivningsfordringer gældende regler.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at lønindeholdelse skal ske efter dette stykke. Ved lønindeholdelse efter dette stykke dækkes en fordring med rentemæssig virkning fra og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om dækning, men restanceinddrivelsesmyndigheden yder skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter § 5, stk. 1, beregnet af det lønindeholdte beløb fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., til og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om anvendelse af beløbet til dækning. Rentegodtgørelsen medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om rentegodtgørelsen og kan herunder bestemme, at rentegodtgørelse ikke ydes, hvis rentegodtgørelsen ikke overskrider en nærmere fastsat bagatelgrænse.

Stk. 7. Beslutter restanceinddrivelsesmyndigheden, at der hos skyldneren skal ske lønindeholdelse efter stk. 6, og foretages der i forvejen hos

skyldneren lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6, træffer restanceinddrivelsesmyndigheden afgørelse om, at denne lønindeholdelse ophører, og at der i stedet skal ske lønindeholdelse efter stk. 6. Beslutter restanceinddrivelsesmyndigheden, at der hos skyldneren skal ske lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6, og foretages der i forvejen lønindeholdelse efter stk. 6, træffer restanceinddrivelsesmyndigheden afgørelse om, at denne lønindeholdelse ophører, og at der i stedet skal ske lønindeholdelse, der ikke sker efter stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden pålægger ikke skyldneren gebyr i forbindelse med den nye afgørelse, jf. 1. og 2. pkt. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om afgørelse om lønindeholdelse efter dette stykke.

Stk. 8. Sker der lønindeholdelse efter stk. 6, og bliver en fordring, der er omfattet af afgørelsen om denne lønindeholdelse, ikkeinddrivelsesparat, efter at afgørelsen er truffet, kan fordringen springes over ved dækningen. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelsen af dækningsrækkefølgen, jf. 1. pkt.

Stk. 9. Overskydende beløb, der skyldes, at den sidste inddrivelsesparate fordring, der er omfattet af en afgørelse om lønindeholdelse efter stk. 6, er dækket, oversendes til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning med gæld, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved lønindeholdelse, eller udbetaling. Overskydende beløb, der overføres til modtagelsessystemet for offentlige udbetalinger, jf. 1. pkt., forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastsættelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives.

Stk. 10. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at behandling af lønindeholdte beløb, herunder deres anvendelse til dækning af fordringer omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, først skal ske, når der er gået et af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat antal dage fra lønindeholdelsen.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 11-13.

Stk. 7. Beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 6, reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding. De årlige reguleringer offentliggøres af skatteministeren.

17. I § 10, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 13, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 12«.

18. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Opstår der i forbindelse med lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres beløbet til en korrektionspulje, der anvendes ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6. Korrektionspuljen opgøres månedligt eller oftere. Ved opgørelsen anvendes beløbet i korrektionspuljen til dækning af fordringer omfattet af lønindeholdelsen efter § 10, stk. 6, eller, hvis denne lønindeholdelse er afsluttet, en ny lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har truffet afgørelse om en sådan, med rentemæssig virkning fra og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om dækningen. Resterer der herefter et beløb, anvendes dette til modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, med fordringer, der kan inddrives ved lønindeholdelse, eller, hvis en sådan modregning ikke kan ske, udbetaling.

Stk. 2. Overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen efter stk. 1, forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., eller, hvis der tidligere er ydet rentegodtgørelse vedrørende beløbet, jf. § 10, stk. 6, fra og med dagen efter seneste anvendelse af beløbet til og med dagen for opgørelsen af korrektionspuljen. Beløb, der anvendes til modregning eller udbetaling efter stk. 1, 5. pkt., forrentes efter § 4, stk. 7, nr. 2, 4. pkt.«

§ 10 b. Nedsættes det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som følge af en indeholdelsespligtigs korrektion af et

19. I § 10 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes veg-

indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilbagebetalingen kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Dækningen af skyldnerens fordringer inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger ophæves, i det omfang indeholdte lønindeholdelsesbeløb, der er anvendt til dækning, nedsættes efter 1. pkt.

Stk. 2. Kan det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke afgøres, hvilke fordringer der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, for den måned, som nedsættelsen vedrører. For efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvis ophævet, sker den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de

ne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden« til: »fastholdes eventuelle dækninger af fordringer, og restanceinddrivelsesmyndigheden opretter i forhold til skyldner et krav på tilbagebetaling af det nedsatte beløb«.

20. § 10 b, stk. 1, 2. og 3. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Er det indeholdte beløb, som er blevet nedsat, endnu ikke anvendt, herunder hvis beløbet afventer behandling som nævnt i § 10, stk. 10, kan restanceinddrivelsesmyndigheden dog vælge at foretage udligning i det indeholdte beløb. Er der en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, anses tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. for at forfalde til betaling og være under inddrivelse straks ved oprettelsen, og tilbagebetalingskravet kan tilføjes afgørelsen om lønindeholdelse med en afgørelse. Er der ikke en igangværende lønindeholdelse hos skyldneren, opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af opkrævningen, og med sidste rettidige betalingsdag som forfaldsdag. Tilbagebetalingskrav efter 1. pkt. stiftes ved modtagelsen af den korrigerede indberetning og anses med hensyn til 4. pkt. for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 4. pkt. er udløbet, uden at betaling er sket.«

21. § 10 b, stk. 2 og 3, ophæves.

fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis § 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, for den måned, som nedsættelsen vedrører.

Stk. 3. Har skyldneren modtaget et overskydende beløb, der på baggrund af en nedsættelse efter stk. 1 viser sig at være udbetalt med urette, skal beløbet tilbagebetales. Efter at have fået kendskab til nedsættelsen af det lønindeholdte beløb opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagebetalingskravet hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af opkrævningen. Tilbagebetalingskravet anses for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 2. pkt. er udløbet.

§ 16. ---

Stk. 2. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer endeligt afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvis skyldnerens samlede gæld i det pågældende inddrivelsessystem er under 200 kr. Der kan ikke ske afskrivning af inddrivelsesparate fordringer efter 1. pkt., hvis fordringen er omfattet af en inddrivelsesindsats eller har været under inddrivelse i mindre end 1 år. Hvorvidt en fordring er omfattet af en inddrivelsesindsats, jf. 2. pkt., afgøres på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens afgrænsning af fordringer omfattet af 1.

og 2. pkt.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Inddrivelsesrenter på under 1.000 kr., der er påløbet, fra og med den 1. i måneden efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, dog tidligst fra den 1. august 2013, og

22. I § 16, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kan«: »én gang årligt«.

23. I § 16 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: »Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan én gang årligt endeligt afskrive ikkeinddrivelsesparate fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvis skyldnerens samlede ikkeinddrivelsesparate gæld i det pågældende inddrivelsessystem er op til 2.000 kr.«

Stk. 3-8 bliver herefter stk. 4-9.

24. I § 16, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalder, hvis den fordring, som inddrivelsesrenterne er beregnet af, nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, jf. dog 2. pkt. og stk. 6. Det er en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det andet inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer bortset fra restanceinddrivelsesmyndighedens dækninger på fordringen.

Stk. 5. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan lade inddrivelsesrenter, der er påløbet, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalde helt eller delvis, hvis fordringen nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, og det må anses for at være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en genberegning af renten, jf. dog 2. pkt. og stk. 6. Det er en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det andet inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer.

Stk. 6. Stk. 4 og 5 finder ikke anvendelse på fordringer tilhørende private fordringshavere eller på privatretlige fordringer tilhørende regioner og kommuner, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden med disse fordringshavere eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, aftaler, at stk. 4 og 5 skal finde tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Ved afskrivning efter stk. 1 og 2 og bortfald efter stk. 3-5 giver restanceinddrivelsesmyndigheden ikke meddelelse til skyldneren herom, hvis afskrivningen eller bortfaldet er på et beløb, der er mindre end 200 kr.

§ 17. ---

Stk. 2. Der kan til Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf, klages over en dækning af en fordring, som i medfør af § 4 er

25. I § 16, stk. 5, 1. pkt., der bliver stk. 6, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

26. I § 16, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »Stk. 4 og 5« til: »Stk. 5 og 6«, og »stk. 4 og 5« ændres til: »stk. 5 og 6«.

27. I § 16, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1-3«, og »stk. 3-5« ændres til: »stk. 4-6«.

28. I § 17, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 4«: »eller § 10 a, stk. 1, 3. pkt.,«.

blevet dækket, uden at fordringen var omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra. Stk. 1, 2.-6. pkt., finder anvendelse. Fristen i stk. 1, 2. pkt., regnes fra den dag, hvor skyldneren har modtaget underretning om dækningen.

Stk. 3. ---

§ 18 a. For fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2021.

Stk. 2. Et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, udgør i relation til forældelse et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Er hovedkravet nedbragt til nul i opkrævningsfasen, er forældelsesdatoen for fordringskomplekset forældelsesdatoen for den af rentefordringerne, der først blev modtaget til inddrivelse. Forældelsen kan efter modtagelse af hovedkravet til inddrivelse afbrydes for hele fordringskomplekset, hvis afbrydelsen omfatter hovedkravet. Er hovedkravet nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, medfører en afbrydelse af forældelsen for en tilhørende rente, der er under inddrivelse, en afbrydelse af forældelsen for hele fordringskomplekset. Opskrives hovedkravet ved overdragelse af en opskrivningsfordring, eller overdrages yderligere tilhørende renter, anvendes som forældelsesdato for fordringskom-

29. I § 18 a, stk. 1, indsættes efter »2021«: », jf. dog 2. pkt«, og som 2. pkt. indsættes: »For fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 1. januar 2024 er registreret til inddrivelse i et andet system end PSRM eller efter denne dato er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden og registreret i et andet system end PSRM, regnes forældelsesfristen dog tidligst fra den 20. november 2027, uanset om fordringerne efter den nævnte registrering overføres til PSRM.«

30. I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden«: », eller uanset om flere fordringer er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden som en sammenlagt fordring«.

31. I § 18 a, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »restanceinddrivelsesmyndigheden«: », uanset om hovedkravet, da det kom under inddrivelse, var ikkeinddrivelsesparat eller senere bliver ikkeinddrivelsesparat«.

32. I § 18 a, stk. 2, 4. pkt., indsættes efter »omfatter hovedkravet«: », og dette gælder, uanset om en eller flere renter i fordringskomplekset ikke var inddrivelsesparate, da afbrydelsen skete«.

33. I § 18 a, stk. 2, 5. pkt., indsættes efter »fordringskomplekset«: », selv om hovedkravet efterfølgende opskrives, men efter opskrivningen

plekset den ved opskrivningsfordringens eller de yderligere tilhørende renters modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden gældende forældelsesdato for fordringskomplekset. Er fordringskomplekset under inddrivelse nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, og modtager restanceinddrivelsesmyndigheden herefter en opskrivningsfordring, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter ved overdragelse af en eller flere nye renter, får fordringskomplekset bestående af opskrivningsfordringen respektive den eller de overtagne renter den forældelsesdato, der følger af stk. 4 sammenholdt med stk. 7. Består fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 7. pkt., tillige af en opskrivningsfordring til et hovedkrav, afbrydes forældelsen for fordringskomplekset alene, hvis opskrivningsfordringen får sin forældelse afbrudt. Hvis en eller flere renter, der i medfør af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., skal behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse eller i medfør af en beslutning truffet i henhold til § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesystem er registreret som én rentefordring, udgør den registrerede rentefordring hovedkravet i et fordringskompleks efter 1. pkt., hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den forældelsesdato, der gælder for renten eller renterne i den registrerede rentefordring, eller den tidligste forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring indeholder flere renter med forskellige forældelsesdatoer. Det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., og de gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, med tilhørende renter udgør et fordringskompleks efter 1. pkt.

Stk. 3. Ophæver restanceinddrivelsesmyndigheden en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, gælder for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på datoen for den dækning eller afskrivning (virkningstidspunktet), der giver anledning til ophævelsen. En afbrydelse af for-

finder 4. pkt. igen anvendelse, hvis forældelsen skal afbrydes for fordringskomplekset«.

34. I § 18 a, stk. 2, indsættes efter 5. pkt. som nyt punktum:

»Afbrydelsesvirkningen fastholdes for fordringskomplekset, selv om den fordring, hvis afbrydelse har afbrudt forældelsen for fordringskomplekset, efter afbrydelsen bliver ikkeinddrivelsesparat.«

35. § 18 a, stk. 2, 7. pkt., der bliver 8. pkt., ændres »opskrivningsfordring, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter ved overdragelse af en eller flere nye renter« til: »opskrivning af hovedkravet, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter«, og efter »stk. 7« indsættes: », eller, hvis opskrivningen ikke sker ved overdragelse af en fordring, den forældelsesdato, der følger af stk. 4, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år fra opskrivningstidspunktet, jf. dog stk. 3«.

36. I § 18 a, stk. 2, 8. pkt., der bliver 9. pkt., ændres »Består fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 7. pkt., tillige af en opskrivningsfordring til et hovedkrav« til: »Har fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 8. pkt., fået opskrevet hovedkravet«, og »opskrivningsfordringen« ændres til: »hovedkravet«.

37. § 18 a, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Ophæver restanceinddrivelsesmyndigheden en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, fastholdes for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på tidspunktet for ophævelsen. Forældelse af fordringskomplekset indtræ-

dringskompleksets forældelse, der er sket efter virkningstidspunktet i 1. pkt., men inden ophævelsen efter 1. pkt., bortfalder ved ophævelsen, men forældelse af fordringskomplekset indtræder tidligst 6 måneder efter ophævelsen.

Stk. 4-6. ---

Stk. 7. For de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 5. og 6. pkt. For fordringer, der ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden registreres i et inddrivelsessystem, for hvilket 1. pkt. ikke finder anvendelse, indtræder forældelse ligeledes tidligst 3 år efter fordringens modtagelse, jf. dog 5. og 6. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. og 2. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 3. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt. 4. pkt. gælder til og med den 31. december 2024 ikke for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse.

Stk. 8-10. ---

§ 18 c. Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2024 fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsæt-

der dog tidligst 6 måneder efter ophævelsen efter 1. pkt.«

38. I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 2, 7. pkt.« til: »stk. 2, 8. pkt.«

39. I § 18 a, stk. 7, 5. pkt., og §§ 18 b og 18 c ændres »2024« til: »2030«.

tes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

§ 18 b. Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2024 fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, eller regler i anden lovgivning forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

§ 18 g. Gevinst ved forældelse, der er indtrådt senest den 19. november 2015, af fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er overdraget til restanceinddrivelsesinddrivelsesmyndigheden inden denne dato, og af renter, gebyrer og andre omkostninger, der af restanceinddrivelsesmyndigheden er pålagt disse fordringer, medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Gevinst ved forældelse, der er indtrådt senest den 15. april 2023, af fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger under opkrævning hos told- og skatteforvaltningen medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes endvidere ikke gevinst, der opstår, ved at fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger afskrives efter § 18 h, stk. 1, eller i medfør af regler udstedt i henhold til § 18 h, stk. 10. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes endvidere ikke gevinst, der opstår, ved at renter bortfalder efter § 16, stk. 4 eller 5.

Stk. 2. ---

§ 18 h. ---

Stk. 2-9. ---

Stk. 10. Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse, kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hver enkelt fordring, hvis der består tvivl om

40. I § 18 b indsættes efter »udvalgte fordringer«: », herunder fordringer, der alene er udvalgt fra et af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer«.

41. I § 18 g, stk. 1, 3. pkt., udgår »i medfør af regler udstedt i henhold til«.

42. I § 18 g, stk. 1, 4. pkt., ændres »stk. 4 eller 5« til: »stk. 5 eller 6«.

43. I § 18 h, stk. 10, 1. pkt., ændres »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse, kan« til: »Restanceinddrivelsesmyndigheden kan til og med den 31. de-

rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for fordringernes inddrivelse, eller disse oplysninger mangler og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. De i stk. 4 nævnte typer af fordringer omfattes ikke af 1. pkt. Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 desuden fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden, kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hvert enkelt tilbagebetalingskrav, hvis der består tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for tilbagebetalingskravenes opkrævning og inddrivelse, eller disse oplysninger mangler og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 endvidere fastsætte regler om, at told- og skatteforvaltningen for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan foretage endelig afskrivning uden en vurdering af hver enkelt fordring, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger for told- og skatteforvaltningen at gennemføre opkrævning, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. Der kan efter 4. pkt. ikke fastsættes regler om afskrivninger af forordninger som nævnt i stk. 4, som opkræves af told- og skatteforvaltningen, og det kan fastsættes, at afskrivningen kan være begrænset til alene at omfatte renter, gebyrer eller andre omkostninger.

§ 18 j. Opstår der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelses-system DMI, et overskydende beløb, herunder

cember 2030 for en gruppe af fordringer, der med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger er under inddrivelse,«.

44. § 18 h, stk. 10, 2. pkt., affattes således:

»Der kan efter 1. pkt. ikke ske afskrivning af private underholdsbidrag, toldkrav, udenlandske fordringer og fordringer, der opkræves af Landbrugsstyrelsen og Fiskeristyrelsen, samt af renter, der er påløbet disse krav.«

45. I § 18 h, stk. 10, 3. pkt., ændres »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 desuden fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden, kan« til: »Restanceinddrivelsesmyndigheden kan til og med den 31. december 2030 desuden for grupper af tilbagebetalingskrav inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger, som tilkommer restanceinddrivelsesmyndigheden,«.

46. I § 18 h, stk. 10, 4. pkt., ændres »Skatteministeren kan til og med den 15. april 2023 endvidere fastsætte regler om, at told- og skatteforvaltningen for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan« til: »Told- og skatteforvaltningen kan til og med den 31. december 2030 for en gruppe af fordringer bestående af skatter og afgifter m.v. med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger«.

47. I § 18 h, stk. 10, 5. pkt., ændres »fastsættes regler om afskrivning af fordringer som nævnt i stk. 4« til: »foretages afskrivning af fordringer som nævnt i 2. pkt.«, og »det kan fastsættes, at« udgår.

48. I § 18 j, stk. 1, indsættes som 5. pkt.:

»Dette stykke anvendes ikke ved lønindeholdelse efter § 10, stk. 6, jf. § 10 a.«

ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun en gang om året. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer.

Stk. 2. Forudsætter anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om en eller flere fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, overfører restanceinddrivelsesmyndigheden beløbet til korrektionspuljen, jf. stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse i DMI har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer heraf. Det samme gælder, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 11, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt. Skyldneren kan ikke inden for fristen kræve beløbet tilbagebetalt, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for

49. I § 18 j, stk. 2, 1. og 3. pkt., ændres »6 måneder« til: »12 måneder«.

en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Stk. 3. Hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af stk. 2 overføres til korrektionspuljen, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer i DMI, der på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, jf. stk. 2, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen. Hvis skyldneren ikke har betalt inden for den betalingsfrist, som restanceinddrivelsesmyndigheden har fastsat i en rykkerskrivelse, der udsendes, hvis den eller de i 1. pkt. nævnte fordringer senere bliver inddrivelsesparate, tilskrives der dog igen inddrivelsesrenter fra udløbet af denne betalingsfrist.

Stk. 4-6. ---

Stk. 7. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om administrationen af rentegodtgørelser efter stk. 4, herunder om en bagatelgrænse.

§ 48 F. ...

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Er indeholdelse af skat sket med et for lavt beløb, skal det manglende beløb modregnes i eventuel overskydende skat, jf. § 62, stk. 1. Er indeholdelsen af skat sket med et for stort beløb, modregnes dette i eventuel restskat efter § 61, stk. 1. Fører modregning efter 1. og 2. pkt. til et samlet overskydende beløb, udbetales dette med procentgodtgørelse efter § 62, stk. 2. Fører modregning efter 1. og 2. pkt. til et samlet resterende beløb, opkræves dette med procenttillæg beregnet efter § 61, stk. 2, i henhold til fristerne i § 61. Bestemmelserne i § 62, stk. 3, 2. og 3. pkt., § 62 A, stk. 1, 3. pkt., § 62 A, stk. 2, 2. pkt., § 62 A, stk. 3, 2. og 3. pkt., og § 62 A, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse.

50. § 18 j, stk. 3, ophæves.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 3-6.

51. I § 18 j, stk. 7, der bliver stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 3«.

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 824 af 28. april 2021, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 832 af 14. juni 2022 og senest ved § 45 i lov nr. 753 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 48 F, stk. 8, 5. pkt., ændres »§ 62, stk. 3, 2. og 3. pkt.« til: »§ 62, stk. 3, 2.-4. pkt.«, og »§ 62 A, stk. 1, 3. pkt., § 62 A, stk. 2, 2. pkt., § 62 A, stk. 3, 2. og 3. pkt., og § 62 A, stk. 4« ændres til: »§ 62 A, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 2.-5. pkt., og stk. 4«.

§ 61. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Er udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2, som et yderligere tilsvarende for det efterfølgende år, til hvis dækning der opkræves yderligere A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år. Skatteministeren fastsætter regler om opkrævningen. De skattebeløb, der er opkrævet for et år, hvortil der er overført restskat m.v., anses for medgået først til dækning af den overførte restskat m.v.

Stk. 4. Et eventuelt resterende beløb efter stk. 3 med renter og tillæg efter stk. 2 forfalder til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned.

Stk. 5. Er udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse senere end den 1. oktober i året efter indkomståret, forfalder den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 18.300 kr. (2010-niveau), med tillæg af et til denne del af restskatten svarende tillæg efter stk. 2, renter efter stk. 2 og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling i det følgende år på samme tidspunkter og med samme betalingsfrister som B-skat, jf. § 58. (230) Er udskrivningsdatoen for årsopgørelsen først den 1. januar eller senere, forfalder restskatten til betaling over de resterende B-skatrater. Betalingen skal dog ske i mindst 3 rater, jf. dog § 62 C, stk. 1.

Stk. 6. Et eventuelt resterende beløb efter stk. 5 forfalder med tillæg efter stk. 2, og renter efter § 62 A, stk. 1, 3. pkt., til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder. Regler-

2. I § 61, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., og § 62 A, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 5. pkt., ændres »1. oktober i året efter indkomståret« til: »dag i september i året efter indkomståret, hvor en overførsel af restskat til opkrævning sammen med forskudsskat for næste indkomstår senest systemmæssigt understøttes«.

3. I § 61, stk. 3, 1. pkt., ændres »stk. 2,« til: »stk. 2«.

4. I § 61, stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »måneder«: »regnet fra det tidspunkt, hvor det systemmæssigt vil være muligt at understøtte opkrævningen,«.

5. I § 61, stk. 6, 1. pkt., ændres »stk. 2,« til: »stk. 2«, og efter »måneder« indsættes: »regnet fra det tidspunkt, hvor det systemmæssigt vil være muligt at understøtte opkrævningen«.

ne i § 58 om betalingsfristen finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 7-9. ---

§ 62. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Tilbagebetaling af overskydende skat med godtgørelse efter stk. 2 sker i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter indkomståret. Der tilkommer den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til § 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september at regne, hvis tilbagebetaling sker efter denne dato. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter.

Stk. 4-5. ---

§ 62 A. Medfører en ændret årsopgørelse, at der skal betales restskat eller yderligere restskat, gælder reglerne i § 61, stk. 3-6, for betaling af beløbet med tillæg efter § 61, stk. 2. Udskrives den ændrede årsopgørelse efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ændringen ikke den opkrævning, der sker efter § 61, stk. 5, eller den overførsel, der er sket efter § 61, stk. 3, af den eventuelt tidligere beregnede restskat m.v. Restskat eller yderligere restskat efter 1. pkt. med tillæg efter § 61, stk. 2, forrentes med renten i henhold til § 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret og indtil udskrivningsdatoen.

Stk. 2. Medfører en ændret årsopgørelse, at der sker nedsættelse eller bortfald af overskydende skat, der allerede er udbetalt til den skattepligtige, jf. § 62, skal beløbet tilbagebetales tillige med godtgørelse efter § 62, stk. 2. Det samlede beløb efter 1. pkt. forrentes med renten i henhold til § 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. med tillæg af 0,4 pro-

6. I § 62, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« til: »opkrævningslovens § 7, stk. 2,«, og i § 62 A, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 2. pkt., § 63, 1. pkt., og § 89, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« til: »opkrævningslovens § 7, stk. 2,«.

7. I § 62, stk. 3, 3. pkt., og § 62 A, stk. 3, 3. pkt., indsættes efter »morarenter«: », uanset om renterne er forfaldne«.

8. I § 62, stk. 3, indsættes som 4. pkt.: »Modregningen kræver ingen særskilt erklæring herom fra told- og skatteforvaltningen.«

centpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret og indtil udskrivningsdatoen. Tilbagebetaling sker efter § 61, stk. 4.

Stk. 3. Medfører en ændret årsopgørelse, at den tidligere beregnede restskat nedsættes eller bortfalder, udbetales det beløb, som restskatten er nedsat med, med tillæg efter § 61, stk. 2, til den skattepligtige inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Der tilkommer den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til § 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret. Inden udbetaling finder sted, modregnes eventuel uforfalden restskat efter § 61, stk. 3-6, og eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter. Opkrævning af den resterende, ikke forfaldne del af restskatten sker efter reglerne i § 61, stk. 3-5. Udskrives den ændrede årsopgørelse efter den 1. oktober i året efter indkomståret, berører ændringen ikke den overførsel af restskat m.v. til det følgende år, der er sket efter § 61, stk. 3.

Stk. 4. Medfører en ændret årsopgørelse, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 62, stk. 2, og eventuelle renter efter § 62, stk. 3, 2. pkt., inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Inden tilbagebetaling finder sted, modregnes eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter.

§ 63. Er et beløb, som en skattepligtig efter denne lov skal indbetale til det offentlige, ikke betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til § 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og op-

9. I § 62 A, stk. 2, indsættes som 4. pkt.:

»Kravet på tilbagebetaling stiftes den første dag efter indkomståret og kan ved en overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden betegnes som restskat.«

10. I § 62 A, stk. 3, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Told- og skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 2. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag.«

11. I § 62 A, stk. 3, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt., som nyt punktum:

»Modregningen kræver ingen særskilt erklæring herom fra told- og skatteforvaltningen.«

12. I § 62 A, stk. 4, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Told- og skatteforvaltningen kan vælge, at de yderligere renter, der skal beregnes, hvis udbetalingen forsinkes i forhold til den udbetalingsdag, der blev lagt til grund ved den automatiske renteberegning efter 1. pkt., beregnes af det samlede beløb, der inklusive renter forventedes udbetalt denne dag.«

13. I § 62 A, stk. 4, 2. pkt., der bliver 3. pkt., indsættes efter »morarenter«: », uanset om renterne er forfaldne«, og som 4. pkt. indsættes:

»Modregningen kræver ingen særskilt erklæring herom fra told- og skatteforvaltningen.«

14. I § 63 indsættes som 3. pkt.:

»Renter, der opkræves efter 2. pkt., behandles med hensyn til forældelse som selvstændige hovedkrav.«

kræves sammen med restskatten for de pågældende år.

§ 66. Reglerne i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. vedrørende opkrævning af indeholdt A-skat finder tilsvarende anvendelse ved opkrævning af indeholdt udbytteskat med de undtagelser, der følger af bestemmelser i denne lov. Udbytteskat forfalder til betaling, så snart vedtagelse eller beslutning om udbetaling eller godskrivning af udbyttet er truffet, og skal indbetales senest i den følgende måned samtidig med udløbet af betalingsfristen for selskabets indbetaling af indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag.

Stk. 2-3. ---

§ 66 A. Reglerne i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. vedrørende opkrævning af indeholdt A-skat finder tilsvarende anvendelse ved opkrævning af indeholdt royaltyskat med de undtagelser, der følger af bestemmelser i denne lov. Royaltyskat forfalder til betaling ved udbetalingen eller godskrivningen af royalty og skal indbetales til told- og skatteforvaltningen senest iden følgende måned samtidig med udløbet af den indeholdelsespligtiges frist for indberetning til indkomstregisteret af indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Den, der foretager udbetalingen eller godskrivningen, skal samtidig med royaltyskattens indbetaling give oplysning herom i en af skatteministeren foreskrevet form. Indsendelse af de nævnte oplysninger kan fremtvinges ved pålæg af daglige bøder, der fastsættes af told- og skatteforvaltningen.

Stk. 2-3. ---

§ 66 B. Reglerne i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. om opkrævning af indeholdt A-skat finder tilsvarende anvendelse ved opkrævning af indeholdt renteskat med de undtagelser, der følger af bestemmelser i denne lov. Renteskat forfalder til betaling ved udbetalingen eller godskrivningen af renter og skal indbetales til told- og skatteforvaltningen senest i den følgende måned samtidig med udløbet af den indeholdelsespligtiges frist for indberetning til ind-

15. I § 66, stk. 1, 1. pkt., § 66 A, stk. 1, 1. pkt., og § 66 B, stk. 1, 1. pkt., ændres »lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.« til »opkrævningsloven«.

komstregisteret af indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Den, der foretager udbetalingen eller godskrivningen, skal samtidig med renteskattens indbetaling give oplysning herom i en af skatteministeren foreskrevet form. Indsendelse af de nævnte oplysninger kan fremtvinges ved pålæg af daglige bøder, der fastsættes af told- og skatteforvaltningen.

Stk. 2-3. ---

§ 89. Når forholdene i ganske særlig grad taler derfor, kan told- og skatteforvaltningen indrømme en skattepligtig midlertidig fritagelse for betaling af A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag. Fritagelsen kan gøres betinget af, at der svares renter med renten i henhold til § 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned for den tid, fritagelsen omfatter.

Stk. 2. ---

§ 1. ---

Stk. 2. I de tilfælde, der er nævnt i § 9 og § 10 a, gælder loven, i det omfang det er fastsat i § 9 og § 10 a. I de tilfælde, der er nævnt i § 16, gælder kapitel 5, § 8, stk. 1, nr. 4, og stk. 2 og 3, § 12, stk. 5, og § 13 tillige betalinger vedrørende andet end skatter og afgifter.

Kapitel 4

Hæftelse, inddrivelse og eftergivelse m.v.

§ 16. Nedenstående ind- og udbetalinger fra og til virksomheder, selskaber, fonde og foreninger, offentlige myndigheder, institutioner m.v. indgår i en samlet saldoopgørelse (skattekontoen) efter reglerne i dette kapitel:

- 1) Skatter og afgifter omfattet af denne lovs § 1, stk. 1 og 2.
- 2) Betalinger efter selskabsskatteloven, fondsbeskatningsloven, aktiesparekontoloven, kul-

§ 3

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 2711 af 20. december 2021, som ændret bl.a. ved § 27 i lov nr. 456 af 2. maj 2023 og senest ved § 11 i lov nr. 679 af 3. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Loven gælder i øvrigt, i det omfang det af bestemmelser i loven følger, at loven helt eller delvis finder anvendelse.«

2. Overskriften til kapitel 4 affattes således:

»Kapitel 4

Hæftelse, sikkerhedsstillelse og udbetaling m.v.»

3. I § 16 indsættes efter »institutioner«: », fysiske personer«, og som nr. 8 og 9 indsættes:

»8) Grundskyld og dækningsafgift af ejendomme, der ikke er nævnt i ejendomsskattelovens § 31, stk. 1.

9) Afgifter efter pensionsbeskatningslovens § 14 B, stk. 2, 2.pkt.«

brinteskatteloven, toldloven, lov om frem skyn-
det tilbagebetaling af visse afgifter, lov om af-
gift af skadesforsikringer, tinglysningsafgiftslo-
ven og lov om afgift af bidraget til Arbejdsmar-
kedets Erhvervssikring og af arbejdsulykkeser-
statninger m.v.

3) Gebyr og tilskud vedrørende dæk, jf. miljø-
beskyttelseslovens §§ 53 og 53 a.

4) Betaling vedrørende batterier og akkumulato-
rer og udtjente batterier og akkumulato-
rer, jf. miljøbeskyttelseslovens § 9 u, stk. 2.

5) Miljøbidrag, jf. § 3 i lov om miljøbidrag
og godtgørelse i forbindelse med ophugning og
skrotning af biler.

6) Bøder, gebyrer og renter vedrørende de oven-
nævnte love og betalinger.

7) Betaling efter lov om et loft over indtægter
fra elproduktion.

§ 16 c. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Overstiger en debetsaldo for en virk-
somhed 5.000 kr., skal hele beløbet indbetales
straks, og told- og skatteforvaltningen udsender
et rykkerbrev herom til virksomheden. Told- og
skatteforvaltningen udsender ikke rykkerbreve
om en debetsaldo på 5.000 kr. eller derunder.

Rykkerbrev udsendes dog til ophørte virksom-
heder, også hvor debetsaldoen er større end 200
kr. og mindre end 5.000 kr. Betales beløbet ikke
inden den frist, der er fastsat i rykkerbrevet,
kan beløbet overgives til inddrivelse. Et beløb,
der overgives til inddrivelse, vil fremgå af skat-
tekontoen. Der pålægges gebyr efter § 6 ved
udsendelse af rykkerbrev.

Stk. 5. En creditsaldo udbetales til virksomhe-
dens Nemkonto, medmindre virksomheden har
ønsket en beløbsgrænse for udbetaling af en
creditsaldo. En beløbsgrænse for udbetaling af
en creditsaldo kan højst udgøre 200.000 kr. Ud-
betaling af en creditsaldo kan ikke ske, før der
kan udbetales mindst 200 kr. Virksomheder kan
uanset 3. pkt. anmode om at få ethvert beløb
uanset størrelse udbetalt. Udbetaling af en kre-
ditsaldo kan ikke ske, hvis virksomheden mang-
ler at indsende angivelser for afsluttede perioder
eller at give told- og skatteforvaltningen oplys-

4. I § 16 c, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »virk-
somheder«: »og dødsboer efter personer med
gæld efter § 16, nr. 8«.

ninger efter skattekontrollovens § 2, jf. § 12, stk. 4. En kreditsaldo på 200 kr. eller derunder tilhørende en ophørt virksomhed bortfalder 3 år efter registreringen af virksomhedens ophør. Fristen efter 6. pkt. kan ikke afbrydes eller suspenderes.

Stk. 6. ---

§ 51. ...

Stk. 2. Det er en betingelse for henstand, at det beløb, der søges henstand for, opkræves særskilt. Der gives ikke henstand med beløb, der efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, overføres som tilsvær for et efterfølgende år (indregnet restskat). Der gives heller ikke henstand med betaling af registreringsafgift, i det omfang der efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. skal stilles depositum for registreringsafgiftens betaling.

Stk. 3-6. ---

§ 9

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 331 af 28. marts 2023, foretages følgende ændringer:

1. § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres

5. I § 16 c, stk. 5, 6. pkt., indsættes efter »virksomhed«: »eller et dødsbo som anført i stk. 4, 3. pkt.,«, og efter »virksomhedens ophør« indsættes: »eller personens død«.

§ 4

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 835 af 3. juni 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 905 af 21. juni 2022 og § 14 i lov nr. 679 af 3. juni 2023, foretages følgende ændring:

1. I § 51, stk. 2, indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Indgår det beløb, der er søgt om henstand med, i en restskat, der opkræves til betaling i rater, anses beløbet at være omfattet af den eller de rater, der er nødvendige for at rumme beløbet, begyndende med den første rate. Gives der henstand, vil henstanden efter 4. pkt. omfatte hele raten, selv om den indeholder et beløb, der ikke er søgt om henstand med.«

§ 5

I lov nr. 679 af 3. juni 2023 om ændring af kildeskatteloven, lov om kommunal indkomstskat, ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love (Opkrævning og inddrivelse af grundskyld og dækningsafgift m.v., statens afregning af grundskyld og dækningsafgift til kommunerne, foreløbige vurderinger som midlertidigt beskatningsgrundlag i 2024 og 2025, forenkling af ejendomsvurderingerne for 2024 og 2025, udvidelse af antallet af dommere i Landsskatteretten m.v.) foretages følgende ændringer:

1. §§ 9 og 11 ophæves.

stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskatteovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.«

2. § 1 a, stk. 1, affattes således:

»Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog stk. 2, 3. pkt., og §§ 13-15 a. Loven gælder dog for opkrævning og inddrivelse af følgende krav:

1) Grundskyld og dækningsafgift efter ejendomsskatteovens §§ 4 og 11.

2) Krav på efterbetaling af grundskyld og dækningsafgift i tilfælde, hvor kravet på efterbetaling opstår på baggrund af en efter den tidligere gældende lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1463 af 6. oktober 2020 med senere ændringer, foretaget foreløbig beregning af grundskyld og dækningsafgift vedrørende skatteårene 2021-2023 og den endelige beregning af grundskyld og dækningsafgift foretages den 1. januar 2024 eller senere.

3) Ejendomsbidrag efter gebyrlovens § 4.«

3. I § 1 a, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 1. pkt.«.

4. I § 1 a, stk. 3, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 1. pkt.,«.

§ 11

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 2711 af 20. december 2021, som ændret ved § 12 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, § 1 i

lov nr. 288 af 7. marts 2022, § 2 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, § 27 i lov nr. 456 af 2. maj 2023 og § 2 i lov nr. 489 af 15. maj 2023, foretages følgende ændring:

1. I § 16 indsættes som *nr. 8*:

»8) Grundskyld og dækningsafgift af ejendomme, der ikke er nævnt i ejendomsskattelovens § 31, stk. 1.«

§ 45. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. §§ 1 og 2, § 3, nr. 3, 4, 6, 8-18, 20, 21 og 29, §§ 4-8, § 9, nr. 1, 3 og 4, §§ 10-13, § 14, nr. 1, 2 og 7, §§ 15-18 og 21-29, § 30, nr. 2 og 4, og §§ 32-44 træder i kraft den 1. januar 2024.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 9, nr. 2.

Stk. 5. ---

Stk. 6. § 1 a, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 9, nr. 2, finder anvendelse for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024.

2. I § 45, *stk. 3*, udgår »§ 9, nr. 1, 3 og 4«, og »§§ 10-13« ændres til: »§§ 10, 12 og 13«.

3. § 45, *stk. 4* og *6*, ophæves.
Stk. 5 bliver herefter stk. 4.